

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

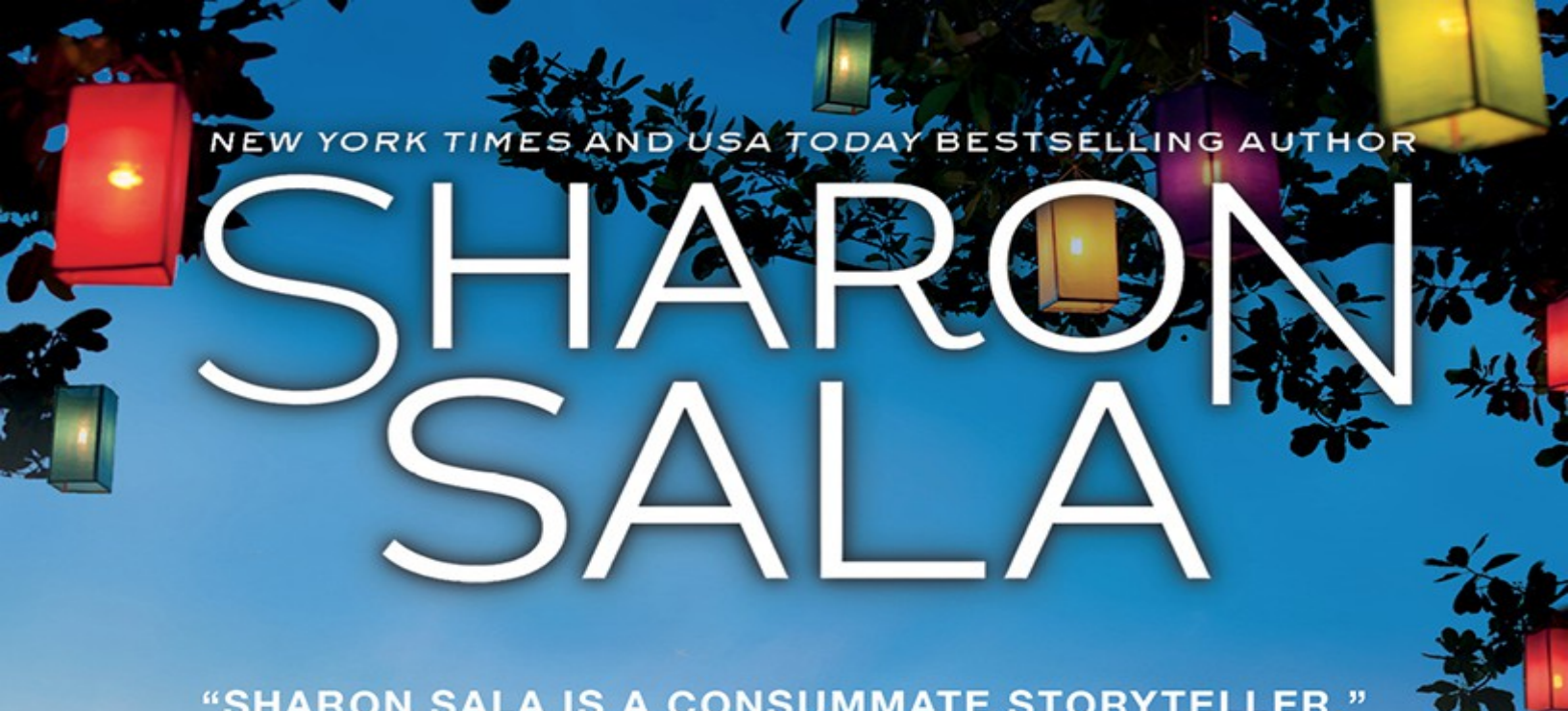
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHARON SALA

“SHARON SALA IS A CONSUMMATE STORYTELLER.”
—DEBBIE MACOMBER

the Best of Me

A BLESSINGS, GEORGIA NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

*the
Best of Me*

SHAROÇ
SALA

Kaynak Kitaplar
ÆP Casablanca

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Yazardan Mektup](#)

[*The Next Best Day* Bölüm 1'den alıntı](#)

[Bölüm 2](#)

[Arka](#)

[Kapak](#)

Bölüm 1

Yeryüzünde evrenle öylesine mükemmel bir uyum içinde olan yerler vardır ki, bunlar yaşayan, nefes alan bir şeyin kalp atışları gibi bir ritim geliştirirler. Ve bu yerlerin yaşam akışını ve kutsallığını tehdit eden bir şey ortaya çıktığında, içindeki insanlar kendilerine ait olanı korumak için tek vücut olarak ayağa kalkarlar.

Bu yerler insanlığın en iyisini barındırır ve barındırır ve içindeki insanlık kutsamaya sımsıkı tutunur ve kendilerinin en iyisini geri verir.

Blessings, Georgia'da da böyle

oluyor. Yaralananlar iyileşir.

Bozuk olan tamir edilir.

Birini tehdit eden herkesi tehdit eder.

Ve böyle bir trajedi ya da saldırı sessizce ya da hafife alınacak bir şey değildir.

Uzun, gri araç Blessings polis karakolunun yanındaki otobüs durağına yanaşıp park ederken Greyhound'un frenleri protesto edercesine gıcırdayordu. Otobüsün kapısı aniden açıldığında, sanki yolculuğundaki duraklamayı protesto edercesine susturucudan aralıklı olarak siyah duman bulutları çıkıyordu. Tıraş olmaya ihtiyacı olan, hafif buruşuk orta yaşlı bir adam olan şoför otobüsten atladı ve bagaj bölümüne yöneldi.

Arkasından zayıf, genç bir kadın çıktı, hafifçe sendeleyerek yanındaki küçük kıza uzandı ve merdivenlerden inerken onu sabitlemek için elini tuttu.

Şoförün kaldırımında iki bavulu vardı. "Shirley Duroy?"

"Evet, o benim," dedi kadın.

"Sadece iki bavulunuz vardı, değil mi?" diye sordu.

Shirley başını salladı, sonra kızı Carlie'nin tuttuğu battaniyeye ve peluş oyuncağa baktı ve sarı buklelerinden bir tutamı alnından uzaklaştırdı.

Şoför kadının gözlerinin altındaki koyu halkalara, ellerindeki ve sesindeki titremeye baktı. Little Rock, Arkansas'ta uçağa bindiklerinden beri onun için endişeleniyordu. Kadın ısınmış bir ölü gibi görünüyordu ama artık gemiden indiğine göre yolculuğu onu ilgilendirmiyordu.

"Peki o zaman, Greyhound'la seyahat ettiğiniz için teşekkürler," dedi ve otobüse geri binip uzaklaştı.

Carlie başını kaldırdı. "Anne, bu o mu?"

Shirley gözyaşlarını tutamadı. "Evet, burası Blessings. Yeni eviniz olacak. Bavullarımızı şu binaya taşımama yardım eder misin?"

Carlie battaniyesini ve doldurulmuş tavşanını bir bavulun üstüne koydu, tekerlekli bavulun kayışından tuttu ve kapıya doğru çekmeye başladı. Sokaktan çıkar çıkmaz koşarak diğerini aldı ve onu da yukarı çekti, sonra da annesine geri döndü.

"Bana tutun, anne."

Shirley hızlı bir nefes aldı. Her şey dönüyordu. Güneş çok sıcaktı ve serin bir yere girmesi gerekiyordu. Kalbi göğsünde düzensiz bir ritimle çarpıyordu ve bu onun için iyiye işaret değildi ama kaderini zaten biliyordu. Bu yüzden buradaydı.

Sonra kızının elini kendi elinin içinde hissetti ve gözyaşlarının perdesinin ardından ona baktı. *Bu adil değil. Ama Carlie Duroy'un varlığı ne adalete dayanıyor ne de hiçbir zaman dayanmadı.*

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ama sonunda polis merkezinin kapısına ulaştılar. Shirley kapının kolunu tuttu, kalan tüm gücüyle kapıyı kavradı ve

çevirdi. Kapı içeri doğru sallandı ve Carlie bavuldan battaniyesini ve oyuncağını alarak annesini doğruca ön lobiye götürdü. Shirley'i önlerine çıkan ilk sandalyeye oturttu, eşyalarını yanındaki sandalyeye bıraktı, sonra da çantalarını taşımak için geri döndü.

Shirley panik içindeydi. Carlie'yi yerleştirmek için beklediği zamanın kendisine verilmeyeceğini fark ediyordu. Gümbür gümbür atan kalbi birdenbire atmaya başlamıştı, hem de çok sayıda ve nefesi kesiliyordu.

Aman Tanrım. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı.

Sevk memuru Avery Ames, içeri girdikleri anda ayağa fırladı ve yanlarına koştu, sonra da önce kime yardım edeceğini bilemedi.

"Hanımefendi?" diye sordu.

Shirley açık kapıyı ve eşikten bir valizi sürükleyerek geçirmeye çalışan Carlie'yi işaret etti.

"Yardım edin..." diye fısıldadı.

Avery, "Evet, hanımefendi," dedi ve kapıya doğru koştu. "Senin için getireyim, tatlım," dedi.

"İki tane var," dedi Carlie.

"Ben getiririm," dedi

Avery.

Carlie annesinin yanına döndü, battaniyesini ve oyuncağını bir kenara itti, sonra yanına oturdu ve elini uzattı. Seyahat etmekten şortu ve tişörtü buruşmuştu ve çıplak bacaklarının arkası tahta sandalyelere yapışuyordu ama tek endişesi annesiydi.

Avery çantaları oturdukları yere doğru çekti ve sonra kadının önünde durdu.

"Hanımefendi, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Şef..." diye mırıldandı ve sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

"Peki efendim," dedi Avery ve kapıyı çalma zahmetine katlanmadan koridordan geçip Lon Pittman'ın ofisine girdi. "Şef! Çabuk gelin. Orada bir

Lobide küçük bir kızı olan bir kadın var. Kadın kötü hasta görünüyor ve sizi sordu."

Lon ayağa kalkmış koşuyordu, Avery de hemen arkasındaydı.

Lon lobide oturan çifte bir kez baktığında korkunç bir şey olduğunu anladı. Küçük kız dehşete düşmüş görünüyor ve kadın doğru nefes almıyordu.

"Avery, hemen bir ambulans çağır."

Avery, "Evet efendim," dedi ve masasına geri döndü.

"Hanımefendi, ben Lon Pittman, polis şefiyim. Size nasıl yardımcı olabilirim? Hasta mısınız?"

Shirley inledi. "Carlie... üzgünüm bebeğim, üzgünüm." "Annem ölüyor," dedi Carlie.

Lon enayi yumruğu yemiş gibi sarsıldı, küçük kıza ve onun gözlerinde parıldayan yaşlara baktı.

"Nasıl...? Annenin adı ne?" diye sordu. "Shirley Duroy."

Lon konuşurken kadının nabzını kontrol ediyordu ve çocuğun neden bahsettiğini bildiği apaçık ortadaydı. Kadının kalbi zar zor atıyordu.

"Onun nesi var?" Lon sordu. "Kalbi hasta. Ona ben bakıyorum." *Oh Tanrım.* "Kaç yaşındasın, Carlie?"

"Yedi... neredeyse sekiz," dedi ve titremeye başladı. "Annem daha fazla yaşayamaz. İkimiz için de yaşamak zorundayım. İyi olmak ve doğru olanı yapmak zorundayım." Sonra döndü ve yüzünü annesinin omzuna sakladı.

Lon kendini en son karısı Mercy'nin boğulduğunu sandığı gün bu kadar çaresiz hissetmişti. Ama o zaman karısı değildi, sadece hayatının aşkıydı. Bu küçük kızın neler hissettiğini ancak hayal edebilirdi.

"Burada aileniz var mı? Blessings'e bu yüzden mi geldin?"

Carlie başını salladı, sonra doğrulup gözlerini sildi. "Annemin çantasında bir mektup var. Sana ne yapman gerektiğini söylüyor."

Siren seslerini duymaya başladıklarında Lon Shirley'nin çantasına uzanıyordu. Charlie kollarını annesinin boynuna doladı.

"Seni seviyorum anne. İyi olacağım."

Shirley gözlerini açtı, elini kızının saçlarının arasına soktu ve ona sarıldı. "En iyi halim," diye fısıldadı, sonra Lon'a baktı ve "Ruby Dye'ı ara," diye fısıldadı ve nefesini verdi.

Gözleri kapandı. Bir daha asla nefes almadı.

Avery ağlıyordu ve bunu saklamak için hiçbir çaba göstermiyordu. Charlie hâlâ annesinin kolunu tutuyordu.

"Geri dön anne. Geri dön. Seninle konuşmam gerek" diye hıçkırdı.

Lon nabzını yoklarken gözyaşlarını tutamıyordu ama nabız yoktu. Ve sonra ambulans dışarıdaydı. Ayağa kalktı, battaniyeyi, pelüş oyuncuğı ve Shirley'nin çantasını aldı, sonra Charlie'yi annesinin cesedinin yanındaki sandalyeden kaldırdı.

"O gitti," dedi Lon. "Avery, sen onlara ne olduğunu anlat. Onlara kızın adını ver. Geri kalan bilgileri onlara daha sonra ileteceğim. Şu anda Charlie'yi ofisime geri götürüyorum."

"Emredersiniz efendim," dedi Avery ve şef kucağında Charlie Duroy ile lobiden ayrılırken gözlerini silip burnunu sümküdü.

Lon ofisine döndü, kız hâlâ kollarındayken eski kanepeye oturdu ve ona sarıldı.

Hıçkırır hıçkırır ağlıyordu.

"Çok üzgünüm, Charlie. Çok ama çok üzgünüm. Annenin çantasında bir mektup olduğunu söylemiştin. Benim için almak ister misin?"

Çantayı ona uzattı, sonra da kadının çantayı açıp uzun beyaz bir zarf çıkarmadan önce yumuşak kahverengi deriyi okşamasını izledi.

"Yapılar orada," dedi.

Lon bir avuç kâğıt mendil alıp yüzünü ve gözlerini nazikçe sildi.

"Ne olduklarını biliyor musun?" diye sordu.

Carlie başını salladı, sonra cevap vermek için nefes alırken hıçkırdı.

"Annem Bayan Ruby'nin beni koruyacağını ve bana bakacağını söyledi. Bayan Ruby onun arkadaşı."

Lon kaşlarını çatı. Shirley Duroy'un söylediği son şey Ruby'nin adıydı. Ama kullandığı isim Ruby'nin Peanut Buttermen'la evlenmeden önceki ismiydi. En son ne zaman görüştüklerini merak etti. Mektubu açarken küçük kızı göğsüne bastırdı.

Birkaç sayfa vardı.

İlki Ruby'ye yazılmış kişisel bir mektuptu. Okumadan bir kenara bıraktı ama Ruby Dye'ın Charlie Jo Duroy'un yasal vasisi olduğunu belirten resmi, noter onaylı mahkeme belgesini okudu. Belgede bir doğum belgesi, çocukluk aşılarıyla ilgili tıbbi bilgiler, Charlie'nin sağlık kayıtlarını tutan çocuk doktorunun adı ve adresi ve Little Rock'ta gittiği son okul vardı. Kısacası, Charlie'nin dünyada geçirdiği yedi yıldan fazlasının toplamı.

Her şeyi zarfa geri koydu, sonra daha fazla mendil aldı, Charlie'yi kucağından kanepeye kaydardı ve önce gözlerini sonra burnunu silmeye başladı. Battaniyesi ve göğsüne bastırdığı pelüş tavşanıyla o kadar hareketsizdi ki. Charlie'nin ne kadar korkmuş olabileceğini hayal ederek onun için üzülyordu.

Lon takvime baktı. 21 Temmuz Pazartesi. Ruby pazartesi günleri çalışmazdı. Bugün her ne yapmayı planladıysa, bir el sepetinin içinde cehenneme gitmişti.

"Aç mısın, Charlie? Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Tuvalet mi?"

"Sana nerede olduğunu göstereyim," dedi ve onu özel banyosuna götürdü.

"Her şeye ulaşabiliyor musun?"

Baktı, sonra başını salladı.

"Yardıma ihtiyacınız olursa hemen kapının önünde olacağım," dedi.

Kapıyı kapatır kapatmaz telefonuna uzandı ve Peanut Buttermann'ı hızlıca aradı. Peanut'ın cevap vermesini beklerken, Lon daha fazla hıçkırık duydu ve dişlerini sıkarak Peanut'ın açmasını bekledi ve sonra açtı.

"Alo?"

"Peanut, ben Lon. İstasyonda ciddi bir durumla karşı karşıyayız. Ruby'yi alıp bir an önce buraya gelmeni istiyorum."

"Ruby'yi mi aldın? Ne haltlar dönüyor?"

"Karışık bir durum. Sadece buraya gel."

"Evet, tamam, ama ben zaten ofisteyim. Eve gidip onu almam birkaç dakika sürer."

"Sorun değil. Yakında görüşürüz," dedi Lon.

Birkaç dakika sonra Lon önce tuvaletin sifonunu, sonra da lavabodan akan suyu duydu. Charlie kapıyı açtığı anda elleri damlıyordu.

"Havlulara ulaşamıyorum," dedi.

Lon hemen bir çift kâğıt havlu getirip ona uzattı.

Kadın yaşlı bir kadın titizliğiyle kurulandı ve adam onun ne kadar zamandır "annesine baktığını" merak etti, çünkü çocukluğunun tüm yönleri terk edilmiş gibi görünüyordu. Elinden tuttu ve onu ofisine geri götürdü. Kanepeye emekledi, battaniyeye sarıldı, tavşanı çenesinin altına sıkıştırdı ve bakışlarını onun yüzünden hiç ayırmadı.

"Aç mısın?" Lon sordu.

Başını iki yana salladı. "Annem nerede?"

"Onu ambulansla hastaneye götürdüler," dedi ve kanepenin karşısındaki sandalyeye oturdu.

Charlie yavaşça nefes aldı. Gözyaşları yeniden akmaya başlamıştı. "Bir yerlerde ailen var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı.

"Peki ya baban? Kim o? Nerede o?"

Carlie omuz silkti. "O öldü. Annem onun hakkında konuşmazdı. Benimle ilgilendi. Sonra hastalandı."

"Büyükannen, büyükbaban, teyzen ya da amcan var mı?"

Başını tekrar salladı. "Artık değil," dedi ama şimdi sesi ve vücudu titriyordu. "Bayan Ruby'yi aradın mı? Annem onun ne yapılacağını bileceğini söyledi. Annem onun iyi bir kadın olduğunu söyledi. Annem onun arkadaş olduğunu söyledi."

"Evet, aradım. Ruby artık evli. Kocasıyla birlikte buraya geliyorlar."

Carlie endişeyle kapıya baktı. "Annemin öldüğünü biliyor mu?"

"Ona henüz söylemedim ama her şey yoluna girecek. Ruby bu kasabada hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmadı. Sizi de hayal kırıklığına uğratmayacaktır."

Carlie ürperdi, kanepede yan yattı ve gözlerini kapattı, sonra aniden tekrar açtı.

"Gitme," diye fısıldadı.

"Gitmeyeceğim. Söz

veriyorum," dedi Lon.

Gözleri tekrar kapandı. Göz kapaklarının altından yaşlar süzölmeye devam etti ama sonunda sustu.

Lon onunla birlikte ağlamak istemeden nefes alamıyordu. O kadar küçük ve kırılmıştı ki.

Avery'ye bir mesaj göndererek Peanut ve Ruby'yi gelir gelmez ofisine geri göndermesini söyledi ve ardından Shirley'nin kimliğinin, tüm sigorta kartlarının ve hastanenin kayıtları için ihtiyaç duyacağı diğer her şeyin kopyalarını çıkarmaya başladı. Orijinalleri çantasına geri koydu ve sessizce oturup koridordaki ayak seslerini dinledi.

Peanut eve dönerken Ruby'yi aradı. Ruby ikinci çalışta cevap verdi. "Hey, tatlım," dedi Ruby.

"Giyindin mi?" Peanut sordu.

"Evet. Ben de tam ayak işlerini halletmeye hazırlanıyordum. Neden?"

"Orada kal. Seni almak için eve geliyorum. Şeften bir telefon aldım. Seni en kısa zamanda karakola götürmemi, ciddi bir durumla karşı karşıya olduklarını söyledi."

"Bunun benimle ne ilgisi var?" Ruby sordu.

"O söylemedi. Sadece çantanı al. Şimdi sokağın aşağısına geliyorum."

"Tamam," dedi Ruby. Telefonu kapattı ve koşarak çantasını aldı. onu karşılamak için ön kapıdan çıktı. Tek kelime etmeden arabaya atlayıp kemerini bağladı ve ardından Peanut istasyona doğru yola çıktı.

Ruby koltuğuna geri yerleşirken ona endişeli bir bakış attı.

"Neler olduğunu bilmediğine yemin eder misin?" diye sordu.

Fıstık kaşlarını çattı. "Sana asla yalan söylemem... ya da seni kandırmam. Telefon görüşmesi dışında hiçbir şey bilmiyorum. Sordum ama karışık olduğunu ve seni alıp karakola gitmemi söyledi. Tüm bildiğim bu."

"Özür dilerim. Sadece beni biraz korkuttu,"

dedi. "Ben de biraz korkmuş durumdayım,"

dedi. Kadın başını salladı ama kalbi küt küt atıyordu.

"İçimde korkunç bir şey olduğuna dair bir his var," dedi. Peanut

ona, "Her ne ise, bununla birlikte başa çıkacağız," diye hatırlattı.

"Evet, haklısınız. Özür dilerim. Sanırım bu çağrının beklenmedik bir şekilde aniden gelmesi beni tedirgin etti."

Peanut arabasını istasyonun önüne çekip park ederken, "Bunu öğrenmek üzereyiz," dedi.

Dışarı çıktılar, sonra birlikte istasyona girdiler.

Ruby duvara yaslanmış iki büyük bavul gördü ve Avery'ye baktı. O sadece koridorun aşağısını işaret etti.

"Şef sizi ofisinde bekliyor," dedi.

Peanut kaşlarını çattı, sonra Ruby hemen arkasındayken yolu açtı. Kapı açıktı. İçeri girdiklerinde kanepede yatan küçük bir kız gördüler ve Lon

yanındaki sandalyeye oturdu. Elinde bir battaniye ve peluş bir oyuncak vardı; kahverengi ve beyaz, sarkık kulaklı bir tavşan. Kız onları görür görmez doğruldu, kanepeye yaslandı ve Lon'a baktı.

"Bu Bayan Ruby mi?" diye fısıldadı.

Lon başını salladı. "Her şey yoluna girecek. Sakın korkma."

Ruby ne olduğunu bilmiyordu ama çocuğun yüzündeki ifade kalbini kırmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Lon ayağa kalktı, sonra mektubu Ruby'ye uzattı. "Bu Carlie. Annesi yaklaşık on beş dakika önce lobide öldü, şu anda hayatının en kötü gününü geçiriyor. İkiniz de oturun. Ben Carlie'nin yanına oturacağım."

Ruby nefesini tuttu, sonra şaşkınlıkla küçük kıza baktı. Peanut'ın elini omzunda hissetti. Sandalyelerini yaklaştırıp oturdular, sonra mektubu açıp birlikte okumaya başladılar.

Sevgili Ruby,

Eğer bu mektubu okuyorsanız, yıllar önce yakalandığım kalp hastalığı galip gelmiş ve ben ölmüşüm demektir.

Bunun yakın olduğunu iki yıldır biliyordum ama ailemden kimse kalmadığı için bebeğimin... Carlie'min... koruyucu aile sisteminde yetim kalacağının düşünmeye dayanamıyordum. O benim en iyi yanımdı. Bu dünyada iyi olan tek şeyim o ve artık kimsesi yok.

Annem ve babam Fanny Kasırgası sırasında öldü. Babası sadece evime girip bana tecavüz eden bir adamdı. O zaman yakalanmadı ama birkaç hafta sonra bir içki dükkânını soymaya çalışırken öldürüldü. Bu, hamile olduğumu bile bilmeden önceydi. Carlie, babasının ölmüş olması dışında doğumunun koşullarını bilmiyor.

Yıllardır Little Rock'ta Lloyd ve Lloyd CPA için çalışıyordum ve Carlie doğduktan sonra ona da bakabilmek için evden çalışmaya devam ettim.

Aynı şirkette çalışan Bart Carlson adında bir adam var. Annem ve babam öldükten sonra bana miras kalan parayı biliyor. Ayrıca Carlie'nin lehtar olduğu bir hayat sigortası poliçem olduğunu da biliyor. Aramızda bir geçmiş yok. O sadece işten tanıdığım biri. Ama hastalığım arttıkça, Carlie'yi kendisinin ve karısının büyütmesine izin vermem için bana daha fazla baskı yaptı. Onun hakkında sadece paraya el koymak istediğini bilecek kadar çok şey biliyorum. Onu Carlie'nin etrafında istemiyorum, bu da beni Carlie için güvendiğim bir yasal vasi bulmaya itti. Bunu neredeyse iki yıl önce yaptım ve siz de burada devreye giriyorsunuz.

Son doktor ziyaretimde, günlerimin sayılı olduğu acı bir şekilde ortaya çıktı. Carlie için hazırladığım yasal belgelere rağmen, ne yaptığımı size bildirmeden ölürsem Bart'ın ne yapabileceğinden korkuyordum.

Dün bavullarımızı topladım ve Tazıdaki Nimetler'e doğru yola çıktık. Size sormadan onun vasisi olarak adınızı verdiğim için beni başışlayın. Bunu benden duymak yerine okuduğunuza göre, size ulaşp açıklama yapmayı umduğumu fark etmişsinizdir. Ama zaman ve hayat elimden kaçtı. Çok geç olmadan onu sana ulaştırdığımdan emin olmam gerekiyordu.

Her ne kadar başka birinin çocuğunu büyötmek isteyeceğinizi varsaymadığımı anlamanızı istesem de, geçmişimden tanıdığım ve onun çıkarlarını ve refahını gözetecek kadar güvendiğim tek kişi sizsiniz.

Sizden istediğim, onun geleceğine dikkatli ve sevgi dolu bir şekilde karar verilene kadar onun sözcüsü -yasal vasisi- olmanız. Eğer onu evlat edinecek harika bir aile bulmanın peşindeyseniz, öyle olsun. Eğer kendinizi ona aşık olmuş bulur ve sizinle kalmasını isterseniz, minnettarlığım sonsuz olacaktır.

Carlie'nin okul bilgilerini, sağlık kayıtlarını ve yasal vasilik belgelerini gönderdim. Little Rock'tan ayrılmadan önce banka hesabımdaki parayı Blessings'teki bankaya transfer ettirdim. Sen

ona erişecek kişi olarak adlandırılır. Beni gömmek için biraz lazım olacak. Basit ve mezar başında olsun. Muhtemelen burada kimse beni hatırlamayacak. Para, ailemin ölümünden kalan miras ve benim birikimlerim. Bankada imzalamanız için bir imza kartı olacak. Carlie'nin gitmesi gereken yere kadar senin olacak. Ayrıca Carlie'nin lehtarı olduğu 250.000 dolarlık bir hayat sigortası poliçesi var. Neyse ki bunu hastalanmadan önce yaptırmıştım. Bu onu üniversiteye götürecek ve hayatında iyi bir yol çizmesini sağlayacak. Poliçe ve ona erişim için gerekli evraklar çantamda.

Yedi yaşında, neredeyse sekiz... ve son iki yıldır kendime bakmadığım zamanlarda bana bakıyor. Çocukluğunu kaybetti. Bir çocuğun beklemesi gereken güvenliği kaybetti. Ve şimdi de beni kaybetti.

O çok iyi bir kız. Ona senin hakkında her şeyi anlattım, Blessings ve içindeki insanlar hakkında hatırlayabildiklerimi anlattım. Senden ne istediğimi biliyor. Sizi Bayan Ruby olarak tanıyor. Okuldan sonra senin için Curl Up and Dye'da temizlik yapmaya gittiğimde bana ilk işimi verdiğini biliyor. On beş yaşındaydım ve o kadar güzeldin ki senin yerinde olmak istemiştım. Keşke hiç taşınmasaydık ama insan geçmişini değiştiremiyor.

Benim için ne kadar sevgi dolu ve harika bir kadın olduğunu asla unutmadım.

Şu anda bebeğimin çok korktuğunu biliyorum.

Lütfen tekrar güvende hissetmesine yardım edin.

Dünyadaki yerini bulması için ona yardım etmene ihtiyacım var çünkü ben yapamam.

Özür dilerim,
Shirley Duroy

Ruby tam bir sessizlik içinde okudu. Talebin büyüklüğü hayal edebileceğinin çok ötesindeydi, ama bunu bir kez bile belli etmedi.

Şok. Peanut'a baktı, onun anında onayladığını ve anladığını gördü, sonra mektubu kucağına koydu.

Ayağa kalktı ve Charlie'nin oturduğu kanepeye gitti, yanına oturdu ve onu kucağına aldı. O bunu yaparken Lon da onlara yer açmak için ayağa kalktı. Battaniyeyi Charlie'nin etrafına daha sıkı sardı, tavşanı küçük kızın kollarına sıkıştırdı ve sonra onu kendine çekti.

"Merhaba tatlım. Ben Bayan Ruby. Annen için çok üzgünüm ama sen tam da onun istediği yerdesin ve biz de senin için onun istediği her şeyi yapacağız, tamam mı?"

Charlie başını kaldırıp Ruby'ye baktı ve yavaş, ürpertici bir nefes aldı. "Annem öldü."

Ruby'nin gözleri doldu. "Biliyorum bebeğim. Çok üzgünüm. O benim arkadaşımdı." "Annemi götürdüler," diye ekledi Charlie.

"Biliyorum. Artık hiçbir şey için endişelenme. Artık annene bakmak zorunda değilsin. Yardım etmek için buradayız."

Charlie Peanut'a baktı. "Bay Ruby de yardım edecek mi?"

Peanut kanepeye doğru yürüdü ve onu Ruby'nin kollarından kaldırdı. "Evet, Bay Ruby yardım edecek. Lobideki bavullar sizin mi?" diye sordu.

Lon, "Bunlarla geldiler," dedi.

Ruby ayağa kalktığında Lon ona Shirley'nin çantasını verdi. "Çok özür dilerim," dedi.

Ruby başını sallarken gözleri yaşarmıştı. "Ben de öyle."

Lon lobiye giden yolu gösterdi. "Ben çantaları alayım. Sen de kapıya bak," dedi.

Ruby, Charlie'yle birlikte arka koltuğa oturdu ve onları bağladı. Adamların Charlie'nin çantalarını bagaja yerleştirmelerini izlerken arka kapı hâlâ açıktı ve Peanut arabaya bindiğinde Lon, Ruby'nin oturduğu yerde durup içeri baktı.

"Charlie, şimdi anneni kontrol etmeye gidiyorum. Doktorların son arzusunun ne olduğunu öğrenmelerini sağlayacağım, tamam mı?"

Carlie, "Annemle konuşmam gerek," diye fısıldadı ve sonra yüzünü battaniyesiyle örttü.

Lon Ruby'ye baktı ve aralarındaki kapıyı kapatırken dehşet içinde yüzünü buruşturdu.

O anda Ruby Charlie'nin emniyet kemerini çözdü ve onu kucağına çekti. "Yavaş ve dikkatli sür," dedi Ruby. "Gitmesine izin vermeyeceğim."

Peanut dikiz aynasından yukarı baktı. Bakışları buluştu. Sonra arabayı geri çekti ve uzaklaştı.

Ruby, Charlie'nin kendisine doğru eğildiğini hissetti ve ona sıkıca sarıldı. Bu işi nasıl başaracağını bilmiyordu ama her gün bir yolunu bulacaktı. Yapacağı ilk şey, kuaförde geçireceği haftayı yeniden planlamaktı. Beklemek istemeyen müşterilerin Vesta ve Vera'nın programlarına dahil edilmesi gerekecekti çünkü bu hafta Shirley'yi dinlendirmek ve Charlie'yi rahatlatmakla ilgiliydi.

"Tatlım, bu sabah kahvaltı ettin mi?" Ruby sordu.

"Hayır," dedi Charlie.

"Evde yiyecek her türlü şeyimiz var. Sana bir şeyler buluruz," dedi Ruby ve Charlie'nin iç çektiğini duydu.

Charlie annesinin hayatının sona erdiğine tanık olmuş olsa da Ruby bunun ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamadığını biliyordu. Kederi gerçektir. Annesine ne olduğunu bilme ihtiyacı bir gerekliliktir. Shirley'nin cesedini öylece kaldırıp Charlie'nin hayatını güzelleştiremezlerdi. Çocuğun ölümün kesinliğini görmeye ihtiyacı vardı. Yas tutmak ve *cennete gitmenin* ne anlama geldiğini anlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Ruby, Peanut'ın bu konuda hemfikir olduğunu zaten biliyordu. Shirley'nin mektubunu onunla birlikte okurken nefesinin kesildiğini duymuştu. Gözlerindeki yaşları ve ona bakışını görmüştü. Sonuna kadar onun yanındaydı, bundan emindi. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağı henüz belli değildi ama her ne olursa olsun son kararın Charlie'nin olacağından emin olmak istiyordu.

Peanut evlerine giden köşeyi dönerken frene bastı. Bu sabah hayatları sonsuza dek değişmişti. Kötü bir şekilde değil ama şok edici bir şekilde.

Uzun yıllar bekâr kaldıktan ve ardından çocuk sahibi olamayan bir kadına aşık olduktan sonra, babalık fikrinden tereddüt etmeden vazgeçmişti. Ruby onun hayatıydı. Onunla birlikte ne gelirse gelsin tam olarak istediği şeydi.

Ve şimdi de bu.

Çocuk için yüreği parçalanıyordu ama bildiği bir şey varsa o da Shirley Duroy'un Ruby'yi kızının vasisi olarak atadığında bilmeden turnayı gözünden vurduğuydu. Ruby bir çocuğa verebilecek tüm sevgiye sahipti. İhtiyacı olacak tüm anlayış ve sabır Ruby'de vardı ve Bayan Ruby'nin kendi avukatı da vardı. Sonra tekrar frene basarak yolu açtı ve evin önüne park etti.

"Biz geldik," dedi. "Siz ikiniz içeri girin. Ben çantaları alacağım." Ruby Charlie'ye çabucak sarıldı ve sonra emniyet kemerini çözdü.

"Geldik şekerim. Hadi serin bir yere girelim ve sana yiyecek bir şeyler bulalım."

Arabadan sessizce indiler ve sonra Charlie battaniyesine ve tavşanına uzandı.

"Onları taşımamı ister misin?" Ruby sordu.

Charlie başını salladı ve onları kendine doğru tuttu.

Ruby onu elinden tutup ön kapıya kadar götürdü, kapının kilidini açtı ve içeri soktu.

Peanut çantalarla hemen arkalarındaydı, ama onları yatak odalarından birine taşımak yerine koridora bıraktı, sonra da onları mutfığa kadar takip etti.

Charlie masada oturmuş, etrafındaki her şeye gözlerini dikmiş, aletlerin ne kadar parlak ve evin ne kadar büyük olduğuna hayretle bakıyordu

Peanut sandalyesinin arkasında durup başının arkasını nazikçe avuçladığında, annesiyle birlikte yaşadıkları yerle karşılaştırıldığında.

"Ofise dönmeden önce sizin için alabileceğim bir şey var mı? Kalabilmeyi çok isterdim ama yetişmem gereken iki randevum var" dedi.

"Biz iyiyiz," dedi Ruby. "Sana ihtiyacım olursa ararım." Başını salladı, sonra döndü ve doğrudan Charlie'yle konuştu.

"Şimdi işe dönmem gerekiyor ama burada, Blessings'te çalışıyorum, yani her zaman yakını. Annen için çok üzgünüm ama bizi seçmesinin bir nedeni vardı. Sana çok iyi bakacağımızı biliyordu, tamam mı?"

Charlie başıyla onayladı. Adamın sesi hoşuna gitmişti. Yumuşak ve derindi. Ve annemden bahsetmişti. Onu düşünmek bile onu rahatlatıyordu.

Peanut gülümsedi. "Ruby, tatlım, öğle yemeğinden hemen sonra mahkemede olmam gerekiyor, bu yüzden duruşma bitene kadar evde olmayacağım. İyi olacak mısın?"

Ruby dönüp ona baktı. "Elbette. Bu gece konuşuruz. İyi günler," dedi.

Peanut ona bir öpücük verdi, Charlie'ye göz kırptı ve sonra evi terk etti. Ruby, Charlie'nin oturduğu masaya döndü.

"Kahvaltıda hangisini tercih edersiniz? Jöleli tostla çırpılmış yumurta mı yoksa mısır gevreği mi? Pirinç patlağımız olduğunu biliyorum."

"Bu türden hoşlanıyorum," dedi Charlie.

"O zaman Rice Krispies olsun," dedi Ruby, Charlie'nin omuzlarına hızlıca vurarak güven verdi. Kilerden mısır gevreğini, sonra da dolaptan bir kâse ve bardak aldı. Mısır gevreğini hazırladıktan sonra küçük bir bardak süt doldurdu ve ikisini de masaya taşıdı. "Senin ve Bay Ruby'nin aynı mısır gevreğini seveceğiniz kimin aklına gelirdi?" dedi.

Charlie bunu düşündü. "Bu türden de mi hoşlanıyor?"

"Bu onun favorisi," dedi Ruby. "Siz ikiniz çok iyi arkadaş olacaksınız. Anlayabiliyorum."

Charlie kaşığı alıp kaseye soktu, mısır gevreği ve süttten bir ısırık alıp ağzına attı.

Kase boşalana ve sütünün çoğu bitene kadar yedi. "Doydum," dedi.

"Güzel. Bu evde kimse aç kalmaz," dedi Ruby. "Şimdi başka bir karar vermen gerekiyor. İki tane boş yatak odamız var. Evin içinde bir tur atmaya ne dersin, sonra da kendine istediğin yatak odasını seçebilirsin?"

Carlie tavşanını ve battaniyesini kaptı, sandalyeden indi ve Ruby'nin peşinden odadan çıktı. Ne düşüneceğini ya da nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Tek bildiği annesinin onun burada olmasını istediğiydi ve o da bunu bir çocuk masumiyetiyle kabul etti.

Ruby onu evin her yerine götürdü ve ona kendisinin ve Peanut'ın yatak odasının nerede olduğunu ve sonra aralarında Jack ve Jill banyosu bulunan koridorun karşısındaki iki yedek yatak odasını gösterdi.

"Hangisinin senin olmasını istiyorsan onu seç," dedi Ruby. "Hangisini seçersen seç, aralarında bir banyo var. Buraya sarı oda diyorum çünkü yatak örtüsü ve perdelerin üzerinde sarı ve beyaz çiçekler var."

Carlie, Ruby'nin elini ölümüne kavradı. Yatak kocaman görünüyordu. Evdeki yatağı ikiz boyutundaydı. Bu korkutucu görünüyordu.

Ruby, Charlie'nin ne düşündüğünü bilmiyordu ama gözlerindeki ifadeden hoşlanmamıştı.

"Hadi diğer odaya bakalım, tamam mı? Banyoya doğru yürüyebiliriz, gördün mü?" dedi ve yolu gösterdi.

Diğer yatak odasına girdikleri anda Charlie'nin iç çektiğini duydu ve tutuşunun hafiflediğini hissetti.

Carlie yukarı baktı. Tavan gökyüzü gibi maviydi ve bu odada mavi beyaz yorganları ve beyaz yatak etekleri olan iki küçük yatak vardı. Aralarındaki pencerede duran küçük masa ve sandalye, Charlie'nin evlerindeki küçük masa ve sandalyenin neredeyse tıpatıp aynısıydı.

Tavşanı biraz daha sıkı tuttu ve Ruby'ye baktı. "Ben bunu seçiyorum, Bayan Ruby."

Ruby gülümsedi ve hiç düşünmeden Charlie'nin alnındaki saç tutamlarını fırçaladı.

Charlie bu olay olduğunda gözlerini kapattı, çünkü annesinin her zaman yaptığı gibi hissetti, sonra Ruby'nin bacağına yaslandı, onun annesi *olduğu* ve bu sabah olan her şeyin kötü bir rüya olduğu hayaline tutundu.

"Maviyi seviyorsun," dedi Ruby.

Fantezi Ruby'nin sesiyle sona erdi.

Charlie gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. "Bu annemin en sevdiği renk, o yüzden benim de.

Yataklar benim boyumda ve tavan gökyüzü gibi mavi."

Ruby diz çöktü ve ona sarıldı.

"Sen çok tatlısın ve tüm bu olanlar için çok üzgünüm. Ama burası senin güvende olacağın yer ve belki bir gün sen de burada mutlu olursun."

"Sizin ve Bay Ruby'nin çocuğu yok mu?"

Ruby yavaş ve titrek bir nefes aldı. "Bir bebeğimi daha doğmadan kaybettim. Artık başka bebeğim olamaz."

Charlie kolunu Ruby'nin boynuna doladı.

"İkimiz de nasıl üzüleceğimizi biliyoruz, değil mi?"

Ruby parmağını Charlie'nin yüzünün yan tarafında gezdirdi.

"Evet... Sanırım öyle. Ama burada nasıl mutlu olunacağını da biliyorum. Ve Bay Ruby beni çok mutlu ediyor. Onun adı aslında Peanut... Peanut Buttermen. O bir avukat."

Charlie dinledi ve sonra bu bilgiyi bir kenara

bıraktı. "Bay Ruby horluyor mu?"

Ruby gülümsedi. "Bazen. Neden?"

"Eve döndüğümüzde, yan dairede geceleri çok gürültülü horlayan bir komşumuz vardı. Onun yatak odası benim yatak odamın yanındaydı. Bu beni korkuturdu. Sonra

Annem bana bunun sadece Larry'nin horlaması olduğunu söyledi ve bir şeyin ne olduğunu bildiğinizde artık korkutucu olmaktan çıkıyor."

Ruby iç çekti. "Annen gerçekten akıllıymış."

Carlie eğildi ve Ruby'nin kulağına fısıldadı. "Ona veda edebilecek miyim?"

"Kesinlikle," dedi Ruby. "Ama nasıl olduğunu anlamanız gerek-"

Carlie onun sözünü kesti. "Ölü olmanın ne demek olduğunu biliyorum. Annem bana birçok kez anlattı. Onu göreceğim ama artık duyamayacağım. Ve ona veda ettiğimde, ruhu cevabını duyamayacağım kadar uzakta olacak. Onu hissetmem gerekecek... burada," dedi ve kalbini okşadı.

Ruby'nin gözyaşlarına boğulmamak için yapabileceği tek şey buydu.

"Evet, bebeğim. Aynen öyle," dedi ve ayağa kalktı. "Sen yatakları dene ve hangisinde uyumak istediğine bak, ben de gidip çantalarını getireyim ve eşyalarını yerleştirelim."

Bölüm 2

Ruby ikinci çantayı açarken üzerinde Shirley Duroy'un adının yazılı olduğu büyük bir zarf buldu. İçindekileri çıkardığında, bunların Shirley'nin sağlık kayıtları ve Little Rock'ta onu tedavi eden doktorların iletişim bilgilerinin yanı sıra çalıştığı yerin iletişim bilgileri olduğunu ve vefatından haberdar edilmelerini isteyen bir not eklendiğini hemen fark etti.

Ruby okuduklarından dolayı üzgündü. Shirley'ye konulan teşhis, ne anlama geliyorsa artık, komplikasyonlu ağır kardiyomiyopati idi. Shirley'nin bunu öğrendiğinde ne kadar dehşete düşmüş olabileceğini ancak hayal edebiliyordu.

Hastanede Shirley'nin ölümünü açıklamak zorunda kalacak olan doktorların kayıtları için bu bilgiye ihtiyaç duyabilecekleri aklına geldi. Çantalardan birinden oyuncakları çıkarmakla meşgul olan Carlie'ye baktı. "Carlie, tatlım, oyuncakları istediğin yere koyabilirsin. Pencerenin altındaki bu bank açılıyor, görüyor musun?" Koltuğu kaldırarak altındaki depolama alanını ortaya çıkardı. "Ayrıca dolabında raflar var ve doldurulmuş

Oyuncakların hepsi diğer yatağınıza gidebilir."

"Tamam," dedi Carlie ve diğer pelüş oyuncaklarını çıkarıp ilave yatağın yastığının üzerine dizmeye başladı.

Ruby küçük kızın meşgul olduğundan emin olur olmaz koridora çıktı ve Lon'un cep telefonunu aradı.

"Şef Pittman."

"Lon, bu Ruby. Bavullardan birinde Shirley'nin sağlık kayıtlarıyla dolu bir zarf buldum. Belki senin ya da doktorun bunlara ihtiyacı olur diye düşündüm. Otopside kurtarabilir."

"Kimlik ve sigorta bilgilerinin kopyalarını hastaneye götürmeye hazırlanıyordum. Uğrayıp bunları da almamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette ama sakıncası yoksa onu dışarıda, verandadaki salıncağın üzerine bırakacağım. Carlie biraz sakinleşiyor ve sanırım seni tekrar görmek başka bir dizi endişeye yol açacaktır."

"Kesinlikle," dedi Lon. "Durumu iyi mi?"

"Bilmiyorum. Pek konuşmuyor ama şu anda ağlamıyor."

Lon iç çekti. "Tanrım, bunun senin için nasıl bir şok olduğunu hayal bile edemiyorum. Yapabileceğim bir şey olursa, istemekten çekinmeyin."

"Hayatın her zaman beklendiğı gibi gitmediğini uzun zaman önce öğrendim. Şu anda endişelendiğim tek şey bu tatlı bebek. Peanut ve ben iyi olacağız."

"Tamam. Birkaç dakika içinde orada olacağım."

"Şu anda paketi salıncağın üzerine koyuyorum. Oh... İçinde birinden çalıştığı yere vefat ettiğini bildirmesini isteyen bir not var," dedi Ruby.

"Bunu halledeceğim," dedi Lon.

"Teşekkürler," dedi Ruby. Koridora çıkıp ön kapıdan çıktı, zarfı verandadaki salıncağın koltuğuna bıraktı ve tekrar içeri girdi.

Carlie'nin sesini duyduğunda koridorda geri yürüyordu.

Sözünü kesmek istemeyerek, dinlemek için kapının hemen dışında durakladı.

"Annen gitti, Zıpzip. Artık sen ve ben varız ve ağlamayacağız çünkü Bay ve Bayan Ruby'nin bizden bıkip bizi başkasına vermesini istemiyoruz."

Ruby onu rahatlatmak için oraya koşmaya başladı ama sonra durdu. Bu çocuk bugün yeterince şey yaşamıştı. Zaman hiçbir sözün yapamayacağını yapacaktı.

yapabileceğini düşündü. Carlie onlara güvenmeyi öğrenecek ve o zaman kendini bu kadar güvensiz hissetmeyecekti.

Evin önüne doğru yürürken Ruby arabanın geldiğini duydu. Muhtemelen şefti. Onu verandada duydu ve sonra uzaklaşırken tekrar duydu ve sonra bazı aramalar yapmak için oturdu.

İlk olarak cenaze evini aradı. Cenaze müdürüne durumu kısaca anlattıktan sonra, müdür ona hastaneyle görüşeceğini ve ceset taburcu edildiğinde onu alacaklarını söyledi.

"Teşekkür ederim," dedi Ruby.

"Elbette ve kaybınız için çok üzgünüz," dedi.

Ruby bağlantıyı kesti, sonra durakladı, randevu defterini nerede bıraktığını hatırlamaya çalıştı ve inledi. Defterin hâlâ dükkânda olduğundan emindi. Ona ihtiyacı vardı ve hâlâ market alışverişi yapması, temizlik malzemesi ve dükkân için malzeme alması gerekiyordu. Hayatında ilk kez yardıma ihtiyacı olan kendisiydi, bu yüzden dükkânındaki diğer stilistler olan tek yumurta ikizleri Vesta ve Vera Conklin'i aradı.

Vesta cevap verdi ve Ruby onun yemek yediğini anlayabildi çünkü Ruby'nin kulağını çiğniyordu. "Merhaba Ruby, ben Vesta."

Ruby, "Biraz yardıma ihtiyacım var," dedi.

Vesta öksürdü. Ruby hiç kimseden yardım istemezdi. Yutkundu ve birdenbire iş konuşmaya başladı. "Neye ihtiyacın var, tatlım? Neyin var?"

Ruby anlatmaya başladı ve bitirdiğinde Vesta gözyaşları içindeydi.

"Aman Tanrım," dedi. "Zavallı bebek. Bana ne yapabileceğimizi söyle."

"Bu haftaki randevularım için yardıma ihtiyacım olacak. Kitabım dükkânda. Eğer sen ve Vera onu alıp kaç tanesini programınıza dahil edebileceğinize ve kaç tanesinin gelecek hafta için benimle yeniden randevu ayarlamaya istekli olduğuna bakarsanız çok memnun olurum. Ayrıca çalışma masamda dükkân için ihtiyacımız olan malzemelerin bir listesi var. Onları almak için size Venmo ile para göndereceğim."

"Böyle bir şey yapmayacaksınız. Makbuzları sizin için saklayacağız ve sizi tekrar gördüğümüzde hesaplaşabiliriz."

Ruby iç çekti. "Teşekkür ederim. Bu çok yardımcı oldu. Shirley'i gömmek ve Carlie'yi biraz rahatlatmak için bu haftaya ihtiyacım var. Şu anda ne düşüneceğini bilmiyor."

"Bu durum beni hasta ediyor," dedi Vesta. "Shirley'i hatırlıyorum. Gerçekten çok tatlı biriydi. Bu çok üzücü. Ailesine ne olduğunu merak ediyorum. Neden resimde yoklar?"

"Shirley'nin mektubuna göre, ailesi Fanny Kasırgası sırasında ölmüş. Kimse kalmadı."

"Aman Tanrım. Hepimiz o fırtınayı hatırlıyoruz. Dükkân için hiç endişelenmeyin. Biz hallederiz ve yapabileceğimiz başka bir şey olursa bize haber verin. Sizi çok seviyoruz."

Ruby, "Hepinizi seviyorum ve lütfen Mabel Jean'e neler olduğunu bildirin," dedi. "Bir ya da iki gün içinde sizi kontrol edeceğim."

Artık iş haftasını yeniden yapılandırmanın aciliyetini çözdüğüne göre, Carlie'yi kontrol etmek için aceleyle koridora geri döndü ve onu yatağında kıvrılmış uyurken buldu, tavşan çenesinin altına sıkışmış ve battaniyesi omuzlarının üzerindeydi.

Ruby içini çekti, sonra diğer yataktaki yorganı alıp Carlie'nin üzerini örttü, ışıkları söndürdü ve çıkarken kapıyı açık bıraktı.

Planladığı tüm işlerin hâlâ yapılması gerekiyordu ama Carlie tüm şehri sürükleyecek durumda değildi. Daha fazla yardım çağırmanın zamanı gelmişti ve aklına gelen ilk kişi Lovey Cooper oldu. Lovey her zaman kafesinde olsa da, bir süreliğine onun yerine bakabilecek pek çok insan vardı.

Ruby mutfığa geri döndü, alışveriş listesini aldı, kendine bir fincan kahve doldurdu ve telefon etmek için masaya oturdu.

Lovey'nin bugün dünyayla arası açıktı. Oğlu Sully, Granny's Country Kitchen'da onun yerine çalışıyordu ve o da hiçbir şey olmasa bile canı ne isterse onu yaparak evde rahat bir gün geçiriyordu.

Ama telefonu çaldığında Ruby'nin aradığını görünce gülümsedi. Curl Up and Dye Pazartesi günleri hep kapalıydı. Bu, en iyi arkadaşıyla takılacağı anlamına gelebilirdi.

"Selam, Ruby! Neler oluyor?" diye sordu.

Ruby iç çekti. "Lovey, sana ihtiyacım var. Evime gelebilir misin?"

Lovey'nin kalbi sıkıştı. Bu sözlerin Ruby'nin ağzından çıktığını hiç duymamıştı.

"Neyin var? İyi misin?" diye sordu.

Ruby tekrar iç çekti. "Biz iyiyiz. Buraya geldiğinizde her şeyi açıklayacağım."

"Yola çıkıyorum," dedi Lovey. Bağlantıyı kesti, çantasını aldı ve kapıdan hızla çıktı, sonra yolda panik yapmamaya çalıştı. Arabayı durdurup indiğinde midesi düğüm düğüm olmuştu. Ama daha zili çalamadan Ruby eşikte dikiliyordu.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi

Ruby. Lovey ona sarıldı. "Tabii ki."

"Sana bir şey göstermek istiyorum ama çok sessiz olmalısın. Onu uyandırmak istemiyorum."

Lovey kaşlarını çatı. "Kimi uyandıracaksın?"

"Göreceksin," dedi Ruby ve onu koridordan geçirerek açık kapıya götürdü, bir parmağını dudaklarına götürdü ve sonra yatakta kıvrılmış uyuyan küçük kızı işaret etti.

Lovey nefes nefese kaldı, gözleri büyüdü ve sonra Ruby'yi mutfığa kadar takip etti.

"O kim? Nereden geldi? Ve neden sizin evinizde?" "Eskiden burada yaşayan Duroy ailesini hatırlıyor musun? Onların tek Kızım Shirley, okuldan sonra bir süre Curl Up and Dye'da benim için çalıştı.

bütün bir yıl boyunca. Burnu kalkık, sarı saçlı ve mavi gözlü güzel bir kızdı."

"Evet, onu hatırlıyorum, ama ne-?"

"Shirley ve kızı bu sabah Greyhound'dan indiler. Polis karakolunun lobisine kadar gittiler ve Shirley öldü."

"Ne? Aman Tanrım! Ona ne oldu böyle? Bu onun kızı mı?"

"Evet, bu onun kızı, Charlie. Shirley'nin tedavisi olmayan bir kalp rahatsızlığı vardı ve bunu biliyordu. Tüm ailesi öldü. Yatak odamdaki bebek sekiz yaşında bile değil ve son iki yıldır annesine bakıyor, Shirley'nin yapamadığını yapıyor. Annesinin öleceğini biliyordu. Buraya geleceğini biliyordu. Shirley'nin beni onun yasal vasisi olarak tayin ettiğini ve Charlie'nin koruyucu aileye verilmemesini sağlamamı istediğini biliyordu. Charlie polis karakolunun lobisinde son nefesini verirken annesinin kollarındaydı."

Lovey'nin gözleri doldu. Kendi bebeğini geride bıraktığı günü ve kalbinin ne kadar kırıldığını düşünüyordu. Sully sonunda onu bulmaya geldiğinde hâlâ yaşıyor olması başına gelen en iyi şeydi ve o küçük kızın ne kadar korkmuş ve kaybolmuş hissedebileceğini hayal bile edemiyordu.

"Aman Tanrım. Tanrı onun tatlı kalbini korusun," dedi Lovey. "Ne yapacaksın?"

Ruby iç çekti. "Kendini tekrar güvende hissetmesi için elimden geleni yapacağım. Onu izin verdiği kadar çok seveceğim. Hayatımın en üzücü günü bir daha asla bebek sahibi olamayacağımın söylenmesiydi. Ve şimdi Tanrı bize bakmamız için küçük bir kız verdi. Belki de sonunda anne baba olacağız."

Lovey eğildi ve ona sarıldı. "Ne yapabilirim?" diye sordu.

Ruby yüzünü buruşturdu. "Bugün mü? Temizlik işlerimi halledeceğim ve market alışverişi yapacağım. Bu hafta Shirley'i gömmem ve Charlie'yi dükkâna dönmeden önce bir rutine oturtmam gerekiyor. Bu hafta müşterilerimi kızlar alacak."

"İşe geri dönmek zorunda kaldığında ne yapacaksın?" Lovey sordu.

"Onu benimle götürün. Onu istemeyebileceğimiz için yaramazlık yapmaktan korkan, korkudan aklını kaçırmış sevimli küçük bir kız. Onu kimsenin yanına bırakmayacağım. Peanut ve ben nereye gidersek, o da oraya gider. Önümüzdeki ay okul başladığında üçüncü sınıfa başlayacak ve bunu da ilerledikçe çözeceğiz."

"Yeterince iyi," dedi Lovey. "Şimdi, alışveriş listen nerede ve bugün başka ne yapman gerekiyor?"

Ruby ona listeyi uzattı ve ekledi: "Temizleyicide Peanut'ın bir düzine gömleği de var."

"Melissa'ya onları buraya bırakmasını söyleyeceğim," dedi Lovey. "Temizlikçinin sahibi olduğu için ne alacağını biliyordur."

Ruby, "Ona söyle, getirdiğinde parasını ödeyeceğim," dedi. "Ben de sana yiyecekleri getirdiğinde ödeyeceğim, tamam mı?"

"Elbette tatlım, ama sanırım bu listeyi Carlie'den haberin olmadan önce yazmışsın. Listeye şimdi eklemek istediğin şeyler var mı?" Lovey sordu.

"Oh. İyi karar," dedi Ruby. Bir kalem aldı, birkaç dakika düşündü ve sonra birkaç şey daha yazdı.

Listeyi Lovey'ye doğru itti ve sonra ikisi de koridordan gelen küçük ayak seslerini duydular ve Ruby seslendi.

"Buradayım, tatlım!" Ruby söyledi.

Carlie, Bayan Ruby'yle birlikte masada oturan yabancından biraz ürkerek kapı aralığında durakladı.

"Gel kucağıma otur," dedi Ruby, sonra gülümseyerek dizini okşadı.

Carlie tereddüt etmeden içeri girdi, battaniye omzunda, tavşan kolunun altındaydı. Ruby'nin kucağına tırmandı, sonra bakışlarını Lovey'den ayırmadan ona yaslandı.

"Carlie, bu benim en iyi arkadaşım. Adı Lovey Cooper. Şehir merkezindeki kafenin sahibi ve yemek için en sevdiğim yer."

"Büyükanenin mi?" Charlie sordu.

İkisi de ona baktı. "Evet. Bunu nereden biliyorsun?" Lovey sordu.

"Annem bana Blessings hakkında bir sürü şey anlattı. Büyükanne sen misin?" Charlie sordu.

"Hayır, bu sadece işimin adı. Benim hiç torunum yok," dedi Lovey. "Ama keşke olsaydı."

Ruby Charlie'nin omzunu sıvazladı. "Tatlım, Lovey bugün benim için market alışverişi yapacak. Bir dahaki sefere sen ve ben birlikte gideriz ve sen de bana yardım edersin, ama ikram olarak yemek istediğin özel bir şey var mı? Herhangi bir meyve türü? Ya da çikolatalı süt? Ya da kurabiye? Bunun gibi şeyler."

"Ben seçebilir miyim?"

Charlie sordu. Ruby başıyla onayladı.

"Naneleri ve krema ile hayvan kraker kurabiyelerini severim. Ve dondurma. En çok 'nilla'yı severim."

Lovey, "Onları da listeye ekliyorum," dedi.

"Yemekten hoşlandığınız bazı şeyleri biliyorum ama yemekten hoşlanmadığınız şeyleri bilmiyorum. Bu ne olabilir?" Ruby sordu.

"Ağzımı acıtacak şeyler," dedi Charlie.

"Baharatlı yiyeceklerden mi bahsediyorsun... acı soslu şeyler ve tacolar gibi mi? Bu tür acılar mı?" Ruby sordu.

Charlie başıyla onayladı. "Evet. Aynen öyle."

Ruby, "Not edildi," dedi. "Tamam o zaman. Charlie'ye baharatlı yiyecekler yok." Charlie başını kaldırıp ona baktı. "Annem benim acılı şeylerimi hep yedi."

"Bay Ruby benimkini yiyor," dedi

Ruby. Lovey sırtıttı. "Bay Ruby mi?"

"Adını Charlie koydu. Hoşuna gitti," dedi Ruby.

Lovey ayağa kalktı. "Carlie, seninle tanışmak bir zevkti. Yakında yiyecekleri getirdiğimde görüşürüz."

"Teşekkür ederim, Lovey. Sen en iyisisin," dedi Ruby. Carlie'nin gözleri parladı. "Annem onun en iyisi olduğumu söylerdi."

Ruby bir kez daha ağlamamak için kendini zor tutuyordu. "Biliyorum. Bana mektubunda söyledi ve nedenini anlayabiliyorum."

"Ben gidiyorum," dedi Lovey. "Sonra gelirim." Durduğu yerde hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce oradan ayrıldı.

Ruby ayağa kalktı ve Carlie'nin elinden tuttu. "Gidip bavullarını boşaltmayı bitirelim, tamam mı?" Carlie, "Tamam," dedi.

Lon, Shirley'nin tüm bilgilerinin kopyalarını çıkaracak kadar uzun bir süre karakola geri döndü. Tesiste öldüğüne göre, onun hakkında bir dosyası olacaktı ve bu sadece eklenecek yeni bir bilgiydi.

Arka taraftaki nezarethaneden içeri girip ofisine geçti ve fotokopi çekmeye başladı. Notu buldu ve Shirley Duroy'un çalıştığı CPA firmasını aradı.

"Lloyd ve Lloyd CPA. Bu Moira."

"Moira, ben Blessings, Georgia'dan Polis Şefi Lon Pittman. Edward Lloyd ile konuşmam gerekiyor."

"Bir dakika lütfen," dedi kadın. Saniyeler sonra bir adam cevap verdi.

"Merhaba. Ben Edward Lloyd. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bay Lloyd, ben Lon Pittman, Blessings, Georgia polis şefiyim. Çalışanlarınızdan birinin -Shirley Duroy- bu sabah burada, Blessings'te vefat ettiğini bildirmekten büyük üzüntü duyuyorum. Kendisi size haber verilmesini istedi."

"Olamaz! Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Elbette hepimiz Shirley'nin teşhisini biliyorduk ama yine de bunu duymak korkunç bir şey. Peki ya kızı Carlie?"

"Olay olduğuunda annesinin yanındaydı. Ancak şu anda Bayan Duroy'un yasal vasisi olarak belirlediği kadının gözetiminde."

"Ah. Sanırım bunu yaptığını bilmiyordum," dedi Edward.

Lon, "Görünüşe göre bir süredir buna hazırlanıyormuş," dedi. "Tüm evrak işleri tamamdı ve kızı Carlie, bu olay olduğuunda ona bakacak olan kişilerin isimlerini zaten biliyordu. Kaybınız için tekrar üzgünüm," dedi Lon. "Onunla ilgili olarak göndermeniz gereken herhangi bir yazışma varsa, bunları Buttermann Hukuk Bürosu, Blessings, Georgia adresine gönderin."

"Evet, bunu not alacağım," diye mırıldandı Edward, unutmadan önce hızlıca yazdı. "Aradığınız için teşekkür ederim."

Lon telefonu kapattıktan sonra kopyaları çıkarmayı bitirdi ve tekrar arabaya binip orijinalleriyle birlikte Dr. Quick'i bulmak için doğruca acil servise gitti.

"Hey, Doktor, Shirley Duroy'u telaffuz eden sen misin?" diye sordu.

Dr. Quick başını salladı. "Sadece resmileştirmek için. Onu ambulansa bindirdiklerinde zaten ölmüştü ve kalp masajına hiç yanıt vermedi."

"Bu nedenini açıklayacak," dedi Lon ve Shirley Duroy'un sağlık kayıtlarını doktorun eline tutuşturdu. "Ruby bunları kızının bavulunda buldu."

Dr. Quick onları zarftan çıkardı, sayfaları taradı ve sonra içini çekti.

"Tamam, bu pek çok şeyi açıklıyor. Tüm bunları teyit etmek için doktorunu arayacağım, ancak buradaki bilgiler ışığında otopsi yapmak için bir neden göremiyorum. Gözetimsiz ölmemiş ve görüşüne göre günlerinin hızla sona ermekte olduğu konusunda uyarılmış."

Lon başını salladı. "Bayan Duroy'un yedi yaşında bir kızı var. Ruby Buttermann'ı çocuğun yasal vasisi yaptı. Greyhound'dan indiler, polis karakolunun lobisine kadar geldiler ve orada öldü. Küçük kızı bunu bekliyordu. Görünüşe göre son iki yıldır annesine bakmaya yardım ediyormuş. İtiraf etmeliyim ki, bu benim kalbimi kırdı."

"Yani ölen kadın Ruby'yi tanıyor muydu?"

"Evet. Duroy ailesi aslen buralı. Shirley bir zamanlar Ruby için çalışıyordu. O küçük kız henüz bilmiyor ama hepimizin bildiği gibi annesi Carlie'nin vasisini seçerek turnayı gözünden vurdu. Ruby, Blessings'teki en büyük kalbe sahip."

Dr. Quick başını salladı. "Çocuk ve annesi için ne büyük bir trajedi."

"Kesinlikle," dedi Lon. "İşimin başına dönsem iyi olacak. İhtiyacın olursa bana haber ver."

başka bir şey."

Quick başıyla onayladı, ardından başka bir acil durum gelmeden önce birkaç arama yapmak için evrakları ofisine götürdü.

Peanut, mahkemeye gidene kadar randevular arasında iki kez evi arayarak Ruby ve Carlie'nin iyi olduğundan emin oldu. Ancak Ruby ikinci kez her şeyin yolunda olduğuna ve her şeyin kontrol altında olduğuna dair güvence verdikten sonra endişelenmeyi bıraktı.

"Seni seviyorum," dedi.

Ruby iç çekti. "Ben de seni seviyorum tatlım."

"Hayatımız değişti. Bu senin için sorun olur mu?" diye sordu.

"Evet, öyleyim. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz ve bu çocuğun hiçbir şeyi yok ve her şeye ihtiyacı var, özellikle de sevgiye. Ne yapmamız gerekiyorsa, ben varım."

"Ben de öyleyim. Bundan hiç şüphelen olmasın," dedi Peanut. "Tüh, mahkeme salonuna gitme vakti geldi. Sonra görüşürüz."

"Tamam, tatlım. İşini yap."

Bağlantıyı keserken kıkırdadı. Ruby ürperdi. Adamın kahkahası ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu. Telefonu cebine attı, sonra kurutucudan bir sürü giysi aldı ve onları yatak odasına taşıdı.

Carlie koridorun karşısında oyun oynuyordu ama Ruby'nin yatak odasında olduğunu duyunca ne yaptığını görmek için kapıya geldi.

"Hey, tatlım. Asmam gereken kıyafetler var. Ben çalışırken gelip yatağıma oturmak ve benimle konuşmak ister misin?"

Carlie başını salladı.

Ruby giysileri yatağın üzerine bıraktı ve Carlie'nin yüksek şilteye çıkmasına yardım etmek için arkasını döndü. Carlie yatağa girer girmez sıcak giysilerin olduğu yığına doğru ilerledi.

Ruby onun çıplak ayaklarını ve bacaklarını yığının altına sokarak parçaları ayırmaya ve askıları almaya başladığını görmemiş gibi davrandı.

Carlie, "Annemin çamaşır yıkamasına yardım ettim," dedi.

"Biliyorum," dedi Ruby. "Kurutulacak bir sonraki çamaşır yükü havlu ve lifler olacak. Bezleri nasıl katlayacağını biliyor musun?"

Carlie başıyla onayladı. "Yardım etmeyi severim."

"Bu harika," dedi Ruby. "Dükkânımda katlamam gereken bir sürü havlu var. Belki orada da yardım edebilirsin. Daha önce hiç gittin mi?"

Carly başını salladı. "Hayır. Saçımı annem keser."

Ruby, farkına vardığında Carlie'nin yüzünde beliren ifadeyi gördü. Artık annesinin olmaması, saçını kesecek kimsenin kalmadığı anlamına geliyordu. Önümüzdeki günlerde bunun gibi pek çok an yaşanacaktı. Hüzünlü anlar. Kendini kaybolmuş hissettiği anlar.

"Merak etmeyin. Ben de saç kesmeyi biliyorum. Bu benim işim," dedi

Ruby. "Annemin işi insanlar için sayı saymaktı," dedi Carlie.

"Annen eskiden benim için çalışırdı. Bunu sana o mu söyledi?" Ruby sordu. Carlie yine başını salladı.

Ruby gülümsedi. "Kuaför salonumda havluları katlardı."

"Bunu yapabilirim," dedi Carlie.

Ruby iç çekti. Bingo! Tam da ihtiyacı olan şey - onunla dükkâna gitmeye istekli olmak.

"O zaman biz de öyle yapacağız. Yaz tatilinin bitmesine az bir süre kaldı ama okul önümüzdeki ay başlayacak. Okul başlayana kadar her gün benimle çalışmaya gelebilirsin. Dükkânda bir dinlenme odası var.

banyo, bir masa ve sandalyeler, bir buzdolabı ve yorulduğunuzda kestirebileceğiniz küçük bir kanepeler. Ve her zaman atıştırmalıklar ve orada çalışan gelmiş geçmiş en iyi bayanlar var. Sizin için uygun mu?"

"Zıpzıp'ı ve battaniyemi getirebilir miyim?"

"Kesinlikle," dedi Ruby.

Carlie iç çekti. Hatırlaması gereken o kadar çok yeni şey vardı ki.

Ruby yaptığı işi bırakıp Charlie'nin yanındaki yatağa oturdu ve ona sarıldı.

"Şimdi bunları dert etme. Bunu ilerledikçe çözeceğiz, tatlım.

Ama bana bir söz vermeni istiyorum, tamam mı?"

"Tamam."

"Sizi korkutan ya da anlamadığınız bir şey olduğunda, gelip bana ya da Bay Ruby'ye anlatın. Biz sizin için buradayız. Annen beni yasal vasi yaptı çünkü o yapamadığında sana en iyi şekilde bakacağımı biliyordu. Bunun sizin için çok zor ve üzücü bir gün olduğunu biliyorum. Ve hiçbir şey bunu değiştiremez. Şu anda tek bilmen gereken güvende olduğun."

Carlie başını kaldırıp Ruby'ye baktı ve sonra sıcak giysilerin altından çıkıp onun kucağına tırmandı.

Ruby kollarını küçük kıza dolayıp onu kendine sımsıkı sararken ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Kapı çalınana kadar hiç kıpırdamadan öylece oturdular.

"Eminim bu Lovey'dir. Onu içeri alsak ve dondurmayı erimeden dondurucuya koysak iyi olur."

Dondurma düşüncesi Charlie'nin moralini yükseltti. Başını salladı, Ruby'nin kucağından indi ve kapıyı açmak için onunla birlikte antreye koştu.

Lovey'di ama Melissa da hemen arkasında, elinde Peanut'ın temizleyiciden aldığı gömleklerle duruyordu.

"Geri döndük!" Lovey ağladı. "Çantaları mutfığa götüreceğim," dedi.

"Gömlekleri nereye istiyorsun?" Melissa sordu.

"Onları koridora götürüp yatağımın üzerine koyabilir misin? Sağdaki ilk kapı."

"Sorun değil," dedi Melissa ve koridora çıktı, ancak birkaç dakika sonra aceleyle geri geldi.

Ruby, "Çok teşekkür ederim," dedikten sonra elini Carlie'nin omzuna koydu. "Carlie, tatlım, bu benim başka bir arkadaşım. Adı Melissa. Lovey'nin oğluyla evli."

Melissa Carlie'nin hizasına gelecek şekilde diz çöktü.

"Annen için çok üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle.

Carlie başıyla onayladı, sonra Ruby'nin bacağına doğru geri çekildi.

Ruby konuyu değiştirme zamanının geldiğini görebiliyordu. "Melissa, Peanut'ın tişörtlerini getirdiğin için çok teşekkür ederim. Bekle de cüzdanımı alayım, böylece paranı ödeyebilirim."

Melissa ayağa kalktı. "Neden sana fatura kesmiyorum? Böylece daha fazla zamanınız olduğunda bununla ilgilenebilirsiniz."

"Teşekkür ederim. Bu çok yardımcı olur," dedi

Ruby. "O zaman ben gidiyorum," dedi Melissa ve gitti.

Ruby, "Gidip Lovey'nin dondurmayı kaldırmasına yardım etsek iyi olur," dedi. Carlie başıyla onayladı. "Erimesinden önce."

Ruby gülümsedi. "Evet, hanımefendi. Erimesinden önce."

Lovey her şeyi poşetlerden çıkarıp tezgâhın üzerine koyarak Ruby'nin eşyalarını yerleştirmesini kolaylaştırdı.

"Dondurmayı buzluğa koydum," dedi Lovey. "Oh, ve masada Carlie için benden küçük bir şey var."

Carlie'nin gözleri büyüdü ve sonra doğrudan Ruby'ye baktı.

Ruby, "Gidip ne olduğuna baksam iyi olacak," dedi.

Carlie aceleyle masaya gitti ve elini torbaya attı. Bir boyama kitabı ve büyük bir kutu boya kalemi çıkardı.

"Boyamayı sever misin?" Lovey dedi ki.

Carlie başıyla onayladı. "Sürpriz için teşekkür ederim."

Lovey ona sarılmak istiyordu ama bugün değil. Carlie'nin duyguları kanayacak kadar iğken olmazdı.

"Bir şey değil, tatlım. şimdi ikinizin işinize dönmesine izin versem iyi olacak.

Ruby, başka bir şeye ihtiyacın olursa ara. Bütün gün evdeyim." Ruby, "Çok teşekkür ederim," dedi.

"Her zaman," dedi Lovey, sonra Melissa gibi Carlie'ye el sallayarak veda etti ve gitti.

Ruby, "Giysileri asmaya geri dönmeden önce yiyecekleri kaldıracağım," dedi. "Neden yeni boyama kitabına bakıp boyamak isteyebileceğin bir resim bulmuyorsun?"

Carlie'ye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Boyama ve çizim yapmak en sevdiği iki şeydi.

Birkaç dakika sonra Ruby omzunun üzerinden baktı.

Carlie bir sandalyede dizlerinin üzerine çökmüş, yanındaki boya kalemi kutusunu açmış, başını eğmiş ve dikkatle boyama yapıyordu.

Teşekkürler, Lovey.

Bölüm 3

Carlie'nin gözleri yaşlı bir şekilde öğle yemeğini seçmesini izlerken, sabahın travması Ruby'nin çözemediği bir geri çekilme ile öğlene taşındı.

Carlie'ye gelince, bildiği her şeyin yok olduğu gerçeği içine işlemeye başlamıştı.

Birinci kattaki küçük dairelerine ve küçük bir masa ile iki sandalyeden oluşan küçük mutfığa alışmıştı. Annesinin lavabonun sağındaki dolapta sakladığı yiyecek kutularını geride bırakmışlardı. Yeni boyama kitabını boyamak ona evdeki buzdolabının üzerinde duran ve annesinin topladığı mıknaatıslarla yapıştırılmış resimleri hatırlatmıştı. Biliyordu, çünkü kapıdan çıktıklarında gördüğünü hatırladığı son şeylerden biriydi.

Kalbi çarpmaya başladı. Eşyalarına ne olacaktı? Onlar da annesi gibi ölecekler miydi? Yoksa Bayan Ruby'nin onu kurtardığı gibi biri onları da kurtaracak mıydı? Annesini kaybetmekle kıyaslandığında, bu küçük bir şeydi. Ama tüm bunların doruk noktası dayanılamayacak kadar fazlaydı. Sonunda başını masaya koyup ağlamaya başladığında, gözyaşları durmak bilmedi.

Ruby sandalyesinden sıçrayıp onu kucağına aldı, Zıpzip'ı ve battaniyeyi de kaptı. Oturma odasındaki sallanan koltuğa yöneldi ve Charlie hâlâ kucağındayken yere çöktü. Tavşanı Charlie'nin çenesinin altına sıkıştırdı ve battaniyeyi onun etrafına sardı.

"Sorun yok, bebeğim. Geçti. İstedğin kadar ağla. İçindeki acı nefes alabilecek kadar dinene kadar ağla. Biliyorum... Biliyorum."

Ve böylece Carlie ağlayarak uyuyana kadar onu salladı, kucakladı ve okşadı. Ve o zaman bile Ruby onu bırakmadı. O bir sorun çözücüydü ama bozuk olanı düzeltmenin bir yolu yoktu. Tek bildiği, bu küçük kız uyandığında yalnız uyanmaması gerektiği idi.

İki saat sonra Peanut kapıdan içeri girdiğinde hâlâ orada oturuyor ve kucagında uyuyan çocuğu tutuyordu.

Kadının yüzündeki kederli ifadeye bir kez baktı ve mücadele ettiklerini anladı.

Ruby'nin yanında diz çökerken usulca, "Tatlım... ikiniz de kalbimi kırıyorsunuz," dedi. "Ne yapabilirim ki?"

Ruby başını kaldırdı. "Bir süre önce cenaze evinden aradılar. Shirley'nin gömme kıyafetlerini öğrenmek istiyorlarmış. Yatağımızın üzerinde bir çantanın içindeler. Bir bakar mısın? İhtiyaçları olan her şey içinde."

"Elbette," dedi ve sonra Ruby'nin dizini okşadı. "Bu akşam yemek için büyükannemden yemek almamı ister misin? Sanırım bugün yemek pişirmek biraz fazla olacak."

Ruby iç çekti. "Bu sabah bir kase mısır gevreği yedi ama öğlen neredeyse hiçbir şey yemedi. Nelerden hoşlandığını ya da nelerin onu cezbedeceğini bilmiyorum. Ama ne alırsan al, çocuk dostu olsun ve baharatlı olmasın."

Peanut eğildi, Ruby'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu ve sonra onu tekrar öptü, yumuşaklığı üzerinde durdu. "Bu çocuğun hayatının en kötü günü. Ve bizim hayatımızın geri kalanının da ilk günü. Her şey yoluna girecek."

"Söz mü?" Ruby fısıldadı.

"Söz veriyorum. Tanıdığım herkesten daha güçlü ve daha iyi seviyorsun. Onun kalbine giden yolu bulacaksın. İkimiz de bulacağız, ama bu zaman alacak."

Şimdi endişelenmeyin. Kıyafetleri cenaze evine götüreceğim ve sonra da büyükanneme uğrayacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Ruby.

Peanut ona bir başparmak işareti yaptı, sonra da yataklarından çantayı almaya gitti. Kapıdan çıkarken ona bir öpücük kondurdu ve ardından sessizce kapıyı arkasından kapattı.

Carlie uykusunda inledi.

Ruby sallanan sandalyeyi ayak parmağıyla iterek sandalyenin yeniden sallanmaya başlamasını sağladı ve sonra uzaktan kumandaya uzanarak televizyonu açtı. Çizgi film kanallarını ararken Sessiz tuşuna bastı. Ancak birkaç tane bulduktan sonra sesi tekrar açtı ve sonra sallanmaya devam ederek Carlie'nin çocukluğun tanıdık sesleriyle kendi kendine uyanmasına izin verdi.

Kasabanın, bu sabah Greyhound'dan inen ve ölmek için doğruca karakola giden genç kadını ya da kızını bakması için Ruby'ye getirdiğini öğrenmesi uzun sürmemişti.

Bu, Blessings'te uzun zamandır meydana gelen en büyük trajediydi ve sakinleri olayın şokuyla kasvetli bir halde bıraktı.

Hepsi küçük kızı merak ediyordu. Neye benziyordu? Ölüme nasıl tepki veriyordu?

Ruby ve Peanut'ı da merak ediyorlardı. Bir yabancı olan bu kadın neden Ruby'yi koruyucu olarak seçmişti? Onları birbirine bağlayan gizem neydi? Ruby akraba mıydı?

Hikâyeler rastgele, çılgınca yanlış anlamalardı ama Blessings için tipikti. Zamanla bağlantı kurulur ve ölü kadının adını öğrendiklerinde sorular kesilirdi. Sonra biri Duroy ailesini hatırlayacak ve Lovey onlara Shirley Duroy'un bir zamanlar Ruby için çalıştığını hatırlatacak ve hepsi bu kadar olacaktı.

Peanut daha sonra yemek siparişı vermek için Granny's'e girdiğinde, yemek yiyenler ona sorular yöneltmeye başladı. Eve doğru yola çıktığında merak ve varsayımlar sona ermiş, gerçekler ortalıkta dolaşmaya başlamıştı.

Ruby telefonunun zil sesini kapatmış, her şeyi sesli mesaja bırakmış, sadece Vera ve Vesta'dan gelen mesajlara cevap vermiş ve Lovey'ye şimdilik ihtiyaçları olan her şeye sahip olduklarına dair güvence vermişti.

Ve sonra Carlie Ruby'nin kollarında uyandı.

"Hey, ufaklık," dedi Ruby yumuşak bir sesle. "Çok iyi uyudun."

Carlie gözlerindeki uykuyu silerken başını salladı.

"Tuvalete gitmem lazım," dedi.

Ruby eğildi ve Carlie'nin burnunun ucunu öptü. "O

zaman zıpla," dedi ve kızı kucağından kaydırdı.

Carlie oyuncağına ve battaniyesine baktı ama Ruby'nin işi başından aşkındı. "Zıpzıp sen dönene kadar burada çizgi film izlemek istiyor.

Tamam mı?

Seninle mi?"

Carlie gözlerini kırıştırdı, sonra televizyona baktı ve birden en sevdiği çizgi filmlerin açık olduğunu fark etti.

"Evet," dedi ve koridorda koşmaya başladı.

O geri döndüğünde Ruby kalkıp mutfığa gitmiş, Carlie'yi kanepelerle ve çizgi filmlerle baş başa bırakmıştı.

Bu iyi bir hamleydi. Peanut akşam yemeğiyle döndüğünde Carlie kanepenin bir köşesine kıvrılmış, tavşan kucağında, battaniye ikisinin de üzerinde, televizyondaki programa dalmıştı.

"Selam tatlım," dedi eve girerken. "Büyükanнемden akşam yemeği getirdim ve Lovey selam söyledi. Aç mısın?"

Başını salladı.

Göz kırptı. "O zaman beni takip edin. İyi mallarımız var ve Lovey bana tatlı olarak dondurma olduğunu söyledi."

Carlie koltuktan kalktı, battaniyeyi Zıpzıp'ın üzerine örttü ve çizgi filmi bıraktı. Mutfığa koştu ve sandalyesine tırmandı, çuvaldan ne çıktığını izlemek için dizlerinin üzerine oturdu.

"Kızarmış tavuk! İyi seçim!" Ruby söyledi.

"Patates püresi ve sos, mısır, yeşil fasulye ve Mercy'nin harika bisküvileri. Carlie kemiksiz tercih ederse diye birkaç tavuk şeridi de eklediler," dedi Peanut.

Ruby, "Siz tüm kartonları açın, ben de tabak ve çataları getireyim," dedi.

Carlie onların mutfakta hareket ederken gülüşmelerini ve konuşmalarını izledi. Annem haklıydı. Bayan Ruby gerçekten hoş bir kadındı. Ama annem Bay Ruby'den hiç söz etmemişti. Ve evlerinde hiç bir erkekle yaşamadığı için Carlie onun hakkında ne düşündüğünü tam olarak bilmiyordu. Ama onun Bayan Ruby'nin omzuna dokunuşunu, gözlerindeki parıltıyı ve sesini beğenmişti.

Yine eski dairelerini düşünüyor ve üst kattaki ve etraflarındaki insanlar çok gürültü yaptıklarında ya da kavga ettiklerinde ne kadar tedirgin olduğunu hatırlıyordu. Annesi hastalandıktan sonra Carlie tek başına korkmak zorunda kalmıştı.

Ama bu evde kimse hasta değildi. Bu insanlar mutluydu ve Bay Ruby'nin sesi derin ve yumuşaktı. Üstlerinde hiç komşu yoktu ve her iki taraftaki komşuların da kendi evleri vardı. Ayrıca, Bay Ruby o kadar büyüktü ki ona kendini güvende hissettiriyordu. Eğer biri gelip kapıyı çalarsa ve sessiz olmaları için bağırsa, onlara gitmelerini söylerdi.

Ruby masaya küçük bir bardak süt getirdi, sonra Carlie'nin sandalyesinin yanına çıktı ve açık kartonları ve kapları işaret etmeye başladı.

"Tamam, şekerim. Kızarmış tavuk ve kemiksiz tavuk şeritlerimiz, patates püresi ve sosumuz var. Ayrıca mısır, yeşil fasulye ve gelmiş geçmiş en iyi bisküviler. Senin görevin tabağında ne istediğini işaret etmek, ben de onu oraya koyacağım."

"Benim tabağımı da düzeltecek misin?" Peanut sordu.

Ruby sırtıttı. "Hayır, efendim, değilim. Sen büyük bir çocuksun. Kendin tamir edebilirsin."

Peanut güldü ve Carlie'ye kaşlarını salladı, bu da Carlie'nin içini mutlu etti ve bir parça tavuk alıp tabağına koyduğunda Carlie tavuk şeritlerini işaret etti.

"Bunları severim, patates, sos ve mısır lütfen."

Ruby bunların bir kısmını Carlie'nin tabağına koydu, sonra bir bisküviyi ikiye bölüp tereyağladı ve onun tabağına ekledi.

"Tavuk şeritlerinizi sade mi yersiniz yoksa bir şeye batırmayı mı seversiniz?"

Carlie, tabağındaki tavuk göğsünden bir ısırık koparmış ve patateslerinin üzerindeki et suyuna batırmış olan Peanut'a baktı.

"Sos mu?" Carlie fısıldadı.

Ruby gülümsedi. "Yine, tıpkı Bay Ruby gibi. Kim bilebilirdi ki?"

Carlie tekrar Peanut'a baktı ve ona göz kırptığında gülümsedi ve sonra başını eğdi.

"Nihayet benim gibi bir şeyleri seven biri çıktı," dedi Peanut.

Ruby bu adamı zaten sevdiğinden daha fazla sevmenin mümkün olmadığını düşünüyordu ama Peanut'ın ne yaptığını biliyordu ve oturduğu yerde ona sarılmak istiyordu. İşin en iyi yanı da Carlie üzerinde işe yarıyor gibi görünmesiydi.

Ruby dolaptan küçük bir tabak aldı, içine biraz et suyu döktü ve sonra Carlie'nin tabağına, tavuk şeritlerinin yanına koydu.

"Al bakalım. Keyfini çıkarın," dedi.

Peanut bisküvisine biraz bal sürdü, sonra da bir ısırık aldı.

"Nefis," dedi ve gözlerini devirdi, sonra küçük su şişesini havaya kaldırdı.

"Bisküvinin üzerine de bir damla denemek ister misin?" diye sordu.

Başını salladı.

Kenarına birazcık serpiştirdikten sonra yemeye devam etti, kızın sağlıklı bir ısırık aldığından ve büyük bir kepçe patates püresi ile

Sos. Sonra kadının tavuk şeridini et suyuna batırıp bir ısırık almasını izledi.

"Nefis," dedi ve yerken Peanut'ı izlemeye devam etti. Bir sonraki ısırığı ne olursa olsun, o da onu takip etti.

Ruby gülümsedi. Bu bir ilk görüşte aşk vakası gibi görünüyordu, bu da Carlie'nin iyi bir şeyi gördüğünde anlama konusunda Ruby'den daha zeki olduğu anlamına geliyordu. Ruby, Peanut'ın kendisine olan ilgisinden yıllardır habersizdi. İçini çekti ve bugün ilk kez biraz olsun rahatladığını hissetti.

Peanut ve Ruby bir süre birbirleriyle konuştular ve Carlie'yi rahatlayabilmesi için kendi başına yemeye bıraktılar.

Carlie konuşmaları dinlemekten hoşlanıyordu. Annemle eskiden de böyle konuşurlardı. Bazen okulundan, bazen de annesinin işi için internette yaptığı çalışmalardan bahsederlerdi. Annesinin işi sayılarla ilgiliydi ve Carlie neredeyse yüze kadar sayabiliyordu ama yine de seksenleri ve doksanları karıştırıyordu.

Sonunda istediği her şeyi yemişti ve arkasına yaslanmış birinin *tatlı* söylemesini bekliyordu.

"Tabağını bitirdin mi?" Ruby masayı toplamaya başlamak için ayağa kalkarken sordu.

Carlie başını salladı.

"Biraz dondurma için yer ayırdın mı?" Peanut sordu.

"Evet. Yer ayırdım," dedi.

"Harika. Ben de," dedi. "Ama bu size bir gülümsemeye mal olacak.

Harcayacak bir gülümsemeniz var mı?" diye sordu.

Gözlerini kırptırdı.

Ruby dondurmayı buzluktan çıkarırken gözlerini devirdi. "Sadece takılıyor tatlım. Bay Ruby komiklikler ve şakalarla doludur."

Peanut sırıttı.

Dondurmanın parasını gülümseyerek ödeme fikri Carlie'nin ilgisini çekmişti ve Ruby dondurmasını masaya getirdiğinde başını kaldırıp Ruby'ye baktı ve

Gülümsedi.

Ruby de gülümsedi ve Carlie'nin başının arkasını okşadı.

"Annen çok tatlı bir çocuk yetiştirmiş."

Annesini düşünmek kalbini sızlattı ama dondurmanın dilindeki tatlı ısırığı acısını hafifletti. Biraz daha yedi, sonra durdu ve yukarı baktı.

"Annemi şimdi kim besliyor?" diye sordu.

Ruby bunu düşünüyormuş gibi yaparak kaşlarını çatı. "Sanırım melekler de tam bu saatlerde akşam yemeği servis ediyorlardır. Sence de öyle değil mi, Peanut?"

Saatine baktı.

"Sanırım çoktan bitirdiler. Meleklerin yemek yemesi bizim kadar uzun sürmez."

Carlie bu konseptle ilgilenerek dondurmadan bir ısırık daha ağzına attı ve yutar yutmaz "Neden olmasın?" diye sordu.

Peanut omuz silkti, sonra öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Cennetteki yiyeceklerin ağzınızda eridiğini duymuştum hep... tıpkı şu yediğiniz dondurma gibi. Çiğnemen bile gerekmiyor ve cennette kimse hasta olmuyor ya da canı yanmıyor. Orada herkes çok iyi."

"O zaman geri gelebilir misin?" Carlie sordu.

Peanut başını salladı. "Hayır. Ama oraya giden herkes sevdiklerinin yaşlanmasını bekler ve sonra zamanı geldiğinde bizi almaya gelirler, böylece cennete kendi başımıza gitmek zorunda kalmayız. Bunu bilmek hoşuma gidiyor."

Carlie gözlerini kırptırdı. "Biri annemi böyle almaya mı geldi?" Peanut, "Elbette ve bahse girerim kim olduğunu biliyorum," dedi.

Carlie öne doğru eğildi. "Kim?"

"Büyükannen ve büyükbaban. Annen onların küçük kızıydı, tıpkı senin onun olduğu gibi. Şimdi ona bakıyorlar, tıpkı bizim sana bakacağımız gibi... Annenin istediği de buydu, değil mi?"

Carlie başıyla onayladı. "Evet. Annem Bayan Ruby'nin benimle ilgileceğini söyledi." "Ve ben... Beni unutma!" Peanut ağladı.

Kıkırdadı. "Ve Bay Ruby."

"Teşekkür ederim," dedi ve dondurmanın son lokmasını ağzına atıp dilinin üzerinde erimesine izin verdi. "Dondurma gelmiş geçmiş en iyi şey," dedi.

Carlie son lokmasını da yedi. "Hiç," diye yineledi.

Ruby, Peanut'ın anlattığı hikâyeyi dinledi ve kendi kendine bir çocuğun endişelerini yatıştırmak için bundan daha dokunaklı bir yol duymadığını düşündü. İki eski dost gibi sohbet etmelerini izlerken, Peanut'ın ne kadar harika bir baba olacağını da fark etti.

Gözyaşlarını görmemeleri için onlara arkasını döndü ve bulaşık makinesini temizleyip doldurduktan sonra kalanları kaldırmaya devam etti. Peanut boş dondurma kaselerini lavaboya taşıdığı anda, arkasını döndü ve ona sarıldı.

"Teşekkürler ama bu ne için?" dedi kıkırdarak.

"Lovey her zaman, eğer istersen bir domuzu yumurtlaması için ikna edebileceğini söylerdi ve şimdi bunun nasıl olduğunu görüyorum. Sen harika bir hatip ve avukatsın, ama daha da harika bir adamsın. Seni çok seviyorum."

Peanut ona sıkıca sarıldı. "Seni daha çok seviyorum," diye fısıldadı ve sonra dönüp Charlie'ye baktı. "Hey, Charlie, eski giysilerimi giydikten sonra benimle dışarı gelip Bayan Ruby'nin çiçeklerini sulamaya yardım etmek ister misin?"

"Evet!"

Peanut ona bir başparmak işareti yaptı, sonra da mutfakı hızla terk etti.

Ruby, Charlie'nin saçlarını gözlerinden uzaklaştırdığını gördü ve cebinden bir saç bandı çıkarıp masaya yöneldi.

"Sen ve Bay Ruby çiçeklerimi sularken seni rahatsız etmemesi için saçlarını toptasak nasıl olur?" diye sordu.

"Tamam," dedi Charlie ve Ruby Charlie'nin saçlarını düzeltmek için parmaklarıyla tararken kıpırdamadan oturdu, sonra hepsini toplayıp at kuyruğu yaptı.

"Şimdi o zaman. Bu daha serin olacak ve gözüne kaçmayacak. Daha iyi hissediyor musun?"

Carlie başını salladı ve o sallayınca atkuyruğu aşağı yukarı sallandı. Bunu hissetti ve gülümsedi. Peanut geri döndüğünde hâlâ gülümsüyordu ve Peanut yalınayaktı.

Ayağındaki sandaletleri işaret etti.

"Kızım, o ayakkabılarla çiçek sulayamazsın. Bunu yalınayak yapacağız."

Carlie başını kaldırıp Ruby'ye baktı.

"Bu iyi bir fikir," dedi Ruby.

Carlie saniyeler içinde sandaletlerinden çıktı ve sandalyeden atladı.

Peanut küçük at kuyruğunu hızlıca çekiştirdi ve ardından verandalarına açılan arka kapıyı açtı.

"Bayan Ruby, çiçek bebeklerinize şimdi birer içki vereceğiz," dedi.

"İkinize de teşekkür ederim. Çok memnun olacaklarından eminim," dedi Ruby.

Kapı arkalarından kapanırken gülümsüyordu.

Carlie evden çıktığı anda nefesi kesildi. Daha önce hiç böyle bir arka bahçe görmemişti. Bir sürü renkte çiçek, üzerinde yürümek için kıvrımlı çizgiler halinde döşenmiş taşlar ve bahçenin ortasında zemini ve çatısı olan ama duvarları olmayan, sadece çatıyı tutan direkler ve gölgede oturmak için çatının altında koltuklar bulunan küçük, yuvarlak, beyaz bir kulübe vardı.

"Bu nedir?" diye sordu, duvarsız küçük beyaz evi göstererek. "Ona çardak deniyor. Bayan Ruby ve ben bazen orada oturup Sinek kuşlarının beslenmesini, kuş havuzlarında su sıçratan kuşları ve çiçeklerindeki kelebekleri ve arıları izleyin."

Carlie hayranlık içindeydi. Hikaye kitaplarından birindeki sihirli bahçeye benziyordu.

"Burada periler var mı?" diye fısıldadı.

Peanut durakladı, yanında duran küçük sarışına baktı ve düşündü: *Yanımda duranın yanı sıra mı?*

"Söylemesi zor. Perilerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Görünmekten hoşlanmazlar," dedi. "Şimdi burada işe koyulsak iyi olur. Eğer benim sulama arkadaşım olacaksan, işin inceliklerini öğrenmelisin. İlk iş saksılardaki ve çiçek tarhlarındaki her şeyi sulamak, sonra işimiz bittiğinde yağmurlama sistemini açacağız ve o da diğer her şeyi sulayacak. Yağmurlama sistemini haftada bir kez çalıştırıyoruz ama saksılardaki ve yataklardaki çiçekleri hava sıcakken her gün suluyoruz. Bayan Ruby çiçeklerini çok seviyor."

"Ben de çiçekleri severim," dedi Carlie. "Ve perileri. Perileri çok severim."

Peanut kulübede küçük bir sulama kabı buldu, tutamayacağı kadar ağır olmasın diye yarısına kadar suyla doldurdu ve sonra verandadaki saksıları işaret etti.

"Bunlarla başlayabilirsin. Sana bir kez göstereyim, sonra gerisini sen yaparsın." Tenekeyi eğerek saksıdaki pembe petunyaların etrafındaki toprağa bol miktarda su dökülmesini sağladı ve sonra tenekeyi ona geri verdi. "Şimdi diğerlerini de aynı şekilde yap ve eğer suyun biterse bana söyle, senin için tekrar doldurayım, tamam mı?"

"Tamam," dedi.

Yüz ifadesi ciddiye ama gözleri neşeye parlıyordu. Peanut birkaç saniye onu izledikten sonra hortumla verandaya çıktı ve verandanın altındaki büyük çiçekli çalıları sulamaya başladı.

Ve bu böyle devam etti, Peanut tenekesini yeniden doldurdu ve Carlie onu bahçede daha uzaklara kadar takip etti, ta ki hepsi adım adım yürüyene, sulayana, konuşana ve perileri arayana kadar.

Ruby pencereden olan biteni izledi ve bir an için kederin yerini ihtiyacı olan bir şeye bakmak gibi basit bir şeyin almış olmasından dolayı rahatladı. İşte o zaman aklına geldi. Carlie uzun zamandır annesine bakıyordu. Hâlâ küçük bir kız olduğunu ve artık sorumlu kişi olmadığını hatırlayana kadar ilgilenecek başka bir şeye ihtiyacı vardı.

Peanut, Carlie'nin sırtında eve gelene kadar neredeyse bir saat geçti ve kapıdan içeri girdiklerinde kafasını çarpmamak için eğildi.

"Hey, Ruby, ıslandık," diye bağırdı Peanut.

"O zaman ayaklarını sil. Ben zaten yere bir paspas serdim," diye bağırdı.

Peanut yere baktı, tam önünde bir kapı paspası gördü ve güldü. "Ah. Doğru!" Carlie'yi ayağa kaldırdı. "İyi sil ki kayıp fayansların üzerine düşmeyesin," dedi.

Carlie ayaklarını sildi ve sonra yerde dans ederek oturduğu sandalyeye gitti ve Ruby mutfaka girdiği sırada Zıpzip'ı ve battaniyesini geri aldı.

"Ne kadar çalışkanlar," dedi.

"Perileri aradık," dedi Carlie.

Ruby'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Hiç gördün mü?"

Carlie başını salladı. "Hayır, ama Bay Ruby perilerin utangaç olduğunu düşünüyor. Sadece dikkat etmemiz gerekecek."

Ruby, "Bugün benim için çiçekleri suladığınız için ikinize de teşekkür ederim," dedi. Carlie'ye hızlıca sarıldı ve ardından Peanut'a sarıldı.

Ama ona sarılmasına izin vermek yerine, Peanut Ruby'yi ayaklarından savurdu ve gülüp onu yere bırakması için yalvarana kadar çıplak ayaklarıyla odanın içinde dans etti.

Carlie çok sevinmişti. Yetişkinlerin oynadığını hiç görmemişti.

Ve Peanut Ruby'yi yere bırakır bırakmaz Carlie'yi kollarına aldı ve onu yerde dans ettirdi, Carlie kıkırdarak ve ciyaklayarak Ruby'yi her sallayışında ona eşlik etti.

Onu tekrar yere bıraktığında, Zıpzip'ı kucağına aldı ve kendini dışlanmış hissetmesin diye mutfakta dans etti.

Ruby ve Peanut kollarını birbirlerine dolamış, Carlie'nin yüzündeki bu saf sevinç anının gelecek yılların sadece bir ipucu olmasını umarak izlediler.

Ladd Daltry, ailesinin çiftliklerinde büyüyen üçüncü kuşağıydı, ancak yılın başlarında babasının ölümünden bu yana çiftliği ayakta tutmak için mücadele ediyordu.

İlk aşkı Deborah Ryman, Daltry çiftliğinin karşısındaki dereye büyümüş, Ladd'e ve ona aşık olmuştu. Liseden ondan iki yıl önce mezun olduğunda, üniversiteye gitmiş ve bir nedenden dolayı Blessings'i ve içindeki herkesi bırakmıştı. Aralarındaki iki yaş fark birdenbire hayatlarını iki farklı yöne sürükledi. Kız liseden mezun olduğunda, erkek üniversitede üçüncü sınıfa geçmişti ve kız da artık sona ermiş bir gençlik aşkından ibaretti.

Ladd üniversiteden mezun olduktan sonra eve döndüğünde Deborah'ı düşündü ve onu aramayı düşünürken Deborah'ın çoktan gittiğini, Oklahoma'da veteriner olmak için üniversitede okuduğunu söylediler. Ani bir boşluğa düşmüştü, hala önemli olan birini bıraktığını biliyordu. Sonra ziyareti sona erdi ve Atlanta'daki bir firmada mimar olarak yeni işine başlamak üzere ayrıldı.

Ondan sonra, daha yoğun olduğu ve zaman geçtiği için Blessings ziyaretleri arasındaki süre uzadı. Annesi Anne kansere yakalandı ve o kadar hızlı öldü ki bunu hazmedecek zamanı olmadı. Cenaze için eve geldi, dört gün sonra babasına sarılıp vedalaştı ve Atlanta'daki hayatına geri döndü ve yıllar daha geçti.

Sonra babası Walter'ın hasta olduğuna dair bir telefon aldı ve hala içinde taşıdığı suçluluk duygusu onu sardı. Babasının iyileşeceğini düşünerek yardım etmek için eve geldi. Bunun yerine, babası öldü ve bir nedenden dolayı - belki de daha fazla suçluluk duygusuyla - Ladd kaldı.

Savannah'da bir mimarlık firması için yarı zamanlı bir iş buldu ve evde bir ofis kurdu, Wi-Fi kesik olmadığı zamanlarda Zoom aracılığıyla toplantılara katıldı. Geri kalan zamanlarda çiftlikte çalışıyor, ay sonunu zar zor getiriyordu. Tüm zamanını birine ya da diğerine ayırması gerekiyordu ama çiftliği ayakta tutan şey mimarlık işiydi.

Hayvanları satması ve çiftliği satışa çıkarması gerektiğini düşünme noktasına gelmişti ama önce işleri yoluna koyması gerekiyordu. Yapmak istediği şey bu değildi ama sınırlarını biliyordu ve artık yeteri kadar gücü kalmamıştı.

Bu sabah kalkmış, çitleri onarmak için gerekli malzemeleri toplamış ve arka merada kopan bir teli onarmaya hazırlanırken bir homurtu ve ardından bir böğürtü duymuş. Arkasını döndüğünde, garip bir boğa otlağında, onunla kamyoneti arasındaydı ve koşarak ona doğru geliyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Ladd ve yaklaşık yirmi metre ötedeki ağaç kümesine doğru koşmaya başladı. Uzun boyluydu ve bacakları uzundu ama yine de başarması mucize olurdu.

Deborah Ryman aile çiftliğine geri dönmüştü. Büyük hayvan veterineri olarak çalıştığı Louisville, Kentucky'nin dışından arabayla gelmişti ve sadece üç gündür evdeydi. Ancak onu bekleyen haber, görmezden gelmek için çok uğraştığı yürek parçalayıcı bir gerçektir.

Deborah'nın babası Josh, felç geçirdiğinden beri neredeyse dört yıldır Blessings'te bir huzurevinde kalıyordu. Hiçbir zaman iyileşemeyecekti ve hem o hem de annesi Maggie bu gerçeği kabullenmişlerdi.

Ancak çiftlikte tek başına yaşamak ve Josh ile vakit geçirmek için haftada birkaç gün Blessings'e gitmek Maggie'yi yıpratıyordu. Bu yüzden Deborah'ı aradı ve eve gelip çiftliği satmaya hazır hale getirmesine yardım etmesini istedi, böylece ona daha yakın olmak için Blessings'e taşınabilecekti.

Deborah için bu bir tür şoktu. Bu günün geleceğini biliyordu ama yine de kabullenmesi zordu ve bugün annesi Josh'u ziyaret etmek için şehre gitmiş, Deborah'ı dilediğini yapmak üzere yalnız bırakmıştı. Bu yüzden, hâlâ aileye aitken arazide son bir kez yürümeyi seçti.

Temmuz ayıydı ve tepelerde bile hava cehennem kadar sıcaktı. Ama göl kıyısında güneşlenmiyordu ve bir çift şort ve bir atletle ağaçların ve çalılıkların arasından geçip gitmekten daha iyisini biliyordu.

Bunun yerine, sahip olduğu en eski kot pantolonu giymiş, eski beyaz bir tişört ve botlar seçmiş ve kapıdan çıkarken aklına yılanlar gelmiş, durmuş ve babasının av tüfeğini sakladıkları dolaba geri dönmüştü. Dolu olduğundan emin olmak için kontrol etti, sonra kayışını omzuna attı ve evden çıktı.

Daltry'lerin evinin hemen karşısındaki dereye olduğunu fark edene kadar yaklaşık yarım saat boyunca hedefsizce yürüdü. Annesi, Ladd'in babası kanser olduktan sonra eve geldiğinden ve Walt Daltry öldükten sonra da burada kaldığından bahsetmişti. Bekâr olduğunu söyleyince Deborah konuyu değiştirdi. Onun hakkında kişisel bir şey bilmek istemiyordu. Böylesi daha güvenliydi.

İlk aşkıydı ve üniversiteye gitmek için ayrıldığında kalbini kırmıştı. Birbirleri için ifade ettikleri onca şeyden sonra, sanki hiç var olmamış gibiydi. Şimdiye kadar otuzlu yaşlarının ortalarında olmalıydı. Umarım şişmanlamış ve kelleşmiştir.

Mülkleri ayıran dereye geldiğinde birkaç dakika orada durdu ve ağaçların arasından inanamayarak baktı. Eğer Ladd Daltry tam önündeki otlakta, gözünün önünde çalışmıyorsa lanet olsun. Ve durduğu yerden onun şişman olmadığını görebiliyordu. Sonra alnındaki teri silmek için kasketini çıkardığında, simsiyah saçlarını ve hatırladığı çocuktan çok aktör Jesse Metcalfe'ye benzeyen yüzünü gördü.

*Tamam. Güzel. Yani o hala her zamanki yakışıklı Daltry.
Sadece daha yaşlı. Benim için bir anlamı yok.*

Ama adamın aniden durup döndüğünü gördüğünde, omuzlarının duruşundan bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Saniyeler içinde, saldıran boğayı gördü ve onunla kamyonu arasında olduğunu fark etti.

Ladd ağaçlara doğru kaçarken, Deborah çalılıkları yardı, botlarının üzerinde dere kıyısından aşağı kaydı, diğer tarafa koştu ve çitin üzerinden atladı. Deborah ateş etmeye vakit bulamadan boğa Ladd'i yakaladı, sırtına sert bir darbe indirdi ve onu havaya fırlattı.

Şimdi Deborah koşuyor ve çılgılık atıyordu ama boğa durmadı ve tüfeğin kayışını omzundan çekerken Ladd yüzüstü yere düştü ve sırtına bir darbe aldı.

Deborah, boğanın kaçacağını umarak havaya bir el ateş ettiğinde henüz elli adım bile uzaklaşmamıştı. Bunun yerine, dönüp onu gördü ve yeri eşelemeye başladı.

Kollarını ve silahını havaya kaldırıp el sallamaya ve bağırmaya başladı, ardından boğaya yaklaşmaya başlarken bağırarak silahını tekrar ateşledi.

Boğa böğürdü ve başını savurdu ve kadın tüfeği üçüncü kez ateşlediğinde, hala bağırıyor ve ellerini sallıyordu, boğa çitteki yarığa doğru döndü ve kendi otlağına geri koştu.

Deborah saniyeler içinde Ladd'in kamyonetine doğru koşmaya başladı. Sürücü koltuğuna atladı, motoru çalıştırdı ve olabildiğince hızlı bir şekilde Ladd'in yattığı yere doğru koşmaya başladı, ondan birkaç metre ötede kayarak durdu. Koşarken atladı, sonra nabzını yoklamak için yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Oradaydı!

Deborah, "Tanrıya şükür," diye mırıldandı ve sonra yaraları aramaya başladı.

Gömleğinin arkasında toynak izleri ve kan vardı ve başının arkasındaki uzun bir yarık bolca kanıyordu.

Telefonunu eline aldı ama bu alçak vadide telefonun çekmediğini fark etti. Tek seçeneği Ladd'i kamyonetine bindirip Blessings'e doğru yola çıkmaktı. Cep telefonunun çektiği bir bölgeye gidecek ve yolda yardım çağırabilecekti.

Ama kanı durdurmak için bir şeye ihtiyacı vardı ve hiç tereddüt etmeden tişörtünü çıkarıp adamın başına sardı ve yaranın üzerine bağladı.

Deborah, "Şimdi seni kamyonu bindirelim," diye mırıldandı.

Tekrar arabaya atladı, yolcu tarafı ona yakın olacak şekilde arabayı döndürdü, indi, yolcu kapısını açtı ve koltuğu yatırdı.

Deborah neredeyse iki metre boyundaydı ve yıllarca büyük hayvanlarla çalıştığı için güçlüydü, bu yüzden bunu yapabileceğine inanıyordu. Ama onu omuzlarının altından yakalamak için eğildiğinde, adam kıpırdandı ve sonra inledi.

Onu incitmişti ve boğanın ona içten içe ne yaptığını sadece Tanrı biliyordu.

"Çok üzgünüm ama başını belaya soktun. Bana katlan," diye mırıldandı ve sonra kamyonetin arkasına baktı, köşede katlanmış büyük bir muşamba gördü ve onu kaptı.

Brandayı açtı, sonra onu dikkatlice muşambanın üzerine yuvarladı ve muşambayı beline ve bacaklarına sarmak için bungee kordonları kullandı. Onu dengeleyebilmesinin ve daha kötü yaralanmamasını ummasının tek yolu buydu. Sonra muşambayı tuttu ve cesedi kamyonu doğru çekmeye başladı.

Onu yatar koltuğa sürüklemek için tüm gücünü harcadı. Sonra kollarını onun altından geçirdi ve yolun geri kalanında onu yukarı kaldırdı ve kemerini bağladı. Boğanın tekrar otlığa döndüğünü fark ettiğinde çoktan içeri girmiş ve kemerini bağlamıştı.

"Tozumu yut," diye mırıldandı, kamyonu sürmeye başladı ve otlaktan geçerek sığır bekçisine doğru ilerledi. Orayı geçtikten sonra ahırın arkasındaki otlığa girdi, sonra müştemilatı ve ana evi geçip arabaya yöneldi. Arabayı sürerken Ladd'in hâlâ nefes aldığından emin olmak için ona bakmaya devam etti. Muşambanın içi kan içindeydi ve adam inliyordu.

"Sakın ölme," diye bağırdı. "Beni duyuyor musun, Ladd Daltry? Sakın ölmeye kalkma!"

Otoyola çıkan asfalta ulaşp gaza basana kadar çakılların arasında kayarak ilerledi. Yolu avucunun içi gibi biliyordu ve yolculuk daha da kötü olabilirdi. Kamyoneti iyi amortisörleri olan son model bir araçtı ve Deborah direksiyon başında korkusuzdu.

Otoyola ulaştığında, nihayet telefonunda arama yapmak için yeterli şarj olup olmadığını kontrol edecek vakti oldu. Otoyola çıktı, arabayı sürerken tekerlekler uğulduyordu ve 911'i arayp hoparlöre verdi. Görevlinin sesini duyduğunda hız göstergesi saatte 98 mili gösteriyordu ve o kadar rahatlamıştı ki ağlamak istedi.

"911. Acil durumunuz nedir?"

"Ben Deborah Ryman. Acil servise yaralı bir adam getiriyorum. Bir boğa tarafından ezildi ve bilinci yerine gelmedi. Blessings'in yaklaşık sekiz dakika dışındayım ve hızla geliyorum. Ana caddeyi acile kadar temizleyebilir misiniz?"

"Elimizden geleni yapacağız, ancak her ihtimale karşı yine de yavaşlamaya hazır olun."

"Evet. Tamam," dedi Deborah ve yoldaki yaklaşan virajı almak için direksiyonu biraz daha sıkı kavradı.

Bölüm 4

Gündüz sevk memuru Avery, Deborah'nın 911 çağrısını aldıktan sonra, bilgiyi görevdeki tüm memurlara gönderdi.

Şef Lon Pittman sesi duyduğunda sokağın diğer ucundan U dönüşü yapmıştı. Yaralı bir adamı bu şekilde buraya getirmek iyi bir seçim değildi ama Daltry'nin evinin Blessings'ten ne kadar uzakta olduğunu biliyordu ve yaralar hakkında ilk elden bilgi sahibi olmadan Deborah'ın kararını ikinci kez sorgulayamazdı. Bu yüzden telsizi çalıştırdı ve görev başındaki tüm memurlara emirler yağdırdı.

"Hoparlörleri açın. İnsanları kenara çekmek için sirenlerinizi açın. Şehrin kuzey ucundan hastaneye kadar Ana Cadde'yi boşaltmamız gerekiyor. Park etme ya da Main'den çıkma emri vermeye devam edin. Fazla zamanımız yok."

Birkaç saniye içinde Main Caddesi'nin her yerinde sirenler çalmaya başladı ve araçlar park etmek üzere kaldırıma yanaştı. Şerif Yardımcısı Ralph Herman hoparlörden Ana Caddeyi boşaltma emrini tekrarlıyordu.

Arabalı insanlar ya kaldırıma çekip park etti ya da park etmek için bir yan sokağa çıktı. Dükkân sahipleri ve müşteriler dükkânlarından çıkıp neler olduğunu görmek için cadde boyunca sıraya girdiler ve bu çok uzun sürmedi.

Kamyonu görmeden önce motorun sesini duydular. Birçoğu Ladd'a ait olduğunu fark etti ama kamyonu kullanan o değildi. Görebildikleri kadarıyla direksiyonda neredeyse çıplak bir kadın vardı ve uçuyordu.

Lon, kendisine doğru gelirken saatte 81 mil hızla gittiğini tespit etti ve Main'den hastaneye doğru sapar sapmaz telsize geçti.

"Normal trafiğe devam edin," dedi ve onu acil servise kadar takip etti.

Deborah acil servisin kapısının önünde aniden durdu ve koşarak dışarı çıktı. Ama yardım için içeri girmesine gerek kalmadı. Yanına geldiler, Ladd'i muşambasıyla birlikte kamyonun ön koltuğundan sedyeye aktardılar ve Deborah yanlarında koşarken içeri girdiler.

Onu bir muayene odasına götürdüler ve birkaç saniye içinde Dr. Quick ve ekibi, muşambayı kaldırıp Ladd'in giysilerini keserken onu sorgulamaya başladılar.

"Ne oldu?" Quick sordu.

"Bir boğa Ladd'i kovalıyordu ve ona arkadan vurdu. Onu havaya fırlattı ve sonra karnının üzerine düştü," diyor Deborah. "Boğanın onu en az bir kez sırtından ezdiğini biliyorum ama görmek için gömleğini çıkarmadım. Tek bildiğim ona ulaştığımda gömleğinin arkası kan içindeydi ve kafası kanıyordu. Boğanın boynuzları vardı. Sanırım kafasındaki yaraya onlar sebep oldu. Gömleğimi bandaj olarak kullandım."

"Bilinci yerine geldi mi?" Quick sordu. "Hayır, efendim."

"O zaman ne olduğunu nereden biliyorsun?" Quick sordu.

"Arazilerimiz bir dere ile ayrılıyor. Onu ve boğayı neredeyse aynı anda gördüğümde çit hattımızda yürüyordum. Ağaçlara doğru koşmaya başladığını gördüm ama boğayı durdurmak için ona zamanında yetişemedim. Sonunda tüfeğimle birkaç kez ateş ederek kaçmasını sağladım. Ladd alçak bir yerdeki arka meradaydı ve telefon çekmiyordu, bu yüzden onu yükledim ve Blessings'e doğru yola çıktım."

Deborah konuşurken Quick hastayı muayene etmeye devam etti ve onu yan yatırıp başının arkasındaki kesiği ve boğanın onu ezdiği yerde zaten kararmakta olan morlukları bulduklarında, muayene masasının etrafında ortak bir inilti duyuldu.

"Kan basıncı yüksek ama sabit ve kalp atışları oldukça düzenli. Tüm vücut resimlerine ihtiyacım var," dedi Quick. "Onu hemen X-Ray'e götürün."

Şef Pittman koridordan koşarak geldiğinde onu yatağıyla birlikte odadan çıkarıyorlardı. Kanlı, solgun ve baygın Ladd'i ve kapının girişinde botları, kot pantolonu ve sutyeniyle kanlar içinde duran Deborah'yı tanıdı.

"Bunlardan herhangi biri senin mi?" Lon yaklaşırken sordu. Deborah gözlerini kırıştırdı, sonra kendine baktı ve içini çekti. "Hayır."

"Babasının yakın zamanda öldüğünü biliyorum ama en yakın akrabasının kim olabileceğini biliyor musunuz?" Lon sordu.

"O tek çocuk. Yakın ailesinin tamamı vefat etti."

Lon başını salladı. "Tamam, teşekkürler. Bir boğa tarafından ezildiğini mi söyledin?" Deborah başını salladı ve sonra bu işe nasıl dahil olduğunu bir kez daha açıkladı. "Sana söyleyecek başka bir şey bilmiyorum ama annem ve ben onun en yakınlarıyız.

Komşular ve en eski arkadaşlar, eğer bunun bir önemi varsa," diye ekledi.

Lon, "Eminim Ladd uyandığında ve hayatını kurtardığını öğrendiğinde bu onun için çok şey ifade edecektir," dedi. "Bir saniye bekle. Hemen döneceğim," dedi ve acil servisin arkasından ambulans bölümüne doğru ilerledi.

Deborah kendine baktı ve ürperdi, sonra yıkanmak için yakındaki bir banyoya yöneldi. Geri döndüğünde şef elinde bir tişörtle koridorda duruyordu.

"Al bakalım," dedi ve ona uzattı. "Blessings PD her zaman hazırlıklı gelir."

"Vay canına... Teşekkürler Şef. Klimanın soğuğunu hissetmeye başlamıştım," dedi ve lacivert tişörtünü başının üzerine çekti.

"Sorun değil," dedi Lon ve sonra ona bir dizi anahtar uzattı. "Kamyoneti senin için acil servis girişinin dışına taşıdım. Otoparkta ön sıraya, engelli park yerlerinin yanına park ettim."

Deborah, "Tekrar teşekkürler," dedi ve anahtarları cebine attı.

Polis şefi ayrıldı ve Deborah Ladd'in muayene odasına geri dönüp oturdu ve annesini aradı.

Maggie Ryman Josh'u besliyordu. Yıllar önce geçirdiğı ağır felçten sonra motor becerilerini asla geri kazanamamıştı ve zihinsel ve fiziksel gerilemesi bariz ve belirgindi. Cep telefonu çaldığında Josh'un yutkunmasını bekliyordu. Aşağı baktı, arayanın Deborah olduğunu gördü ve Josh'un bacağını okşadı.

"Bir saniye tatlım. Deborah arıyor. Cevap versem iyi olur."

Maggie kaşığı bırakıp telefonu açtığında Josh, Deborah'nın kim olduğunu hatırladığını göz kırparak bile belli etmedi.

"Merhaba."

"Anne, bir dakika konuşabilir miyiz?" Deborah sordu.

"Evet, tabii. Ben de tam babana öğle yemeğini yediriyordum. Ne var ne yok?" "Şehre geldim. Ladd Daltry'i acil servise getirdim."

"Aman Tanrım! Ne oldu?"

Deborah hikâyesini bir kez daha tekrarladı ve bitirdiğinde Maggie inanamıyordu.

"Bunun olduğuna inanamıyorum. Tanrıya şükür oradaydın. Ladd artık yalnız. Kayıp olduğunu kimse bilemezdi. Ne kadar kötü yaralandığını biliyor musun?"

"Henüz değil. Onu X-Ray'e götürdüler. Muayene odasıdayım ve onu geri getirmelerini bekliyorum."

"Dedi mi-"

"Onunla hiç konuşmadım anne. Ona ulaştığımda bilinci yerinde değildi ve henüz uyanmadı."

"Oh hayır. Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Maggie. "Babanı beslemeyi bitirip hemen geliyorum."

"Tamam, ama beni gördüğünde korkma. Kıyafetlerimdeki kan benim değil. Onun kanı."

"Tanrım. Beklerken birkaç duadan zarar gelmez," dedi Maggie. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Ladd X-Ray'de, hayatında hiç hissetmediği kadar acı içinde uyandı. Neyin yanlış olduğunu anlamaya çalışarak inledi, ancak gözlerini açıp hastane personelini gördüğü anda hatırladı.

Şu lanet boğa. Ağaçları ben yapmadım, ama nasıl...?

"Dayan, Ladd. Nefesini birkaç saniye daha tut."

Ladd gözlerini kapattı. Nefesini mi tuttu? Bilincini korumak için yeterince nefes alamıyordu.

"Bu iyi. İhtiyacımız olanı aldık," dedi röntgen teknisyeni. "Onu şimdi geri götürebilirsiniz. Quick'e röntgenleri dizüstü bilgisayarına göndereceğimi söyleyin."

Ladd başının arkasından beline kadar yarılmış gibi hissediyordu. "Hâlâ tek parça mıyım?" diye mırıldandı yatağını döndürdüklerinde ve onu koridora taşımaya başladı.

Hastabakıcılardan biri "Aşağı yukarı," dedi, sonra sırtarak omzunu sıvazladı. "Kıpırdamadan yat dostum. Dr. Quick seni iyileştirecek."

Ladd inledi. *Kıpırdamadan yat. Sanki başka seçeneğim var da.*

Onu acil servise geri götürdüler ve bir muayene odasına aldılar.

Bir hemşire ve doktor odaya geri dönerken hasta bakıcı, "Uyandı," dedi.

Deborah durmuş, endişeyle izliyordu.

Ladd artık soruları yanıtlayabilecek kadar bilinçli olduğu için Dr. Quick onu sorgulamaya başladı ama söyleyecek fazla bir şeyi yoktu.

"Boğayı görmek ve ağaçlara doğru koşmak dışında hiçbir şey hatırlamıyorum. Buraya nasıl geldiğimi ve hala nasıl hayatta olduğumu bilmiyorum."

Sonra bir kadın yatağın ayak ucuna doğru ilerledi ve onun görüş alanına girdi.

Birbirlerini görmeyeli ya da konuşmayalı yıllar olmuştu ama Deborah, Ladd'in ona bakışlarından onu tanımadığını anlayabiliyordu. Bu doğrudu, çünkü hatırlayabileceği uzun bacaklı bir genç değil, on beş santim daha uzun ve bir kadındı.

Ladd kaşlarını çattı. Yatağının ayak ucundaki kadının hastane personeli olmadığı belliydi. Uzun boylu, bronz tenli ve zayıftı ve kot pantolonunun her yerinde kan vardı.

"Kim?" diye sordu.

Deborah iç çekti. Uyanmıştı. Ölecek gibi görünmüyordu. "Ben bekleme odasında olacağım," dedi ve dışarı çıktı.

Dr. Quick, Ladd'e "Bu senin hayatını kurtaran kadın," dedi. "Komşunuz olduğunu söylemişti."

Ladd kaşlarını çattı. Komşu mu? Ve sonra aklına geldi.

Oh lanet olsun. Bu Deborah mıydı? Onun hayatını kurtardıysa, boğayı ondan nasıl uzaklaştırdı? Ve onu kamyonu nasıl bindirdi? Üzerindeki kanı düşündü ve merak etti, o da yaralandı mı?

Sonra ışık panelindeki röntgenleri gördü ve işaret etti.

Dr. Quick röntgen filmlerine bir göz attı. "Evet, bu sensin. Kırık kaburgalar, kısmen çökmüş bir akciğer ve başınızın arkasını zımbalayacağız."

Ladd inledi. Haberler berbat. Oda dönmeye başlamıştı ve gözlerini kapattığında kendinden geçti.

Deborah acil servisin lobisinde Dr. Quick'i beklerken annesi aceleyle içeri girdi. Deborah'ı hemen fark etti, aceleyle yanına gitti ve yanındaki sandalyeye oturdu.

"Karar nedir?" diye sordu.

Deborah omuz silkti. "Uyandı. Beni tanımadı. Doktorun gelip bana ne olduğunu söylemesini bekliyorum."

"Neyse ki uyandı," dedi Maggie. "Ve seni tanımamasına şaşırmadım. Birbirinizi görmeyeli yıllar oldu."

Deborah birlikte geçmişlerine girmeyecekti ama bir adamın birlikte büyüdüğü ve babasının ahırının çatı katında defalarca seks yaptığı kızı hatırlamamasının çok garip olduğunu düşündü.

Ancak annesi haklıydı. Yıllar geçmişti. Ve daha yeni kafası yarılmıştı.

"Babam nasıl?" Deborah sordu.

Maggie omuz silkti. "Aynı, belki daha zayıf. Senin için ne yapabilirim?"

"Bilmiyorum anne. Bundan sonra ne yapacağıma karar vermeden önce Ladd'in durumunu bilmem gerekiyor. Onu tutacaklarından eminim ama ameliyata ihtiyacı olup olmayacağını bilmek istiyorum. Birkaç gün burada kalırsa, kamyonunu eve götürür ve hangi hayvana bakılması gerektiğine bakarım."

"Sığırlar iyi ot yiyor. Onları beslemiyor. Tavukların gitmesine izin verdi. Burası tek bir adamın ilgilenemeyeceği kadar büyüktü ve para kaybediyordu. Biliyorum çünkü onunla aynı gemide olduğumuz gerçeğini konuştuk. Yardıma ya da yeniden yapılanmaya ihtiyacımız vardı. Benim buna yüreğim el vermedi ve onun da orada yalnız olduğunu biliyorum."

Deborah, "Vay canına," diye mırıldandı, Daltry'nin yerinin battığını hayal etmeye çalışıyordu.

Maggie omuz silkti. "Zor zamanlar geçiriyoruz. Bu işte çalışmak için paraya ve sıcak bedenlere ihtiyacınız var ve biz kimseye bizim için çalışmasına değecek kadar para ödeyemedik."

Deborah annesinin eline uzandı ve onu tuttu.

Sessizce oturuyorlardı ki Dr. Quick lobiye çıkıp Deborah'yı aradı, sonra ona doğru yöneldi ve yanındaki sandalyeye oturdu.

"O nasıl?" Deborah sordu. "Ameliyat olması gerekecek mi?"

Quick, "Şu anda değil," dedi. "Akciğeri kısmen çökmüş durumda ama şu anda yüzde 100 oksijen alıyor ve sanırım akciğeri önümüzdeki saatlerde kendini düzeltecektir. Bazı kırık kaburgaları var, onları da onardık ama onları sarmıyorum. Bu nefes almasını kısıtlar ve o akciğerin şişmesi için nefes alacak alana ihtiyacı var. Kafasına on bir zımba yerleştirdim. Boğa sırtını ezdi ama kafasını ezmedi. Nasıl kesildiğini bilmiyorum ama röntgenlerde herhangi bir iç yaralanma ya da kafatasında çatlak görünmüyor. Belki bir toynak sıyırmıştır?"

"Boğanın boynuzları vardı. Uçları yoktu ama sopa gibi uzanan yaklaşık 15 santimlik kalın boynuzları vardı. Onu saklıyorsunuz, değil mi?" Deborah sordu.

"Evet, hanımefendi, birkaç günlüğüne."

"Sonra tekrar uyandığında ona kamyonetini eve götürdüğümü ve gitmeden önce her şeyi kilitlediğimden emin olacağımı söyle. Anahtarları yanıma alacağım, böylece eve gitme vakti geldiğinde biri beni arasın. Ben gelip onu alırım."

"Bunu yapabilirim," dedi Dr. Quick. "Ve bilginiz olsun, siz harika bir kadınsınız."

Deborah, "Buna tanıklık etmek için orada olmam bile bir şanstı," dedi. "Yarın gelip onu ziyaret etmemin bir sakıncası var mı?"

"Elbette. Herhangi bir komplikasyon çıkmazsa, ayrılana kadar normal bir odada kalacak."

"Teşekkürler," dedi Deborah ve sonra annesiyle birlikte kalkıp binadan ayrıldılar. "Şimdi eve mi gidiyorsun?" Deborah sordu.

"Hayır. Önce Crown'a uğrayıp biraz yiyecek almam gerekiyor."

"O zaman eve Ladd'in kamyonetiyle gideceğim. Gelip beni oradan alır ve yarım saatlik yürüyüşten kurtarır mısın?"

"Kesinlikle," dedi Maggie. "Ben de senin arkandan geleceğim. Oh... Burada hâlâ günlük beslenmesi gereken bir hayvan var. Adı Sam, samanlıkta yaşayan büyük sarı erkek kedi. Ambarda kedi maması varsa, biraz yiyecek koymak isteyebilirsiniz. Kedi kemirgen nüfusunu azaltmak için orada olsa da, sanırım Ladd onu besliyor."

"Kontrol edeceğim," dedi Deborah. "Acele etmeyin ve dikkatli sürün."

Deborah Ladd'in kamyonetine doğru ilerlerken Maggie, "Tamam," dedi ve arabasına bindi.

Bu sabah yataktan kalktığına beklediği şey bu değildi ama hayatın insanların planlarını değiştirecek bir yolu var gibiydi.

Deborah Daltry'lerin evine geri döndü, kamyoneti garaja park etti ve tüfeğini aldı. Ladd'in kamyonunun içi kanlıydı, bu yüzden garajdan eve girdi, temizlik malzemeleri ve bir demet kağıt havlu buldu ve kamyonu geri döndü.

Tüm kanın temizlendiğinden emin olur olmaz, kamyonetin camını biraz açık bırakarak havalandırdı, kanlı kağıt havluları dışarıdaki çöp kutusuna attı ve eve geri dönerek salondaki bir ışık hariç tüm ışıkları kapattı ve kapıyı kilitlemeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin oldu.

Bir kedi olup olmadığını kontrol etmek için ahıra yöneldiğinde hâlâ tüfeğini taşıyordu. İlk tahıl ambarını açtığında bir yemlik arıyordu ve küçük bir saman yatağının yanında bir kap ve bir tas su gördü. Suyun yanındaki teneke kaseye biraz kuru kedi maması koydu, sonra da kediye aramaya koyuldu.

Başının üstünden hafif bir miyavlama duyması ve başını kaldırıp bakması uzun sürmedi. Büyük sarı bir tom, bir kirişin üzerinde açık olan tepeye doğru yürüyordu.

Tahıl ambarı.

"Merhaba Sam. İyi görünümlü bir adamsın. Arkadaşın bir boğayla çarpışmış ama iyileşecek. Kısa sürede eve dönecek, ama merak etme. Aç kalmayacağından emin olacağım, tamam mı?"

Kedi başının üstündeki kirişte durakladı, sonra duvara yaslanmış eski ahşap merdivenden aşağı indi.

Deborah, "Demek bu yüzden boş bir tahıl ambarında bir merdiven var," dedi.

Kedi ayağına kafa attığında, uzandı ve kulaklarının arasını kaşıdı.

"Ne kadar iyi bir çocuk," dedi ve kedi mama kabı için onu bıraktığında, tahıl ambarından dışarı atladı, kapıyı arkasından kilitledi ve eve doğru geri döndü.

Verandada oturmuş, salıncakta sallanıyor ve Ladd'le burada oturup gizlice öpüştüğünü hatırlıyordu ki annesinin arabasının geldiğini gördü.

"Ve işte benim aracım," diye mırıldandı, ön verandanın basamağından tüfeğini aldı ve annesiyle buluşmaya gitti. Tüfeği arka koltuğa koydu, arabaya bindi ve iç çekerek arkasına yaslandı.

"O kola Broyles Dairy Freeze'den. Senin için. Sakin ol. Yakında evde olacağız."

"Teşekkürler anne. Sen en iyisisin," dedi Deborah.

Hızlı bir yudum aldığı anda soğuk içecek burnunu ve boğazının arkasını yaktı ve sonra kendisine söyleneni yaptı ve eve kadar rahatladı.

Bart Carlson'ın ofisi Lloyd ve Lloyd CPA'de koridorun sonundaydı. Sesler dikkatini dağıttığı için her zaman kapıyı kapatarak çalışırdı, ancak kapı kapalı olsa bile koridordan gelen ve giden seslerin normal mırıltısından daha fazlasını duyabiliyordu. Tam şikâyet etmek üzereydi ki

Kapısı çalındı ve patronu kapıda duruyordu.

"Bart, işini böldüğüm için üzgünüm ama Shirley Duroy ile ilgili bir telefon aldık. Ne kadar hasta olduğunu biliyorsunuz... Bu sabah vefat etti."

Bart'ın nefesi kesildi. "Olamaz! Bunu duyduğuma çok üzıldüm. Tatlı bebek Carlie ne olacak? Ona kim bakıyor? Karım ve ben, eğer-"

"Oh...Shirley Georgia'da vefat etti. Olay olduğunda Blessings adında bir yerdeydi ama Carlie şu anda yasal vasisinin yanında. Şirketten çiçek göndermekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Devam edin," dedi Edward ve geri çekilirken kapıyı kapattı.

Bart şoktaydı. Georgia mı? Yasal vasisi mi? Bütün bunlar onun haberi olmadan nasıl olmuştu? Shirley'nin eninde sonunda Mila ve kendisinin Carlie'yi almaları konusunda ikna olacağından emindi. Bu konuda ne düşündüğünü bilmiyordu ama bu işin peşini bırakmadan önce kendi araştırmasını yapacaktı. Mila'ya neler olduğunu anlatması gerekiyordu. Çok fazla varsayımda bulunmuş olabilirlerdi ama planları vardı.

Cep telefonunu aldı ve ona bir mesaj gönderdi.

Shirley Duroy vefat etti. Kızı Georgia'da bir vasinin gözetiminde. Beklediğimiz bu değildi. Bu konunun yasal boyutlarını araştıracağım. TTYL, Bart.

Bart ofisten çıktığında yağmur yağıyordu ve Mila'dan eve dönerken uğrayıp şarap ve sipariş ettiği yemeği almasını isteyen iki mesaj almıştı bile.

Hemen kabul etti ama bu onu kızdırdı.

Mila çalışmıyordu.

Evlerini temizlemeleri için insanlara para ödüyordu ve çamaşırlarının çoğu temizlikçilere gidiyordu.

Alışveriş yaptı.

Masaj, pedikür ve manikür yaptırdı.

Ve kendine ev kadını diyordu, aslında daha çok bir baş belasıydı.

Ama güzeldi, sosyal olarak becerikliydi ve paralı bir aileden geliyordu, tüm bunlar onunla çıkmasının ve evlenmesinin nedenleriydi.

Aralarındaki tek büyük anlaşmazlık, çocuk sahibi olmayı, endamını ve özgürlüğünü kaybetmeyi reddetmesiydi. Bu yüzden bir yetimi yanına alma fikri aklına gelmişti.

Bart zaten parayla evlenmişti ve şimdi de kendisine miras kalan bir çocuğu yanına almak iyi bir fikir gibi görünüyordu; zengin olma planına bir yenisini eklemek gibi. Ve Mila da bunu elde etmek için içinde bir çocuk büyütmek zorunda kalmadığı sürece bu fikre sıcak bakıyordu. Her zaman dadılar ve bebek bakıcıları vardı. Hiçbir şekilde dezavantajlı duruma düşmeyecekti ve iyi bir iş yapmış olacaktı. İkisinin de aklına çocuğun minnettarlık duymaktan başka bir şey yapacağı ya da kendilerinden duygu harcamaları, bağ kurmaları ve sevgi göstermeleri bekleneceği hiç gelmemişti.

Ama şimdi bu plan tartışmalı görünüyordu. Bart'ın suratında patlamıştı ve bunun olacağını hiç tahmin etmemişti. Bu konuda ne yapacağından emin değildi ama en azından çocuğun emin ellerde olduğundan emin olmak için bu işi takip etmeyi kendine borçlu olduğunu hissediyordu.

Shirley'nin ne tür insanları vasi olarak seçtiğini sadece Tanrı bilirdi. Onun evine hiç gitmemişti ama Little Rock'ta yaşadıkları bölgeyi biliyordu ve burası hakkında yazılacak bir şey yoktu.

Bu yüzden bir şişe şarap almak için süpermarkete park ettiğinde keyfi yerindeydi ve arabaya döndüğünde sıırıslıklam olmuştu. Mila'nın sipariş ettiği yemeği almak için restorana doğru yola çıktı. Oraya varır varmaz telefon etti ve siparişi kaldırım kenarından almaları için getirdiler. Yağmur altında getirdiği için garsona fazladan bahşış verdi ve sonra eve doğru yola koyuldu.

Ön cam silecekleri sonuna kadar açıktı ve fırtınanın içindeki gök gürültüsü ve şimşek sürüşü riskli hale getiriyordu. Arabalarını çekip

Garaja girdiğinde daha da kötü bir ruh halindeydi. Uzaktan kumandaya basıp garaj kapısını indirdi ve sonunda fırtınanın büyük bir kısmını dindirdi.

Adımları ölçülüydü, akşam yemeğini eve taşıırken ve üstünü değiştirmek için yatak odasına dönmeden önce her şeyi tezgâha koyarken ayakları sürükleniyordu.

Bart içeri girdiğinde Mila yataklarında uzanmış, telefonunda görüntülü sohbet ediyordu. Onun içinde bulunduğu durumu gördü ve kaşlarını çatı.

"Bart! Halının üzerinde iz sürüyorsun!"

Gittikçe soyunmaya başladı, sıırıslıklam kıyafetleri yığınlar halinde bıraktı. Banyoya vardığında ve kapıyı kapattığında çırılçıplaktı.

Mila'nın nefesi kesildi, sonra da eğleniyormuş gibi yaptı. "Carol, gitmem gerek. Bart sinirli bir şekilde eve geldi." Bağlantıyı kesti, sonra yataktan fırladı ve Bart'ın giysilerini toplayarak evin içinde koşmaya başladı.

Dolabın üzerindeki şarabı ve akşam yemeğini gördü, pencereden sağanak yağmura baktı ve iç geçirdi.

"Peki, tamam. Islandın... ve şimdi duşta daha da ıslanıyorsun. Bana aradaki farkı açıkla," diye mırıldandı ve sipariş ettiği her şeyin orada olup olmadığını kontrol ederek çuvaldan kapları çıkarmaya başladı ve ardından iki şarap kadehi indirmeden önce eve getirdiği şaraba göz attı.

Adam mutfağa girdiğinde masa hazırды, şarap buz kovalarında soğuyordu ve arka planda hafif bir müzik çalıyordu, saçları duştan dolayı hâlâ ıslaktı.

Mila ona baktı, konuşmaya başlamasını bekliyordu. Başlamayınca, onun kötü mizacında yağmurda ayak işlerini yapmaktan daha fazlası olduğunu fark etti. İşte o zaman ölen kadınla ilgili mesajı hatırladı.

"Arkadaşınız vefat ettiği için üzgünüm," dedi.

"O bir arkadaş değildi. Bir tanıdıktı... bir iş arkadaşıydı. Kızı bir vasiinin yanına yerleştirildi. Konuştuğumuz şey bu değildi.

hakkında."

Mila kaşlarını çatı. "Çocuğu almamızı kabul ettiğini bilmiyordum."

Bart omuz silkti. "Kabul etmedi ama hayır da demedi. Ailesi olmadığı için bu teklife minnettar olacağını düşünđüm."

"Oh iyi," dedi Mila. "Çocuk bizim sorumluluğumuzda değil. Annesi nerede olmasını istediye orada. Son."

Bart ters ters baktı. "Evet, çeyrek milyon dolarlık bir hayat sigortası poliçesinin sonu ve Shirley'nin ailesi Fanny Kasırgası'nda öldüğünde ona miras kalan para."

Mila gözlerini kırptırdı. "Gerçekten mi? O kadar mı?"

"Evet, o kadar. Yine de Charlie'nin iyi olduğundan emin olmak için takip edeceğim."

Mila omuz silkti. "Her neyse. Unutma, eğer bu ailede çocuk olursa, onları benim dışımda biri büyütecek. Ben anaç bir tip değilim."

Bart iç çekti. "Akşam yemeği için ne sipariş ettin?"

Mila, "Dana bourguignon, tüm bu güzel suları emmesi için taze bir baget ve tatlı olarak İtalyan kremalı kek" dedi.

"Kulağa hoş geliyor. Şarap nerede?" Bart sordu. "Soğuyor."

"Ben getiririm," dedi ve birkaç dakika sonra yemeklerine oturdular ve karşılıklı sessizlik içinde yediler.

Blessings'e döndüğünde Charlie, Bayan Ruby'nin küvetten çıkmasına ve pijamalarını giymesine yardım etmesine izin veriyordu. Bayan Ruby her şeyi doğru yapıyordu, tıpkı annesinin yaptığı gibi, ama korku ve kederle geçen bir günün ardından adrenalin çökmesi kaçınılmazdı ve gözyaşları da öyle. Annenin Charlie'yi yatağına yatırmak ya da ona masal okumak için yanında olamayacağı belli olmaya başlamıştı.

Gecenin bir yarısı Carlie kötü bir rüya gördüğünde koşup gelecek ya da fırtına çıktığında yanına sokulacak kişi o olmayacaktı.

Ruby erimenin geldiğini gördü.

Ruby pijamasının üstünü Carlie'nin başının üzerinden aşağıya doğru çekerken Carlie'nin gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Carlie küçük kollarını kolların arasından geçirdi, sonra Ruby'nin boynuna doladı ve başını Ruby'nin omzuna koydu.

"Biliyorum, biliyorum. Her şey farklı ve çok üzücü. Masanın üzerinde kitapların olduğunu gördüm. Uyuyana kadar sana kitap okumamı ister misin?"

Carlie başını salladı.

"Odada yalnız kalmaktan korkuyor musun?" Ruby sordu. Carlie omuz silkti.

Ruby iç çekti. "Tamam, bu işi kulaktan kulağa oynayacağız. Gel bir kitap seç. Bahse girerim o kitaplardan bazılarını artık kendin okuyabilirsin. Okuyabilir misin?"

"Evet, ama bazı kelimeleri kaçırıyorum."

"Bence bu kadar çok bildiğine göre çok zekisin," dedi Ruby. "Bana bir tane okumak ister misin, sonra ben de seni yatırıp Zıpzip'la sana bir tane okuyayım?"

"Tamam," dedi Carlie ve banyodan yatak odasına koştu. Ruby yatağı çoktan ters çevirmişti, bu yüzden Carlie onun yatağına sürünerek girdi. O bunu yaparken, Peanut açık kapıyı çaldı ve sonra eşikte durdu.

"Sana iyi geceler dilemek ve yatak odamızın koridorun hemen karşısında olduğunu hatırlatmak istedim. Kapı açık olacak ve koridorda gece ışıkları var, bu yüzden seslenirsen seni duyarız, tamam mı?"

"Tamam," dedi Carlie.

"Bugün çiçekleri sulamama yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi Peanut. "Hoş geldiniz," dedi Carlie.

"Sabah kahvaltıda görüşürüz," dedi Peanut. Carlie başıyla onayladı.

O gider gitmez bir Dr. Seuss kitabı aldı ve ilk sayfasına kadar açtı, küçük parmağını ilk kelimenin altına koydu ve okumaya başladı.

"Bir balık. İki balık. Kırmızı balık. Mavi balık." Ve böyle devam etti.

Ruby sessizce oturup Charlie'nin takıldığı yerde kelimeleri seslendirmesini izledi ve sonra yardım için Ruby'ye baktığında, gözlerindeki perili bakış neredeyse kayboldu. Ve kitabın sonuna geldiğinde, kitabı kapattığında yüzünde bir tatmin duygusu vardı.

"İyi işti!" Ruby dedi ki. "Çok iyi bir okuyucusun!"

Charlie memnun görünüyordu ve sonra *Kurbağa ile Kurbağa Arkadaştır* kitabını aldı.

ve Ruby'ye uzattı.

Ruby, "Oturun ve rahatınıza bakın," dedi. "İşte Zıpzip. Çok uykulu görünüyor. Uyuyakalırsa diye çok yüksek sesle okumayacağım."

Charlie yaşlı lop-eared tavşanını çenesinin altına sıkıştırdı, küçük battaniyeyi omuzlarına çekti ve Ruby diğer örtüleri çekip onu da içine soktuğunda iç çekti.

Çarşaf lar çiçek gibi kokuyordu ve tenine karşı serin ve yumuşaktı. Annesini düşündü ve sonra Ruby'ye baktı. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama Bayan Ruby'nin yanakları pembeydi ve nefesi kesilmeden konuşup gülebiliyordu. Ve annesi Bayan Ruby'nin ona çok iyi bakacağını söylemişti. Bu yeterli olmalıydı çünkü sahip olduğu tek şey buydu.

Ruby, Charlie'ye göz kırptı, saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, sonra kitabı ilk sayfasına kadar açtı ve okumaya başladı, başlarken sesini yumuşak ama ifade dolu tuttu.

"Kurbağa, Kurbağa'nın evine doğru koştu. Kapıyı çaldı..."

Charlie iç çekti. Kitabı ezbere biliyordu. En sevdiklerinden biriydi. Zıpzip'ı daha yakına çekti ve Bayan Ruby'nin sesinin onu uykuya götürmesine izin verdi.

Ruby, Charlie çoktan dışarı çıkmış olmasına rağmen kitabı sonuna kadar okudu. Ve bitirdiğinde, yatağın yanındaki lambayı söndürdü.

Banyodaki ve Carlie'nin yatak odasındaki gece ışıklarının açık olduğundan emin olduktan sonra odadan çıkarken tepe lambasını söndürdü.

Kapı aralığında durdu ve arkasına baktı. Tek görebildiği Carlie'nin başının üstü ve yorganın üstünde yatan uzun, kahverengi-beyaz bir tavşan kulağıydı.

Ruby içini çekti, gülümsedi ve parmak uçlarında odadan çıkıp koridoru geçerek yatak odalarına gitti.

Peanut yatağında dizüstü bilgisayarıyla çalışıyordu ama televizyon açıktı. Bu onların tipik gece rutiniydi ve Ruby'nin geçirdiği günden sonra güven vericiydi.

Yarın muhtemelen cenaze evine bir ziyaret ve Shirley'nin parasına erişmek için imza kartını imzalamak üzere bankaya bir gezi yapılacaktı. Tabut için çiçek de seçmeleri gerekecekti ve Ruby, Carlie'nin tüm bunları yapmasına yardım etmesinin, olan bitenin kesinliğini görmesine ve kabullenmesine yardımcı olacağını umuyordu.

Peanut bilgisayarından başını kaldırdı.

"Yatağa gel, sevgilim. Ben bu işi kapatacağım." Ruby iç çekti. "Benim yüzümden durmak zorunda değilsin."

"Ama senin için durmak istiyorum çünkü seni seviyorum," dedi. "Koridorun karşısındaki küçük kız kadar kaybolmuş görünüyorsun. Battaniyen ya da tavşanın yok ama sarılabileceğin bir ben varım."

Ruby'nin gözleri doldu. Peanut dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerine koyup lambayı söndürürken o da tepe ışığını söndürdü ve yatağa girdi.

Kız ona doğru döndüğünde, bitişik banyolarındaki gece lambası odayı gölgeler içinde bıraktı. Kollarını ona dolayıp kendine çekerken, onun iç çektiğini duydu.

"Sorun yok, tatlım. Ne olursa olsun, yüzde yüz senin yanıdayım. Yarın vesayet belgelerini göreceğim ve yasal olarak bağlayıcı olduklarından emin olacağım. Artık evli bir adın var ama bu sadece yasal olarak güncellenmesi gereken bir durum.

Ne olursa olsun onu koruyacağız. Şimdi gözlerini kapat ve yapabiliyorken dinlen."

Ruby, "Sensiz ne yapardım bilmiyorum ama seni sonsuza dek seviyorum," dedi.

Peanut çenesini başının üstüne yasladı ve gözlerini kapattı. "Ve ben seni daha çok seviyorum."

Bölüm 5

Odalar yanıltı. Mobilyalar gitmişti. Annem gitmişti. Ve Carlie nerede olduğunu bilmiyordu. Odadan odaya koşup duruyordu, "Anne! Anne! Anne! Neredesin?" Ama Shirley hiç cevap vermedi.

Carlie üst kattaki odadan gelen ayak seslerini ve etrafındaki duvarlara vuran insanları duyabiliyordu ve sesler gittikçe yaklaşıyordu. Arkasına saklanabileceği bir mobilya ve çıkış yolu olmayan Carlie başını geriye attı ve çığlık attı, "ANNE! ANNE!"

Ruby irkilerek uyandı ve tek bir ışık bile yakmadan yataktan kalkıp koridor boyunca uçarak Carlie'nin yatak odasına gitti. Carlie'yi yatakta oturmuş hıçkırığa hıçkırığa ağlarken buldu.

Ruby hemen Carlie'nin yatağının yanındaki lambayı yaktı, onu kollarının arasına aldı ve sallamaya başladı.

"Her şey yolunda bebeğim. Her şey yolunda. Güvendesin. Sadece kötü bir rüya gördün!"

Carlie hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. "Annemi bulmaya çalışıyordum ama o gitti. İnsanlar peşimden geliyordu. Ayak seslerini duyabiliyordum."

Ruby'den birkaç dakika sonra Peanut odaya girdi.

"Kötü bir rüya mı gördün?" diye sordu.

Ruby başını salladı.

"Biraz dondurma bu kötü rüyayı ortadan kaldırır mı?" diye sordu.

"Zararı olmaz," dedi Ruby. "Odaklanacak yeni bir şeye ihtiyacımız var."

Peanut kollarını uzattı. "O zaman onu bana ver, sen de gidip dondurma ye. Hemen arkanızdayız."

Carlie'yi Ruby'nin kucağından aldı, battaniyeyi ve Zıpzıp'ı kaptı ve hep birlikte koridoru geçip mutfığa girdiler, giderken ışıkları yaktılar.

Ruby kabı çıkarıp üç küçük tabağa vanilyalı dondurma doldurduktan sonra onları masaya taşıırken, "Sabahın üçünde dondurma yemeyeli uzun zaman olmuştu," dedi.

Dondurma geldiğinde Charlie hâlâ Peanut'ın kucağında oturuyordu. Onun yanındaki sandalyeye kaydı, kaşığına kaptı ve ilk ısırığı aldı.

"İşe yaradı mı?" Peanut sordu.

Carlie durakladı. "Ne işe yaradı mı?" diye sordu.

"Dondurma kötü rüyayı yok etti mi?" dedi.

"Neredeyse," dedi Charlie ve bir ısırık daha aldı, sonra bir üçüncüsünü ve hepsi karşılıklı sessizlik içinde oturup tabakları boşalana kadar yediler.

"Kendimi daha iyi

hissediyorum," dedi Peanut.

"Ben de öyle," dedi Ruby.

Carlie, "Ben de kendimi daha iyi hissediyorum," dedi.

Ruby gülümsedi. "Güzel. Hadi banyoya hızlı bir yolculuk yapalım ve sonra hepimiz tekrar uyuyabilecek miyiz bakalım, tamam mı?"

Carlie başını salladı. "Evet. Artık uyuyabilirim. Dilimde şeker var."

Fıstık sırttı. "Hepimizin dilinde şeker var. Bahse girerim sabaha kadar uyuruz."

Ruby kaseleri lavaboya koydu ve Peanut Charlie'yi odasına götürürken ışıkları söndürdü. Onu yere bırakırken başının üstüne hızlı bir öpücük kondurdu, sonra Ruby'ye göz kırptı ve gitti.

Ruby, "Önce banyo, sonra yatak," dedi ve Charlie bitişik odaya koşup birkaç dakika sonra geri geldi.

"Yıkadım," dedi iki elini havaya kaldırarak.

"Harika," dedi Ruby, sonra onu yatağına geri soktu. "Gece ışıkları yeterli mi, yoksa banyodaki ışığın açık kalmasını ister misin?"

"Gece ışıkları yeterli," dedi Carlie. "Zıpzıp gözlerine ışık tutulmasından hoşlanmaz."

"Ah... öğrendiğim iyi oldu," dedi Ruby ve sonra eğilip Carlie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Sen iyisin. Bunu unutma. Kötü rüya görenleri uykunu böldükleri için çoktan azarladım, yani şimdi iyi olacaksın."

Carlie içini çekti. "Teşekkür ederim, Bayan Ruby."

"Bir şey değil şekerim," dedi Ruby ve lambayı söndürmek için uzandı.

Şimdi ikisi de gölgedeydi ama Ruby yine de kaldı, eli Carlie'nin omzundaydı ve ona yalnız olmadığını hatırlatıyordu. Carlie'nin yavaş ve sabit nefes alışını duyup tekrar uykuya daldığını anlayıncaya kadar oturdu.

O anda ayağa kalktı ve arkasına bakmadan önce kapıya doğru yürüdü.

Küçük bir çocuk. Yorganın altında küçücük bir yumru; başının üst kısmı ve bir tavşan kulağı görünüyor.

Ruby, "Tanrı onun ve bizim yanımızda olsun," dedi ve sonra koridora geri dönüp Peanut'ın yanındaki yatağa girdi.

"Nerede kalmıştık?" diye mırıldandı Ruby ona doğru sokulurken. "Tam buralarda," dedi Ruby ve gözlerini kapattı.

Alarm her sabah olduğu gibi sabah 7:00'de çaldı.

Ruby yataktan fırlayıp Carlie'yi kontrol etmek için koşarken, Peanut onu kapatmak için yuvarlandı. Onun iyi olduğundan ve hâlâ uyuduğundan emin olunca giyinmek için geri döndü. Peanut çoktan duşa girmişti, o da mutfığa yöneldi. Bu sabah işe gitmesi gerekmeyeceği için herkese kahvaltı hazırlayabilecek zamanı ve lüksü vardı.

Carlie battaniyesini sürükleyerek mutfığa girdiğinde o ocakta pastırma kızartıyordu ve Zıpzıp bir anne gibi kalçasına yaslanmıştı

yürümeye başlayan çocuğunu taşıyordu. Uçuşan sarı bukleleri her yerdeydi ama gülümsüyordu.

"Pastırma kokusu aldım," dedi.

"Ben de öyle," dedi Peanut onun arkasından içeri girerken. Kıkırdadı ve sandalyesine koşup yukarı tırmandı.

Ruby, Charlie'nin ne kadar kırılgan olduğunu ilk kez düşünmüyordu. Çok uzun değildi. Minik kemikleri, minik ayakları ve biraz fazla zayıftı. Sevgi ve zaman bunun bir kısmıyla ilgilenecek, geri kalanıyla da DNA ilgilenecekti.

Ruby tavadaki son pastırmayı aldı ve sonra arkasını döndü. "Fıstık, tatlım... Bu sabah yumurtanın nasıl pişmesini istersin... kızarmış mı yoksa çırpılmış mı?"

Peanut Charlie'ye baktı. "Yumurtanı nasıl pişirmemi istersin?"

"Çırpılmış severim," dedi Charlie.

Peanut başıyla onayladı. "Bu sabah çırpılmış ekmek alacağız, lütfen ve teşekkürler. Ve kızarmış ekmek. Ben tost ve jöle istiyorum," dedi ve kalkıp Ruby ve kendisi için kahve doldurdu ve fincanları masaya taşıdı.

Peanut ona küçük bir bardak süt getirdiğinde Charlie, "Ben de tost ve jöle istiyorum," dedi.

Ruby sırtıttığını gizledi. "Hemen geliyor," dedi ve ekmek kızartma makinesine dört dilim ekmek koyup kolu aşağı itti, sonra bir kasede yumurtaları kırmaya ve pişirmek için tavaya dökmeden önce bir çatalla çırpmaya başladı.

Birkaç dakika içinde, tabaklar dolusu kabarık sarı yumurta, gevrek pastırma dilimleri ve üzerine üzüm jölesi sürülmüş, ikiye bölünmüş tereyağlı kızarmış ekmek taşıyordu.

"Çok lezzetli görünüyor," dedi Peanut ve bir ısırık aldı.

"Çok lezzetli," dedi Charlie ve yumurtadan bir ısırık aldıktan sonra jöleli tosttan da bir ısırık aldı.

Ruby çatalını aldı ve yemeye başladı, bu sabahın dünden daha iyi başlamasından memnundu.

"Bugün Savannah'da mahkemem var," dedi Peanut. "Ve dün gece konuştuğumuz belgeleri güncellemek için götürüyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Ruby. "Kütüphanede masanın üzerindeler. Ben de onları kasaya koymayı isteyecektim."

"Bu akşam eve geldiğimde yapacağım. Carlie ve ben çiçekleri suladıktan sonra." Carlie'nin gözleri parladı. "Artık nasıl yapılacağını biliyorum," dedi.

"Evet, hanımefendi, kesinlikle öyle. Ama bugün ben yokken Bayan Ruby ile bana bir iyilik yapmanızı istiyorum."

Carlie Ruby'ye baktı, sonra başını salladı. "Tamam."

"Bugün halletmeniz gereken işler olduğunu biliyorum ama öğlen olduğunda ikinizin de yiyecek bir şeyler alıp parkta piknik yapmanızı istiyorum. Manzara değişikliği ikinize de iyi gelecektir."

"Yapabilir miyiz, Bayan Ruby? Parkta salıncak var mı? Orada oynayabilir miyim?"

Ruby bankaya ve cenaze evine yapacağı ziyareti düşündü ve başını salladı.

"Evet, salıncaklar, kaydırak, küçük bir atlıkarınca ve üzerinde oynanacak her türlü şey var ve evet, kesinlikle oraya gidebiliriz. Bence bu iyi bir fikir. Ama şimdi kahvaltını bitir, sonra da yatakları toplamama yardım edebilirsin."

Ve böylece sabahları başladı.

Bulaşıklar yıkandı. Yataklar hazırlandı ve Ruby Carlie'nin giysilerini karıştırarak şehir merkezinde giyebileceği bir şeyler buldu. Dışarıda hava zaten seksenlerin üzerindeydi, bu yüzden jean şort ve mavi beyaz bir tişört havaya uygun görünüyordu.

Ruby, "Daha sonra parka gideceğimiz için sandalet yerine spor ayakkabı giyelim," dedi.

Carlie başını salladı ve küçük ayaklarını ayakkabıların içine sokup cırt cırtlı şeritlerle bağladıktan sonra battaniyesine ve tavşanına baktı ve derin bir nefes aldı.

"Zıpzıp burada kalmayı tercih ettiğini söylüyor," dedi usulca. "Onu buraya diğer arkadaşlarımın yanına koyacağım, böylece yalnızlık çekmeyecek." Doldurulmuş oyuncağı, doldurulmuş bir kaplumbağa ile sarı bir ördeğin arasına yerleştirdi.

"Ne kadar iyi bir fikir," dedi Ruby, Carlie'nin onları battaniyesiyle örtmesini izledikten sonra başını kaldırıp baktı.

"Ben hazırım Bayan Ruby," dedi ve Ruby'nin eline uzandı.

Ruby'nin tuttuğu el küçüktü ama Carlie'nin ona verdiği güven çok büyüktü.

"Ben de öyle, bebeğim. Hadi gidip ne göreceğimize bakalım."

Deborah'nın dün gece uyuyacak kadar gevşemesi saatler sürmüştü ve şimdi burada, gün ışımadan uyanmış ve yine Ladd Daltry'yi düşünüyordu. Dünkü gerçek saçmalıktan önce, geçmişinin tatlı bir anısından biraz daha fazlasıydı. Ama şimdi düşünebildiği tek şey oydu.

Annesine yardım etmek için eve gelmişti ve bu olmuştu.

Onun yalnız ve yaralı olduğu düşüncesi onu rahatsız ediyordu. Serbest bırakıldığında da yalnız olacaktı. Eve annesine yardım etmeye gelmişti, eski bir sevgiliye bakıcılık yapmaya değil ama ikisinin de yardıma ihtiyacı vardı. Bütün bunlar nasıl sonuçlanacaktı?

Kahve yapmak için çıplak ayaklarıyla evin içinde sessizce yürüdü ve sonra bir fincan alıp arka verandaya çıktı, eski bir hasır sandalyeye oturdu ve ilk yudumunu almadan önce ayaklarını altına kıvrıldı. Beklediği kafein sarsıntısını taşıyan kahve, bir sıcaklık dalgası halinde boğazından aşağı indi. Birkaç yudum daha aldıktan sonra elindeki güne odaklanmasına yetecek kadar kafein aldı.

Eski evinin görüntüsü kalbini sızlattı. Eve dönmek için bu yere sahip olmamanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu. Annesinin de buradan ayrılmak istemediğini biliyordu ama kalbi Josh'la birlikteyken burada tek başına yaşamak artık mantıklı gelmiyordu.

Deborah sığırların gittiğini ve meranın tohumlanacağını biliyordu. Ve burayı kimin aldığına bağlı olarak, tavukları isteyebilir ya da istemeyebilirlerdi.

"Ah, anne... Ne hissettiğini hayal bile edemiyorum ama bugünün gelmesine üzüliyorum. Hepimiz için," diye mırıldandı ve sonra oturup güneşin doğuşunu izledi.

Sabah başlar başlamaz Deborah'nın Blessings'e gidip Ladd'i kontrol etmesi gerekiyordu. Eve dönene kadar ona göz kulak olacaklarını bildiğinden emin olmak istiyordu. Dün başına gelenleri izlemek travmatikti ve gerçekten iyileşeceğine dair kendini rahatlatması gerekiyordu.

Ladd cehennemden bir gece geçirdi. Nefes almak acı veriyordu. Hareket etmek acı veriyordu. Lanet olası gözlerini kapatmak bile acı veriyordu çünkü gözlerinden biri mor alt tonlu korkunç bir siyah tonuna dönüşüyordu. Ve geçirdiği beyin sarsıntısı nedeniyle hemşireler kontrolleri hafifletene kadar uyuması da mümkün değildi.

Gececek bolca zamanı olduğu için Darren Payne'in sürü boğasını düşünmeye devam etti. Kasabaya gidip gelirken onu yoldan birçok kez görmüştü ve bir kez bile bu kadar saldırgan olduğundan şüphelenmemişti. Başka biri yanlış zamanda yanlış yerde olmadan önce aralarındaki çitin yıkıldığını ve boğanın ne yaptığını onlara bildirmesi gerekiyordu. Deborah ya da Maggie gibi. O lanet boğa tekrar dolaşmaya karar verirse neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Deborah'ı gördüğünde hâlâ şoktaydı. Çıktıkları zamanki genç kızla kıyaslandığında, bir Amazon'a dönüşmüştü. Kollarındaki ve omuzlarındaki uzun, kıvrak kasları ve sıkı, düz karın kaslarını görmüştü. A

Böyle bir vücut tesadüfen oluşmazdı. Ya çok çalışmış ya da spor yapmıştı ve bu kurtarmanın nasıl gerçekleştiğini merak ediyordu.

Melvin Lee Wilson stresliydi.

Büyükanne markete gitmişti.

Annem duştaydı.

Babam işteydi.

Ve küçük kardeşlerinin sorumluluğunu yine ona bırakmışlardı.

Willy ve Arnie oturma odasında güreşiyor ve onlara defalarca durmalarını söylemesine rağmen birbirlerine yumruk atıyorlardı.

Herkesin Sissy dediği kız kardeşi Lucy, bir kolundan tuttuğu bez bebeği sürükleyerek evin içinde dolaşıyor ve "Anne" diye mızızlanıyordu.

Ve Davie, bebek, beşiğinde yatmış ağlıyordu.

Melvin Lee battaniyelerin arasından emziği çıkarıp Davie'nin ağzına tam sokmuştu ki koridorda birinin kustuğunu duydu. Çocuk odasından koşarak çıktı ve Sissy'nin gömleğinin kenarıyla ağzını sildiğini gördü.

"Uyandım," dedi.

Melvin Lee dehşet içinde ne yapacağını düşünürken oturma odasında bir gürültü duydu ve arkasını dönüp koşmaya başladı.

Willy ve Arnie bir pencerenin yanında duruyorlardı. Willy'nin burnu kanıyordu ve Arnie'nin gömleğinin bir düğmesi ve cebinin büyük bir kısmı yırtılmıştı. Annemin lambası da yerde parçalanmıştı.

Melvin Lee inledi. "Size güreşi bırakmanızı söylemiştim ve şimdi bakın ne oldu! İkinizin yaptığı şey yüzünden annem bana çok kızacak." Arnie'yi kolundan yakaladı ve odanın sonundaki bir sandalyeye sürükledi. "Otur ve annen kalk diyene kadar kalkma," diye mırıldandı ve sonra geri döndü, Willy'yi yakalayıp mutfığa sürükledi ve masaya oturttu, sonra bir tomar kağıt havlu ıslattı, sıktı ve

Willy'nin burnuna doğru itti. "Annem kanamanın durduğunu söyleyene kadar orada tut."

Willy ıslak havluyu burnuna bastırmıştı. Gözleri kocaman olmuş ve yaşlarla dolmuştu. "Kan kaybediyorum," dedi.

"Kendi hatan," dedi Melvin Lee. "Kımıldama. Ayağa kalkma. Sissy'ye bakmam lazım."

Daha fazla öğürme ve tükürme sesi duyup inlediğinde koridora geri dönüyordu. Sissy'nin kusması bitmemişti. Ve bebek yine ağlıyordu.

"Baba, yak onu!" Melvin Lee kapıyı çalma zahmetine girmeden hızla anne babasının yatak odasına doğru yola çıktı. Banyo kapısı hâlâ kapalıydı ve suyun aktığını duyabiliyordu. Annesinin duş alması çok uzun sürüyordu. Melvin Lee iki dakika içinde bir duş alabilirdi.

Koşarak odaya girdi ve kapıyı açtı.

Junie Wilson tam suyu kapatıyordu ki kapının duvara çarptığını duydu ve inledi. Kilitlemeyi unutmuştu. Sonra Melvin Lee bağırmaya başladı ve o da bir havlu kapıp duş perdesinin arkasından dışarı baktı.

"Senin derdin ne de buraya böyle geliyorsun?" diye tersledi.

"Hemen duştan çıksan iyi olur çünkü Sissy koridorda kusuyor, Willy ve Arnie oturma odasında güreşirken lambanı kırdılar, Willy Arnie'nin gömleğini yırttı, Willy'nin burnu kanıyor ve Davie yine ağlıyor."

Junie inledi. "Lanet olsun, Melvin Lee. Senden tek istediğim çocuklara bir dakikalığına göz kulak olman ve-"

"Bir dakikadan uzun sürdü anne ve ben aynı anda üç yerde birden olamam. Hiçbiri beni umursamıyor ve kusmuk kokusuna dayanamıyorum. Sen onu temizleyene kadar ben arka verandada oturacağım," dedi,

ve babasının bir küçüğü gibi banyodan çıkıp gitti.

Junie, "Oh, lanet olsun," diye homurdandı ve hızla kurulanmaya başladı, sonra giyinip koştu.

Sissy koridorda, üçüncü kusmuk birikintisinin yanında oturuyordu. Davie şimdi odasında tek başına olmaktan hiç hoşnut olmayan bir şekilde böğürüyordu ve çocuklardan birinin mutfakta ağladığını, diğerinin de oturma odasından "Artık kalkabilir miyim?" diye bağırdığını duyabiliyordu.

Junie kendini Melvin Lee gibi hissetti. O da dışarı çıkıp arka verandada oturmak istiyordu ama bu olmayacaktı.

Diz çöktü, kızının kıyafetlerini çıkardı ve onu temizlemek için banyoya taşıdı, ardından bebekle paylaştığı odaya götürdü.

Onlar içeri girer girmez Davie ayağa kalktı ve ziyaretçileri olduğu için mutlu bir şekilde zıplamaya ve gülmeye başladı. Junie şifonyerden Sissy için temiz giysiler çıkarırken o da bağırpıp gevezelik etti.

Junie onun giyinmesine yardım ederken Sissy'nin teninin sıcak olduğunu fark etti. Oh, harika. Sissy'nin ateşi vardı, bu da muhtemelen Sissy'de ne varsa diğerlerinde de olacağı anlamına geliyordu.

"Sissy, tatlım, yine kusacakmış gibi mi hissediyorsun?" Junie sordu.

"Hayır. Karnım şu anda ağrımıyor."

"Burada, küçük yatağında uzanmanı istiyorum. Sen ve Davie için televizyonu açacağım ve annen temizlenirken sen de dinleneceksin, tamam mı? Ve... eğer tekrar kusacak gibi hissedersen, çöp sepetine kus," dedi. Çöprü Sissy'nin yatağının yanına itti, sonra koşarak odadan çıktı, diğer iki çocuğu kontrol etmeye giderken koridordaki dağınıklığın yanından geçti.

Melvin Lee'nin uyardığı gibi lambası kırılmıştı ve oturma odasına girip Arnie'nin bir düğmesi kopmuş ve gömleğinin cebinin büyük bir kısmı sarkmış halde sandalyede oturduğunu görür görmez kaşlarını çatı.

"Özür dilerim anne," dedi Arnie. "Artık kalkabilir miyim?" diye sordu. Junie, "Üzgün olmalısın ve hayır, kalkamazsın," dedi.

Arnie başını sandalyenin koluna yaslayıp hüngür hüngür ağlamaya başladı ama Junie'nin kontrol etmesi gereken bir çocuk daha vardı ve mutfaktan gelen ağlama seslerini takip etti.

Willy kanlı pembe kâğıt havluları burnuna bastırmış bir halde masada oturuyordu ve yüzü gözyaşlarıyla kaplıydı.

"Kan kaybediyorum anne," dedi Willy.

"Çünkü sen ve Arnie yine güreşıyordunuz. Ve lambamı kırdın," diye ekledi, ıslak kâğıt havluyu ondan alıp hâlâ kanıyor mu diye burnunu silmeye başlarken.

"Bana kızgın mısın?" Willy sordu.

Junie kaşlarını çatı. "Evet, sanırım öyleyim. Sen ve kardeşin Melvin Lee'ye aldırmadınız. Ve bak ne oldu."

Willy'nin gözleri doldu. Gözyaşları yuvarlandı.

İkisi için de üzülmeyi reddetti. Islak kâğıt havluları atıp yenilerini aldı, biraz ıslattı ve sonra ona geri verdi.

"İşte. Bunu burnuna bir süre daha tut ve başını biraz geriye yatır. Kanaması durmak üzere. Cam kırıklarını süpürmem ve kusmuğu temizlemem gerekiyor, o yüzden ben kalkabilirsin diyene kadar olduğun yerde kal. Anladın mı beni?"

"Evet, anne. Özür dilerim anne," dedi Willy.

"Ben de üzgünüm," diye mırıldandı Junie ve bir süpürge ile faraş almak için hizmet odasına gitti.

Melvin Lee'yi kontrol etmek için mutfak penceresinden dışarı baktı, sadece söylediği yerde olduğundan emin olmak için, çünkü daha önce yaptığı gibi tekrar kaçmasını kesinlikle istemiyordu.

Oradaydı, bir şişe gazoz içiyor ve verandadaki salıncakta sallanıyordu. Kaşlarını çatı. Çocuklarının öğün aralarında bir şeyler atıştırmasına izin vermezdi ama bu

Bunu görmemiş gibi davranmak için iyi bir zaman gibi görünüyordu, bu yüzden oturma odasına yöneldi. Evde beş çocuk olduğu için kırık camları yerden kaldırmak ilk işti. Sırada kusmuğu temizlemek vardı.

"Lütfen Tanrım, annemi hemen eve gönder. Burada yardıma ihtiyacım var," diye mırıldandı Junie.

Ruby Carlie'yi arabanın arka koltuğuna oturtmak zorunda kaldı ama Carlie o kadar küçüktü ki Ruby onun güvende olduğunu düşünmedi.

"Annenle arka koltukta böyle mi yolculuk ettin?" Ruby sordu. Carlie başıyla onayladı. "Araba koltuğunda, ama bebeklerin kullandığı türden değil."

"Ah, yükseltici koltuk! Senin için de bir tane almamız gerekiyor.

Peanut'a Savannah'dan ayrılmadan önce Walmart'a gidip bir tane alması için mesaj atacağım."

Böylece Carlie, Ruby mesajını gönderirken onu izledi ve sonra arabayı çalıştırıp garaj yolundan geri geri çıktı.

Ruby, "Önce bankaya gideceğiz," dedi ve caddeye doğru hızlanmadan önce dikiz aynasından Carlie'ye göz kırptı.

Ruby'nin Ana Cadde'ye varması uzun sürmedi ama kırmızı ışık yanıyordu. Yeşile dönmesini beklerken Laurel Lorde ve kızı Bonnie yanlarından geçti ve korna çalıp Ruby'ye el salladı.

Dan Amos yeşil ışıkta geçip diğer yöne doğru giderken Ruby gülümseyip el salladı. O da tekrar el salladı.

Sonra üçüncü ve dördüncü bir sürücü de aynı şeyi yaptı, biri korna çaldı, diğeri el salladı ve Ruby ne kadar dikkatle izlendiğinin farkında olmadan el sallamaya ve gülümsemeye devam etti. Işık onlar için yeşile döndüğünde sağa döndü ve bankaya doğru sürdü. Park ettiler ve Ruby arka kapıyı açtığı anda Carlie emniyet kemerini çözüyordu.

Carlie durakladı ve başını kaldırıp baktı. "Bayan Ruby, Blessings'teki herkesi tanıyor musunuz?"

Ruby sırtıttı. "Sanırım öyle, ama küçük kasabalarda işler böyle yürür. Kasabada çok fazla yabancı yoktur ve yeterince uzun süre burada kalırlarsa artık yabancı olmaktan çıkarlar."

Carlie arka koltuktan kaydı ve bankanın girişine doğru yürümeye başladıklarında Ruby'nin elini tuttu.

"Bayan Ruby, bir gün herkes beni sizi tanıdığı gibi tanıyacak mı?"

"Emin ol yapacaklar," dedi Ruby. "Sadece bekle ve gör. Blessings yaşamak için çok dostane bir yer. Şu anda her şeyin senin için çok yeni olduğunu biliyorum, ama bir şeyleri anlamam uzun sürmeyecek."

"Tamam," dedi Charlie ve yürürken onlara yetişmek için küçük bir sıçrama yaptı.

İşte o zaman Ruby küçük ayakları için çok hızlı yürüdüğünü fark etti ve yavaşladı. Tam bankaya girmek üzereydiler ki telefonu bir mesaj sinyali verdi. Durakladı ve mesajı okudu, sonra içini çekti ve cebine geri koymadan önce hızlı bir cevap gönderdi.

Arayan cenaze eviydi. Onunla tabut ve hizmet hakkında konuşmak istiyorlardı.

Bankaya girdikleri anda Ruby meraklı bakışları hissetti ve bunların yanındaki küçük kız için olduğunu anladı. Tanrı Lütuflar zincirini korusun. En azından hiçbir açıklama gerekmeyecekti. Shirley'nin mektubundaki talimatlara göre, Ruby'nin burada yapması gereken tek şey onu gömmek için gereken paraya erişmek için bir imza kartı imzalamaktı, bu yüzden bir çalışanla konuşmak için ön masaya yöneldi.

Evelyn adında bir kadın bugün masada çalışıyordu ve Ruby'nin yaklaştığını görünce gülümsedi.

"Günaydın Ruby. Yanında çok güzel bir yardımcın var."

"Evet, biliyorum Evelyn, adı da Charlie Duroy. Sanırım burada imzamı bekleyen bir imza kartı var. Bununla ilgili bir şey biliyor musunuz? Shirley Duroy'un Little Rock'tan ayrılmadan önce buraya transfer ettiği para olabilir."

"Ben bilgileri toplarken siz ikiniz neden oturmuyorsunuz?" dedi Evelyn ve monitörünün klavyesine uzandı.

Ruby bir sandalyeye otururken Carlie diğerine oturdu, ama çocuk yine sessizdi ve Ruby bunun nedeninin annesinin adından söz etmeleri olduğunu biliyordu.

"Sorun yok, Carlie. Biz sadece annenin mektubunda yapmamı söylediği şeyi yapıyoruz."

Carlie başını salladı. Mektubu ve annesinin ona bunun önemli olduğunu söylediğini hatırlıyordu.

"Tamam, işte geldik," dedi Evelyn. "Evet, bir imza kartı imzalamanız gerekiyor, sonra da paraya erişiminizi ayarlayacağız." Carlie'ye bir göz attı, sonra tekrar Ruby'ye baktı. "Küçük bir ikram için sabahın çok mu erken saatleri?"

Ruby tüm kasiyerlerin vitrinlerinde tuttıkları lolipopları biliyordu.

Ruby, "Bugün her türlü tavizi veriyoruz ve bir ikram çok makbule geçer," dedi.

Evelyn masasının çekmecesinden parlak renkli lolipoplarla dolu bir kupa çıkardı ve Carlie'ye doğru uzattı.

"Keyfine bak tatlım," dedi Evelyn.

Carlie şeffaf selofan ambalajların içindeki renklere bakarken gözleri büyüdü, sonra sandalyeden kayarak masaya doğru ilerledi.

"En sevdiğin hangisi?" Ruby sordu.

Carlie, "Ben portakallı olanları seviyorum," dedi ve kupadan portakallı bir enayi seçip Ruby'nin dizine yaslandı.

Ruby kolunu Carlie'nin omuzlarına doladı ve hızlıca okşadı, sonra öne doğru eğilip kartı imzaladı.

"Mükemmel," dedi Evelyn. "Bana birkaç dakika verirseniz, bir banka kartı ve birkaç çek sipariş edeceğim. Bir tasarım seçmek ister misiniz?"

Ruby, "Hayır, sadece standart olanlar iyi," dedi ve Evelyn masasından ayrılır ayrılmaz Ruby kendine yeşil bir lolipop aldı.

"Bunlar limonlu. En çok bunları seviyorum," dedi Ruby ve sonra ambalajı çekip çıkardı ve hızlıca yaladı. "Nefis."

Carlie kendi ambalajını çıkardı ve onu da yaladı.

"Nefis," diye yankılandı ve onlar beklerken Ruby'ye yaslandı.

Carlie'nin hayatındaki her şey artık yeniydi, tıpkı yeniden doğan bir bebek gibi. Burada Bay ve Bayan Ruby'den ve polisten başka kimseyi tanıımıyordu. Onu tanıyordu çünkü Bayan Ruby'yi bulmasına yardım etmişti.

Ama okuldaki tüm arkadaşları Little Rock'a geri dönmüştü. Onları bir daha asla göremeyecekti ya da koridorun karşısında oturan ve annesinin toplantıları olduğunda Charlie'ye bakıcılık yapan kadını.

Ama bu annem hastalanmadan önceydi. Bu olaydan sonra her şey değişti ve şimdi o yoktu ve Charlie buradaydı, yanlış bir şey söylemekten ya da yapmaktan korkuyordu. Ona bakan insanları kızdırmaktan korkuyordu. Ailesi olmayan çocukları alan koruyucu aileleri biliyordu. Onlara bakmak için para alıyorlardı ama onları sevmek zorunda değillerdi ve bazen onlarla yaşayan çocuklara kötü davranıyorlardı. Annesi ona böyle söylemişti ve annesinin sözü her zaman Charlie'nin kanunu olmuştu. Şimdi Charlie'ye yeni ve farklı kuralları olan yeni insanlar bakıyordu. Ama onlar evlatlık değildi. Onu koruyorlardı. Bunun daha iyi olduğunu düşünüyor ve annesinin onu kötü insanlara vermediğine güveniyordu.

Ancak, şu anda Charlie Duroy olmak korkutucuydu, bu yüzden tatlı emiciyi yalamaya devam etti, kıpırdamadı ve gürültü yapmadı.

Bölüm 6

Ruby ve Carlie bankadan çıktıklarında dudaklarında hâlâ şekerin tatlı tadı vardı ve doğruca dükkâna gitmeyi planlıyorlardı. Ruby dün dükkân malzemelerini getirdikleri için ikizlere borçluydu ve Carlie'nin çalıştığı yeri görmesini istiyordu, çünkü Curl Up and Dye onun evden uzaktaki evi olacaktı.

"Şimdi nereye gidiyoruz Bayan Ruby?" Carlie sordu.

"Kuaför salonuma," dedi Ruby.

"Annemin çalıştığı yerle aynı yer mi?"

"Evet, dükkânda benimle birlikte çalışan hanımlar da anneni tanıyorlardı. Onun ve senin başına gelenler için çok üzgünler ama onları seveceksin, biliyorum."

Carlie koltukta kıpırdandı. Salonu ve insanları göreceği için heyecanlıydı. Annesiyle bağlantısı olan herkes onu daha az endişeli hissettiriyordu.

Ruby her zamanki gibi arabasını binanın arka tarafına park etti; sonra Carlie ile birlikte arka kapıdan içeri girdi.

Vera, çalıştığı eczaneye geri dönebilmesi için LilyAnn Dalton'ın saçlarını fönlüyor, Vesta Myra Franklin'in saçlarını kesiyor, bu da Myra'nın kocasının o dönene kadar çiçekçi dükkânına bakacağı anlamına geliyordu ve Mabel Jean Rachel Goodhope'un manikürünü bitiriyordu.

Saç spreyi, şampuan ve oje kokuları Ruby ve Carlie'yi kapıda karşıladığında, Ruby tanıdık olanın tadını çıkararak içine çekerken, Carlie burnunu kırıştırdı.

Herkes yaptığı işi bıraktı ve arkasını döndü. Ruby'nin yanındaki küçük sarışına bir kez baktılar ve hepsi birden konuşmak istedi ama ne söyleyeceklerini bilemediler, bu yüzden Ruby yolu açtı.

"Hey, millet! Carlie ve ben bu sabah ufak tefek işler için dışarı çıktık. Annesinin eskiden çalıştığı yeri görmek istedi, ben de hepinizle tanışmasını istedim. Carlie, tatlım, bunlar-"

Sonra Ruby Carlie'nin yüzünü gördü ve durdu.

"Sorun ne?" Ruby sordu.

"Yüzleri aynı," diye fısıldadı Carlie.

Vera ve Vesta kıkırdadılar. Hangisinin hangisi olduğu konusunda insanların kafasını karıştırmaktan hoşlanıyorlardı.

"İsimlerimiz de neredeyse aynı," dedi Vera. "Ben Vera Conklin, bu da ikiz kardeşim Vesta. Ve evet, Shirley'i burada çalıştığı zamanlardan tanırdık. Çok çalışkan ve çok tatlı biriydi."

"Olanlar için çok üzgünüz," diye ekledi Vesta ve sonra Carlie'nin başının tepesine hafifçe dokundu. "Kesinlikle ona benziyorsun. Aynı güzel sarı saçlar ve mavi gözler. Hangi ismin hangi kardeşe ait olduğunu hatırlamak zorunda değilsin. Sadece, 'Hey, ikizim,' dersen her şey yolunda gider."

Carlie kıkırdadı.

Ruby pencerenin yanındaki manikür masasında oturan kadını işaret etti. "Ojeli güzel bayan Bayan Mabel Jean. Manikür ve pedikür yapıyor."

Mabel Jean göz kırptı. "Merhaba Carlie. Ruby için de uygunsa, bir ara oje seçip tırnaklarını boyamamız gerekecek."

Carlie bunu yapabileceğini doğrulamak için hemen Ruby'ye baktı, çünkü oje sevdiği bir şeydi.

Ruby, "Benim için her zaman sorun değil," dedi ve ardından şekillendirme sandalyelerindeki müşterileri işaret etti. "Ve sandalyelerdeki bayanlar bizim müşterilerimiz, ama aynı zamanda hepsi bizim arkadaşlarımız. Bu Bayan LilyAnn. Eczanede çalışıyor. Bu da Bayan Myra. Kocasıyla birlikte çiçekçi dükkânının sahibi. Ve bu da Bayan

Rachel. O ve kocasının bir oda-kahvaltı işletmesi var. Misafirlerine yemek servisi yapan küçük bir otel gibi."

"Merhaba Carlie," dediler ve el salladılar.

Ruby Carlie'yi elinden tuttu. "Sana başka bir şey daha göstermek istiyorum," dedi ve onu dinlenme odasına geri götürdü. "Burası mola vermek istediğimizde geldiğimiz yer. Bir buzdolabı, bir masa ve sandalyeler, birkaç rahat koltuk ve bir kanepa var. Ben o kanepede çok kestirdim, siz de benimle çalışmaya geldiğinizde yorulursanız kestirebilirsiniz."

"Oynamak için bir şeyler getirebilir miyim?" Carlie sordu.

"Oh, evet. Hatta istersen Zıpzip'ı ve battaniyeni, boya kalemlerini ve boyama kitabını da getirebilirsin, ayrıca Bay Ruby'ye buraya bir televizyon bağlatırız, böylece çizgi film de izleyebilirsin. Tamam mı?"

Carlie başını salladı ve bu yeni yerin hayatında nasıl bir rol oynayacağını anlamaya çalıştı. Kulağa iyi bir şeymiş gibi geliyordu ama gelip giden bir sürü insan olacaktı.

"Buraya çocuklar da geliyor mu?" Carlie sordu.

"Sadece randevuları varsa. Buraya oyun oynamaya gelmiyorlar."

"Neden gelmiyorlar?" Carlie sordu.

Ruby kanepeye oturdu ve Carlie'yi kucağına çekti.

"Çoğunlukla anneleri bu zamanı kendilerine ayırmak istedikleri için. Diğer bir neden de bazılarının pek terbiyeli olmaması ve koşup çığlık atarak kendilerine zarar verebilecek şeylerle uğraşmaları. Bu yüzden buraya sadece saç kesimi için gelen çocuklar geliyor."

"Benim terbiyem var. Kaçmayacağım ya da çığlık atmayacağım," diye fısıldadı Carlie.

Ruby ona sarıldı. "Bebeğim, endişelenecek bir şey yok. Bu dükkanın sahibi benim. Patron benim. Ve ben nereye gidersem, sen de oraya gidersin. Bütün bunları birlikte çözeceğiz. Ve kendi evimizde olduğumuzda, evin her yerinde ya da arka bahçede koşup oynayabilirsin. Okul başladığında da okulda arkadaş edinir ve orada da oyun oynarsın, tamam mı? Bu arada benimlesin."

Carlie Ruby'ye sarıldı ve yüzünü Ruby'nin boynuna gömdü.

Bir şey söylemedi ama omuzlarındaki gerginlik gitmişti ve bu Ruby için yeterliydi. Ve Ruby çocukların ve banyoların kendisi için yepyeni bir anlam kazanacağını fark etmeye başlamıştı.

"Bir şey daha var. Banyo şu kapının ardında. Bazen müşterilerimiz kullanıyor ama çoğunlukla hepimiz kullanıyoruz. Biz ayrılmadan önce gitmeniz gerekiyorsa, işte size fırsat."

Carlie başıyla onayladı ve Ruby'nin kucağından kayarak banyoya gitti. Birkaç dakika sonra Ruby tuvaletin sifonunu ve ardından suyun aktığını duydu. Charlie dışarı çıktığında gülümsüyordu.

"Kurbağa ve Kurbağa var, tıpkı kitabımdaki gibi," dedi.

Ruby önce Charlie'nin neden bahsettiğini anlamadı ama sonra Vera ve Vesta'nın birkaç yıl önce dekora ekledikleri iki küçük porselen kurbağa figürünü hatırladı.

Ruby, "Evet, sanırım öyle," dedi.

Mola odasından çıktıklarında, stilistler ve müşteriler randevularını bitirmek üzereydi.

LilyAnn onların ortaya çıktığını gördüğünde gözyaşlarını tutamıyordu. Shirley gibi ölmeyi ve sevgili kocasıyla küçük oğlunu annesiz bırakmayı düşünmek bile dehşet vericiydi. Myra Franklin'in hiç çocuğu olmamış olsa da, Shirley Duroy'un cenazesi için çiçek hazırlayacağını biliyordu. Duroy ailesini ve Shirley'nin burada çalıştığını hatırlıyordu. Ama o insanlardan geriye kalan tek çocuk olan Charlie'yi görmek kalbini acıtmıştı.

Rachel Goodhope, Mabel Jean manikürünü bitirirken sessizce oturuyor, sadece izliyor ve dinliyordu. Trajediyle ilgili her şeyi duymuştu ve Shirley Duroy'u tanımasa da, büyük, hüzünlü gözleri olan bu küçük kız kalbini çalmıştı. Her şeyin ona ne kadar karışık ve tuhaf göründüğünü ancak hayal edebiliyordu. Ama onun dünyasını yeniden bir araya getirebilecek biri varsa, o da Peanut ve Ruby Buttermann olurdu.

Başına gelen talihsizlik onu, kendisini kurtaracak olan insanlara da getirmişti.

Ama Ruby buraya iki şey için gelmişti: Carlie'yi tanıştırmak ve Conklin'lere dünkü işlerini yaptıkları için borcunu ödemek.

"Pekâlâ, siz ikiniz. Kuaförün malzemelerini almak için kime ve ne kadar borcum var?" Ruby sordu.

Vesta tarağını ve makasını yere bıraktı ve istasyonunun en üst çekmecesini açtı.

"İşte makbuz, ama acelemiz yok."

Ruby, "Biliyorum ama yardımın için gerçekten minnettarım," dedi ve hemen çeki yazıp ona verdi.

Vesta onu cebine koydu ve LilyAnn'ın saç modelini t a m a m l a m a k için saç maşasını aldı.

"Şimdi gidiyoruz," dedi Ruby. "Hanımlar, acil bir durum olursa beni nasıl bulacağınızı biliyorsunuz." Ve sonra gittiler.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Ruby onu arka koltuğa oturturken Carlie sordu.

Ruby durakladı. "Cenaze evine gidip annen için güzel bir tabut seçmemiz gerekiyor. Tabutun ne olduğunu biliyor musun?"

Carlie başıyla onayladı. "Melek olmaya giden insanlar için küçük bir seyahat evi."

Ruby şaşkına dönmüştü. Bu, bir çocuğun ağzından çıktığını duyduğu en mükemmel, en güzel şeydi.

"Bunu sana kim söyledi?" diye sordu.

"Anne. Suda öldükten sonra onları Büyükanne ve Pati için almak zorunda kaldı. Annemin evini seçmesine yardım edebilir miyim?" Carlie sordu.

Ruby, "Evet, sanırım Shirley buna bayılır," dedi. "Bunu hemen şimdi yapmaya ne dersin? Oradayken evrakları imzalayabilir ve cenaze töreni için bir tarih belirleyebilirim. Hepiniz kemerlerinizi bağladınız mı?"

Carlie emniyet kemerinin tokasını okşadı. "Kemerim bağlı," dedi.

"Aferin kızıma," dedi Ruby, sonra kapıyı kapattı ve aceleyle sürücü tarafına geçip arabaya bindi.

Hiç konuşmadan cenaze evine gittiler ve arabayı gölgeye park ettiler. Hava çoktan ısınmaya başlamıştı ve Ruby daha sonra parkta oynamaktan pek emin değildi ama her şey sırayla olacaktı.

Ruby bu kez Carlie'nin çıkmasına yardım etmek için kapıyı açmaya gittiğinde, Carlie çoktan kemerini çözmüş ve bekliyordu. Birlikte el ele yürüdüler ve Ruby ilk kez bu ilişkiye girmenin ne kadar kolay olduğunu fark etti. Ama öyle görünüyordu. Carlie'nin nasıl hissettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Zamanla Carlie'nin de onların yanında kendisi kadar rahat olacağını umuyordu.

Ön lobinin içi serin ve sessizdi ama Ruby ofisin nerede olduğunu anlamaya vakit bulamadan cenaze müdürü Niles Palmer koridordan lobiye çıktı.

"Merhaba Ruby. Geldiğin için teşekkür ederim."

"Elbette, Niles. Bu Shirley Duroy'un kızı Carlie. Annesinin tabutunu seçmeye yardım etmek istiyor."

Niles, Ruby'nin elini tutan küçük kıza baktı ve onun masmavi gözlerindeki yorgun bakıştan etkilendi. Bu kadar genç yaşta çok fazla acı görmüştü.

"Başınız sağ olsun Bayan Carlie ve sizin de başınız sağ olsun Ruby. Beni sergi salonuna kadar takip ederseniz, başlayabiliriz. İstedinizi seçtikten sonra evrak işlerini halleder ve tören için bir tarih belirleriz."

İkisine de başıyla selam verdi ve sonra arkasını dönerek yolu gösterdi.

Ruby aşağıya, Carlie'ye baktı. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

Carlie başıyla onayladı. "Annem maviyi sever."

Ruby, "O zaman mavi bir şey ararız," dedi.

Çoğu kişinin annesinin tabutunu bir çocuğun seçmesi gibi yakışsız bulabileceği bir şey, Carlie'ye huzur veren bir şeye dönüştü. Daha önce hiç cenazeye gitmemişti. Ama annesini son yolculuğuna uğurlarken kucağına almıştı.

Nefes al. Hâlâ onun için yapabileceği bir şeyler olduğunu bilmenin verdiği bir kayıp duygusu vardı. Annem için son bir şey. Ve o da bunu yaptı. Tabuttan tabuta geçiyor, krom ve cilalı ahşaba dokunuyor, sürtünüyor, Niles da tabutun içini görebilmesi için küçük bir tabure taşıyordu.

Sonra inci kaplamalı ve kapağının iç kısmına bulutlar çizilmiş soluk mavi bir tabutun yanına geldiler.

Carlie içeri bakmak için yukarı tırmandı, beyaz pilili sateni ve soluk mavi yastığı gördü ve Ruby'nin kolunu okşadı.

"Bu, Bayan Ruby."

"O zaman bu olsun," dedi Ruby. "İyi iş çıkardın, tatlım. Annen seninle çok gurur duyardı."

Niles iPad'ine bir not yazdı. "Mükemmel seçim. Şimdi beni ofise kadar takip edersen, belgeleri imzalatır ve bir tarih belirleriz."

Ve öyle de yaptılar.

Yaklaşık yarım saat sonra Ruby Charlie'yi tekrar arabaya bindirdi. Serinlemek için arabayı çalıştırdı ve beklerken Charlie'nin ruh halini ölçmek için arkasını döndü. Charlie dalgın görünüyordu ve yine sessizdi. Ama saat on ikiye çeyrek vardı. Neredeyse öğlen olmuştu. Charlie'yi park ve piknik konusunda hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu, ama aynı zamanda, eğer havasında değilse, Ruby sırf bunu planladıkları için ona bunu yaptırmak da istemiyordu.

"Ee, nasıl hissediyorsun?" Ruby sordu. "Piknik yapmak ve parka gitmek için çok mu yorgunsun? Eğer öyleysen bunu başka bir gün yapabiliriz."

"Annemi tekrar görebilecek miyim?" Charlie sordu.

"Evet. Bay Niles yarın sabah tekrar gelebileceğimizi söyledi. Yani onu o zaman göreceksiniz, ama unutmayın artık konuşamıyor."

"Ama onunla konuşabilirim. Ona bir şey söylemem gerekiyor," dedi Charlie usulca. "Öyle de yapacaksın," dedi Ruby. "Şimdi, içeride yemek yemek ister misin?"

yoksa piknik yapıp parkta mı yiyelim?"

"Parkta yiyelim," dedi Charlie.

Ruby göz kırptı. "İşte benim kızım. Broyles Dairy Freeze'e gidersek hamburger mi yoksa sosisli sandviç mi istersin?"

"Ketçaplı bir sosisli sandviç," dedi Carlie.

"Patates kızartmasını paylaşalım mı, yoksa patates cipsi mi tercih edersin?" "Patates kızartması... ketçaplı," dedi Carlie.

Ruby güldü. "Sosisli sandviçin yanında ne içmek istersin? Dr Pepper mı? Kök birası? Pepsi? Ya da belki süt veya su içmeyi tercih edersiniz?" Carlie, "Ben Dr Pepper severim," dedi.

"Ketçapsız mı?" Ruby sordu.

Carlie kıkırdadı. "İçkine ketçap koyacak biri değilsin."

Ruby sıırttı. "Sadece emin olmak istedim," dedi. "Pikniğimizi almaya gidiyoruz ve sonra yemek yiyebileceğimiz güzel bir piknik masası olan gerçekten gölgeli bir yer biliyorum, tamam mı?"

"Tamam," dedi Carlie ve koltuğa yaslanıp ellerini kavuşturdu.

Araba sürerlerken Bayan Ruby'nin başının arkasını izliyor, dükkânı ve orada geçireceği zamanı, sonra da Bayan Ruby'nin evindeki odasını ve Bay Ruby ile birlikte çiçekleri sulamayı düşünüyordu. Şimdilik yeni hayatının genişliği ve kapsamı buydu.

Carlie'nin düşünce zincirinden habersiz olan Ruby, Broyles Dairy Freeze'in arabalı vagonunda sıraya girdi, yemeklerini sipariş etti ve sonra parka doğru yola çıktı. Oraya vardıklarında Ruby Carlie'yi dışarı çıkardı ve sonra yemeği aldı.

Carlie çardağı göstererek, "Şu küçük ev senin arka bahçedeki gibi," dedi.

"Kesinlikle öyle," dedi Ruby. "Orada oturup yemek yemek ister misin?" "Oturabilir miyiz?"

"Kesinlikle! Park, burada olmak isteyen herkes içindir."

"Yaşasın! Evet!" Carlie, Ruby'nin yanında yürürken neredeyse zıplıyor, ağaçlar, kuşlar, çardak ve burada perilerin de olabileceği hakkında gevezelik ediyordu.

Ruby'nin önündeki basamakları koşarak çıktı, sonra çardağın içinde koştu ve Ruby'nin yiyecekleri çıkardığı ortadaki masaya geri döndü.

"Acıktım," dedi Ruby.

Carlie başıyla onayladı. "Ben de açım."

Ruby, "İşte, ellerimizi bununla temizleyelim," dedi ve küçük bir el dezenfektanı şişesi çıkarıp ellerine birkaç damla sıktı, sonra da birbirine sürttü. "Tamam, artık gidebiliriz," dedi.

Sokağa bakan bankta yan yana oturdular, böylece siparişlerini sıralarken yürüyen ve araba kullanan insanları izleyebildiler.

Carlie hemen bir ısırık sosisli sandviç yedi ve sonra bir patates kızartmasına uzanıp Ruby'nin onun için sıktığı ketçaba batırdı. Kızartmayı ağzına attı, çiğneyip yuttu ve ardından gazozundan bir yudum aldı.

"Tadı güzel mi?" Ruby sordu.

"Evet. Yemeğimi bitirdiğimde salıncakta sallanabilir miyim?"

"Yemeğini bitirdiğinde istediğin kadar koşup oynayabilirsin şekerim."

Carlie bir ısırık daha alırken gülümsedi ve yemek yerken kaydırağa, salıncaklara ve küçük atlıkarıncaya bakmaya başladı, önce hangisini deneyeceğini merak ediyordu.

Wilson'ların evine döndüklerinde Junie nihayet oğullarının yaralarını sardı ve onları öğle yemeği için mutfaka çağırana kadar odalarında yataklarında televizyonsuz ve konuşmadan oturttu.

Lucy'nin hala hafif ateşi vardı ve yemek midesinde ihtiyaç duyduğu son şeydi, bu yüzden Junie ona içmesi için Pedialyte ve bir tuzlu kraker verdi ve bebeği mutfaka götürdü, böylece o öğle yemeği hazırlarken etrafta sürünebilirdi. Masanın altında sürünmeyi seviyordu ve dış çıkardığı için masanın ayaklarını çiğniyordu. Junie bunu duysa çıldırırdı.

İlk iki oğlu yeni yürümeye başladığında bu oluyordu, ancak beşinci bebekte, eğer sessizse ve kanaması yoksa bunu bir hediye olarak görüyordu.

Pişmiş makarnaya peynir karıştırmaya başladığında, annesi araba yoluna çıkıyordu. Junie arka kapıyı açtı.

"Melvin Lee, büyükannen az önce geldi. Lütfen gelip yiyecekleri taşımasına yardım et."

"Emredersiniz hanımefendi," dedi ve son sürat eve girdi ve doğruca ön kapıya koşup verandaya çıktı.

Junie gözlerini devirdi ve sonra Davie'nin artık masanın altında olmadığını fark etti. Tam Davie eşikten sürünerek verandaya çıkarken arkasını döndü ve içini çekti. Tanrım! Melvin Lee kapıyı kapatmayı unutmuştu.

"Hayır, bayım," dedi. Davie'yi kucağına aldı, sonra fırtına kapısını ve iç kapıyı kapattı. Minna ve Melvin Lee çantalarla içeri girdiklerinde onu odanın köşesindeki oyun parkına koyuyordu.

Minna çantaları tezgâhın üzerine bıraktı ve dönüp kızına baktı.

"Duyduğuma göre güzel bir sabah geçirmişsin."

Junie gözlerini devirdi. "Halledildi. Lucy'nin ateşi var. Muhtemelen şimdi hepsi hastalanacak."

"Belki de değil," dedi Minna. "Banyolarını fırçalayacağım. Yemekten önce ellerini yıkasınlar."

"Anne, Lucy'yi temizledikten sonra her şeyi fırçaladım zaten. Ben tam bir aptal değilim," diye mırıldandı Junie. "Lütfen çocuklara yataklarından kalkıp yemek yemeye gelebileceklerini söyle. Lucy Pedialyte ve kraker yiyor."

Minna başını salladı ve mutfaktan çıktı.

Melvin Lee çuvalları boşaltıyor, her şeyi tezgâhın üzerine koyuyor ve sessiz kalıyordu. Büyükannesi buradaydı, bu da artık üzerindeki baskının kalktığı anlamına geliyordu. Büyükanne onun şans tılsımıydı. Davie doğmadan önce onlara yardım etmek için yanlarına taşınmıştı ve hayatı hiç bu kadar iyi olmamıştı. Ve şimdi Davie dışında yalnız oldukları için, ki o da sayılmazdı, Melvin Lee durakladı.

"Hey, anne?"

"Hmmm?"

"Yemekten sonra biraz parka gidebilir miyim?" "Evet, eğer kardeşlerini de alırsan," dedi.

"Bana aldırıyorlar. Kavga ediyorlar. Gittikleri her yerde. Beni utandırıyorlar. Artık gitmek istemiyorum," diye mırıldandı ve odadan çıktı.

Junie iç çekti. Annelik hayatının sadece bir gününü doğru geçirebilseydi, mutluluktan havalara uçardı. Onunla daha sonra konuşacaktı. Şu anda herkesin karnını doyurması gerekiyordu, bu yüzden makarnanın içinde erimekte olan peyniri karıştırmayı bitirdi.

Deborah sonunda ev işlerini halletti ve Ladd'i kontrol etmek için Blessings'e gitti, annesini babasının eski çiftlik kıyafetlerini karıştırırken bıraktı.

Maggie Deborah'nın uzaklaşmasını izledikten sonra sıralamaya geri döndü ve Josh ilk felç geçirdiğinde herkesin onun iyileşmesini ve bir gün eve dönebilecek kadar iyi olmasını beklediğini hatırladı. Ama durum böyle olmamıştı.

Bir hafta iki haftaya, sonra bir aya, sonra aylar yıllara dönüşürken, Maggie çamaşırlarını yıkamaya ve kıyafetlerini tıpkı son otuz yedi yıldır yaptığı gibi onunkilerin yanındaki dolaba asmaya devam etti. Josh Ryman'ın hayatının bir huzurevinde sona ereceği belli olduktan sonra bile Maggie onun kıyafetlerinden kurtulmaya bir türlü cesaret edememişti. Bunu yapmak Josh'ı bir kenara atmak demekti ve bunu asla yapmazdı. Ama şimdi, Josh'a gitmek için çiftlikten ayrıldığı için, onun geride bıraktığı parçalarından da vazgeçmek zorundaydı.

Maggie geçmişinin bir kısmını bir kenara bırakırken, Deborah da Ladd ile olan geçmişini düşünüyordu.

Onu bir ilk aşkın tüm tutkusuyla sevmişti ve bu bağı kaybetmek onu bir daha kendinden bu kadar çok şey vermek konusunda isteksiz bırakmıştı.

O zamandan beri ilişkileri olmuştu ama ciddi bir şey olmamıştı. Ve şimdi hayat ikisini tekrar bir araya getirmişti ve bunun ne anlama geldiğini görecekti.

Blessings'in şehir sınırlarına ulaştı, ardından Main'den hastaneye bir gün öncesine göre çok daha yavaş gitti. Şu anda kesin olarak bildiği şey, midesinin düğüm düğüm olduğu ve kalbinin çok hızlı attığıydı ve kendisine nedenini sormayı reddetti.

Bir hademe Ladd'i tuvalete kadar götürdü ve geri dönene kadar öleceğini düşündü. Bunun iyi bir fikir olduğunu kim düşündüyse mırıldanıyor ve küfrediyordu ve geri dönmeye başladıklarında soğuk terler döktü.

"Tam zamanında," dedi hemşire, elinde ağrı kesici ilaçlarla dolu bir şırıngayla içeri girerken ve hastabakıcının onu yatağına geri yatırmaya yardım ettiğini görünce.

Ladd yastığa uzanırken inledi. "Ve gelmeye devam et. Bir dahaki sefere işemem gerektiğinde yere işeyeceğim. Uyuşmadıkça ya da kafam iyi olmadıkça bir daha kalkmayacağımı biliyorum."

Hemşire bir kahkaha attı ve serumuna ilaçları koyarken başını sallıyordu, sonra da yatağındaki korkulukları yukarı çekti.

"Arkana yaslan ve ilaçların işe yaramasına izin ver. İşte arama düğmen. Yardıma ihtiyacın olursa ara."

Ladd ilaçların etkisini göstermeye başladığını hissetti ve arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Tanrım... tek istediği iyileşene kadar uyumak ve eve gitmekti. Acısız bir bulutun içinde sürüklenirken kapısının çalındığını ve ardından ayak sesleri duydu. Başka bir hastane çalışanı bekleyerek gözlerini açtı ve sonra Deborah'nın yavaş, sabit adımlarla ona doğru yürüdüğünü gördü, bakışları sanki takip ediliyormuş gibi ona kilitlenmişti. Onu nasıl bulduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama hayatını kurtardığı söylenmişti.

"Demek gerçeksın," dedi. "Dün seni ilk gördüğümde bir halüsinasyon olduğunu düşünmüştüm."

Deborah omuz silkti. "Affedildin. O boğa bir canavardı. Sizinkilerden biri miydi?"

"Hayır. Sanırım Darren Payne'e ait."

Deborah kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

Ladd sessizliği bir tür azarlama olarak algıladı ama buna nasıl karşılık vereceğinden emin değildi.

"Şu anda uyuşturucunun etkisindeyim. Evde olduğunu bilmiyordum ama beni nasıl bulduğunu bilmek isterdim," dedi.

"Annemin evi satmaya hazırlamasına yardım etmek için eve geldim. Eski evi son bir kez daha gezmek istedim ve babamın av tüfeğini alıp yola koyuldum. Ağaçların arasından seni gördüğümde dereye kadar yürümüştüm. Seni gerçekten görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu düşünüyordum ki dönüp kaçtığını gördüm, sonra da boğayı gördüm. Dereyi hiç hareket etmediğim kadar hızlı geçtim ve tam zamanında çitten atlayıp seni havaya fırlattığını gördüm. Yüzüstü düştün ve sırtına bir darbe aldın. Tüfeği havaya ateşledim ve kollarımı sallayıp bağırarak ona doğru ilerlemeye başladım. O da bana saldırmakla tehdit etti ama ben tüfeği ateşlemeye ve bağırmaya devam ettim. Sonunda kuyruğunu kıstırdı ve çitteki kırık tellerin arasından geri kaçtı."

"Tanrım, Deborah. Seni öldürebilirdi."

"Hayır. Onu durduğu yerde vurabilirdim."

Ladd bakmaktan kendini alamadı. Çok havalı bir kadındı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce.

Başını salladı. "Elbette. Bilmeni isterim ki annem bana sığırlarının otlakta olduğunu ve iyi olacaklarını söyledi ama Sam'den emin değildi. Bu yüzden kamyonetini evine geri götürdüğümde kedini besledim ve evini kilitledim. Anahtarlarınızı da yanıma aldım. Sen eve dönecek kadar iyileşene kadar Sam'i her gün beslemeye devam edeceğim. Ve eğer hala evdeysem, tekrar ayağa kalkana kadar sana yardım edeceğim."

Gözyaşları sel oldu. Ladd sessizce uyuşturucuyu suçluyordu ama bunun bir nedeni de tüm bunlarla tek başına başa çıkamayacağını bilmesiydi.

"Peki ya işin... ailen? Onlar-" "Annem ve babam sahip olduğum tek aile. Şimdiye kadar sahip olduğum."

"Nerede yaşıyorsun?" Ladd sordu.

"Louisville, Kentucky'nin hemen dışında. Ben büyük hayvan veterineriyim. Kliniğimiz çoğunlukla bölgedeki yarış atlarıyla ilgileniyor."

"Bu, beni kamyonu bindirecek kadar nasıl güçlü olduğunu açıklıyor," dedi.

"O vadide cep telefonu çekmiyordu. Başka seçeneğim yoktu. Gömleğimi başına sardım, seni kamyonunun arkasındaki muşambanın üzerine yuvarladım, alt yarını muşambaya sardım ve bungee kordonlarıyla bağladım, sonra seni bir kızaktaymışsın gibi kabine çektim ve deli gibi sürdüm."

Zımbaları hissederken eli titriyordu.

"Size asla yeterince teşekkür edemeyeceğim. Size borçluyum" dedi.

Ve Deborah ilk kez gülümsedi. "İyileş, ben de sana gömlek için bir fatura göndereyim."

Ladd'in nefesi kesilmişti ve soluyordu. "Anlaştık. Üzgünüm.

Daha fazla konuşamam."

"Sana ne derlerse onu yap ve sert davranma. Yarın geri geleceğim," dedi Deborah. Duraksadı, sonra adamın bacağını dizinin hemen altından okşadı. "Sen ve ben... birlikte iyiydik. Senin ölümünü izlemek istemedim."

Ve sonra gitmişti.

Ladd gözlerini kapattı ama o hâlâ oradaydı, kafasındaki bulanıklığın içinde gidip geliyordu -altında samanların arasında yatan genç kız ve bugün olduğu uzun boylu, yılmaz kadın.

Deborah Blessings'ten ayrıldığında, olanlardan haberdar olup olmadığını merak ederek doğruca Darren Payne'in çiftliğine gitti. Ne yaptığından emin değildi.

ona söyleyecekti, ama bilmiyorsa, ona söylediğinde pişman olsa iyi olurdu.

Çiftliğe varıp evin önünde durduğunda neredeyse öğlen olmuştu. Eve doğru ilerlediğinde verandadaki iki köpek havlamaya başladı ve ardından ön kapı açıldı ve Darren'ın karısı Cheryl Payne evden çıktı.

"Deborah! Evde olduğunu bilmiyordum. Seni uzun zamandır görmemiştim." "Sadece birkaç gündür buradayım. Darren buralarda mı?" "Evet. Akşam yemeği için bulaşık yıkıyor. İçeri gelsene."

Deborah, "Sakıncası yoksa dışarıda, verandada bekleyeceğim," dedi.

Cheryl omuz silkti. "Sen bilirsin. İçeri girip ona burada olduğunu söyleyeceğim," dedi ve giderken fırtına kapısının arkasından kapanmasına izin verdi.

Deborah sırtını ön kapıya döndü, ellerini ceplerine soktu ve derin bir nefes aldı. Sakinleşmesi gerekiyordu. Bunun için bir savaş başlatmaya gerek yoktu, tabii Darren bir pislik olmak istemiyorsa - ki bu durumda başka seçimler yapmış olmayı dileyecekti.

Birkaç dakika sonra kapı arkasından açıldı. Darren Payne, arkasında Cheryl olduğu halde evden çıkarken arkasını döndü. Hep birlikte okula gitmişlerdi, o ve Cheryl, Deborah ve Ladd. Ama Darren'ı yıllardır görmemişti ve görünüşe göre şişmanlayan ve kelleşen oydu.

"Selam Deborah. Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Cheryl benimle konuşmak istediğini söyledi." "Sürüdeki boğanın, seninle çiftlik arasındaki çiti kırdığını biliyor muydun?"

Daltry'nin yeri mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, yapmadım, ama Ladd bu konuda kızgınsa, o zaman neden burada benimle bu konuda konuşmuyor?"

"Ladd kırık kaburgalar, kısmen çökmüş bir akciğer ve kafasında bir grup zimba ile hastanede çünkü boğanız dün ona saldırdı. Onu havaya fırlattı ve yere düştükten sonra da tepeledi. Olaya tesadüfen şahit oldum, yoksa şu anda ölmüş olurdu."

"Aman Tanrım!" Cheryl, Darren'ın yüzündeki tüm renklerin solduğunu söyledi. "Ciddi değil misin?" dedi.

"Evet, evet öyleyim," dedi Deborah. "Ve eğer tüfeğim yanımda olmasaydı, o boğa bana da saldırırdı."

"Tüfek mi? Sen mi vurdun? Kahretsin Deborah, o boğa sürüsü bana neredeyse on bin dolara mal oldu."

Gözlerini kaçırın ilk kişi o olana kadar ona baktı. Ancak o zaman cevap verdi.

"Hayır, ben vurmadım. Ama bir daha Daltry ya da Ryman'ın arazisine gelirse, çekerim. Neden böyle bir şey satın aldın ki? Hayvanlarına böyle bir davranış mı kazandırmak istiyorsun?"

"Aslında, evet. Rodeo boğaları yetiştiriyorum. Onları dövüşçü bir ruhla seviyorlar," dedi Darren.

Deborah onun suratına yumruk atmamak için yavaş ve derin bir nefes aldı. "O zaman buralarda istenmeyen kişi olmak üzeresin. Belki de herkesin tavuğuna girmek için kurt yetiştiriyor olabilirler. İnsanlar kendi topraklarında kendilerini güvende hissedemezlerse, hepsi av tüfeklerini taşımaya başlayacak ve o orospu çocuğuna kendilerini öldürmesi için ikinci bir şans vermeyecekler. O bebeği iyi bir şekilde ağıla kapatsanız ve Fort Knox'u korur gibi çit örseniz iyi olur, çünkü boğanız o beş telli çiti ip gibi söktü."

"Aman Tanrım. Bak. Özür dilerim. Çiti tamir edeceğim. Ve Ladd'e üzgün olduğumu söyle-" "Söylemek istediğin her şeyi Ladd'a yüz yüze söyle. Ben burada sana söyleyeceklerimi söylüyorum, çünkü neredeyse ikinci kurban bendim.

Dün. Beni anlıyor musun?" Darren

başını salladı. "Evet efendim.

Anladım."

"O zaman burada işim bitti," dedi Deborah. Verandadan çıktı, kamyonetine bindi ve uzaklaştı.

Cheryl kocasını kolundan yakaladı ve yüzünü ona dönmesi için çekti.

"Mülkümüze bilerek kötü bir hayvan mı getirdiniz? Yanlış meraya gitmeleri halinde çocuklarımıza ne olabileceğini bir kez olsun düşündün mü?"

Darren'ın yüzündeki tüm kan çekildi. "Bunu hiç düşünmemiştim. Boğa uzaktaki otlaktaydı. Onunla ev arasında çitler ve kapılar var," diye mırıldandı.

"Belli ki çitler o hayvan için pek bir şey ifade etmiyor," dedi Cheryl. "Kamyona bin ve boğanın bizimle Ladd'in yeri arasında kırdığı çitin tamir edildiğinden emin ol, sonra da o lanet boğayı bir römorka yükle ve sat. Arazimizde böyle bir hayvan istemiyorum!"

"On bin dolara mal oldu," diye bağırdı Darren.

"Çocukların üniversite fonu dışında on bin dolarımız yoktu. Lütfen bana yapmadığını söyle-"

Darren ona ters ters baktı. "Boğaları rodeo stoğu olarak satarak bunu yüz kat fazlasıyla geri kazanacaktım."

"O zaman çok pahalı bir ders aldın. Git. Kurtul. Kurtul. Kurtul. Boğadan."

Eve geri dönerken kapı arkasından çarparak kapandı ve Darren'ı verandada üzgün ve kızgın bir halde bıraktı. Bunun olacağını hiç tahmin etmemişti ama

onun haklı olduğunu biliyordu.

"Kamyoncu anne," diye mırıldandı Darren. Cebinden telefonunu çıkardı ve stok sahasını aradı. O boğayı küçük hayvan römorkuna yükleyemezdi. Ona yardım edecek adamlara ve boğayı araziden çıkarmak için büyük bir hayvan nakliyecisine ihtiyacı vardı.

Deborah eve dönerken o kadar öfkeliydi ki titriyordu. Oraya vardığında kendini sakinleştirmişti ama eve girdiğinde annesini gözyaşları içinde buldu.

"Anne! İyi misin?" Deborah, Maggie'nin oturduğu mutfak masasına doğru koşarken ağladı.

Maggie başını salladı. "Bu kadar zor olacağını düşünmemiştim. Babanın eşyalarını ne yapacağımı bilmiyorum. Onları Blessings'teki Hayırseverlik Dolabı'na vermek ve sonra da kasabanın her yerinde insanların onun kıyafetlerini giydiğini görmek istemiyorum."

Deborah ona sarıldı. "Sadece onları topla. Onları Savannah'ya, oradaki yerlerden birine götüreceğim."

"Teşekkür ederim bebeğim. Bunu sensiz yapabilir miydim bilmiyorum," dedi Maggie.

"Bu yüzden buradayım," dedi Deborah. "Şimdi, bir şey yedin mi?"

Maggie başını salladı. "Aç değilim."

"Bu bir mazeret değil. Bir şeyler yemelisin. Git yüzünü yıka. Yemek işini ben hallederim ve birlikte yeriz. Ben de sana Darren Payne ve boğası hakkında ne öğrendiğimi anlatırım."

Deborah sandviç yapmak için buzdolabını karıştırmaya başlarken, Maggie'nin kederden meraka dönmesi için bu kadarı yeterliydi.

Bölüm 7

Deborah öğle yemeğine başlarken Junie Wilson da mutfakta onların yemeklerinden arta kalanları temizliyordu. Yaklaşık otuz dakikadır bu işle uğraşıyordu ki Melvin Lee'nin ortalıkta olmadığını fark etti.

Bulaşık havlusunu asıp annesini aramaya çıktı ve onu oturma odasında Lucy'yi sallayarak uyuturken buldu.

"Sanırım ateşi düşüyor," dedi Minna.

"Bu iyi," dedi Junie. "Melvin Lee'yi gördün mü?" "Benim odamda," dedi Minna.

Junie kaşlarını çattı. "Orada ne yapıyor? Neden dışarıda oynamıyor? Güzel bir gün."

"Çünkü Willy ve Arnie dışarıda ve bugün onlardan bıktığını söylüyor. Yemin ederim, Junie. O bir çocuk. Onların hakemi değil. Babaları da değil. O onların kardeşi. Ama sadece bir kardeş olamaz. Hala sorumluluklarını ona yüklüyorsun. Duş için ben dükkandan dönene kadar bekleyebilirdin. Öyle yapsaydın, lamban hâlâ yerinde olurdu, Willy'nin burnu kanamazdı ve Arnie'nin gömleği yırtılmazdı. Ve... Lucy'nin kendini iyi hissetmediğini çok geç olmadan fark edebilirdin."

Junie ters ters baktı. Tartışmak istiyordu ama annesinin buradaki varlığı ona çok yardımcı oluyor ve akıl sağlığını koruyordu. Ve annesi haklıydı, bu da bir gerçektir.

"Peki, tamam. Yine batırdım. Parka gidip biraz oynamak istiyor ama bu çağda çocukların tek başına dışarı çıkmasına izin veremem."

Minna, "Ben onunla giderim, Willie ve Arnie'yi de alırım," dedi. "Sen Lucy ve Davie'yle ilgilen."

Junie içini çekti ve sonra kollarını annesinin boynuna dolayarak ona sarıldı.

"Sen en iyisisin. Teşekkürler anne," dedi Junie.

Minna başıyla onayladı. "Lucy'yi uyuması için yatağına yatıracağım, sonra da birkaç şişe su alıp omuz çantama koyacağım. Şu anda dışarısı oldukça sıcak ve güneş batana kadar da soğumayacak. Çok uzun kalmayacağız. Willy ve Arnie'ye benimle ve Melvin Lee ile parka gitmek istiyorlarsa önce eve gelip işemeleri gerektiğini söyle. Onları son götürdüğümde, ikisi de çalılara işemek için dereye gittiler. Bunu herkesin içinde yapamazlar."

Junie, "Biliyorum, biliyorum," dedi ve arka kapıdan çıkıp çocuklara içeri gelmeleri için bağırdı.

Kısa bir süre sonra Minna ve çocuklar parka doğru yola koyuldular ve Minna onlar ilerlerken emirler yağdırmaya başladı.

"Willy... Arnie... Oynayacağız ama kavga etmeyeceğiz. Güreşmeyeceğiz ve siz ikiniz gözümün önünden kaçmayacaksınız. Birbirimizi anlıyor muyuz?" Minna söyledi.

"Evet, hanımefendi," dediler.

"Eğer bunu yaparsan, sadece oyunu bırakıp eve gitmekle kalmayız, aynı zamanda eve geldiğinde bu davranışını babana rapor ederim."

"Hayır büyükanne, babama söyleme," diye mızızlandılar. "O zaman yaramazlık yapmayın," diye uyardı Minna.

"Yapmayacağız. Söz veriyoruz," dediler ve hemen önden koşmaya başladılar. Melvin Lee iç çekti.

"Aldırmazlar, büyükanne."

Minna en büyük torununun başını okşadı. "Boş ver tatlım. Ben hallederim."

Melvin Lee sıırttı, sonra koşmaya başladı ve kardeşlerine yetişmek için koştu, Minna da birkaç metre arkasındaydı.

Melvin Lee çardaktaki insanları gördüğünde parkın içindeydiler ve maymun demirlerine doğru koşuyorlardı. Ruby'yi tanıdığında durdu ve el salladı.

"Merhaba, Bayan
Ruby!" "Merhaba,
Melvin Lee."

Carlie arkasını döndü, sonra oturduğu yerden indi ve Ruby'nin kiminle konuştuğunu görmek için çardağın etrafındaki korkuluklara gitti. Parkta çocuklar olduğunu fark edince gözlerini dikti.

Melvin Lee küçük sarışını görünce dondu kaldı. O bir yabancıydı. Ve yeni bir köpek yavrusu kadar güzel.

Birbirlerine bakarlarken bir süre sessizlik oldu ve sonra Minna yetişip Ruby'ye el salladı ve gittiler.

Ruby, Charlie'nin yüzündeki ifadeyi gördü. Birinin kendi türünü tanımasıydı bu... bir çocuğun diğerine... tanıştırmaya ya da yetişkinlere ihtiyaç duymadan.

"Carlie, tatlım, yemek istediğın her şeyi yedin mi?"

Hâlâ yeni gelenleri izliyordu ve başını salladı.

Ruby çöplerini toplamaya başladı ve bir çöp kutusuna taşıdı.

"Sallanmaya hazır mısın?" Ruby sordu.

"Beni salıncakta iter misin?" Charlie sordu. Ruby,

"Elbette yaparım," dedi.

Carlie, "Yükseklere çıkmayı sevmiyorum," diye fısıldadı.

Ruby dayanamayıp onu kucağına aldı ve sarıldı, bu da Charlie'nin kıkırdamasına neden oldu.

Ruby, "O zaman yüксеğе çıkmayacağız," dedi ve onu yere bıraktı.

Oyun alanına doğru yürürlerken Charlie başını kaldırıp baktı.

"Bayan Ruby?"

"Hmmm?"

"O çocuğu tanıyor musun?"

Ruby gülümsedi. "Oh evet. Blessings'teki hemen hemen herkes Melvin Lee'yi tanır. Diğer iki oğlan onun küçük kardeşleri ve evde iki çocuk daha var. Yanlarındaki kadın büyükanneleri Minna. Sanırım anneleri Junie de en küçük iki çocukla birlikte evde."

"İyi biri mi?"

"Kim? Melvin Lee
mi?" Carlie başıyla
onayladı.

"Evet, o çok küçük yaşta çok fazla sorumluluk verilmiş iyi bir çocuk. Tıpkı senin gibi, annene bakıyor."

Carlie salıncağa kadar bütün yol boyunca bunu düşündü.

Ruby çantasını bıraktı, Carlie'nin koltuğa oturmasına yardım etti ve sonra onu biraz itti. Carlie'nin yüzünü aydınlatan gülümseme Ruby'nin bütün gün gördüğü en güzel şeydi.

"Daha fazla mı?" Ruby sordu.

"Evet! Daha fazla," dedi Carlie.

Ruby, "Sıkı tutun," diye ekledi ve onu biraz daha itti.

Carlie uçuyormuş gibi hissetti. Bu en iyi histi. Kanatları varmış gibi. Ruby itti ve Carlie yükseldi.

Güneş arkalarındaydı ve önlerindeki zemine kendi gölgelerini düşürüyordu. Carlie çocukların maymun demirlerine tırmanırken gülüşüklerini ve konuştuklarını duyabiliyordu ve sonra aniden kahverengi saçlı aynı çocuk onlara doğru yürüyordu, salıncak yavaşlıyordu ve sonra önlerinde duruyordu, elleri cebindeydi ve yine ona bakıyordu.

Melvin Lee kasabadaki herkesi tanıyordu, bu kız hariç. Şimdi onu da tanıması gerekiyordu.

"Merhaba, Bayan Ruby. Bu sizin kızınız mı?"

"Merhaba, Melvin Lee. Bu Carlie. Artık bizimle yaşıyor."

Melvin Lee biraz daha yaklaştı. "Çok güzel bir kız," dedi.

Carlie bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. Yetişkinler böyle şeyler söylerdi ama daha önce hiçbir çocuk ona böyle bir şey söylememişti.

"Konuşabiliyor mu?" Melvin Lee sordu.

Ruby, "Sadece utangaç ve biraz da üzgün," dedi.

Sonra birdenbire Charlie ağzından kaçırdı: "Benim adım Charlie. Neredeyse sekiz yaşındayım. Annem dün öldü."

Melvin Lee sanki biri karnına yumruk atmış gibi hissetti. *Olanlar için üzgün olduğunu* nasıl söyleyeceğini bilemiyordu. Hissettiği empatiyi nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Daha önce annelerin öldüğünü hiç düşünmemişti. Tek bildiği Melvin Lee olmaktı. Ve böylece annesinin oturduğu salıncağa doğru yürüdü.

"Eğer istersen, senin arkadaşın olurum," dedi.

Carlie önce Ruby'ye, sonra da Melvin Lee'ye baktı.

"Bütün arkadaşlarım eskiden yaşadığım yerde," dedi.

"O zaman yeni bir taneye ihtiyacınız olacak ve ben sizin adamınızım!"

Ruby gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. Çocukların masumiyeti onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu.

Melvin Lee'nin onda hissettiği hüznün bir adı yoktu ama onu gülümsetmek istiyordu.

"Büyükkannemle tanışmak ister misin? Bize bakmaya yardım ediyor. Merak etme.

Kardeşlerim şapşaldır ama kötü değildirler."

Carlie nasıl cevap vereceğini bilemedi ve bir kez daha yardım için Ruby'ye baktı.

"Bu iyi bir fikir gibi görünüyor," dedi Ruby. "Zaten Minna'ya merhaba demek istiyorum. İkimiz de gideriz."

Ruby çantasını kaptığı gibi Charlie salıncaktan kaydı. Ancak Melvin Lee çoktan Charlie'nin sorumluluğunu üstlenmişti ve okuldan, öğretmenlerden ve oradaki dev oyun alanından bahsediyordu.

"Sosisli sandviç sever misin?" Melvin Lee sordu. "Geçen yıl her Salı yemekhanede sosisli sandviç vardı. Sosisli benim favorimdir," diye ekledi.

Ve sonra mucize Ruby'nin gözlerinin önünde gerçekleşti. Carlie gülümsedi. "Ben de sosisli sandviç severim."

Melvin Lee başını salladı. "O zaman yemekhaneye bayılacaksın. Teneffüsler hariç, okulun en sevdiğim kısmı orası."

Ruby güldü. Elinde değildi. Melvin Lee hareketli ve sarsıcı biriydi. Gençliğinde kendini gösterdiğinde Tanrı kızların yardımcısı olsun.

Minna onların geldiğini gördü ve el salladı. Kadının ölümü ve Ruby ile Peanut'ın çocuğun vasisi olmasıyla ilgili hikâyeyi zaten duymuştu. Ama küçük kızı yakından görmek biraz yürek parçalayıcıydı. Etrafındaki herkes yabancıyken ve kendi annesi kollarında ölmüşken bu çocuğun neler düşündüğünü ve hissettiğini hayal bile edemiyordu.

"Büyükanne, bu kız Carlie. Üzgün, o yüzden bir süreliğine kaydıraftan aşağı ineceğiz. Hoşuna gidecek, kızım. O kaydıraftan aşağı inmek paraşütsüz uçaktan atlamak gibi... sadece daha güvenli."

Minna gözlerini devirdi ve Ruby'ye baktı. "Bu çocuğun ağzından ne çıkacağını söylemek zor, ama onu sevdiğimden eminim. Ona karşı dikkatli olacaktır. Tüm kardeşleriyle ilgilenmeye alışkındır."

"Kaymak ister misin?" Ruby sordu.

Carlie başıyla onayladı.

"O zaman gidelim," dedi Ruby ve hızla kaydırağın dibinde yerini alarak Carlie'yi yakalamak için beklemeye başladı, ama Ruby'yi gülümseten Carlie'nin aşağı uçarken attığı sevinç çığlığıydı. Peanut çok zekiydi. Bu gerçekten iyi bir fikirdi.

Carlie'nin ayakları toprağa değer değmez doğruca Ruby'nin kollarına atıldı. "Ne kadar hızlı gittiğimi gördün mü?" Carlie sordu.

"Kesinlikle öyle," dedi Ruby ve sıradaki Melvin Lee'nin önünden çekilerek kenara çekildiler.

Kaydırağın tepesinden el salladı ve "Bunu izleyin!" diye bağırdı ve sonra uçmaya çalışıyormuş gibi kollarını sallayarak kaydıraktan aşağı indi.

Minna içini çekti. "Yemin ederim. Erkekler bu kadar enerjiyi nereden buluyor?"

Ruby güldü ve Melvin Lee'nin ayakları yere basar basmaz bir çığlık atarak Carlie'nin elini tuttu.

"Bunu tekrar yapmak ister misin, kızım?"

Carlie başıyla onayladı ve tekrar kaydırağın arkasına doğru gittiler. Ruby bakıcı rolü konusunda biraz endişeliydi ve Carlie'nin dik basamakları tırmanmaya başlamasını izliyordu ki birdenbire Melvin Lee onun arkasından tırmanmaya başladı.

"Merak etme kızım!" Melvin Lee dedi ki. "Tam arkadayım, düşersen seni yakalarım."

Carlie duydu ve gençliğin verdiği masumiyetle bunu yapabileceğine inandı ve tırmanmaya devam etti. Böylece Carlie'nin yüzü pembeleşip terleyene ve gün daha da sıcaklaşana kadar yukarı ve aşağı gittiler.

"Tanrım, bu güneş kesinlikle çok sıcak, sence de öyle değil mi?"

Ruby söyledi. Carlie başıyla onayladı. "Evet, çok sıcak ve susadım."

"Oh... Suyum var!" dedi Minna. Çantasından açılmamış bir şişe su çıkardı ve uzatmadan önce mührünü kırdı. "Al bakalım şekerim."

Carlie şişeyi iki eliyle tutarak, "Teşekkür ederim," dedi. Ağzına götürdü ve susamışçasına içti. Susuzluğu geçince hiç düşünmeden şişeyi Ruby'ye uzattı, tıpkı annesine uzatacağı gibi. "Sıra sende," dedi.

"Teşekkür ederim tatlım," dedi Ruby ve büyük bir yudum aldıktan sonra şişenin kapağını kapattı. "Sana da teşekkür ederim Minna. Bunun için hazırlıklı gelmedim ama öğreniyorum."

"Ve Tanrı yolculuğu kutsasın," dedi Minna, sonra Willy ve Arnie'nin maymun demirlerinde tartıştıklarını görünce kaşlarını çattı. "Görünüşe göre yeterince oynamışlar ve birbirlerinden bıkmışlar. Eve dönsek iyi olacak."

"İstersen seni bırakabiliriz," dedi Ruby. "Hava çok sıcak."

"Teşekkürler, ama iki bloktan daha az. Belki döndüğümüzde çok yorgun olurlar ve biraz kestirirler." Sonra Carlie'ye göz kırptı. "Bizimle oynadığınız için teşekkürler."

Carlie, "Hoş geldiniz," diye fısıldadı ve Melvin Lee koşarak gelirken Ruby'nin eline uzandı.

"Büyükanne, çocuklar-"

"Onları gördüm," dedi Minna. "Gidip onları getireyim. Sanırım eve gitme vakti geldi."

Carlie'ye hoşça kal de."

Melvin Lee, Carlie'ye veda etmek istemedi. Ona bakmayı seviyordu. Ve güldüğü zamanlar dışında sessizdi. Sessizliği severdi. Evinde bundan pek yoktu. Saç çizgisinden ve ensesinden aşağıya ter akıyordu ama o bunun farkında değildi. Tek gördüğü onun iri mavi gözleriydi.

"Çok eğlendik, değil mi kızım? Kaydırakta çok iyiydin."

Başını salladı, onun onaylamasından memnun olmuştu.

Ruby, "Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim Melvin Lee," dedi.

Sırıttı. "Hoş geldiniz Bayan Ruby. Görüşürüz kızım," dedi ve büyükannesi ile kardeşlerine doğru koşmaya başladı.

"Hadi şekerim. Eve gidelim," dedi Ruby ve Carlie'nin elini çabucak sıktı.

Carlie evi düşünerek onu izledi. Bayan Ruby bunu söylediğinde Carlie bir an için Little Rock'taki daireyi hayal etti ama sonra oranın artık onların olmadığını ve Bayan Ruby ile birlikte annesinin cennete gitmesi için küçük bir ev seçtiklerini hatırladı. Orası annemin yeni evi olacaktı ve Carlie'nin yeni evi de burasıydı.

Ağlamamak için gözlerini sıktı ve arabaya biner binmez tekrar su istedi.

Ruby ona şişeyi uzattı ve arabayı soğutmak için çalıştırmadan önce kemerini bağladı.

Ruby arabayı sürerken Carlie su yudumladı ve eve vardıklarında ağlama ihtiyacı azalmıştı. Carlie iyice susamıştı ve çoğunlukla serindi, ama eve girdiklerinde yine sustu.

Ruby onun yüzündeki ifadeyi gördü ve yine içine kapandığını anladı. "Hadi gidip yıkanalım," dedi Ruby ve Carlie'nin yıkanmasına yardım etmek için koridordaki küçük banyoya doğru ilerledi. Carlie yine sessizleşmişti ve Ruby sorunun ne olduğunu anlamasının tek yolunun ona sormak olduğunu biliyordu.

"İyi misin tatlım? Çok mu sıcakladın?"

Carlie omuz silkti.

Ruby suyu kapattı, bir havlu aldı ve ona verdi, sonra küvetin kenarına oturdu. Carlie'nin seviyesine iner inmez bir şeylerin onu rahatsız ettiğini anladı ve onu kollarına çekti.

"Ne oldu tatlım? Bana her şeyi sorabilirsin."

"Anneme ve onun küçük evine ne olacak?" Ruby iç geçirdi.

"İnsanlar öldüğünde ruhları cennete gider ve bedenlerini gömeriz çünkü artık onlara ihtiyaçları yoktur. İstemiyorsan bütün bunları yapmak zorunda değilsin. Anneni sen orada olmadan da gömebilirler."

Carlie'nin gözleri büyüdü ve paniklemeye başladı. "Oh, ama yapmak zorundayım. Artık annemin kendisi için yapamadığı şeyleri ben yapıyorum."

"Törenden sonra artık onun için bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın. Ondan sonra ikimize de ihtiyacı kalmayacak ve senin işin yine küçük bir kız olmak ve seni burada okula kaydettirmek gibi zor işlerle yetişkinlerin ilgilenmesine izin vermek olacak."

Carlie okulu ve Melvin Lee'yi düşündü. Teneffüsleri ve öğle yemeğini severdi.

Belki o da yapardı.

"O çocuk benim sınıfımda mı olacak?"

Ruby kaşlarını çattı, Melvin Lee'nin bir yıl geri kaldığını hatırladı çünkü annesi onu bebek bakıcılığı yapması için o kadar çok evde tutuyordu ki geri kalmıştı. "Olabilir. Tanıman gereken bir sürü kız ve erkek olacak."

Carlie, "Bazen çocuklar kötü olabiliyor," diye fısıldadı.

Ruby güldü. "Ve bazen yetişkinler de öyle. Ama ben bununla nasıl başa çıkacağımı biliyorum, Bay Ruby de öyle. Tek yapman gereken bize söylemek, biz de sana yardım edeceğiz, tamam mı? Şimdi gidip annenin töreni için ne giymen gerektiğine bakalım."

"Paskalya elbisem yanımda. Hâlâ ona uyuyorum," dedi Carrie.

Ruby başıyla onayladı. "O zaman gidip kontrol edelim, belki giymeden önce yıkanması ya da ütülenmesi gerekir."

"Tamam," dedi Carrie ve odasına giden yolu gösterdi.

Minna ve çocuklar sıcak, terli ve alışılmadık derecede sessiz bir şekilde Wilson'ların evine girdiler. Yorgun ve açtılar.

Minna, "Hepiniz gidip elinizi yüzünüzü yıkadıktan sonra mutfağa gelerseniz sizin için atıştırmalık bir şeyler hazırlayacağım," dedi. "Ama sessiz olun. Lucy kendini iyi hissetmiyor ve Davie de uyukluyor olabilir."

Minna mutfakta ellerini yıkadıktan sonra sucuklu ve peynirli sandviç yapmaya başladı. Her birini dörder parçaya böldü, bir tabağa koydu ve üç küçük bardak süt doldurdu. Hepsini masaya koydu ve geri döndüklerinde o kadar acıkmışlardı ki konuşmadan yediler.

Minna gülümsedi. Hepsini çok seviyordu ama Melvin Lee'de özel bir şeyler vardı. Büyüdüğünde ne olacağını bilmiyordu ama her ne olacaksa, o işi çok iyi yapacağını biliyordu.

Junie kucığında Davie'yle mutfağa girdiğinde işlerini bitirmek üzereydiler. Masaya oturdu ve çocuklarına baktı.

"Eğlendin mi?" diye sordu.

Minna başını salladı. "Harika vakit geçirdik. Ruby Buttermen, Shirley Duroy'un küçük kızıyla birlikte oradaydı. Adı Carrie. Onunla kaydırakta oynadı.

çocuklar."

Melvin Lee başını kaldırıp annesine ve küçük kardeşine sanki onları daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

Junie onu bakarken yakaladı ve kaşlarını çattı. "Sorun ne?" diye sordu.

Melvin Lee, "Annelerin ölebileceğini bilmiyordum," dedikten sonra ayağa kalktı ve doğruca annesinin yanına giderek kollarını boynuna doladı.

Davie hemen saçını çekmeye başladı ama umurunda değildi. Sadece yeniden bağ kurmaya ihtiyacı vardı.

"Tatlım, çok yaşa," dedi Junie, sonra Davie'yi yere bıraktı ve kollarını Melvin Lee'ye doladı. "Ben iyiyim. O küçük kızın annesi hastaydı. Kalbinde bir sorun vardı."

Ama Melvin Lee hiçbir şey söylemedi. Sadece tutundu.

Bart Carlson, Carlie Duroy'u kaçıran kişilerin adını bilmiyordu ama Blessings'e gidiyordu ve oraya vardığında öğrenecekti.

Mila'yla birlikte Carlie'yi evlat edinmeleri konusunda vasinin görmek isteyebileceği neleri yanında götürmesi gerektiğini öğrenmek için avukatıyla temasa geçmişti bile. Kusursuz referansları ve Mila sayesinde daha da iyi bir mali durumu vardı. Aklı başında hiç kimse onun köklü bir aileden gelmediğini düşünmezdi. Ayrıca Carlie hakkında önceden bilgisi vardı ve bunu Shirley'le birden fazla kez konuşmuştu, bu yüzden en azından kapıdan içeri adımını atmış gibi hissediyordu.

Carlie'nin ne isteyebileceğini bir kez bile düşünmemişti. O sadece annesi ölmüş bir çocuktı ve nereye giderse gitsin, her şey yeni ve tuhaf olacaktı. Azmi vardı, evraklar elindeydi. Ama sahip olmadığı şey, Mila'nın çocuğun peşinden gitme konusunda hemfikir olmasıydı.

"Bak, Bart. Kendini aşmalısın," dedi Mila. "Böyle olması gerekmiyordu. Shirley yasal velayeti başkasına verdi, bu da demek oluyor ki

kaybetti."

Bart hiçbir şeyde kaybetmeyi sevmezdi. Ne yapacağının söylenmesinden de hoşlanmazdı.

"Eğer onu evlat edinebilirim, istesen de istemesen de onun annesi olacaksın," dedi.

"Eğer onu evlat edinirseniz, yanınızda bir dadı bulundursanız iyi edersiniz, çünkü ben ne futbol annesi olacağım ne de onu yatıracam. Unutmayın ki o bu evin çatısı altında yaşayabilir ama benim kanatlarım altında değil ve yapmak istemediğim hiçbir şey için beni zorlayamazsınız."

"Bu benimle Blessings'e gelmeyeceğin anlamına mı geliyor?" Bart sordu.

"Tam olarak bu anlama geliyor. Kendimi küçük düşürmek için Güney'in her yerinde ölü bir kadının çocuğunu bulmaya çalışıyorsun ve eğer kafanda bir beyin olsaydı, sen de yapmazdın. Sürekli bahsettiğin o para çok az," diye mırıldandı.

Bart, "Bak, senin bir vakıf fonun olması ve istediğin zaman babanın parasından bir sürü alabilmen benim de aynı lükse sahip olduğum anlamına gelmez," dedi. "Sana güzel şeyler ve güzel bir ev vermek için gereken para için çok çalışıyorum."

"Yani sırf para için bir çocuğu evlat edinmeyi kabul edeceğini mi söylüyorsun?" Mila sordu.

Bart'ın yüzü kızardı. "Hiç de öyle değil."

Mila omuz silkti. "Evet, hepsi bu. Özetle. Sana şimdiden söylüyorum. Eğer bu işte başarılı olursan ve o çocuk yaşam tarzımıza ve tatillerimize müdahale ederse, kendini tek ebeveynli bir hayat yaşarken bulabilirsin."

Bart afallamıştı. Mila'yı kaybetmek istemedi ve iddialı olma konusunda geri adım atmaya başladı.

"Tatlım, Shirley ile bu konuyu birden fazla kez konuştuğumuz için takip etmem gerektiğini hissediyorum. Eğer onun iyi olduğuna ikna olursam, o zaman bu iş biter ve ben de onların varlığını unuturum."

Mila içini çekti. "Tamam, demek istediğini anlıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bir yetim için herhangi bir sorumluluk hissetmenin seksi olduğunu düşünüyorum."

Bart ona sarıldı.

"Anlayışın için teşekkür ederim hayatım. Bir saat içinde yola çıkacağım. Yaklaşık on saatlik bir yol, bu yüzden bu gece bir yerde duracağım ve yarın öğlen gibi orada olacağım. Blessings küçük bir kasaba. Bilmem gerekenleri öğrenmem uzun sürmez. Eve dönmeye başladığımda seni arayıp haber veririm."

"İyi yolculuklar," dedi Mila. "Ben tırnaklarımı yaptırmaya gidiyorum." Ona bir öpücük verdi ve arkasına bakmadan evden çıktı.

Bart iç çekti. Mila biraz soğukkanlı olabilirdi ama açgözlülüğe eğilimi olduğunu kabul edecek kadar dürüsttü. En kötü özellikleri, kendileri dışında kimseye merhamet duymamalarını tamamlıyor gibiydi. Garip bir eşleşmeydiler ama şimdilik birbirlerine garip bir şekilde uyuyorlardı.

Gece çantasını almaya gittiğinde Mila garaj yolundan geri geri çıkıyordu. Çantayı Lexus'unun bagajına attı ve direksiyona geçti. Evrak çantasının yanında olduğundan emin olmak için iki kez kontrol ettikten sonra arabadan indi ve en yakın otoyol rampasına yöneldi.

Peanut Savannah'dan dönerken aklında Ruby ve Carlie vardı. Eve dönerken hissettiği beklentiyi açıklayamıyordu, çünkü Ruby'yi görmeyi hep dört gözle beklemişti. Ona söyleyecek cesareti bulamadan önce çok uzun zamandır ona aşıktı ve şimdi ona sahip olduğu için kendini dünyanın en şanslı adamı olarak görüyordu.

Ve sonra Carlie oldu ve dünyalarının parametreleri patladı. Kendi hayatlarından koparıldığı gibi hayatlarına da hoyratça giren bu çocuğu kapsayacak yeni sınırları bulmak için çabalıyorlardı.

Bütün gün Ruby ve Carlie'yi düşünmüştü. Her şey yolunda mı gidiyordu, yoksa Carlie çözülüyor muydu? Neler olduğunu hayal bile edemiyordu.

ama o zaten onun kalbindeydi.

Ruby'nin istediği yükseltici koltuğu almak için Walmart'a gittiğinde, oyuncak reyonunun hemen önünden geçti ve ne olduğunu anlamadan sepette bir de bebek evi vardı. Şimdi tek yapmak istediği eve gidip kızları görmektir. Başa çıkabildiklerini kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu.

Eve varması bir saatten fazla sürmüş olsa da, Peanut kendi sokağındaki bloğu dönüp evlerine doğru ilerlerken büyük bir rahatlama hissetti. İkisini de tekrar görme beklentisi onu sabırsızlandırıyordu. Arabayla yola çıkıp park etti ve arabadan indiğinde yaptığı ilk şey Ruby'nin arabasının arka koltuğuna yükseltici koltuğu yerleştirmek oldu.

Tam kapıları kapatmış ve bebek evinin bulunduğu kutuyu almak için arabasına dönüyordu ki ön kapı açıldı. Arkasını döndü ve Carlie kapıda durmuş el sallıyordu.

"Merhaba, Bay Ruby," dedi.

Ruby onun arkasından yürüdü ve el salladı. "Merhaba Bay Ruby," diye yankılandı ve gülümsedi.

İç çekti. Tanrı'ya şükür. İyi görünüyordılar.

"Hey, siz ikiniz. Bana bir saniye izin verin. Bagajdan bir şey almam gerekiyor." Bagajı açtı, kutuyu aldı ve merdivenlerden yukarı çıkarken arabayı uzaktan kumandayla kilitleti.

Ruby sırtıttı. "Ne yaptın sen?"

"Küçük bir bebek için bir oyuncak ev almış olabilirim," dedi. "Kutusundan çıkarmama kim yardım etmek ister?"

Carlie kendinden geçmişti. Kutunun dışındaki resimlerden içinde ne olduğunu anlayabildi ve hemen elini kaldırdı.

"Yardım edeceğim,"

dedi. "Yardım

edeceğim," diye ekledi

Ruby.

Sırtıttı. "Harika. O zaman nereye koyalım sence?" "Yatak odamıza değil," dedi Ruby.

"Evet, onu oraya koymak iyi bir fikir değil," dedi Peanut.

"Peki ya oturma odası?" Ruby söyledi.

Peanut kaşlarını çatı. "Olabilir ama ben içkimi ve atıştırmalıklarımı sehpanın üzerine koymayı seviyorum," dedi.

"Carlie'nin odasına ne dersin? Şu küçük akçaağaç masayı tavan arasından getirebiliriz. Diğer ikiz yatağın ucundaki duvara sığar," dedi Ruby ve sonra dönüp Charlie'ye baktı. "Bebek evinin senin odanda olmasının sakıncası var mı? Her zaman için?"

Charlie, "Hayır, hayır, benim için fark etmez," dedi. "Bebek evi oynamak istiyorum." "O zaman anlaştık. Ve eğer biz de oynamak istersek, o zaman seninle oynamak için odanda, değil mi?" Peanut dedi ki.

Charlie'nin başı oltaya takılmış bir mantar gibi sallanıyordu. "Evet! Doğru!" "O zaman yolu göster," dedi Peanut ve kızlarını takip etti. bir bebek evinden çok daha fazlasını taşıyordu. İçinde umut, neşe ve yeni bir şey vardı - Charlie'nin daha önce yanında getirmediği bir şey.

Kutuyu Charlie'nin odasına koydu ve Ruby'nin istediği küçük masayı almak için çatı katına çıktı. Geri döndüğünde her şey kutudan çıkarılmış ve ilave yatağın üzerine serilmişti.

Peanut masayı duvara dayadığında Ruby, "Çok tozlu," dedi. "Siz ikiniz evi hazırlamaya başlarken ben de gidip bir bez ve biraz limon yağı getireyim."

O geri döndüğünde, Peanut ve Charlie kafa kafaya vermiş, bebek evleri, peri evleri ve genel olarak küçük insanlar hakkında konuşuyorlardı. Peanut çalışırken Charlie de Zıpzıp'ı tutuyordu.

"Zıpzıp Bay Ruby'nin çalışmasını izliyor," dedi Charlie.

Ruby, "Zıpzıp bebek evinde yeni bir arkadaşına sahip olmaktan mutlu olacak, tıpkı senin parkta yeni bir arkadaşına sahip olman gibi," dedi.

Peanut durdu ve Charlie'ye baktı. "Yeni bir arkadaş mı edindin?"

Charlie başıyla onayladı. "Melvin Lee. Kaydırdıktan milyonlarca kez aşağı indik."

Yerfıstığı sırttı. "Onları nasıl seçeceğini iyi biliyorsun şekerim. Melvin Lee benim kitabımda kalitelidir."

"Melvin Lee de Carlie'den oldukça etkilenmişti. Görülmeye değer bir şeydi," dedi Ruby.

Fıstık bir kaşını kaldırdı. "Vay canına... Her şey böyle mi başlıyor?" "O adam sensin. Sen söyle," dedi Ruby.

Peanut başını salladı, çatının son parçasını da yerine yerleştirdi ve evi masanın üzerine koydu.

"Şimdi mobilyalar ve insanlar için hazır, bu da sen ve Carlie için. Gidip üstümü değiştireceğim, böylece Bayan Ruby'nin çiçeklerini sulayabilirim," dedi.

Carlie döndü ve kollarını Peanut'ın boynuna doladı. "Bebek evi için teşekkür ederim. Su içmene yardım edeceğim."

Boynuna dolanan o küçük kolları ve elleri hissetmek onu mahvediyordu.

"Zorunda değilsin tatlım. Bu sefer burada kalıp oynayabilirsin, çünkü bebek eviniz yeni."

Carlie, "Hayır, söz sözdür," dedi.

Peanut başını salladı. "Tamam o zaman. Üzerimi değiştireyim, hazır başlamışken perileri de aramaya gidelim."

Bölüm 8

Çiçekler sulandı. Akşam yemeği yenildi ve Carlie saat 20:00'ye kadar odasında oynadı. Sonunda Ruby onu yıkayıp pijamalarını giydirdi ve Carlie yeni bebeğini de yatağına yatırdı.

"Bebeğine isim verdin mi?" Ruby bir Amelia Bedelia kitabına yerleşirken sordu.

Carlie başını salladı.

"Ona ne isim verdin?"

Carlie yorganı çenesine kadar çekti. "Bu bir sır," dedi.

Ruby gülümsedi. "Tamam. Yeterince konuştuk, değil mi? Şimdi, *Amelia Bedelia'nın Okuldaki İlk Günü* için hazır mısınız?"

Carlie tekrar başını salladı ve sonra arkasına yaslanarak Bayan Ruby'nin ağzından çıkan sözcükleri izledi. Gözlerini kapadı, ona bakmazsa annesini dinliyormuş gibi olup olmayacağını merak ediyordu ama öyle olmadı. Hikâye devam ederken yan döndü ve Zıpzıp'ı çenesinin altına sıkıştırdı. Ezbere biliyordu. Ama yine de dinlemek hoşuna gidiyordu. Bir şeyin nasıl bittiğini bildiğinde, sürprizler olmazdı, bu da kendini güvende hissetmesini sağlardı. Bayan Ruby'nin ona sarılması hoşuna gidiyordu. Bay Ruby'nin onunla bir çocuk gibi değil de bir yetişkin gibi konuşmasını seviyordu. Gülümsediğinde gözlerinin kenarlarının kırışmasını seviyordu.

Hatırladığı son şey Bayan Ruby'nin "Son" dediği ve yarın annesini göreceğini bildiğiydi.

Ladd'in kısmen çöken akciğeri yeniden şişmişti ve artık biraz daha rahat nefes alabiliyordu. Ancak başı hâlâ zonklamaya devam ediyordu.

Hemşireyi çağırıp ağrı kesici istediğinde saat 01:00 civarıydı. Hemşire kısa bir süre sonra elinde serumuna koyduğu bir şırıngayla geldi, ardından içme suyu sürahisine biraz taze buz ekledi ve hayati değerlerini kontrol etti.

"Sizin için getirebileceğim başka bir şey var mı?"

diye sordu. "Bir battaniye. Biraz üşüyorum," dedi.

Başını salladı. Hastaneyi o kadar soğuk tutuyorlardı ki neredeyse her hasta geceleri sıcak battaniye istiyordu.

"Elbette. Hemen döneceğim," dedi ve odadan çıktı.

Yerini biraz değiştirdikten sonra tekrar yastığa uzandı ve yorganı omuzlarına kadar çekti. Bu olaydan öğreneceği bir şey varsa o da rahat bir yatağı bir daha asla hafife almamak olacaktı. Bu yatakta sanki kayaların üzerinde yatıyormuş gibi hissediyordu. Ya da... belki de sırtı ezilmekten o kadar yıpranmıştı ki rahat bir şekilde uzanamıyordu.

Hemşire elinde birkaç sıcak battaniyeyle geri geldi, battaniyeleri açtı ve sonra birini ayaklarının altına sokup gidebildiği kadar yukarı çekerek, ikincisini de diz hizasında açıp omuzlarına doğru çekerek üzerine örttü.

"Biraz daha uzun olsaydın, sırf seni örtmek için üzerine üç kat giyerdim," dedi, sonra usulca güldü ve giderken ışıkları söndürdü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Ladd.

Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamıştı. Ağrıyan vücudundaki sıcak battaniyeler çok iyi geldi ve sonunda tekrar uykuya daldı, sonra rüyasında Deborah ile seviştiğini gördü, doğduğu günkü gibi çıplaktı, ahırın çatı katındaki saman yığınının üzerine attığı battaniyenin altında yatıyordu.

Gözleri kapalıydı, elleri adamın boynuna kilitlenmişti. Bacakları adamın beline sarılmıştı ve her hamlesinde onu karşılıyordu. Adam kızın tatlı sıcaklığına o kadar kapılmıştı ki, kızın orgazm olmak üzere olduğunu fark etmedi. Ve sonra çığlık atmaya başladı, öyle ki adam hemen dudaklarını ağzıyla kapadı ve onunla birlikte boşaldı. Onun kollarında parçalanmak dünyanın en güzel duygusuydu. Ama rüya şekil değiştirip kız ortadan kaybolunca, o da kaybolana kadar onu aramaya başladı, sonra biri koridorda bir tepsi düşürünce sarsılarak uyandı.

İki eliyle göğsünü kavradı, sanki bu vücudunda yuvarlanan acı parçalarını yatıştırıracakmış gibi ve yatağın ayak ucuna doğru baktı. Bunca yıl sonra ona ilk görüldüğü yer orasıydı ve o rüya zihninde tazeyken onu geri istiyordu. Altında değilse bile, en azından onu görebileceği bir yerde.

Onu şimdi olduğu gibi görmek - vahşi, evcilleşmemiş bir şekilde uzun ve muhteşem

-Onun peşinden Blessings'e dönmeyerek neler kaybettiğini hatırladı. Onun kollarında defalarca öldükten sonra gitmesine neden bu kadar kolay izin verdiğini bilmiyordu. Belki de fethedilmesi çok kolay olduğu içindi. Çok açık. Ondan hiçbir şey saklamamıştı ve bu yüzden her şeyi gördüğünü sanmıştı. Ama şimdi, onun dönüştüğü kadını gördükten sonra, o zamanlar onun hakkında hiçbir şey bilmediğini ve şimdi daha da az şey bildiğini fark etti. Fethetmek ise hayatını kurtaran kadınla bağdaştırılabileceği bir kelime değildi.

Suyuna uzanıp hızlıca bir yudum aldığı anda inledi. Yan dönmek istedi ama kırık kaburgaları buna karşı çıktı, bu yüzden gözlerini kapadı ve acıyı hissetmemeyi diledi.

Çiftlik satıldıktan sonra nereye gidebileceğini düşündü. Üniversiteden mimar olarak mezun olmuştu ve annesi vefat ettiğinde kariyerinde iyi bir noktadaydı. Ondan sonra her tatil eve geldi çünkü gelmezse babasının yalnız kalacağını biliyordu. Sonra Walt hastalandı ve Ladd eve taşındı. Taşınmamak hiç aklına gelmedi. O olabilirdi

Şu anda yaptığı gibi herhangi bir yerde mimar olabilir ve mesleğini icra etmek için istediği yere taşınabilirdi.

Ama aynı zamanda mülkü satıp taşınırsa, bir şirkete geri dönmek için tekrar acele edeceğini ya da kendi başına dışarı çıkıp ofis kirası ödemek zorunda kalacağını da biliyordu.

Şu anda çiftliğin sahibiydi ve çiftlikte kira ödemedен yaşıyordu. Orada kalabilir ve işinin büyük bir bölümünü çevrimiçi olarak yapabilirdi. Kurumsal dünyadan ayrıldığından beri haftalık ofis toplantılarının yerini Zoom toplantıları almıştı. Evden çalışabilir, araziyi bir yıl boyunca nadasa bırakabilir ve ne olacağını görebilirdi. Seçenekleri vardı. Ama bunlardan herhangi birini hayata geçirmeden önce iyileşmesi gerekiyordu.

Deborah rüyasında alarminin çaldığını görüyordu ve irkilerek uyandığında bunun alarmı olmadığını fark etti. Öten, annesinin yaşlı horozu Dumpling'di. Gülümseyerek yuvarlandı ve uzun zaman önce babasının, gün ışımadan önce bu kadar yüksek sesle ve uzun süre öttüğü için belirli bir genç horozun boynunu sıkırmakla ve onu tavuk ve köfte haline getirmekle tehdit ettiği günü hatırladı.

Annesi, ona zarar verirse bir daha asla tavuk ve köfte yapmayacağı tehdidiyle karşılık vermişti. Ama adı hoşuna gitmişti ve böylece Dumpling oldu.

Deborah gerindi ve sonra günü düşünmek için sırt üstü yattı. Başka ne yaparlarsa yapsınlar, Ladd'i görmeye geri dönecekti. Kendi kendine bunun sebebinin onu gözetleyecek kimsesi olmaması olduğunu söylemişti. Ama gerçek şu ki, onu görmek uzun zaman önce dinlenmeye bıraktığını sandığı hayaletleri uyandırmıştı.

Onlardan hiçbir şekilde korkmuyordu ama aynı zamanda kendi gerçeğinden kaçmayan bir kadındı. Onu tekrar görmek istiyordu.

Carlie kızarmakta olan pastırma kokusuyla uyandı ve Bayan Ruby'nin evinde olduğunu hatırladı. Pastırmayı çok severdi ama annesi yemek yapamayacak kadar hasta olduğu için uzun zamandır pişirmemişti.

Sonra Carlie bebek evini hatırladı ve Zıpzip'ı da yanında sürükleyerek yataktan fırladı. Zıpzip'ı diğer ikiz yatağın ucuna oturttu ve hızla banyoya gitti. Geri döndüğünde doğruca bebek evine gitti ve bebeği yataktan çıkardı.

"Sabah oldu, Shirley. Kalkma zamanı," diye fısıldadı ve "Shirley "i yemek yemesi için oyuncak evin mutfağına götürerek ve annesinin en sevdiği kahvaltı olan waffle yediriymiş gibi yaparak oynamaya başladı. Sonra Shirley'i bebek evinin oturma odasına götürdü, onu kanepeye oturttu ve sonra ona tekrar fısıldadı - "İşe gitme zamanı" - ve ona sahte bir dizüstü bilgisayar verdi, sonra giyinmeye gitti.

Annesiyle birlikte sürdürdükleri rutinin aynısıydı. Kalbinin derinliklerinde bebeğin gerçek olmadığını ve annesinin de olmadığını biliyordu ama onların hayatını yeniden canlandırmak Carlie'ye bir nebze olsun rahatlık veriyordu.

Bugün Bayan Ruby annesini tekrar görmeye gideceklerini söylemişti ama artık zamanı gelmişti ve biraz korkuyordu. Ya annem doğru görünmüyorsa? Annesinin başkasının değil de *kendi* annesi olduğunu nereden bilecekti? Cenaze evinde birden fazla ölü varsa, onları karıştırmış olabilirler miydi?

Carlie içini çekti ve sandaletlerinin cırt cırtlarını bağlamak için yere çöktü. *Bayan Ruby bilecek.*

Ayağa fırladı ve bebek evinin önünden geçerken Shirley'nin hâlâ çalıştığından emin olmak için içeri baktı ve ardından koridordan gelen sesleri takip ederek mutfığa girdi.

Ruby tam tavadan son pastırma parçasını alıp tabağa koyuyordu ki Carlie kendini duyurdu.

"Uyandım."

Ruby, Carlie'nin görmezden geldiği belli olan karmakarışık sarı buklelerine bakarak, "Evet, öylesin ve giyinmişsin bile," dedi. Tavayı ocaktan alıp ocağın arkasına itti ve Carlie'yi kucağına alıp ona sarıldı. "Günaydın, tatlım. İyi uyudun mu? Kötü rüya görmedin mi?"

"İyi uyudum," dedi Carlie.

"Hey! Günaydın kucaklamam nerede?" Peanut sordu.

Ruby onu yere bıraktı ve Carlie'yi kime sarılacağı konusunda kendi kararını vermeye bıraktı ama Carlie onu hayal kırıklığına uğratmadı. Peanut'ın oturduğu masaya yöneldi ve ona ulaşabilmek için eğildiğinde kollarını boynuna doladı.

"Tatlı kucaklaman için teşekkür ederim," dedi Peanut.

Carlie başıyla onayladı ve masanın diğer tarafındaki sandalyeye sürünerek oturdu.

"Bu sabah krep var," dedi Ruby.

"Nefis," dedi Carlie.

Ruby iki deste hazırladı ve onları iki tabağa koyup masaya taşıdı. Carlie'ye tereyağı ve şurup için yardım etti, sonra onu Peanut'la bıraktı ve biraz daha yapmak için geri döndü.

Hepsi masaya oturduğunda, Carlie bir ısırık daha almadan önce durakladı. "Bayan Ruby, bugün annemi görmeye gideceğim gün mü?"

"Evet, öyle," dedi Ruby. "Uyandığımda telefonumda bir mesaj vardı. Kahvaltıdan sonra gideriz, tamam mı?"

Carlie rahatlayarak başını salladı. Bir ısırık daha aldı ve sonra onlara baktı.

"Yardımcı olarak iyi bir iş çıkarıyor muyum?" diye sordu.

Peanut ve Ruby bu soru karşısında irkildiler ve cevap vermek için acele ettiler.

"Evet, sen harika bir yardımcısın," dedi Peanut. "Çiçekleri en az benim kadar iyi suluyorsun. Ve en iyi sarılmaları sen yapıyorsun."

"Sen gelmiş geçmiş en iyi yardımcısın," dedi Ruby. "Ama burada olmak için hak etmen gerekmiyor. Buradasın çünkü sana sahip olmayı seviyoruz ve böylece bir evin olacak. Ve çünkü annen hepimizin birbirimizi sevmeyi öğreneceğimizi biliyordu. Tamam mı?"

Carlie başıyla onayladı ama bu evdeki yeri henüz belirlenmemiştir. Bu kasabada kimseye ait değildi. Annesi hariç. Ve bu konuda annesiyle konuşması gerekiyordu. Bütün bunların nasıl olması gerektiğini bilmiyordu. Eğer Bay Ruby ve Bayan Ruby onu koruyorsa, bunu ne kadar süre yapmak zorundaydılar? Eğer bundan sıkılırlarsa, o zaman ne olacaktı?

Çatalını tabağa koydu, kreplerin yarısı yenmemiştir.

"Doydum, Bayan Ruby."

"Tamam, tatlım. Git yüzündeki ve ellerindeki yapışkan şurubu yıka, ben de seni anneni görmeye götüreyim."

Carlie sandalyeden kayarak kalktı ve odadan çıktı.

Ruby, onu duymazdan gelir gelmez Peanut'a baktı.

"Bu beni üzüyor. Onu bir yere ödünç gönderilmediğine nasıl ikna edeceğimi bilemiyorum. Kafası çok karışmış olmalı."

Omuz silkti. "Başka türlü olamazdı. Bizim işimiz ona ihtiyacı olan tüm zamanı ve sevgiyi vermek, böylece bizimle birlikte olduğu için kendini güvende hissedebilir."

Ruby başını salladı. "Haklı olduğunu biliyorum ama onun dünyası çok kırık."

"Ve iyileşecek," dedi Peanut. "Git kendini topla. Ben mutfağı temizleyeceğim. Saat ona kadar randevum yok. Ofise birkaç dakika geç gitsem de fark etmez."

Ruby sandalyesinden kalktı, onun arkasından yürüdü ve yanağından öptü. Sesi titriyordu ve gözlerinde yaşlar vardı.

"Sen benim kalbimsin. Beni asla terk edemezsin. Artık sensiz bu dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyorum."

Peanut onu kucağına çekti, kollarını etrafına doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Kimse kimseyi burada bırakmıyor. Sen git benim mutlu kızım ol, biz de Carlie'ye giden yolu buluruz. İki kızımın mutlu olması tek ihtiyacım olan şey."

"Tamam," dedi Ruby. "Temizlik için de teşekkürler."

Ayağa kalkarken Ruby'nin arkasına vurdu.

"Bana sonra ödersin," dedi ve göz kırptı.

Bart Carlson sabahın erken saatlerinden beri yoldaydı ve öğleden sonra Blessings'de olacaktı. Arabayı sürerken ne yaptığını düşündü.

Baba olmak istiyor muydu? Çocuğun iyiliği için duyduğu endişe dürüst müydü, yoksa sadece parasına erişmek mi istiyordu? Nasıl hissettiğinden emin değildi. Çocuğu sadece bir ya da iki kez görmüştü ama bu yüzden onu bizzat görmeye gidiyordu. Onu dezavantajlı bir aileden kurtarmak gibi romantik bir hayali vardı ama eskilerin dediği gibi, "Bunu ancak zaman gösterecekti."

Otelden ayrılmadan önce Mila'yı aramıştı ama çağrı sesli mesaja düşmüştü. Erken kalkan biri değildi, bu yüzden hâlâ uyuduğunu düşündü. Uyandığında ve aramayı kaçırdığını gördüğünde, kontrol edecekti.

Cenaze evine yapılan yolculuk sessiz geçti. Ruby bu kadar küçük bir çocuğa tüm bu travmayı yaşatmak konusunda kararsızdı ama aynı zamanda Carlie'nin annesini görmeye hakkı vardı. Belki bu onun için tüm bu belirsizliği ortadan kaldırırdı. Olmazsa, yarınki mezar başı töreni annesinin hayatındaki yokluğunun son olduğunu teyit edecekti.

Park edip arabadan indiler ve içeri girdiklerinde Ruby, Carlie'nin elini tutup hızlıca sıktı.

"Sen iyi misin?" Ruby sordu.

Carlie durakladı. "Annem hala aynı görünecek mi?"

Ruby, "Uyuyormuş gibi görünecek ve onunla istediğin kadar konuşabilirsin ama cevap veremeyecek," dedi.

Carlie, "Annem beni duyacağını söyledi ama benim onu duymam için çok uzakta olacak," dedi ve sonra gözleri doldu. "Onu duymak istiyorum."

"Biliyorum, sevgilim. Ama yapamayacaksın. Bunu sorun etmeyecek misin yoksa bu çok mu zor? İstersen eve gidebiliriz."

Carlie'nin aklına yatan şey *ev* kelimesiydi. Bu konuyu annesiyle konuşması gerekiyordu.

Carlie, "Ben iyi olacağım," dedi.

"Her adımında yanında olacağım ve annenle özel olarak konuşmak istersen odadan çıkabilirim. Tek yapman gereken bana gitmem gerektiğini söylemek."

Carlie başıyla onayladı. "Ben hazırım," dedi ve birlikte içeri girdiler.

Çalışanlardan biri onları kapıda karşıladı. "Günaydın Ruby. Günaydın, genç bayan."

"Carlie'nin annesi Shirley Duroy'u görmeye geldik."

"Evet, hanımefendi. Bu taraftan," dedi ve onları sağdaki ilk izleme odasına götürdü. "Acele etmeyin. Siz izin verene kadar halkın girmesine izin vermeyeceğiz."

Ruby, "Teşekkür ederim," dedi ve odaya doğru ilerledi.

Tabut için sipariş ettikleri çiçekler bembeyazdı, altın kurdele ve üzerinde *Anne* yazan bir pankart vardı.

"Bu kelime 'Anne' diyor," dedi Carlie.

Ruby, "Evet, o çiçekler annen için senden," dedi.

Carlie beyaz gülleri sevdi ve tabutun ayakucunda durup parmaklarının ucuyla narin yaprakların üzerinde gezindi. Sonra açık kapağın iç tarafındaki beyaz bulutlara baktı ve içeriği görmeye çalıştı ama tek görebildiği annesinin alnının bir kısmı ve saçlarıydı.

Carlie, "Bayan Ruby, onu göremiyorum," dedi.

Ruby, "Şu katlanır sandalyeyi getireyim, üzerinde durabilirsin," dedi ve sandalyeyi alıp tabutun başına koydu.

Carlie Ruby'nin yardımıyla yukarı tırmandı ve Ruby onu sabitlemek için kolunu Carlie'ye doladığında Carlie bundan rahatlık duydu.

Ruby Shirley'i ilk kez yetişkin bir kadın olarak görüyordu ve onun ne kadar güzel olduğuna ve görünüşünde ne kadar az değişiklik olduğuna hemen dikkat etti. "Çok güzel görünüyor. Tıpkı onu hatırladığım gibi," dedi Ruby.

Carlie ne düşüneceğini bilmiyordu ama Shirley'nin koluna uzanıp sert ve soğuk eti hissettiğinde elini geri çekti. Ruby'ye bakarken sesi titriyordu.

"Kolu... sert ve soğuk, Bayan Ruby. Ona bir battaniye getirmeleri gerekiyor."

Ruby iç çekti. Bir çocuğu tatmin edecek bir cevap bulmak için çabalıyordu ve gerçeğe yöneldi.

"Battaniyeye ihtiyacı yok, tatlım. Artık sıcak ya da soğuk hissetmiyor... ya da acı, hasta ya da zayıf. O artık iyi ve mutlu. Bedeni sert ve soğuk hissediyor çünkü onun sıcak ve yumuşak parçası olan ruhu artık bedeninde değil. O cennette."

Carlie başladı. "Ama neden bedenini yanında götürmedi?"

"Çünkü kırık ve hastaydı, hatırladın mı?" Ruby söyledi.

"O zaman zaten oradaysa neden küçük bir eve ihtiyaç duydu? Cennete giderken içinde yaşaması için olduğunu sanıyordum."

"Küçük evler burada bizden geriye kalanlar için."

Carlie bunu birkaç dakika düşündü. "Annemle konuşmam gerek. Kendi başıma."

Ruby ona çabucak sarıldı, sonra da kapıyı işaret etti.

"Şu sandalyeyi görüyor musun?"

Carlie başını salladı.

"Gidip şuraya oturacağım. Seni duyamayacak kadar uzakta olacağım, böylece istediğin kadar konuşabilirsin. Bitirdiğinde gideriz."

"Tamam," dedi Carlie ve annesine dönmeden önce Ruby'nin oturmasını bekledi. Ona baktığı anda Ruby bir kez daha gözyaşlarına boğuldu. "Anne, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bayan Ruby'nin görevi beni korumak. Ama ben onun için ne yapabilirim?"

Sonra gözlerini kapatıp dinledi, bir cevap duymak için dua etti ama tek duyduğu başka bir görüş odasındaki seslerin uzaktan gelen mırıltılarıydı, bu yüzden konuşmaya devam etti.

"İşlerin yapılmasına yardım ediyorum. Çok çalışıyorum anne. Bay Ruby ve Bayan Ruby bana iyi davranıyorlar. Ama onlar sen değilsin ve her şey farklı ve ben her zaman yanlış bir şey yapacağım ve beni ele verecekler diye korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum anne. Bana hayal edebilir misin? Her şeyi berbat edip evlatlıklara gitmek istemiyorum." Durakladı, sonra biraz daha yaklaştı. "Bana cennete gittiğinde bir parçanın geride kaldığını söylememiştin."

Yine cevaplar yoktu, ama çok konuşmuştu ve insanların soru sorduğunuzda cevap verdiği bir yerde olmak istiyordu.

Döndü ve Ruby'ye baktı.

"Gitmeye hazır mısın?" Ruby sordu.

Carlie başıyla onayladı, sonra sandalyeden indi ve doğruca Ruby'nin kollarına atıldı. Onun teninin sıcaklığı, parfümünün hafif kokusu ve dokunuşundaki nezaket Carlie'nin annesinden beklediği şeydi. Ama bunun bir daha asla gerçekleşmeyeceği gerçeği tam anlamıyla ortaya çıkmıştı. Anlamıştı. Bilmesi zor, korkunç bir şeydi ama anlamıştı.

El ele binadan çıkıp gün ışığına doğru yürüdüler.

Carlie durdu ve yukarı baktı, ağaç tepelerinin ötesine, hava akımlarında süzülen kuşların ötesine, pamuksu bulut tutamlarının ötesine baktı.

"Ne görüyorsun?" Ruby sordu.

"Yok bir şey. Sadece annemi arıyordum ama sanırım o çoktan gitti."

Bart Carlson yakıt ikmalı yapmak ve öğle yemeği yemek için Savannah'nın yaklaşık bir saat dışında durdu. Mila'nın telefonuna cevap vermemiş olmasından dolayı biraz endişeliydi. Öfkeli biriydi ve tehdit edildiğinde ani tepkiler veriyordu. Ve Bart ona bir ultiatom verdiğinde Mila bunu reddetmekle kalmamış, kendi ultiatomunu da vermişti. Kimsenin çocuğuna -kendi çocuğuna bile- annelik yapmaya niyeti yoktu ve ya kabul edecekti ya da gidecekti.

Yakıt doldururken pompaların diğer tarafında bir araba durdu. Eski püskü bir SUV'du ve arkasında üç çocuk, önünde de iki camı da açmış bir çift oturuyordu. Gün sıcaktı ve yüzlerindeki terden ve vücutlarına yapışan kıyafetlerden bunu hissediyorlardı. Hepsinin bir banyoya ve temiz giysilere ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Sonra anne arabadan inip çocuklar için kapıyı açtı; çocuklar köpek yavruları gibi dışarı yığıldılar, birbirlerinin üzerinde yuvarlandılar, konuştular ve gülüştüler.

İnsanların neden paraları yetmediği halde çocuk sahibi olduklarını merak ederek ve onlarla ilgili her şeyi yargılayarak izliyordu ki, en küçüğü, küçük bir kız, aniden ayağı takıldı ve betona düştü, hemen dizinin derisi yüzüldü ve kanamaya başladı.

Ağlamasına fırsat vermeden annesi onu kucağına alıp sevmeye ve tatlı bebeğinin yaralanmasına ne kadar üzüldüğünü söylemeye başladı.

Küçük kız kan konusunda endişeliydi ama annesi ona sadece yanağından bir öpücük verdi.

"O kanı banyoda yıkayacağız ve sonra gitmeye hazır olacaksın. Ve eğer anneniz için büyük bir kız olursanız, babanızdan şu makineden bir kola almasını isteyeceğiz. İçinde bolca buz ve üç pipet olacak ve hepiniz bu sıcak günde soğuk bir şeyler içebileceksiniz, tamam mı?"

Küçük kız başını salladı ve hepsi içeri girerken yüzünü annesinin boynuna sakladı.

Küçük bir yaralanmaydı ve her yerde çocukların başına sayısız kez gelen bir şeydi. Dizinde bir sıyrık. Bir kucaklama ve öpücük ve her şey yolunda. Ancak

Bart, Mila'nın evlerine küçük bir kız getirme konusunda ne kadar nefret dolu olduğunu hatırlayıp duruyordu. Bart isteyken Carlie'yi kim rahatlatacaktı? Tam zamanlı bir dadı tutmaları gerekecekti ve o Mila'dan daha güvenilir olabilir miydi? Birdenbire niyetinden şüphe etmeye başlamıştı. Mila bu sabah attığı mesaja geri dönmemişti, bu yüzden tekrar mesaj atmak yerine onu aradı.

Kadın cevap verdiğinde gülüyordu ve adam arka planda sesler ve daha fazla kahkaha duyabiliyordu.

"Merhaba," dedi Mila.

Bart kaşlarını çatı. "Hey. Sadece iyi olduğundan emin olmak için kontrol ediyordum.

Bu sabah mesajıma cevap vermedin."

"Söyleyecek bir şeyim yoktu," dedi Mila. "Sen lanet olası görevine devam ediyorsun ve ben de arkadaşlarımla öğle yemeği yiyorum."

Bart'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Binaya doğru baktı, annesinin ne kadar sevgi dolu olduğunu düşündü ve bunu hemen durdurması gerektiğini içinden geçirdi.

Kızın istediğini bildiği kavgaya girmek yerine, bağlantıyı kopardı. O kadar kızgındı ki düşünemiyordu ama başkasının çocuğunun peşinden koşmanın bir hata olduğunu zor yoldan öğrenmişti.

Tankın sesi kesildi. Döndü ve baktı. Benzin deposu doluydu. Hortumu kapattı, benzin kapağını yerine taktı ve en yakın fast-food restoranına gidip bir hamburger aldı ve eve doğru yola koyuldu.

Shirley Duroy'un çocuğunun iyi bir yerde olmasını gerçekten umuyordu ama eğer değilse, annesinin ölmesine izin verdiği için bu Tanrı'nın suçuydu. Mila'ya gelince, ona eve geleceğini söylemeyecekti. Sadece gelecek ve görülecek ne varsa görecekti.

Adam araba kullanırken ve yemek yerken iki kez aramış ama adam açmamış. Sonra iki kez daha aramış ve adam sesli mesaja yönlendirmiş. Kadın bir mesaj göndermiş ama adam bunu da görmezden gelmiş ve arabayı sürmeye devam etmiş. Ama yine gece boyunca durmayacaktı. Direkt yola koyuldu. Saatin kaç olduğu önemli değildi.

eve varmıştı. Saat kaç olursa olsun, onu bir sürprizin beklediğini hissediyordu.

Ruby ve Carlie'nin cenaze evine yaptıkları ziyareti unutturacak bir şeye ihtiyaçları vardı, bu yüzden Ruby kurabiye almak için Crown'a gitti.

Carlie fırın ve şarküteriden hemen etkilenmiş ve beğendiği şeyleri işaret ederken tanıdık bir ses duymuş ve arkasını döndüğünde Melvin Lee'nin onu işaret edip hakkında konuştuğunu görmüştür.

"Hey, anne! İşte yeni arkadaşım, Carlie. Hey, kızım, bunlar annem ve küçük kardeşim."

Carlie gülümsedi ve el salladı, yeni arkadaşının bu kadar yüksek sesle ve bu kadar hızlı konuşma yeteneğinden ve ayrıca yürümeye başlayan bebekten büyülenmişti. Daha önce hiç bebeklerle birlikte olmamıştı.

Junie herkesin bahsettiği yetim çocuğu nihayet görebilmek için merakla dönüp baktı ve sarı saçları ile mavi gözlerinin ardındaki hüznü hemen fark etti. Çocuğun ne kadar korkmuş ve tedirgin olduğunu düşününce içindeki anne yüreği parçalandı.

"Merhaba Carlie. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Oğullarım parkta birlikte oynadığınızdan bahsetti. Bir gün bizim eve gelip oynamanız gerekecek. Kum havuzu ve salıncakları olan büyük bir arka bahçemiz var."

Melvin Lee, "Evet ama kum havuzundaki kedi kakasına dikkat etmeliyiz," dedi. "Çocuklar kapağını açık bırakırsa, orası kaka şehri olur."

Junie kızardı. "Tanrı merhamet etsin, Melvin Lee. Ne söyledin ama."

Melvin Lee omuz silkti. "Arkadaşımın kedi pisliğine bulaşmasına izin veremem. Leş gibi kokuyor."

Carlie onun söylediği her şeyi anlamış gibi başını sallıyordu ama daha önce hiç evcil hayvanları olmamıştı ve kedilere ve onların kaka yapmak için çukur kazıp sonra da üstünü örtme eğilimlerine yabancıydı.

Ruby'nin yüksek sesle gülmemek için yapabileceği tek Şey buydu. Melvin Lee, en iyi Güney terminolojisiyle, *bir tedbirdi*.

"Kurabiye alıyoruz," dedi Carlie.

Melvin Lee hüzünlü görünüyordu ama sormadı. "Sanırım büyükannem bize kurabiye yapıyor." Başını kaldırıp annesine baktı. "yle değil mi anne?"

"Doğru değil mi?" diye düzeltti Junie.

Melvin Lee kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Ben de sana soruyordum."

"Bunları alıp eve gitmeliyiz. Lucy hasta ve Arnie de aynı Şeyden muzdarip. Bir çeşit mide mikrobi."

Melvin Lee, "Ben böcek falan almayacağım," dedi ve el salladı. "Hoşça kal kızım. Oyun oynamak için güvenli olduğunda sana haber veririm."

Junie kaşlarını çattı. "Diyorum ki, Melvin Lee. Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Lanet olsun anne, sanırım onu arayacağım. Bayan Ruby'nin telefonu var. Sanırım Carlie'nin onunla konuŐmasına izin verecektir."

Ruby sırtıttı. "Sanırım yapacağım. Annende numaram var."

Carlie yeni arkadaşıyla karŐılaŐtıėı için neŐeli görünüyordu ve kurabiye torbasıyla kapıdan çıktıklarında Ruby'nin elini tutuyordu.

Ruby, Elliot Graham'ın arabasından inip durduğunu ve Carlie'ye baktığını gördüğünde otoparka doğru gidiyorlardı ama bunu önemsemedi. Kasabada yeniydi ve Şu ana kadar neredeyse herkes ona bakıyordu.

Ama sonra Elliot onlara doğru ilerledi ve arabaya varmadan nlerini kesti.

"Günaydın, Ruby. Kızınız için bir mesajım var. Alabilir miyim?"

Ruby i çekti. "İyi bir tane olması gerekiyor. Burada zor zamanlar geçiriyoruz." Elliot Ruby'nin yanındaki küçük sarışına baktı.

"Günaydın. Benim adım Elliot. Sen Carlie misin?"

Carlie başını kaldırıp Ruby'ye baktı.

"Sorun değil. O bir arkadaş," dedi Ruby.

Carlie yaşlı adama tekrar baktı. Nazik gözleri ve gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar vardı ve saçları gür ve kar gibi beyazdı.

"Evet, ben Carlie."

Elliot başıyla onayladı. "Güzel. Shirley adında birinden sana bir mesaj getirdim. Bu isimde birini tanıyor musun?"

Carlie'nin gözleri doldu. "Bu benim annemin adı. Ama o öldü ve cennete gitti."

Elliot başını salladı. "Biliyorum. Bazen cennetteki insanlar benimle konuşuyor çünkü onları duyabilen kulaklarım var."

Carlie'nin nefesi kesildi. "Annemi duyabiliyor musun?"

"Evet. Bu sabah ona sorular sorduğunuzu söyledi. Cevapları bende. Artık ona soru sorma konusunda endişelenmene gerek olmadığını söyledi. Sorunların olduğunda Bayan Ruby'ye sorman gerektiğini söyledi. O sana her zaman yardım edecek, tıpkı seninle ilgilenerek annene yardım ettiği gibi. Anladın mı?"

Carlie başını salladı.

"Ayrıca... ne kadar uzun süre birlikte olursanız, birbirinizi sevmeyi ve birbirinize güvenmeyi o kadar çok öğreneceğinizi söyledi. Bayan Ruby ile yaşama hakkını kazanmak zorunda olmadığını söyledi. Bu zaten halledilmiş ve güvendesiniz. Ayrıca kimsenin sizden bıkmayacağını ve bunun ne anlama geldiğini anlayacağınızı söyledi."

Ruby ağlamak istedi. Carlie'nin bu sabah annesiyle ne hakkında konuştuğunu artık biliyordu. *Tanrım, lütfen onun istenmeyen kişi olma korkusunu ortadan kaldırmama yardım et.*

Elliot Ruby'ye baktı ve göz kırptı. "Yapacak. Sen de sabırlı olmalı ve güvenmelisin."

"Annem şimdi güvende mi?" Carlie sordu.

"Güvende ve iyi. Kalamadığı için üzgün ama burada iyileşemedi."

Carlie Ruby'nin bacağına yaslandı. Bunu anlamıştı.

"Sizinle tanışmak bir zevkti," dedi Elliot, sonra Ruby'ye baktı. "Kıskanç dillere karşı dikkatli olun. Sorun yaratabilirler. Ama sen sebat edeceksin."

Ve sonra Ruby ona açıklama yaptıramadan gitmişti. Carlie arkasını döndü ve Ruby'nin bacaklarına sarıldı.

"Dileğim gerçekleşti. Dileğim gerçekleşti. Annem beni duydu." "İhtiyacın olan cevaplar bunlar mı?"

Ruby sordu. Carlie başıyla onayladı.

Ruby Carlie'yi arabaya kadar götürdü ve arka koltuğa oturttu, sonra da onun yanındaki koltuğa oturdu.

"Korktuğun için üzgünüm ve seni güvende tutacağımız konusunda bize güvenmediğin için çok üzgünüm. Ama tatlım, sana söz veriyorum... Sen Bay Ruby ve benim için bir hazinesin. Ve belki bir gün, bizim evimiz de senin evin gibi hissettiğinde, artık korkmayacaksın."

Carlie sözleri duydu. Kulağa hoş geliyorlardı ve belki de kalbi o kadar üzgün olmadığına, Bayan Ruby'nin vaat ettiği her şeyi hissedecekti.

"Tamam mı?" Ruby sordu. Carlie başını salladı. "Tamam."

"Şimdi eve gidelim. Kurabiyelerimiz ve buzdolabında soğuk limonatomuz var. Arka bahçedeki çardakta oturup sinek kuşlarını izlemeye ne dersiniz, siz de perileri arayabilirsiniz. Belki onlar için bir yere kurabiye kırıntısı bırakırsın. Tatlı sevdiklerini duymuştum."

"Evet. Bunu yapmak istiyorum Bayan Ruby."

"O zaman gitsek iyi olur," dedi Ruby ve Elliot Graham'ın mucizesini ve dünyaya verdiği armağanı düşünerek eve doğru yola koyuldu.

Bölüm 9

Ruby heyecanla eve doğru yola çıktı. Carlie evlerinin arka tarafındaki bahçeyi çoktan keşfetmiş ve ona aşık olmuştu. Ama bunu Peanut ile paylaşmıştı. Bugün, bahçeyi onunla paylaşan Ruby olacaktı.

Eve girer girmez Ruby ayakkabılarını çıkardı ve buzdolabından bir şişe limonata aldı.

Carlie, Bayan Ruby'nin yalınayak olmasına çok sevindi ve hemen kendi ayakkabılarını da çıkardı.

"Sen kurabiyeleri getir. Ben de limonata alayım," dedi Ruby ve arka kapıdan çıktılar.

Carlie hemen hareketlendi ve çardağa giden yolda yanından geçtikleri çiçekleri tanımaya başladı.

"Bunlar 'zaleas ve bu da kar çalısı," dedi. "Kartopu çalısı," diye düzeltti Ruby.

Carlie başıyla onayladı ve konuşmaya devam etti. "Bir sürü gülün var, bir de şunlar. Onlara ne dediğinizi hatırlamıyorum ama maviler ve ben maviyi severim."

"Bunlara bekâr düğmesi deniyor. Ben de maviyi severim," dedi Ruby, sonra durdu ve işaret etti. "Bakın! Şu yemlikte sinek kuşları var."

"Görünüşe göre hava dansı yapıyorlar," dedi Carlie.

Ruby gülümsedi. "Biraz dans ediyor gibi görünüyorlar. Buna havada süzülme deniyor. Kanatları o kadar hızlı hareket ediyor ki bu onları düşmeden yerinde tutuyor. Bu bir çeşit sihir, sence de öyle değil mi?"

Carlie bakakaldı. "Periler gibi mi?"

"Evet, eğer bahçemde periler varsa, bu da sihirli olurdu," dedi Ruby.
"Şimdi gölge bir yer olan çardağa gidelim."
"Evet, gölgeli bir yere!" dedi Carlie ve oraya doğru koşmaya başladı.
Ruby'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, onun bir şeyden kaçmak yerine bir şeye doğru koşmasını izliyordu.

Deborah kahvaltıdan hemen sonra Ladd'in evine gitti. Posta kutusundan çünkü postayı aldı ve eve götürdü, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kontrol etti, sonra dolabın üzerinde duran bir telefon şarj cihazı gördü ve aklına telefonunu aramak geldi. Belki de kamyonetindeydi. Eğer öyleyse, muhtemelen onu almak isterdi. Böylece garaja gitti ve kamyonetine bakmaya başladı. Kanı temizlerken telefonu gördüğünü hatırlamıyordu ama sonra aklına konsol geldi ve konsolu açtı.

Ve işte oradaydı. Onu aldı, şarj cihazıyla birlikte SUV'sine götürdü ve Sam'i beslemek için ahıra doğru yola çıktı. Daha sonra sığırları kontrol etmek için evin altındaki otağa gitti ve otuz baş ve on dört buzağı saydı. Bir dahaki sefere onu gördüğünde sayının doğru olup olmadığını soracaktı.

Eve döndüğünde Maggie onu bekliyordu. Deborah Ladd'in telefonunu odasına götürdü, şarja taktı ve sonra annesiyle birlikte gitti.

Ahırları ve makine ambarlarını dolaştılar, satılacak makinelerin listesini yaptılar ve Maggie'nin saklamak istedikleriyle ilgili notlar aldılar, sonra bahçeye geri döndüler ve olgunlaşmış domatesleri topladılar.

"Yeşil fasulyeler yeniden toplanmaya hazır," dedi Maggie. "Ben gidip kovayı getireyim."

"Yapabilirim anne," dedi Deborah.

Maggie gülümsedi ve başını salladı. "Biliyorum tatlım, ama bahçede çalışmayı seviyorum. Ellerimi toprağa sokmak beni sakinleştiriyor."

"Anlaşıldı," dedi Deborah ve annesi fasulyeler için bir kova almak üzere kulübeye giderken domateslerle birlikte eve girdi.

Domatesleri lavaboda bıraktıktan sonra Deborah alet çantasından çim biçme makinesini aldı ve ön ve arka bahçeyi biçti. İşini bitirdiğinde annesi yeşil fasulyeleri toplamış ve evde öğle yemeği için tavuk salatası yapıyordu.

Deborah arka kapıdan girerken, "Güzel kokular geliyor," dedi. "Taze marul yaprakları üzerinde tavuk salatası ve şeftalili el turtası," dedi Maggie. "Vay canına anne, kulağa çok güzel geliyor ve ben uzun zamandır el turtası yememiştım.

yaşlar. En iyisini sen yaparsın. Önce tatlı istiyorum."

Maggie güldü. "Her zaman önce tatlıyı isterdin."

Deborah sırtıttı. "Ve sen bana hep hayır derdin çünkü yemeğimi mahvederdi. Ama hiç mahvetmedi."

"Biliyorum. Sen büyüdükçe büyüdün ve ben ne kadar uğraşsam da o uzun bacakları dolduramadım. Büyükbaban Ryman'ın boyuna sahipsın," dedi Maggie.

"Ve siyah saçların," dedi Deborah.

Maggie parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Eskiden koyu renkti," dedi. "Şimdi çok fazla gri var."

"Saçların çok güzel anne. Sana çok yakışıyor."

Maggie gözlerini devirdi. "Benim için yaşılanıyor ama şikayet etmiyorum. Hayatta olduğum yer burası, hepsi bu. Git yıkan. Her şey hazır."

Deborah hızla uzaklaştı. İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Sıcak, yorgun ve açtı. Masada serinliyor ve annesiyle birlikte güzel yemekler yiyordu. Daha ne isteyebilirdi ki?

Elini yüzünü yıkarken aklına Ladd Daltry geldi ama onları bir kenara bıraktı. Serinlemeye çalışırken eski aşklarını düşünmenin sırası değildi.

Maggie ve Deborah öğle yemeğini yeni bitirmişlerdi ve bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken Deborah taşınma konusunu açtı.

"Selam anne. Zaten şehirde olsaydın bu taşınma daha kolay olurdu. Saklamak istediğin mobilyaları seçtiğin eve taşıyabilir ve geri kalanını ev ve mülkle birlikte satmak üzere bırakabilirdik."

Maggie başını salladı. "Biliyorum ama taşındığımda satın almak mı yoksa kiralamak mı istediğimi hâlâ bilmiyorum."

Deborah durakladı. "Çiftliği bırakmaktan nefret ediyorsun, değil mi?"

Maggie'nin omuzları çöktü. "Seviyorum. Sevdiğim her şey burada... Josh hariç. *Yapmayı* sevdiğim her şey burada. Bahçem. Tavuklarım. Çiçeklerim. Burası evim."

Sonra Deborah cevap veremedi Maggie'nin telefonu çaldı. Aşağı baktı ve kaşlarını çatı.

"Huzurevinden geldi," dedi ve göğsüne bastırdı.

"Cevap ver anne," diye ısrar etti Deborah ve Maggie cevap verirken son bulaşıkları da yerleştirip oturdu.

"Merhaba. Bu Maggie."

"Maggie, bu Loyal Prevet."

Huzurevi müdürü uzun zamandır arkadaşındı ama nadiren arardı.

"Merhaba, Loyal. Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Hayır, hanımefendi, değil. Josh'un yaklaşık on beş dakika önce ağır bir kalp krizi geçirdiğini üzülerek söylemek zorundayım. Onu geri getirmek için çok uğraştık ama hayata döndüremedik."

Maggie, "Hayır, hayır, orada olmalıydım," dedi ve ağlamaya başladı.

"Hepimiz çok üzgünüz Maggie. Lütfen taziyelerimizi kabul et." Deborah panikledi. "Anne? Ne oldu?"

"Baban... o öldü. Kalp krizi geçirdi. Onu hayata döndüremediler.

Sen Loyal ile konuş. Düşünemiyorum," dedi ve telefonu Deborah'ya verdi.

Deborah midesine tekme yemiş gibi hissetti. Nefes almakta zorlanıyordu ve gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı. Buna hazırlıklı olduğunu sanıyordu ama

değildi. Gözlerini sildi ve derin bir nefes aldı. "Bay

Prevet, bu Deborah."

"Kaybınız için çok üzgünüz."

"Teşekkür ederim, ama ne oldu?" diye sordu.

"Yemek yemek istemiyordu. Onu odasına geri götürüyorduk ki tekerlekli sandalyeye yığıldı, bilinci kapalıydı. Kalp masajına rağmen hiç uyanmadı."

Deborah'nın midesi bulanıyordu.

"Babam şimdi nerede?"

"Ambulans onu hastaneye götürdü ama bu sadece bir formaliteydi. Burada önce hemşiremiz, ardından da acil yardım ekipleri tarafından taburcu edildi."

"Blessings'e geliyoruz. Lütfen hastaneye onu hiçbir yere götürmemelerini söyleyin."

"Evet, hanımefendi, kesinlikle yapacağım," dedi ve telefonu kapattı.

Deborah telefonu annesine uzattığında gözyaşlarını yutuyordu.

Maggie, "Onu görmem gerek," dedi.

"Biliyorum anne. Onlara geleceğimizi söyledim. Git ne yapman gerekiyorsa yap.

Hazır olduğunuzda gideceğiz."

Maggie ayağa kalktı, sonra Deborah'ya uzandı ve ona sarıldı. Deborah artık Josh'tan geriye kalan tek şeydi ve onu bırakmak istemiyordu.

Deborah annesinin tutuşundaki paniği hissetti. Gerçeği söylemek dışında, bunu ikisi için de kolaylaştıracak hiçbir şey söyleyemezdi.

"İkimiz de bu günün geleceğini ve onun giderek zayıfladığını biliyorduk. Kasabaya taşınmak istemenin bir nedeni de buydu. Kalbim bizim için çok üzgün ama babamın eski haline dönmesini dilemeyeceğim. O kapana kısılmıştı anne. Ve şimdi özgür."

"Biliyorum tatlım, biliyorum. Sadece... bu bir şok. Her gün onun eski halini özleyorum ama o adam gideli yıllar oldu. Olana tutundum ve

iyiymişiz gibi davrandık. Ama değildik ve bunu onun gözlerinde gördüm. Sadece üzgünüm. Çok üzgünüm."

"Ben de öyle... ama bunu birlikte çözeceğiz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum ve burada olduğun için çok mutluyum. Ayakkabılarımı değiştirmem için bana birkaç dakika verin."

Deborah onun uzaklaşmasını izledi ve ağladığını biliyordu ama gözyaşlarının iyileştirici olduğunu da biliyordu. Sonra üzerinde ne olduğuna baktı ve temiz bir şeyler giymek için koştu.

Birkaç dakika içinde kasabaya doğru yola koyuldular ve yol boyunca Deborah, bu iş bittiğinde Blessings'ten ayrılmak ve hayatının geri kalanını annesiyle ilgili böyle bir telefon bekleyerek geçirmek istemediğini düşünüyordu. Ladd'i düşündü, onu teselli edecek yaşayan bir aile üyesi olmadan hastanede tek başına. Yaptığı şeyi değiştirmedeği takdirde, bir gün kendisi de bu duruma düşebilirdi.

Geleceğini yeniden düşünmesi gerekiyordu.

Deborah ve annesi Blessings'e doğru yola çıkarken, Darren ve Cheryl Payne çoktan şehre varmışlardı. Darren, Cheryl ve çocukları market alışverişi için Crown'a bıraktı ve Ladd'i kontrol etmek üzere doğruca hastaneye gitti. Diğer şeylerin yanı sıra, özür dilemeleri de gerekiyordu.

Ladd ayaktaıdı, yaşlı bir adam gibi yürüyordu çünkü doğrulmaya çalıştığında canı çok acıyordu ama kısmen çöken akciğeri yeniden şişmişti ve başındaki ağrı biraz daha iyiydi. Hemşire onu koridorda yürütmüştü ve odasına doğru gidiyorlardı ki kafasını kaldırdığında Darren Payne'in yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle kendisine doğru geldiğini gördü.

İç çekti. Belli ki Darren öğrenmişti.

Darren onlara yetişmek için birkaç adım ötede durdu ve Ladd onu duyabilecek kadar yaklaştığı anda özür dilemeye başladı.

"Aman Tanrım, Ladd. Çok özür dilerim. Çok, çok üzgünüm."

Ladd başını salladı. Bir eli göğsünde, diğer eli hemşirenin omzundaydı.

"Aynı anda hem konuşup hem yürüyemezsin. Beni takip et," dedi Ladd ve Darren da öyle yaptı.

Hemşire onu odasına götürdü ve yatağına geri yerleştirdi.

"İlaçlarını alma vaktin geldi. Hemen döneceğim," dedi ve odadan çıkarken yanından geçtiği Darren'a başıyla selam verdi.

O gider gitmez Darren yatağın kenarına geçti.

"Cheryl ve ben bu olay için ne kadar üzgün olduğumuzu anlatamam. Deborah geldiğinde ve-"

"Deborah sana söyledi mi?" Ladd sordu.

Darren omuz silkti. "Öyle de diyebilirsin. Temel olarak, boğayı satın aldığım için bana isyan yasasını okudu. Bu bir hataydı. Bunu ilk kabul eden ben olacağım. Ve neredeyse seni öldürüyordu. Bil diye söylüyorum, çit tamir edildi, boğa gitti... satıldı... ve bu bir daha asla olmayacak."

"Bildiğim iyi oldu. Neden böyle bir şey aldınız?" Ladd sordu.

"Aklıma rodeo için boğa yetiştirme fikri geldi. Onlar için iyi para ödüyorlar. Ama saldırgan bir cins satın almanın tehlikeli olacağını hesaba katmamıştım. Bu içimdeki aptal Güneyli çiftçi çocuk. Benim kafamda çiftlik hayvanı çiftlik hayvanıydı, dövüşmek, ata binmek ve insanların canına okumak için yetiştirilmedikleri sürece. O yüzden gitti ve artık kendi arazinizde her yerde güvende olacaksınız," dedi Darren.

Ladd, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

Darren, "Sana bir şey daha sormam gerekiyor," dedi. "Sağlık sigortanız var mı?"

Ladd, "Evet, masrafların çoğunu karşılayacaktır," dedi.

"Şunu bilin ki karşılamadığı her şey benden. Ödenmesi gereken bakiye için faturayı bana göndermeleri için buradaki iş ofisine haber vereceğim."

Ladd, "Bunu yapmak zorunda değilsiniz," dedi.

Darren, "Aynada kendime tekrar bakmak istersem yaparım," dedi. "O zaman teklif kabul edildi," dedi Ladd. Hemşire Ladd'in ağırı kesicilerini getirdiğinde Darren kenara çekildi. "Görünüşe göre birazdan rahatlayacaksın dostum. Ben gidiyorum. Şimdi git, ama senin için evinde yapabileceğim bir şey var mı?" "Hayır, Deborah işlerle ilgileniyor." "Satıyor musun?" Darren sordu. "Henüz karar vermedim. Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Ladd. "Elbette, tekrar özür dilerim," dedi Darren ve başı öne eğik, omuzları çökük bir halde oradan ayrıldı.

Hemşire nabzını ölçerken Ladd'ın rengine baktı. "Seni yaralayan boğanın sahibi olan adam mı?" diye sordu. "Evet," dedi Ladd. "Seni öldürmediği için şanslı," dedi. "Şansın bununla hiçbir ilgisi yok. Hayattayım çünkü komşum Deborah Ryman saldırıya şahit oldu. Boğayı kovaladı, zavallı kıcıımı kamyonu sürükledi ve beni acile götürdü."

"Tam bir kadın gibi görünüyor," dedi hemşire. "Şimdi biraz dinlenmeye çalışın."

Ladd içini çekti ve kadın odadan çıkarken Deborah ve Maggie'nin aşağıdaki otoparkta içeri girmekte olduklarından habersiz gözlerini kapadı.

Maggie solgun ve titriyordu ve Deborah içeriye girerken her adımda ona tutunmaya çalışıyordu. Kendini güçlü ve yetkin hissetmiyordu. Kendini on yaşlarında hissediyor ve babasının yüzünü görmekten korkuyordu ve kasabaya ilk geldiğinde, hatta eve gitmeden önce onu görmek için yolda durduğuna ne kadar memnun olduğunu düşünüyordu.

Onun kendisini tanımadığını neredeyse anında anlamıştı. Ona ilk kez baba dediğinde ve gözlerindeki panik ifadesini gördüğünde, hiçbir şey görmemişti.

ve şimdi o gitmişti. O anıyı silkeledi ve içeri girerlerken annesinin elini tutmaya devam etti.

Maggie doğruca resepsiyon görevlisine gitti.

"Kocam, Josh Ryman, burada. Nerede o?"

Deborah memurun yüzündeki paniği gördü ve ekledi, "Zaten vefat ettiğini biliyoruz."

"Bir hemşire çağırayım," dedi memur ve masadan fırladı, birkaç dakika sonra peşinde bir hemşireyle geri döndü.

"Hanımlar beni takip ederseniz," dedi hemşire ve acildeki bir bölme doğru ilerledi. Kapıyı açtı ve onları içeri aldı, çarşafı omuzlarının üstüne kadar çekti, sonra başını kaldırdı. "Lütfen en derin taziyelerimizi kabul edin. Kaybınız için çok üzgünüz," dedi ve çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Maggie onu duymadı. Önündeki adamın yüzüne kilitlenmiş, ne zaman tanıştıklarını hatırlıyordu. İlk randevularını. İlk öpüşmelerini. Düğünlerini. Ebeveyn oluşlarını ve Deborah'ın söylediği ve yaptığı her şeye hayran kalışlarını. Her kahkahayı, her gözyaşını, birlikte katlandıkları her zorluğu hatırlıyordu. Adamın kolunu okşadı ve bir tutam saçını alnından uzaklaştırdı.

"Oh, Josh... böyle biteceğini düşünmemiştim," dedi ve sonra ağlamaya başladı.

Deborah babasının ona öğrettiği her şeyi hatırlamaya devam etti. Varlığının her yönüyle sevmek ama tek başına da mutlu olabilecek kadar güçlü olmak. Başkaları hayatında ne yapması gerektiğini düşünürse düşünsün kendine inanmak, çünkü inanmazsa hayatını boşa harcayacaktı. Biri hariç, hayatının her dönüm noktasında yanında olmuştu. Eğer evlenirse, koridorda yalnız yürüyecekti.

Annesine sarıldı ve anıların onu yıkamasına izin verdi, her ikisi de dünyalarındaki bu yeni delikten dolayı kırıldılar, gözleri şişene ve ağlayacak gözyaşı kalmayana kadar ağladılar.

Ladd'in doktoru Evan Morris akşam vizitesini yapıyordu ve Ladd tepsisindeki yemeği kurcalarken içeri girdi. "İyi akşamlar, Ladd. Yemeğinde bir kusur mu buluyorsun?" diye sordu gülümseyerek.

Ladd kaşlarını çatı. "Yapmamaya çalışıyorum," dedi ve hemşire doktorun onu kontrol edebilmesi için tepsisini masaya taşıırken çatalını bir kenara bıraktı.

"Yaptığım işe bakmayı severim," dedi Morris ve stetoskopunu çıkardı. "Nefes alış verişin nasıl? Nefes alırken hâlâ acı çekiyor musun yoksa artık iyi nefes alıyor musun?"

"Evet, nefes almak acı veriyor ama alabiliyorum."

Morris başını salladı. "O zaman suçu kırık kaburgalara atıyorum," dedi ve Ladd'ın başının arkasındaki zımbaları daha iyi görebilmek için Ladd'ın yatağının başını biraz daha kaldırdı. "Bunlar sana hâlâ sorun çıkarıyor mu?"

"Kırık kaburgalarımı bozmadan yatabilmemin tek yolu sırt üstü yatmak. Ama kafamın arkasında zımbalar ve sırtımın her yerinde beni öldürmeye çalışan boğanın toynak izleri var, bu yüzden rahat değilim, eğer sorduğunuz buysa."

"Üzgünüm," dedi Morris. "Bir süre daha ağrı kesici ilaçlara devam etmek ve buz torbaları sipariş etmek dışında yapabileceğim pek bir şey yok. Onları en ağrılı bölgelere koyabilirsiniz. Bu ve ilaçlar iltihaplanmayı azaltmaya yardımcı olacaktır."

Ladd, "O zaman beni buza yatırın lütfen," dedi.

Dr. Morris paketlerin istenildiği gibi verilmesini emretti ve ardından Ladd'in yemek tepsisinin bulunduğu masayı yatağının karşısına taşıdı.

"Ye. Gücünü korumalısın," dedi. Ladd, "Sana bir buz torbasını biraz tuzla takas edebilirim," dedi.

Morris sırtı. "Her gün kafeteryada yemek yiyorum. Tuzun faydası yok." Ladd gülmeye başladı, sonra karnını tuttu ve inledi.

"Şakaları atlamakta özgürsünüz."

"Üzgünüm," dedi Morris. "Sabah görüşürüz." "Eve ne zaman gidebilirim?" Ladd sordu.

"Evde sana bakmaya yardımcı olabilecek biri var mı?" Ladd iç çekti. "Hayır, ama-"

Dr. Morris başını salladı. "O zaman üzgünüm. Eve tek başına gidebilmen için bundan daha iyi durumda olman gerekir. Yemeğini ye. Güçlen. Sonra konuşuruz."

Doktor giderken Ladd tepsisine baktı, sonra plastik çatal ve bıçağı alıp fırında tavuk göğsünden bir dilim kesti, ağzına attı ve çiğnedi. Hâlâ tuza ihtiyacı vardı ve soğumuştı ama iyileştiğinde Granny's Country Kitchen'a yapacağı bir gezi bu lezzetin hatırasını silip süpürecekti.

Bart eve dönüş yolunda birkaç kez daha durdu. Bir keresinde kendini uyanık tutmak için kafeinli bir şeyler içmek için, sonuncusunda da tekrar yakıt almak için. Evden hiç ayrılmamış olmayı diliyordu ve geri dönüp kendi yatağında uyumak için sabırsızlanıyordu, bu yüzden eyaletler arası yolda ilerlemeye devam etti, bazen yarı kamyonları takip etti, ama her zaman hız sınırını zorladı.

Little Rock şehir sınırlarına ulaştığında saat gece yarısını geçmişti ve şehir içinden geçerek yaşadıkları üst sınıf mahalleye gitmek neredeyse kırk dakika daha sürdü. Ama onların sokağına yaklaştıkça midesindeki düğüm daha da büyüüyordu. Mila'yı şaşırtmanın hiç de umduğu gibi olmayacağına dair içinde korkunç bir his vardı.

Evleri sokağın köşesindeki ilk evdi. Her zaman olduğu gibi dışarıdaki güvenlik ışıkları yanıyordu ve güvenlik sisteminin açık olduğunu biliyordu. Bilmediği şey ise garaj yolundaki şık, siyah spor arabanın kime ait olduğuydu. Yani Mila kız arkadaşlarıyla pijama partisi vermiyorsa, karısı onu aldatıyordu.

Garajın önüne yanaştı ve spor arabanın yanına park etti, ardından uzaktan kumandayla güvenlik alarmini kapattı ve içeri girdi.

Antrede durup dinledi ama sesleri ya da televizyonu duymadı ve yukarı çıkmadan önce ayakkabılarını çıkardı. Kalbi çarpıyordu ve yatak odalarının dışındaki koridorda durup tekrar dinlerken kusacak gibi hissetti. Biri horluyordu ve bu Mila değildi. Arkasını dönüp gitme dürtüsü güçlüydü ama bunu asla unutamayacağını ya da affedemeyeceğini de biliyordu. Kapıyı açıp duvara çarptı ve ışıkları yaktı, sonra da yatağın ayak ucuna doğru bağırarak yürüdü.

"Ne oluyor Mila? Sen değersiz bir kaltaksın!"

Işıklar yandığında Mila çığlık attı ve yanındaki adam yataktan çırılçıplak fırlarken Bart'ın yüzündeki öfkeye dehşet içinde baktı.

"Özür dilerim. Özür dilerim dostum," deyip dururken kıyafetlerini kapığı gibi odadan çıkıp koridora daldı.

Mila yatakta doğrulup savunmaya geçti.

"Böyle gizlice girerek ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı. "Hiçbir yere gizlice girmedim. Burası benim evim. Ben burada yaşıyorum."

Mila yorganı arkaya attı ve çıplaklığını sergileyerek ayağa kalktı. Formda kalmak için çok çalışıyordu ve iyi görüldüğünü biliyordu. Bart'a çok iyi tanıdığı bir bakış fırlattı ama bu onu tahrik etmek yerine iğrendirdi.

"Buraya gel, bebeğim. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece oynayacak biri.

Özür dilerim. Bir daha olmayacak," diye mırıldandı.

"Bundan eminim çünkü midemi bulandırırıyorsun. Giyin, çantanı topla ve git. Umarım buna değmiştir, çünkü boşanma davası açıyorum ve yüzünü bir daha bu evde görmek istemiyorum."

Mila hırladı ve sonra güldü. "Küçük rüyana ne oldu? Şehir dışına mı kaçtın?"

"Senin telefon konuşmandı. Sen taş kalpli, nefret dolu bir sürtüksün ve o zaman anladım ki bu eve kırık ve masum bir çocuk getirmek

ona kötölük etmiş olursun. Kimse sana ve senin çirkin, bencil yöntemlerine maruz kalmamalı. Şimdi giyin ve dışarı çık, yoksa kışını evden dışarı sürükler ve bokunu pencereden dışarı atar ve komşulara konuşacak bir şeyler veririm."

Mila giyinirken çığlık atmaya başladı, ardından bazı eşyalarını bir çantaya attı. "Seni yok edeceğim. Seni tüm değerlerin için alacağım!"

"Hayır. Yapmayacaksın. Babanın imzalamamı istediği evlilik sözleşmesini hatırlıyor musun? Hani şu evliliğimizi bitirirsek parandan hiçbir şey alamayacağımı söyleyen? Hatırlarsan imzalayacağımı söylemiştim ama aynı şey senin için de geçerliydi. Eğer boşanırsak, ev benim olacaktı ve sen nafaka alamayacaktın... hiçbir şey alamayacaktın. Ve ikimiz de imzaladık."

O anda Mila yenildiğini anladı. Başını geriye attı ve çığlık attı. "Babam seni yok edecek!"

"Ona en iyi arkadaşını yatağımızda becerdiğini söylediğimde olmaz. Güvenlik kumandasını ve evin anahtarını hemen anahtarlığından çıkar."

Bu haberle babasının karşısına çıkma düşüncesi onu soldurdu. Bart'ın istediğini yaptı ve mücevher kutusunu kaptığı gibi çantasına doldurdu, çantasının askısını omzuna attı ve avazı çıktığı kadar küfrederek odadan çıktı. Yol boyunca peşindeydi ve arabasına bindiğinde eğilip arabanın vizöründen garaj kumandasını aldı ve ardından garaj kapısını onun için açtı.

Arabayı çalıştırdığında hala ona küfrediyordu, sonra bir topun içinden fırlamış gibi garajdan geri geri çıktı ve gözden kayboldu.

Bart arabasını garaja çekti ve kapıyı kapattı. Garaj kapısı açıcısının kodlarını değiştirirken titriyordu, sonra anahtarlığındaki uzaktan kumandanın kodlarını değiştirdi. Sonra eve girdi, alarm sisteminin güvenlik kodlarını değiştirdi ve sıfırladı, sonra evinde oturup ağlayarak güneşin doğmasını bekledi.

Birkaç saat sonra, dükkanlar açıldığında Bart bir çilingir çağırdı.

Birkaç saat içinde evin tüm kilitleri değiştirildi.

Daha sonra duş aldı, tıraş oldu, iyi takım elbiselerinden birini giydi ve bankaya gitti. Orada kasadaki her şeyi çıkardı, yeni bir kasa kiraladı ve her şeyi içine koydu, kasaya erişim hakkı olan tek kişi de kendisiydi.

Sonra paralarını kadının erişemeyeceği bir hesaba aktardı ve bankadan ayrıldı. Arabaya bindi ve telefonunu alıp kayınpederi Milos Greco'yu aradı.

Adam sesinde sevinçli bir tonla hemen cevap verdi.

"Günaydın, Bart!"

"Günaydın efendim. Mila ile aramızda bir şey oldu ve bunu ilk benden duymanızı istiyorum. İş için şehir dışındaydım ve dün gece beklenmedik bir şekilde eve geldim ve onu golf arkadaşınız Ricky Adler ile yatakta yakaladım. Gülüp geçti. Bunun sadece eğlence için olduğunu ve hiçbir şey ifade etmediğini söyledi ve unutmamı istedi."

Bart'ın kulağındaki dehşet soluğu açıktı ama o konuşmaya devam etti.

"Ona defolup gitmesini ve bir daha geri gelmemesini, boşanma davası açacağımı söyledim. Kendi deyimiyle 'sahip olduğum her şeyi almakla' tehdit etti, o zaman ona evlilik sözleşmemize göre boşanırsak benden hiçbir şey alamayacağını ve benim de ondan parasal hiçbir şey istemediğimi hatırlattım. Yani, evimden çıktı. Evlilik sözleşmesinin kopyasıyla birlikte avukatın ofisine gidiyorum ve bilmenizi isterim ki ailenize ait hiçbir şey üzerinde hak iddia etmeye niyetim yok... buna o da dahil."

Milos inledi. "Bunu o mu yaptı? Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten ve bahse girerim şu anda Rick Adler'ı arasaydınız, telefonu açtığında özür dilemeye başlardı. Bana sürekli üzgün olduğunu söylüyordu ama o noktada artık umurumda değildi. Bu iş biteceği için üzgünüm.

dostluk. Bilgeliğınızı ve ailenizin bir parçası olmayı takdir ettim," dedi Bart.

"Ben de üzgünüm," dedi Milos. "Yapabileceğim bir şey varsa-"

"Hayır, efendim. Yardıma ihtiyacım yok. Paraya da ihtiyacım yok. Sadece onun hayatımdan çıkmasını istiyorum."

Milos içini çekti. "Anlaşıldı."

Bart bağlantıyı kesti. Bu kesilecek son bağıdı.

Arabayı çalıştırdı ve doğruca avukatının ofisine gitti, ona olanları anlattı ve boşanma evraklarını hazırlamasını istedi.

"Bu, Mila'nın ev ya da ortak sahip olduğumuz herhangi bir şey üzerinde hak iddia etmediğini doğrulayan, imzaladığımız evlilik sözleşmesinin benim kopyam," dedi.

Avukatı bir kaşını kaldırdı.

Avukat, "Bunu kabul etmesini nasıl sağladınız?" diye sordu.

"Oh, bu onun ve babasının fikriydi. Günah kadar zenginler ve paralarının bir kuruşunun bile ellerine geçmesinden o kadar endişeliler ki, evlenmeden önce evlilik sözleşmesi talep ettiler. Ben de kendi payıma düşeni ekledim ve herkes kabul etti, benim sahip olduğum her şeyi isteyeceklerini düşünmemin ne kadar iyi bir şaka olduğuna güldüler."

Avukat, "Olanlar için üzgünüm ama sırtınızı koruduğunuz için iyi iş çıkardınız," dedi. "Beklerken size kahve getireyim mi?"

"Evet, elbette," dedi Bart.

Oturmuş kahvesini yudumluyor ve avukatın imzalaması gereken evrakları bitirmesini bekliyordu ve hayatta kalmak için çok çabalayan Shirley Duroy'u düşündü

-Ve bir yemin etti.

Yaşadığım sürece bir daha asla para için yaşamayacağım. Tanrı yardımcım olsun.

Avukatın ofisinden ayrıldıktan sonra Bart'ın bu kâbusu sona erdirmeden önce yapmak istediği son bir şey vardı. İçini rahatlatmak için Shirley'nin seçtiği vasilere bir mesaj göndermek istedi. Ancak isimleri ya da onları tanımlamanın herhangi bir yolu olmadığından, Blessings Polis Departmanı ile temasa geçmeye ve onlardan mesajı kendisi için iletmelerini istemeye

karar verdi.

Google'da polisi aradı, bir telefon numarası buldu ve arabasının kaputundan gözlerine vuran güneşle birlikte klimanın sesini açıp aramayı yaptı.

"Blessings Polis Departmanı. Ben Avery."

"Avery, benim adım Bart Carlson. Little Rock'taki CPA firmasında Shirley Duroy ile birlikte çalışıyordum. Hepimiz onun sağlık sorunlarını biliyorduk ama yine de olanlardan dolayı üzgünüz. Aramamın nedeni... Shirley'nin Carlie için bir vasi atadığı söylendi ve bunu bilmek içimizi rahatlattı... çocuğun otomatik olarak koruyucu aileye verilmeyeceğini bilmek. Müdahale etmek istemem ama bu mesajı vasilerine iletmenizi rica ediyorum. Onlara Bart Carlson'ın başsağlığı dilediğini ve Carlie'nin karşılayamadıkları ya da karşılamayı tercih etmedikleri ihtiyaçları olursa yardım edeceğimi söyleyin. Bu benim telefon numaram. Lütfen mesajla birlikte onlara verin. Bunu benim için yapar mısınız?"

"Peki efendim. Mesajı ve numarayı almalarını sağlayacağım," dedi Avery.

"Teşekkür ederim," dedi Bart ve telefonu kapattığı anda suçluluk duygusunun ağırlığı ondan kaldırdı.

Sonunda doğru ve onurlu olanı yapmıştı.

Bölüm 10

Mila evlerinden ayrıldığında şoktaydı. Bu oyunu çok sık oynamıştı ve hiç beklemediği bir şekilde yüzüne patlamıştı. Gecenin bir yarısı babasının malikânesine gitmesinin imkânı yoktu. Her konuda eski kafalıydı ve başka bir kavga için havasında değildi, bu yüzden kendini bir otele götürdü. Odasına gittiğinde kendini yatağa attı ve uyuyana kadar ağladı.

Ertesi sabah sekizden önce uyandı, oda servisine sipariş verdi, sonra duş aldı ve yemek geldiğinde hâlâ bornozunun içindeydi. Yemeğini yerken, babası Milos'a evliliğinin sallantıda olduğunu nasıl ve neden söyleyeceğini düşündü.

Kısa bir süre sonra otelden ayrıldı ve aile mülküne doğru yola çıktı. Yol boyunca midesi düğüm düğümdü ama Rick Adler'ın arabasını park halinde görünce paniğe kapılmamaya çalıştı. Rick ve Milos arkadaşlıklar. Sık sık eve gelirdi.

Hiçbir şeyi bu kadar büyütmeyin.

Dışarı çıktı ve çantasını fuayeye kadar taşıdı, orada hizmetçiyle karşılaştı. "Günaydın, Thea. Milos nerede ve lütfen çantamı odama götür."

"Evet, hanımefendi. Babanız Bay Rick ile birlikte kütüphanede."

Mila koridorda çenesi yukarıda, her zamanki sorumluluk sahibi tavrıyla ilerliyordu. Ama kütüphaneye girip de babasını ve Rick'in yüzündeki ifadeyi gördüğü anda, yalan söylemeye gerek kalmayacağını anlamıştı.

"Ne?" diye mırıldandı.

"Benimle konuşamazsın!" Milos bağırdı.

"Ve sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" Mila karşılık verdi.

"O zaman şunu bil ki, annenin sana miras bıraktığı vakıf fonuyla ilgili hiçbir şeyi değiştiremem ama vasiyetimdeki varisi bir telefonla değiştirebilirim! Hayatım boyunca bir fahişe kızım Greco adını yok etsin diye bu kadar çok çalışmadım. Otur ve çenenin kapa. İkinize de söyleyeceklerim var."

Mila'nın yüzü kızgın bir kırmızıya büründü ama oturdu çünkü babasının asla tehdit etmediğini biliyordu. Bir karar verdiğinde arkasında dururdu ve onun kendisine mirastan mahrum bırakıldığını söylediğini duymak istemiyordu.

Rick ona baktı ama o çenesini kaldırıp başka tarafa baktı. Güzel çocuk yüzü ve harika vücudu artık ilgisini çekmiyordu.

Milos ayağa kalktı ve en çok değer verdiği iki insanın yüzüne baktı.

"İkiniz de beni ifade edemeyeceğim şekilde hayal kırıklığına uğrattınız.

Oğlumdan sonra-

Bu sabah kayınpederim aradığında, itiraf etmeliyim ki midem bulandı. Rick, seni buraya çağırdım çünkü sana söyleyeceklerimi yüz yüze söyleyeceğim. Sen güvendiğim bir arkadaşımydın ve buna affedilemez bir şekilde ihanet ettin. Artık benim çevremde değilsin ve kulüpteki üyeliğinin iptal edildiğini görmek için elimden geleni yapacağım."

Rick inledi. "Milos! Lütfen. İş toplantılarımın çoğunu kulüpte yapıyorum."

"İşini benim işimden uzak tutmalıydın ve bunların hiçbiri olmayacaktı. Evimden defol. Artık burada istenmiyorsun."

Rick başını öne eğmiş, ayaklarını sürüyerek odadan çıktı.

Mila arkasına yaslandı, şimdi babasının yumuşayacağını düşünüyordu. Ama babası dönüp ona sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktığında yanıldığını anladı.

"Ülkeden ayrılacaksın. Gittiğin süre zarfında, adın bir kez daha şok edici bir kaçışa karışırsa, seni varisim olmaktan çıkaracağım. Kocana ettiğin yemini bozarak hem beni hem de kendini utandırdın. Ve eğer ne yaptığını ve kiminle yaptığını bilmeyeceğimi sanıyorsan, sandığımdan daha aptalsın."

"Boşanacağıma göre, bekâr bir kadın olarak ne yapacağım beni ilgilendirir," dedi Mila. "Bu konuda söz hakkın yok, tıpkı annem öldüğünden beri hayatına girip çıkan kadınlar hakkında hiçbir şey söylemediğim gibi."

Milos'un yüzü kızardı ama hiçbir şey söylemedi.

"Pasaportum da evimizdeki kasada," diye ekledi.

Milos başıyla onayladı. "Eşyalarının bu adrese gönderilmesi için Bart'a mesaj atacağım. Onunla bir daha asla iletişime geçme. Onu bir an daha üzme, yoksa seni pişman ederim." İçini çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Siz ikiniz nişanlandığınızda, onu sana layık görmemiştim. Ama o bana durumun böyle olmadığını kanıtladı. Ona layık olmayan sendin. Şimdi odana git. Burada kıyafetlerin ve valizlerin var. Toplanmaya başla. Ben biletlerle ilgileneceğim."

Mila meydan okurcasına ayağa kalktı, gözle görülür bir şekilde öfkeden titriyordu.

"Otuz yedi yaşındayım ve siz bana ahlaksız bir gençmişim gibi davranıyorsunuz. Ben bir yetişkinim ve kendi seçimlerimi yapma hakkına sahibim."

"O zaman sen de ailemizin adını lekeleyecek seçimler yapmış ahlaksız bir yetişkinsin," dedi.

Mila'nın elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Bu senin gençliğindeki gibi değil. Burası eski ülke değil. İnsanlar seks yapıyor. Tanrı aşkına, bu ölümcül bir günah değil."

"Sen kilisede evlendin. Tanrı'ya ve kocana yemin ettin, bu yüzden evet... yaptığın şey günah. Tanrı ruhunu şad etsin, anneni asla aldatmadım. Onu ve yeminlerimizi onurlandırdım. Şu anda yüzüne bakmak istemiyorum. Ya dediğimi yap ya da sonuçlarına katlan."

Yüzü kızardı. "Peki tam olarak nereye sürgün ediliyorum?"

"Seni Paris'e giden bir uçağa bindireceğim. Ondan sonra nereye gideceğin umurumda değil."

Mila ayağa kalktı ve başı dik, omuzları geride kütüphaneden çıktı, giderken de bağıırıyordu. "Bunu yaptığın için senden nefret ediyorum. Asla affetmeyeceğim ve unutmayacağım!"

Babası onu salona kadar takip etti. "Çocuk gibi davranmayı bırak. İstedığın hiçbir şeyi kaybetmiyorsun ve bunu biliyorsun. Sen benim kanımdansın. Bir Greko gibi davran."

Mila merdivenleri hışımla çıktı ama odasına varıp eşyalarını toplamaya başladığında adamın söylediklerinin doğruluğunu anlamıştı. Adam haklıydı. Değer verdiği hiçbir şeyi kaybetmemişti. Bart'ı sevmiyordu. Rick'i sevmiyordu. Ama Greco'nun parasını seviyordu.

Ladd, Josh Ryman'ın vefatını tesadüfen öğrendi. Odasının kapısı açıktı ve iki hemşirenin huzurevinde ölmek üzere olan bir adam hakkında konuştuklarını duyduğunda ve sonra birinin Maggie Ryman'ın adını söylediğini duyduğunda kalbi sıkıştı. Bu Josh olmalıydı.

Bir sonraki sefer bir hemşire onu kontrol etmeye geldiğinde, "Josh Ryman öldü mü?" diye sordu.

Kadın tereddüt edince, Ladd ısrar etti. "O benim komşum. Onun kızıyla birlikte büyüdüm. Beni boğadan kurtaran ve hastaneye götüren oydu. Bilmek zorundayım."

Başını salladı. "Evet. Onu acile getirdiler ama artık çok geçti. Çoktan ölmüştü."

"Kahretsin," diye mırıldandı Ladd. "Teşekkürler."

Hemşire gittikten sonra bile Ladd hâlâ Maggie ve Deborah'yı düşünüyordu. Maggie'nin Josh'a daha yakın olmak için Blessings'e taşınmayı planladığını biliyordu ama şimdi planlarının değişip değişmeyeceğini merak ediyordu.

Deborah'ın planları da değişecekti. Tekrar gidecek miydi yoksa bu, kalmayı seçmesi için bir neden mi olacaktı?

Onu aramak istiyordu ama cep telefonunun nerede olduğunu bilmiyordu ve Maggie'nin cep telefonunda bulunan numarasını da hatırlamıyordu. O anda, bilgi almak ya da telefon rehberi kullanmanın bir seçenek olduğu eski günleri diledi ve fiziksel olarak kalkıp evlerine gidemediğı için hayal kırıklığına uğradı. O lanet boğa dünyasını alt üst etmişti. Şimdi tek yapabileceğı beklemek ve Deborah'nın onu görmek için geri gelmesini ummaktı. Ama az önce öğrendiklerinden sonra bu ihtimal yok denecek kadar azdı.

Deborah ayaktaydı. Annesinin yatak odasında dolaştığını duyabiliyordu ama henüz dışarı çıkmamıştı. İkisi de iyi uyumamıştı. Sabahlara kadar güzel günlerden bahsetmişler, töreni planlamışlar ve birbirlerinin omuzlarında ağlamışlardı.

Ve şimdi başka bir gündü ve hayat devam etmeliydi. Hâlâ kontrol etmesi gereken Ladd'ın hayvanları, beslemesi gereken kedisi, getirmesi gereken postaları ve gömmesi gereken babası vardı. Bir anda başa çıkması gereken çok şey varmış gibi hissediyordu ama bunun sadece keder olduğunu biliyordu. Ne yapması gerekiyorsa yapacaktı ve bunu bildiğı en iyi şekilde yapacaktı, çünkü o böyle yetiştirilmişti. Her zaman yapabileceğinin en iyisini yapmak ve bu yeterli olacaktı.

İkisinin de yemeğe ihtiyacı vardı, bu yüzden Deborah biraz krep hamuru karıştırdı ve birkaç sosis köftesi kızarttı. Maggie nihayet ortaya çıktığında krepler ısıyor ve sosis tavadan çıkıyordu.

Deborah eski kahve makinelerini göstererek, "Bu sabah tek fincanlık Keurig'i atladım ve bir demlik yaptım," dedi.

Maggie'nin gözleri kızarmış ve şişmişti ama gülümsemeyi başardı ve masaya bir fincan kahve götürdü. "Kahvaltı hazırlamışsın," dedi.

"Dün akşam yemek yemedik ve bugün yapmamız gereken her şeyi boş mideyle yapamayız. Canının istemediğini biliyorum ama bütün bunlardan biraz yemelisin anne."

Maggie başını salladı. "İyi görünüyor ve yapacağım. Bunu yaptığın için çok tatlısın."

"Bunu birlikte atlatacağız," dedi Deborah. "Kahvaltımızı bitirir bitirmez Ladd'in evine gidip onun işlerini yapmam ve postaları getirmem gerekiyor. Uzun sürmez, sonra da günün geri kalanında evde seninle olurum."

"Onunla konuştun mu?" Maggie sordu.

"Dünden önceki günden beri konuşmadım."

"O zaman şehre cenaze evine gittiğimizde, ayrılmadan önce hastaneye de uğrayacağız. Ben arabada bekleyeceğim ama benim için onu kontrol etmeni istiyorum. Walt öldükten sonra birbirimize göz kulak olduk, bu yüzden onun iyi olduğundan emin olmak için kendimi sorumlu hissediyorum."

"Yapacağım," dedi Deborah. "Ama şu anda yemeğe odaklanacağız."

"Şu güzel görünümlü kreplerden iki tane alacağım," dedi Maggie.

Deborah tabaktan iki tane aldı ve bir sosis köftesi ekledi, ardından tereyağı ve şurubu Maggie'nin ulaşabileceği bir yere koydu.

Yemeklerini yerlerken Maggie hâlâ listesine notlar alıyordu ve işlerini bitirip mutfağı temizledikten sonra Deborah annesini "Josh'ı gömmek için yapılacaklar" listesine eklemeler yapmak üzere bırakıp Daltry çiftliğine doğru yola çıktı.

Ana yoldan asfalt yola sapınca durdu ve Ladd'in postasını aldı. Buraya gelmek eskiden neredeyse eve gitmekle aynıydı. Uzun zamandır burayı ikinci evi olarak görüyor ve genç kızlık tutkusuyla burada Ladd'le birlikte yaşlanacağını varsayıyordu.

Öyle bir şey olmadı.

Fanteziden sıyrıldı, arabasına geri bindi ve yola devam etti, giderken yolun yanındaki otlaktaki sığırları kontrol etti. Evin önüne geldiğinde, Ladd'in ön kapıdan sırtarak çıktığını görmeyi bekledi ve yine fanteziden sıyrıldı. Evden çıkana kadar içeri girdi.

postayı büyüyen yığınla birlikte aldı ve yürüyerek ahıra gitmeden önce evi kilitledi.

Bugün Sam onu karşılamaya geldi, uzun sarı kuyruğu bir bayrak direği gibi havaya dikilmişti.

"Merhaba güzel çocuk," dedi Deborah. "Seni ahıra bırakmamı istiyorsun, değil mi?"

Sam miyavladı ve başını Sam'in çenesine vurdu, Sam de onu dikkatlice kendisine yasladı ve yürürken Sam'in başını kaşıdı.

İçeride gölgeye girdiklerinde kediye yere bıraktı ve tahıl ambarına yöneldi.

"Bugün hava şimdiden ısınmaya başladı, Sammy oğlum. Kahvaltının yanında biraz taze suya ne dersin?" Deborah sordu. Büyük metal su kabını aldı, dışarıdaki musluktan doldurdu ve sonra mama kabını alıp onu da doldurdu.

"Kahvaltı hazır," dedi ve Sam tahıl ambarına atladığında kapıyı kapattı.

Ahırdan çıkmak üzereydi ki önce ayak sesleri, sonra da sesler duydu ve arkasını döndüğünde iki adamın diğer taraftan koridora doğru yürüdüğünü gördü. Biri uzun boyluydu. Diğeri değildi. Birinin omzunda uzun bir ip vardı; diğerinin kalçasındaki kılıfta büyük bir av bıçağı vardı.

Kalbi durdu. Bu gerçekleşmiyordu. Olmuyordu.

"Şuraya bak dostum. Görünüşe göre pastanın kremasını bulduk ve tatlı bir şeyler yeme havasındayım."

Deborah'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Oluyordu ve Ladd boğayı gördüğünde böyle düşünmüş olmalıydı. Ağaçlara doğru kaçmaya çalışmış ve kaybetmişti. Ama Deborah ahırın duvarında çatı katına çıkan merdivene bir metreden daha yakındı ve onlar da ahırın en ucunda, en az elli metre uzaktaydılar.

Merdivene doğru sıçradı, uçuşunun ortasında basamakları yakaladı ve onlar kendisine doğru fırlarken yukarı tırmanmaya başladı. Ama onlar merdivene ulaşmadan önce o çatı katına çıkmış ve silah aramaya başlamıştı. Bir kepçe vardı

kürek ve bir kova çatı çivisi. Savaşmak için fazla bir şey değildi ama onları kaptığı gibi yerdeki açıklığa doğru koştu.

Kovayı tam kenara koymuştu ki ilk adamın kafası açıklıktan fırladı. Kepçeyi bir top sopası gibi savurdu ve adamın suratının ortasına vurdu. Burnunun çatladığını ve dudaklarının patladığını duydu ve sonra düşüyordu, giderken arkasındaki adamı da devirdi.

Delikten aşağı baktı, ikisinin de toprakta sırtüstü yattığını, inleyip küfrettiklerini gördü ve çatı çivisi kovasını aldı, sonra da deliğin üzerine eğilip "Hey!" diye bağırdı.

Kovanın içindekileri yüzlerine doğru fırlatırken başlarını kaldırıp baktılar.

Bu noktada toplu çığlıklar yükselmeye başladı. Bunun tek şansı olduğunu bilen kadın koşarak merdivenlerden indi, bir adamın düşürdüğü ipi kaptı ve onlar daha yere düştüğünü anlamadan ikisini de domuz bağı ile bağladı - elleri arkadan bağlı, dizleri arkaya doğru bükülmüş, ip önce ayak bileklerine sonra boyunlarına dolanmıştı. Tekme atarlarsa kendilerini boğuyorlardı.

Bağırıp çağırıyor, küfrediyor ve hiçbir yere gitmiyorlardı. Cep telefonunu çıkardı ve 911'i aradı.

"911. Acil durumunuz nedir?"

"Ben Deborah Ryman. Daltry çiftliğinde iki ambulansa ihtiyacım var. 19922 Batı İlçe Yolu ve şerife de ihtiyacım var. Ben yaralanmadım ama iki izinsiz giren var. Acele ederseniz sevinirim."

"Evet, hanımefendi. Güvenli bir yerde misiniz?"

"Şimdi iyiyim," dedi. "Ben iyiyim. Hepimiz ahırda harika vakit geçiriyoruz," dedi ve sonra bağlantıyı kesti.

Adamlar hâlâ inliyor ve küfrediyorlardı. Ama şimdi birbirleriyle kavga ediyorlardı.

Kırık Burun sızlandı. "Daltry'nin hastanede olduğunu söylemiştin." Çivi Surat inledi. "Hastanede."

"O zaman kim o?" Kırık Burun ığlık attı.

Deborah Kırık Burun'un dizini tekmeledi. "Ben senin en büyük dūşmanınım," dedi. "Kapa çeneni. Bana bakma. Benimle konuşmayın. Birbirinizle konuşmayın."

İnleme ve sızlanmalar dışında sessizlik hakim oldu.

Ambarlardan birinin kapısını açtı ve eşiğe oturdu. Bunu yaptığında Sam dolana dolana yanına geldi, kucağına tırmandı ve mırlamaya başladı.

"Sana ihtiyacım olduğunda neredeydin oğlum?" dedi Deborah ve onu kulaklarının arkasından nazikçe kaşıdı.

Sam miyavladı, sonra kucağından atladı, adamların yattığı yere doğru yürüdü, ikisini de kokladı, sonra Nail Face'in üzerinden atlayarak kazıkların yanındaki yumuşak toprağı gitti, kendine bir çukur kazdı ve kakasını yapmaya başladı, sonra düzgünce üzerini örttü ve tahıl ambarlarının altındaki açık alana girip gözden kayboldu.

"Aman Tanrım! Bu da ne böyle? Ne kokusu alıyorum?" Tırnak Surat inledi.

"Bu kedi boku olur. Kıpırdama yoksa içinde yuvarlanırsın ve konuşmayı kes," dedi Deborah.

Etraflarına sessizlik çöktü ve yaklaşık on beş dakika sonra şerifin ofisinden iki devriye arabası ve ardından iki ambulans geldi.

Deborah ahırın girişine doğru yürüdü ve el salladı.

Devriye arabasından silahlarını çekmiş iki şerif yardımcısı çıktı ve Şerif Joe Ryman'ın peşinden hızla ona doğru geldiler.

Amcasının yüzünü görmek Deborah'nın ağlayacak gibi hissetmesine neden oldu. Süvariler geldiğine göre artık sert olmak zorunda değildi.

"Merhaba Joe Amca," dedi.

Joe Ryman onu kucakladı.

"Bunu öğrendiğimde buraya yeterince hızlı gelemedim. Sen iyi misin?"

Deborah ellerindeki silahları göstererek, "Evet, ben iyiyim... ve yardımcılarınızın bunlara ihtiyacı olmayacak," dedi. "Failler kontrol altına alındı."

Memurlar onun yanından ahıra doğru koştular, sonra kısa bir süre durup şaşkınlıkla baktılar.

Deborah ve Joe Amcası onu takip ederken "Kim bunlar?" diye sordular.

Deborah omuz silkti. "Kendimizi tanıtmaya hiç fırsatımız olmadı. Üzerime geldiklerinde çatı katına tırmandım ve ilk tırmananı kepçeyle indirdim. Arkadaşının üzerine düştü ve ikisi de yere çakıldı. Sonra aşağı inip onları kendi ipleriyle bağlamadan önce yüzlerine bir kova çatı çivisi attım."

Deborah çivileri hatırlayıp "Durun!" diye bağırdığında ilk yardım görevlilerine ilerlemeleri için izin verilmişti ve ilk ambulansı ahıra geri götürüyorlardı. Daha fazla yaklaşmayın! Toprakta bir kova çatı çivisi var."

Bir şerif yardımcısı, "Oh. İyi karar," dedi ve sonra ona bakıp sırttı. "Güzel domuz bağı," dedi. "Rodeo yapar mısınız?"

"Hayır. Ben veterinerim. Payıma düşen yaratıkları bağladım."

Diğer şerif yardımcısı izinsiz girenlere isimlerini soruyordu. Cevap vermediklerinde, ceplerinden cüzdanlarını çıkardı ve bilgileri not aldı.

Adamın isimlerden bahsettiğini duydu ama bunlar yerel halktan değildi. Sonra diğer şerif yardımcısının kendisiyle konuştuğunu fark etti.

"Neden burada olduklarını söylediler mi?" diye sordu.

"Sanırım çalmak için. Buranın sahibi Ladd Daltry ve kendisi hastanede. Ben onun komşusuyum. Mektuplarını alırım. Sığırları kontrol ederim. Kediye beslerim. Bu tür şeyler işte. Konuştuklarını duydum, biri diğerine evin terk edilmiş olduğunu düşündüğünü söylüyordu. Diğer de öyle sandığını, çünkü bu sabah Ladd Daltry'nin hâlâ orada olduğunu doğrulamak için hastaneyi aradığını söyledi. Beni beklemiyorlardı... ama küçük bir parti vereceğimizi sanıyorlardı. Ben de onları beklemiyordum ve davetlerini reddettim."

"Biz onları almadan önce hastaneye gitmeleri gerekecek," dedi şerif yardımcısı.

Deborah başıyla onayladı. "Sadece arkanı dönüp onları dışarı çıkarmadığından emin ol, çünkü bir daha buraya silahsız gelmeyeceğim."

İki hırsız onu duydu ve inledi. "Kaltak,"
diye mırıldandı Çivi Surat.

Deborah, "Tam isabet," diye karşılık verdi ve botuyla adamın dizine vurdu. Şerif Ryman her ikisine de bakıyordu. "Tıpkı ona öğrettiğim gibi. Yeğenime bir daha bulaşırsanız, saklanacak kadar güvenli bir yer bulamazsınız."

Adamlar birbirlerine baktılar, sonra inlediler. "Yeğen mi?" Deborah, "Karma gerçek bir sürtük," dedi.

Sağlık görevlileri kelepçeli adamları ambulanslara bindirirken, yardımcılardan biri meraya açılan kapıdaki ağaçların arasına gizlenmiş bir kamyon buldu.

Ondan sonra kamyon çekildi.

Hırsız adayları ambulanslarla götürülürken, bir ilçe şerifinin arabası da arkadan geldi.

Deborah eve gitmek için arabasına bindi.

Titremeye başladığında araba yolunun yarısına gelmişti. Asfalta çıkıp evlerine giden yola doğru yarım mil gittiğinde ise gözyaşlarını tutamıyordu.

Ya bu annesinin başına gelseydi?

Ya Ladd evdeyse, iyileşiyorsa ve ona saldırmışlarsa? Bu geçiş sırasında aynı anda iki yerde birden olamazdı.

Bu karmaşayı nasıl düzeltebilirdi ki?

Peanut ve Ruby giyinmişlerdi. Carlie Paskalya elbisesini ve beyaz sandaletlerini giymiş, Ruby ise saçlarını tarayarak at kuyruğu yapmıştı.

"Kurdele ister misin?" Ruby sordu.

Carlie bir dizi renge baktı ve pembe olanı işaret etti.

"İyi seçim," dedi Ruby ve atkuyruğunu yerine oturtur oturtmaz parlak pembe kurdeleyi etrafına sarıp bir fiyonkla bağladı. "Çok güzel görünüyorsun."

Carlie Ruby'nin elbisesinin çiçekli kumaşına dokundu. "Senin bahçen gibi," dedi.

Ruby gülümsedi. "Kesinlikle öyle. Şimdi, gitmeden önce tuvaleti kullanman gerekiyor mu? Mezarlıkta gidecek bir yer yok."

Carlie, "Ben buraya gidiyorum," dedi ve banyoya girdi.

Dışarı çıktığında Ruby yatakta oturmuş, oyuncak eve bakıyordu.

Carlie bebek evine doğru yürüdü, bebeği aldı ve onu kanepeden yatak odasına taşıyıp yatırdı.

"Şimdi uyuyacak," dedi Charlie.

Ruby elini uzattı ve Peanut'ı bulmak için odadan çıktılar.

Oturma odasında oturmuş gazete okuyordu ve onlar içeri girdiğinde gazeteyi bir kenara bıraktı.

"İki güzel kız. Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Ruby, "Biz hazırız," dedi ve arabasına doğru yola koyuldular.

Carlie kendini yükseltici koltuğa bağlarken, Peanut ve Ruby ön tarafa bindiler.

Peanut, kızın emniyet kemerini taktığından emin olmak için omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve sonra arabayı çalıştırıp geri geri giderek cenaze evine doğru yola koyuldu.

Varır varmaz cenaze arabasının arkasında sıraya girdiler ve Beyaz Güvercin Mezarlığı'na doğru yola koyuldular.

Ruby'yi şaşırtan bir şekilde, arabalar ara sokaklardan ve garaj yollarından çıkmaya başladılar ve hepsi cenaze arabasını takip ederek onlarla aynı hizaya geldiler.

"Arabalar neden bizi takip ediyor?" Charlie sordu.

"Annenin ayinine geliyorlar. Uzun süre burada yaşadı. İnsanlar onu hatırlıyor."

Carlie iç çekti. Bunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Böylece White Dove'un kapısından geçip tepeye çıktılar ve güneşli bir yere vardılar. Mezar çoktan kazılmıştı ama Carlie onu görmedi. Sadece küçük bir çadır ve altındaki gölgelikte bir avuç sandalye vardı.

Peanut arabayı park etti ve ardından bir avuç polis memuru tabutu cenaze arabasından alıp mezara taşıırken arabayı çalışır vaziyette bıraktı.

"Oh, Peanut. Baksana! Polisler tabutu taşıyor. Şerif Yardımcısı Ralph, Şef Pittman ve dört kişi daha var."

"Son nefesini polis karakolunun lobisinde verdi. Sanırım bunu onurlandırmanın bir yolu olarak teklif ettiler," dedi. "Ve artık çıkma vakti geldi."

Carlie emniyet kemerini çözdükten sonra Bayan Ruby'nin arka kapıyı açmasını bekledi. Ne olacağını bilmiyordu. Herkes gömülmekten bahsedip duruyordu ama neyin gömüleceği aklının ucundan bile geçmiyordu.

Polislerin annesinin küçük evini bir çadırın altına taşımalarını izlemişti. Ama Bay Ruby ve Bayan Ruby çadıra doğru ilerlemeye başlayınca durdu. Olacakların belirsizliği korkutucuydu. Carlie, adını koymadan, annesini gömdüklerinde ne olacağından korkuyordu. Carlie artık annesini göremediğinde onu unutacak mıydı? Kendini unutacak mıydı? Geçmişleri yok mu olacaktı?

Peanut ve Ruby hemen durdular. Carlie'nin gözlerindeki korku ve belirsizliği gördüler ve Peanut tek kelime etmeden onu kucağına aldı.

"Eve gitmek istiyor musun?" Carlie başını salladı.

"Korkuyor musun?" diye sordu. Kadın başını salladı.

"Üzülme tatlım. Unutma, yalnız değilsin. Bayan Ruby var, ben varım. Şimdi, bunu birlikte yapacağız ve sonra birlikte eve gideceğiz ve yarın sabah her zaman yaptığımız gibi aynı evde uyanacağız ve her şey yoluna girecek."

Carlie içini çekti, sonra başını salladı. Anladığını söyledi. Güvende hissetti. Tıpkı Bay Ruby'nin yakasının arkasındaki ölümcül tutuş gibi tutunabileceği bir şeydi.

"O zaman şöyle yapalım," dedi Peanut.

Çadıra yaklaştıklarında güneş Charlie'nin gözlerine vuruyordu. Gözlerini kısıtı, sonra parıltıdan uzaklaştı ve gözlerini kapattı. Tekrar baktığında gölgede olduklarını gördü. Katlanır sandalyeler vardı. Ve çiçekler. Ve annesinin küçük evi. Oturduklarında, Bay ve Bayan Ruby'nin arasındaydı ve ayaklarının dibinde çiçekler vardı. Bayan Ruby'nin bahçesi gibi, ama büyümedikleri için değil. Soluyorlardı ve annem gibi onlar da öleceklerdi.

Carlie arabalarından inen ve çadıra doğru yürüyen diğer insanları izledi. Onları tanımıyordu ama hepsi ona bakıyordu. Yabancıların bakışlarına bakmak zorunda kalmamak için çiçeklere baktı.

Sonunda Ruby'nin kilisesinden bir papaz mikrofona çıktı ve konuşmaya başladı.

Carlie başını kaldırıp baktı. Onu da tanımıyordu ve söylediklerinden pek bir şey anlamıyordu. Bayan Ruby'nin kolu omuzlarına dolanıp onu kendine doğru çektiğinde, göğsüne yaslanıp gözlerini kapattı. Artık küçük bir ev yoktu. Artık önünde solan çiçekler yoktu. Artık yabancıların gözleri onun üzerinde değildi. O sadece Charlie'ydi, annesinin sesini duymak istiyordu ve hayatındaki o zamanın geçtiğini biliyordu. Ve böylece oturdu, vaizin sesini dinledi ve arkasında birinin ağladığını duydu ve nedenini merak etti.

Sonra birdenbire adam konuşmayı kesti. Gözlerini tam zamanında açtığında insanların vaize doğru ilerlediğini, sonra da sıraya girdiklerini gördü. Yanlarından geçerken Bay Ruby ile tokalaşıyorlardı ve birden fazla kez biri başının üstünü okşadı. Bundan hoşlanmamıştı ama itiraz edemedi. Bayan Ruby bunu onun için yaptı.

"İlginiz için teşekkür ederim ama bu kadarı da fazla. Peanut, Carlie ile arabaya gidiyorum."

Başını salladı ve anahtarları ona uzattı.

"Şef Pittman bize bir mesajı olduğunu söyledi. Hemen arkanızda olacağım."

Ruby bir eline anahtarları, diğer eline de Carlie'yi aldı ve onun dikkatini çekmeye çalışan insan kalabalığı arasında ilerlemeye başladı. Bazılarının samimi olduğunu biliyordu. Diğerlerinin ise sadece meraklı olduğunu biliyordu.

Sonra arkasından pek de hayra alamet olmayan sesler duydu. Sesleri tanıdığına Elliot'ın sivri diller hakkındaki uyarısını hatırladı. Mary Faye Giles ve Petula Young, golf sahasının orada yaşayan iki yakın arkadaşı. Onları törende görmüştü ve dedikodu ve iğneleme eğilimlerinin yapılacak eğlenceli şeyler listelerinin başında geldiğini biliyordu.

Mary Faye, "Ruby'nin kızı evlat edinecek birini aradığını duydum," dedi.

"Gerçekten mi? Ben sadece o ve Peanut'ın ona bakacağını düşünmüştüm," dedi Petula.

Mary Faye homurdandı. "Bana sorarsan ebeveynlik için biraz fazla yaşlılar. Ama ben sadece duyduklarımı söylüyorum."

Petula, "Bu kadar güzel bir çocuk için büyük paralar ödeyecek insanlar var," dedi.

Ruby aniden döndü. "Carlie, burada bekle," dedi ve beş adım geri giderek parmağıyla iki kadının yüzünü işaret etti. "İkiniz de. Çenenizi kapatın ve bunu bir daha duymasam iyi olur," dedi yumuşak bir sesle.

Mary Faye birden az önce kuaförüne hakaret ettiğini fark etti ve geri adım atmaya çalıştı. "Özür dilerim Ruby. Ben sadece-"

Petula da endişeliydi. Saçını yaptırmak için Savannah'ya kadar gitmek istemiyordu. "Ben de yanlış konuştum," diye mırıldandı.

Ruby dönüp Carlie'ye doğru yürüdü, onun elini tuttu ve yürümeye devam etti. Ancak arabaya vardıklarında Carlie, "Ne oldu Bayan Ruby?" diye sordu.

"Hiçbir şey, bebeğim. Bizimle hiçbir ilgisi yok. Biz iyiyiz," dedi. Carlie kucagındayken ön koltuğa oturdu ve anahtarı kontağa sokup klimanın çalışması için arabayı çalıştırdı.

Ruby kızgındı ve bunu saklamaya çalışıyordu. "Su içmek ister misin?" diye sordu.

Carlie başıyla onayladı ve su şişesini alıp susuzlukla içtikten sonra geri uzattı.

"Annemin gömülmesi bitti mi?" diye sordu. Ruby başıyla onayladı.

Carlie Ruby'nin omzuna yaslandı.

"Anneme ve küçük evine ne olacak?"

Ruby tereddüt etti. *İşte korktuğum şey buydu.* "Onu saklamak için toprağa koyacaklar."

Carlie'nin gözleri büyüdü. "Nasıl nefes alacak?" diye fısıldadı.

Ruby, Carlie'nin bacağına okşadı ve ona daha da sokuldu. "Artık nefese ihtiyacı yok. Hatırladın mı?"

Carlie ürperdi. "Öldüğü için mi?"

Ruby iç çekti. "Evet, sevgilim. Çünkü o öldü. Bunun anlamı bu."

Carlie göğsündeki düğümün gittikçe daha da sıkılaştığını hissetti ve gözyaşları boğazının arkasını yakıyordu. Gözyaşları nihayet gözlerine dolduğunda, tekrar bıraktı, gidenler için ağlıyordu ve asla geri gelmeyeceğini biliyordu.

Bölüm 11

Peanut iyi dilekte bulunanların arasından sıyrıldı ve yas tutanlar araçlarına binip uzaklaşmaya başlarken şefin devriye arabasına doğru ilerledi. Şef trafiği yönetirken Peanut onun arkasından yürüdü.

"Hey, Lon. Benim için bir mesajın olduğunu söylediler."

"Oh, evet... bu sabah ofisten bir telefon aldık." Lon ona üzerinde mesaj ve bilgi olan kâğıdı uzattı. "Bart Carlson adında bir adamdan geliyordu. Shirley Duroy'la aynı mali müşavirlik şirketinde çalıştıklarını söyledi. Her neyse, mesaj ve eğer ihtiyacınız olursa iletişim bilgileri burada."

Peanut bu ismi hatırladı. Shirley'nin para için Carlie'den hak talep edebileceği konusunda uyardığı adamdı.

"Teşekkürler," dedi ve kâğıdı cebine koydu. "Daha sonra Ruby ile birlikte okuyacağım. Sanırım kızımızı eve götürmemiz gerekiyor, ama sana ve adamlarına tabut taşıyıcıları olarak hizmet ettiğiniz için teşekkür etmek istedim. Bu beklenmedik ve çok dokunaklıydı," dedi.

Lon başını salladı. "Yardım için bize geldi ama onu kurtaramadık. En azından bunu yapabildik. Hepiniz dualarımızdasınız," diye ekledi. "Kendinize iyi bakın."

"Teşekkürler," dedi Peanut ve sonra arabaya geri döndü.

Ruby ve Carlie'yi ön koltukta gördüğünde gözyaşları döküldüğünü biliyordu ama bu beklenen bir şeydi. Lanet olsun. Annesi öldüğünde ağlamıştı ve bu olduğunda yetişkin bir adamdı.

Sürücü koltuğuna oturdu, kapıyı kapattı ve sonra eğilip her ikisine de hızlıca sarıldı.

"Bayan Carlie, bugün çok cesurdunuz. Anneniz sizinle gurur duyardı," dedi ve ikisine de birer avuç mendil uzattı.

"Benimle birlikte kucağıma oturacak," dedi Ruby ve Peanut arabayı çalıştırıp mezarlıktan çıkarken Carlie'nin yüzünü silmeye başladı.

Ruby onun yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Bay Ruby haklı. Sen çok cesur bir kızsın ve bugünün geri kalanı annenin hayatını ve ne kadar özel bir kadın olduğunu kutlamak için. Bugün bütün gün, onunla ilgili özel bir şey aklına geldiğinde, bize hikayeyi anlatmanı istiyorum. İsterseniz komik şeyleri, hatta üzücü şeyleri bile anlatın. Yapmayı en çok sevdiğin şeyleri anlat. Ne zaman isterseniz annem hakkında konuşacağız, çünkü bir yaşamı kutlamak bir ölümün yasını tutmaktan daha iyidir."

"Tamam," dedi Carlie.

Zıpzip'a sarılmayı özlemişti, bu yüzden onun yerine Bayan Ruby'nin kollarını kendine doladı ve araba sürerlerken ona tutundu. Sadece dinlenmek için gözlerini kapattı ve hatırladığı son şey Bayan Ruby'nin ne kadar güzel koktuğu ve kollarındaki tenin ne kadar pürüzsüz ve yumuşak olduğuydu.

Eve döndüklerinde Zıpzip uyuyordu. Peanut onu odasına taşıdı, ayakkabılarını çıkardı ve Zıpzip'ı kucağına aldı, Ruby de onun üzerini örttü.

Kıyafetlerini değiştirmek için koridora çıktıklarında Ruby, "Uyumaya öğle yemeğinden daha çok ihtiyacı var," diye fısıldadı ve elbisesinin fermuarını açmasına yardım etmesi için Peanut'a geri döndü. Sormasına gerek yoktu ve Peanut'ın da onu yönlendirmesine gerek yoktu. Yaptığı işi bıraktı, elbisenin fermuarını açtı, sonra eğildi ve kızın ensesini öptü.

"Benim güzel Ruby'm. Gidip bir yerden yiyecek bir şeyler almamı ister misin?"

Ruby başını salladı. "Geçen gün Carlie ve ben çardakta kurabiye ve limonata içerek o kadar güzel vakit geçirdik ki, bugün öğle yemeğini orada yemenin bulunduğumuz yerden mükemmel bir değişim olacağını düşünüyorum."

"Oh, iyi fikir, tatlım. Yardım etmek için ne yapabilirim?" "Tat testi yapabilirsin," dedi Ruby ve göz kırptı.

"En sevdiğim iş," dedi ve aceleyle üstünü değiştirmeyi bitirdi. Kısa bir süre sonra mutfaktaydılar.

Ruby sırtıttı ve arkasını dönüp buzdolabından öğle yemeği için et ve peynir çıkarmaya başladı, Peanut ise ekmek ve mayonez aldı.

"Marul ve domates yapıyor muyuz?" diye sordu. "Carlie'ninkinde biraz marul var ama domates yok."

Başıyla onayladı ve sandviçleri hazırlayıp bir tabağa yığdılar, sonra da streç filmle sarıp bir kenara koydular. Sonra cipsleri, kurabiyeleri ve bir avuç peçeteyi paketleyip hepsini büyük bir piknik sepetine doldurdular.

"Ne içiyoruz?" diye sordu.

"Ben bir kola alayım, Carlie'ye de limonata."

Peanut sepeti toplamayı bitirdi ve sonra arkasını döndü.

"Başka neye ihtiyacımız var?" diye sordu.

Ruby, "Bizim kız," dedi ve onu almaya gittiler.

Kapısına yaklaştıklarında Carlie'nin konuştuğunu duydular ve dinlemek için koridorda durdular.

"Tamam, bebeğim... Senin adın artık Shirley değil. Shirley gitti. Senin adın Girl ve biz parka gidiyoruz. Parkta oynamak eğlencelidir. Sallanırız, kaydırdıktan kayarız ve bazen arkadaşlarımız da gelir ve bizimle oynarlar. Ve Bayan Ruby ile çardakta piknik yapıyoruz."

"Olamaz," diye fısıldadı Ruby. "Geçen gün ona bebeğine ne isim verdiğini sordum ve bunun bir sır olduğunu söyledi. Şimdi nedenini biliyorum. Oyuncak bebek annesinin yerine geçiyordu ve cenazenin acı gerçeği Shirley'nin geri dönebileceği hayalini sona erdirdi."

Peanut kolunu ona doladı ve hızlıca sarıldı.

"Seni seviyorum Ruby. Ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yapabiliriz ama nihayetinde bize hayatına devam etmeye hazır olduğunu gösterecek olan Carlie olacak."

"Ben de seni seviyorum," dedi Ruby. "Ve sen haklısın. Konu sakın ve mantıklı olmak olduğunda sen her zaman haklısın."

Peanut'ın kollarında döndü ve onun öpücüğüne doğru eğildi, sonra Peanut onu arkasına küçük bir şaplak atarak serbest bıraktığında gülümsedi.

"Blessings'teki en şirin küçük popo," dedi.

Ruby sıırttı. "Sen öyle diyorsan," dedi. "Şimdi Charlie'yi alalım ve pikniği başlatalım."

Onlar içeri girdiğinde Charlie boş yatakta oturmuş Zıpzip ve Kız'la konuşuyordu. Paskalya elbisesini çıkarmış, üzerinde şort ve tişört vardı.

"Piknik hazır. Çardağa gidiyoruz," dedi Ruby. Charlie yataktan atlarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Aç mısın, tatlım?" Ruby sordu. Charlie başıyla onayladı.

"O zaman gidiyoruz," dedi Ruby ve Charlie önünden fırladığında kendi kendine gülümsedi, çıplak ayakları koşarken parke üzerinde küçük tokat sesleri çıkarıyordu.

Peanut ona güldü.

"Hey, şekerim... Dışarı çıktığında her zaman yalınayak olmak zorunda değilsin.

Bir şeyleri sularken iyi bir fikir."

Charlie başını salladı. "Perilerin yürüdüğü yerleri hissedebilmek için yalınayak olmalıyım."

"Öyle mi?" Peanut söyledi.

O da başını salladı.

"O zaman yalınayak olsun," dedi ve ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı.

Ruby güldü. "Ayakkabıları olan tek kişi ben olmayacağım," dedi ve kendi ayakkabılarını kapının yanına bıraktı.

"Sepet bende," dedi Peanut.

Ruby, "Ben kapıyı açayım," dedi ve kapıyı ardına kadar açtı.

Önce Charlie geçti, ayaklarının altındaki beton sıcak olduğu için avludan parmak ucunda çıktı ve sonra çimlere çarptığında zıpladı.

Çok geçmeden üçlü, pikniklerini önlerine serdikleri çardağın gölgesinde, kuş banyolarındaki kuşları, kuş yemliklerindeki sincapları ve çiçeklerdeki sinek kuşlarını izliyordu.

Etraflarının güzelliği ve yedikleri yemek, geçirdikleri sabahtan hoş bir farklılıktı. Yemeklerini bitirdikten sonra Ruby, Carlie'nin sandviçinden kopardığı ekmek kabuklarını topladı, bir peçeteye sardı ve ona uzattı.

"Neden gidip bu kabukları büyük meşenin altına serpmiyorsun? Kuşlar onları sevecektir."

"Tamam," dedi Carlie ve çardağı terk ederek avlunun köşesindeki ağaçların altından geçen patıkaya yöneldi.

Peanut oturmuş onu izliyordu ki, Lon Pittman'ın kendisine verdiği mesajı hatırladı.

"Hey, tatlım, neredeyse unutuyordum. Şefin bize bir mesajı varmış. Shirley'nin mektubunda seni uyardığı adamı hatırlıyor musun... Bart Carlson?"

"Evet. Tanrım, lütfen bana onun bir sorun olmayacağını söyle."

"Öyle görünmüyor. Polis karakolunu aradı çünkü bizim için iletişim bilgileri yoktu ve temelde sadece başsağlığı dileklerini ve Carlie'ye bakmak için maddi yardıma ihtiyacımız olması durumunda onu nasıl bulabileceğimizi gönderdi. Al, kendin oku."

Ruby mesajı hızla taradı ve sonra rahat bir nefes aldı. "Tanrıya şükür. Sanırım Shirley onu yanlış anladı."

"Sanırım," dedi Peanut. "Her halükarda, bunda herhangi bir tehdit ya da sorun algılamıyorum."

"Ben de öyle," dedi Ruby ve mesajı ona geri verdi.

Peanut, "Bunu Carlie'nin dosyasına koyacağım," dedi ve sonra Carlie'nin ne yaptığına bakmak için döndü.

Avlunun diğer tarafındaydı. Görünüşe göre ekmeği çoktan fırlatmış ve açelya çalılarının yanına gitmiş, elleri ve dizleri üzerinde çalıların altını karıştırıyordu.

"Acaba ne yapıyor?" Ruby sordu.

Peanut sırttı. "Orada perilerin yaşadığına inanıyor. Her zaman altındaki toprakta küçük ayak izleri arıyor."

"Aman Tanrım," dedi Ruby. "Sihre inanmak çocukluğun en keyifli yanlarından biridir."

"Seninle sevişmek sihirli ve hayatımın neşesi," dedi Peanut.

Ruby iç çekti. "Benimle güzel konuşmaya devam et sevgilim, belki bu gece şansın yaver gider."

Sırttı. "Aklımdan çoktan geçmişti."

Ruby güldü, sonra ayağa kalktı, masanın etrafında döndü ve onun kucağına oturup kollarını boynuna doladı.

"Dul Parsons'ın üst kattaki penceresinden arka bahçeyi görebildiğini biliyorsunuz, bu yüzden onu utandıracak bir şey yapmayın."

Peanut başını geriye atıp güldü, sonra kollarını Ruby'nin boynuna doladı ve Ruby gülmeye, ciyaklamaya ve durmasını söylemeye başlayana kadar boynunun arkasını öptü.

Carlie araştırmalarına ara verdi ve çardağı görene kadar dizlerinin üzerinde açelya çalısının etrafında süründü ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Bay Ruby, Bayan Ruby'yi öpüyordu ve o da gülüyordu.

Carlie oturmuş neşeyi dinliyordu ve bunun bir parçası olmak istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Burada olmak çok yeniydi ve onlar hâlâ yabancıydı. Ama bu ona kendini iyi hissettiriyordu.

Ayağa kalktı, ellerini ve dizlerini fırçaladı ve sonra arıları görmek için gül bahçesine doğru yola çıktı. Kıpırdamadan durup çok yakından izlerse, arıların taç yapraklarının derinliklerine girip bacaklarında küçük sarı tozlarla çıktıklarını görebiliyordu. Sonra diğer çiçeklere uçup onların da içine giriyorlar ve minik bacaklarında daha da fazla sarı tozla çıkıyorlardı. Bunun onları sarı çorap giymiş gibi gösterdiğini düşünüyordu.

Uçup gittiklerinde nereye gittiklerini merak etti. Belki de eve gidiyorlardı. Eğer öyleyse, sarı toz yolda mı döküldü?

Peanut kalkıp piknik eşyalarını eve taşıdığında hâlâ bahçedeydi ve Ruby'yi çardakta bırakıp Carlie'nin arılar ve sinek kuşları gibi bahçede uçuşmasını izliyordu.

Ambulanslar Daltrey arazisinden ayrılmıştı. İlçe şerifinin arabası da gitmiş, arkalarından geliyordu ve Deborah cep telefonu çaldığında eve yaklaşık çeyrek mil uzaklıktaydı. Arayanın annesi olduğunu görünce içini çekti. Uzun süredir yoktu ve Maggie'nin endişelendiğini tahmin ediyordu. Hemen cevap verdi.

"Hey... Neredeyse eve geldim," dedi Deborah.

"Tanrıya şükür," dedi Maggie. "O kadar uzun süredir yoktun ki bir şey oldu sandım."

"Bir şey oldu ama ben iyiyim. Oraya gittiğimde sana her şeyi anlatacağım."

"Tamam," dedi Maggie ve bağlantıyı kesti.

Deborah evlerine giden uzun yolda hızlandı ve sonunda durup park ettiğinde rahatladı.

Ev hiç bu kadar güzel görünmemişti. Merdivenlerden ön verandaya koşarak çıktı ve uzun, aceleci adımlarla eve girdi.

Maggie mutfaktan çıktı.

"Gideli üç saatten fazla oldu. Ne oldu?"

"Bana bir dakika ver," dedi Deborah ve elini yüzünü yıkamak için lavaboya gitti, sonra durup kurulanmadan önce bir bardak dolusu su içti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı ve masaya oturdu.

Maggie oturdu. "Bekliyorum."

Deborah hiç istifini bozmadı. "İki adam Ladd'in arazisindeydi. Ben ahırdarken üzerime yürüdüler, belli ki Ladd'in hastanede olduğunu bildikleri için oradan alabilecekleri her şeyi almaya niyetliydiler."

Maggie'nin nefesi kesildi. "Onları gördün mü?"

Deborah sıırttı. "Aşğı yukarı," dedikten sonra ona olanları anlatmaya başladı; ahırın çatı katına çılgınca tırmanışından şerifin ve iki ambulansın uzaklaşmasını izlemeye kadar.

Maggie'nin gözleri doldu. "Öldürülebilirdin."

Deborah, "Akıllarından geçenin bu olmadığına eminim," dedi. "Ama artık yalnız yaşamının tehlikeli yanı da bu... özellikle de taşrada. Ve bu benim düşündüğüm bir şeyi pekiştirdi. Babamın ölümü ve ardından bu olay bunu doğruladı. Eğer yaşamak ve çalışmak için eve dönersem, yine de çiftlikte kalır mısın?"

Maggie'nin nefesi kesildi. "Ah, tatlım! Bir hevesi tatmin etmek için kariyerinden vazgeçmeni istemiyorum."

Deborah kaşlarını çatı. "Anne! Sen ve ev kapris değilsiniz. Bu dünyada sahip olduğum tek şey sizsiniz. Ve benim kariyerim iyi seyahat eden bir kariyer. Blessings'in kuzeyinde ve güneyinde on mil içinde veteriner klinikleri var ve asla yeterli sayıda veteriner bulunmuyor."

Maggie ağlamaya başladı. "Böyle iyi bir kızı hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama bu harika olurdu!"

Deborah gülümsedi. "O halde anlaştık. Ve bilmeni isterim ki, bunu yüksek sesle söylemek ve senin de aynı fikirde olman üzerimden büyük bir yük alıyor. Bana her gün ihtiyacın olduğunda burada olmak istiyorum. Sadece felaketler olduğunda değil. Ve burada olmayı özölüyorum. Louisville o zamanlar olmam gereken yerdı ama artık değil. Önümüzdeki birkaç gün içinde oradaki kliniğı arayacağım ve mobilyalarım ve dairemle ilgilenmem gerekecek ama burada kalıyorum." Sonra masanın öbür ucuna uzandı ve annesinin ellerini tuttu. "Bunu yapabiliriz."

Maggie'nin gözleri doldu. "Teşekkür ederim, bebeğim."

"Bir şey değil anne. Şimdi Blessings'e gidip cenaze evi işlerini hallettikten sonra Granny's'de bir şeyler mi yiyeceğiz, yoksa burada yiyip sonra mı gideceğiz?"

Maggie, "Cenaze evinde uğraşacak pek bir şey yok," dedi. "Bu günün geleceğini biliyordum. Bütün zor işleri bir yıl önce yaptım. Şimdi geriye kalan tek şey, onu gömmek için ihtiyaç duyacakları kıyafetleri götürmek ve günü ve saati ayarlamak."

Deborah başını salladı. "Bilmem gerekirdi. Sen her zaman hazırlıklısın."

"Bugün bir sürü insanla konuşmaya hazır değilim," dedi Maggie. "Burada yiyelim ve sonra gidelim. Patates salatası ve kızarmış domuz pastırması yaptım. Domuz pastırmalı ve domatesli sandviç yapabiliriz."

"Kulağa çok lezzetli geliyor," dedi Deborah. "Ve hastaneye uğrayıp Ladd'i kontrol etmem gerekecek. Bu sabah onun evinde neler olduğunu ona bildirmem gerekecek. Orada olup bir şeylerle ilgilenememek onu rahatsız edecek ama eve döndükten sonra bile bir süre hayvancılıkla ilgilenemeyecek. Bu yüzden o iyileşene kadar iş aramayacağım. Birinin ona bakmasına yardım etmesi gerekiyor ve biz en yakın ve en eski arkadaşız."

Maggie başını salladı.

"Sen bunları yaparken ben arabada kalacağım."

"Uzun sürmez," dedi Deborah. "Ama burası onun yeri ve bilmeye hakkı var."

"Anlaştık. Şimdi öğle yemeği yiyelim ve sonra kasabaya gidelim. Benimle cenaze evine gelmene gerek yok, o yüzden seni hastaneye bırakıp yapılması gerekenleri yapacağım. Gitmeye hazır olduğunda beni ara, gelip seni alırım."

Deborah, "Eğer eminseniz," dedi.

"Eminim. Şimdi, taze domateslerimizden birini dilimlerseniz, ben de ekmek ve mayonez getireyim."

Deborah annesine sarıldı. "Olur," dedi, tezgahın üzerinde duran kaseden büyük kırmızı bir tane seçti ve birkaç dakika sonra öğle yemeği servis edildi.

Ladd ayakta ydı ve koridorlarda yürüyordu. Yarış koşmaya hazır değildi ve hâlâ tam olarak doğrulamıyordu ama iyileşiyordu. Bir yarış sırasında ezilen profesyonel boğa binicilerinden çok daha kötü durumda değildi. Çoğu kendi kı larını arenadan çıkarmayı başardı ve daha sonra hastaneye gitti. Ancak o, kafatasının yarılmasına ramak kalmıştı. Parmak uçlarını başının arkasındaki zimbaların üzerinde gezdirdi ve i  çekti. Lanet olası boğa.

Koridorun sonunda soluklanmak için durdu ve pencereden aşağıdaki otoparka baktı. Deborah'nın arabadan inip hastaneye doğru gittiğini gördüğünde kalbi hızla çarptı. Onu görmeye geliyordu. Muhtemelen  iftlikle ilgili bir gelişme... kişisel bir şey değil. Ama yine de onu kaçırmak istemiyordu.

Arkasını döndü ve odasına yöneldi. Yavaş ilerliyordu ve yatağına varıp şiltenin kenarına uzandığında acıdan dişlerini g c rd tıyordu.

Sonra kapı açıldı ve Deborah eşikte durakladı. " eri girebilir miyim?" diye sordu.

"Kesinlikle. Babana olanları duydum. Çok  z ld m. Buraya gel," dedi ve elini uzattı.

Nefesi kesildi. Anında sempati duymaya hazır değildi.

Tamam kızım, sen ağlama.

Kapıyı arkasından kapattı ve ona doğru yürüdü. Onun ayağa kalkmasını beklemiyordu ama kalktı. Nazikçe, tek kolla kucaklaşmasını beklemiyordu ama o bunu yaptı.

"O iyi bir mücadele verdi, tatlım. Sana ve Maggie'ye sempatilerimi sunuyorum." Adamın kolunu omzunda hissetmek hoşuna gitmişti.

"Tatlı sözlerin için sana sarılırdım ama sana dokunmaya korkuyorum," dedi ve sonra başını kaldırıp doğrudan onun bakışlarına baktı. "Teşekkür ederim. şimdi lütfen yatağına d n."

"Yürüyordum. Birkaç dakika daha iyiyim. Yanıma otur," dedi, o da oturdu. "Darren Payne beni ziyaret etti. Anladığım kadarıyla Darren Payne'e neler olduğunu anlatmışsınız?"

Başını salladı.

Sırıttı. "Ona isyan yasasını okuduğundan bahsetti. Arkamı kolladığın için minnettarım... yine. Çok özür diledi, boğanın satıldığını, çitlerin onarıldığını ve sigortamın ödemediğini ödediğini söyledi."

Deborah başını salladı. "Sebep olduğu karmaşa konusunda dürüst davrandığını bilmek güzel."

"Her halükarda teşekkür ederim," dedi Ladd.

"Rica ederim. Sana söylemem gereken bir şey var. Aslında sana söyleyeceğim birkaç şey var," dedi Deborah. "Birincisi, senin evinde her şey yolunda. En azından şimdi öyle, ama bu sabah orada bir durum vardı."

Ladd kaşlarını çatı. "Ne tür bir durum?"

"Şey, bu sabah ahırda Sam'i besliyordum ki birkaç adam kuzey ucundan havalandırma yoluna girdi. Beni görmeyi beklemiyorlardı. Aslında kimseyi görmeyi beklemiyorlardı çünkü senin hastanede olduğunu biliyorlardı."

Ladd onun kolunu tuttu, sonra çok hızlı hareket ettiği için yüzünü buruşturdu. "Olamaz! Ne oldu? Sana zarar verdiler mi?"

"Denemelerine rağmen bana el sürmediler."

Ladd, kalp atışlarının vahşi gümbürtüsünü sabitlemek için bir elini göğsünün ortasına koydu. "Baştan başla ve bana sana ne olduğunu anlat."

"Peşimden gelmeye başladılar. Önce merdivene ve çatı katına çıktım. Kepçeyi kaptım ve içlerinden biri açıklıktan kafasını uzatıp sırtınca kürekle suratına vurdum ve burnunu kırdım. Geriye doğru, arkasından gelen adamın üzerine düştü. Onlara bağırdığımda toprakta sırt üstü yatıyorlardı. Yukarı baktılar. Suratlarına bir kova çivi attım, sonra da kendi ipleriyle domuz bağı yaptım. İki şerif yardımcısı

Şerifin ofisinden gelen polisler onları tutukladı ve iki ambulansla götürüldüler. Ve ben Louisville'e geri dönmüyorum. Annem çiftlikte kalıyor ve araziyi satmıyoruz. Eve taşıyorum."

"Aman Tanrım, Deb. Aman Tanrım. Özür dilerim." Deb'in elini göğsüne bastırdı ve sonra dudaklarına götürüp öptü. "Eğer sana bir şey olsaydı, asla-

"

Parmağını onun dudaklarının üzerine koydu.

"Sus. Kelimelere hayat verme. Hiçbir şey olmadı. Ben iyiyim. Her seferinde otuz baş sığır ve on dört buzağı saydım. Kayıp olan var mı, yoksa bu doğru sayı mı?"

Başını salladı. "Doğru."

"Tamam o zaman. Bu iyi," dedi ve yüzünün yan tarafını avuçladı. "Endişelenmeyi bırak. Ben büyük bir kıyım. Ve güçlüyüm. Ve eve gittiğinde, hala kendin için pek bir şey yapamayacaksın, bu yüzden doktor seni taburcu edene kadar her gün yüzümü görmeye hazır ol. Anladın mı?"

"Maggie'ye bakmakla meşgul olacaksın," dedi.

Deborah sırtıttı. "Maggie hâlâ kendi başının çaresine bakabilir. Ben sadece onun yalnız yaşlanmasını istemiyorum. Bir süre iş aramaya bile gitmeyeceğim."

"Buralarda asla yeterince veteriner olmaz. İş aradığınızı öğrendiklerinde bu bölgedeki iki kişinin sizin için kavga edeceğine bahse girerim," dedi Ladd.

"Bildiğim iyi oldu," dedi Deborah. "Doktor ilerlemeniz hakkında ne diyor?"

"İyi olduğumu ve hakkım olandan daha şanslı olduğumu" söyledi. "Bir ya da iki gün içinde eve dönmeyi umuyorum."

"Ah... Neredeyse unuttuyordum," dedi ve çantasını açıp telefonunu ve şarj aletini çıkardı. "Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Onları tepsinin üzerine koymak için ona doğru uzandı ve bunu yaptığında, adam kolunu ona doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Bunu beklemeye hakkım yok ama dönüp yüzüme bakarsan bana dünyanın en büyük iyiliğini yapmış olursun. Pek çok nedenden dolayı seniöpme ihtiyacı duyuyorum" dedi.

Deborah hiç tereddüt etmedi. Aralarındaki sihirden geriye bir şey kalıp kalmadığını görmek istiyordu. Aslında öpücüğü başlatan da kendisiydi - dudaklarını onun dudaklarına dikkatle yerleştirdi- ve sonra bekledi.

Birdenbire eli kızın başının arkasındaydı ve onu kendine doğru çekiyor, dudaklarının baskısını kızın iniltisini duyana kadar artırıyordu. O anda geri çekildi ve çok uzun zaman önce yaptığı gibi parmağıyla çenesinin şeklini çizdi.

"Tanrım, Deb. Seni bıraktığım için yeryüzündeki en büyük aptal ben olmalıyım."

"O zamanlar öyle olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Şimdi, bunun ikimizin de başına gelen en iyi şey olup olmadığını merak ediyorum. Bilirsiniz... bir şeyin değerini, o şey gidene kadar asla tam olarak anlayamazsınız."

"Sana bir şey sorabilir miyim? Ve dürüst bir cevap istiyorum. Ne söylersen söyle, geçmişte paylaştıklarımız için sahip olduğum tüm sevgi ve takdirle kabul edeceğim."

"Sorabilirsin," dedi.

"Evimi satılığa çıkarmayı düşünüyordum çünkü orada benim için hiçbir şey kalmadı. Gece gündüz yalnızım ve bu çok zor. Ait olduğum ya da bana ait olan kimse yok. Ama eğer eve taşıınıyorsan ve ben de burada kalmaya karar verirsem, bu işin nereye gittiğini görmeye açık olur musun... tekrar?"

"Neden şimdi? Uygun olduğu için mi?" Deborah sordu.

Kaşlarını çattı. "Hayır, ama bu adil bir soru ve alınmıyorum. Gerçek şu ki, babam öldüğünden beri neredeyse hiç durmadan seni düşündüm. Yalnızlık insana geçmişini düşünmek için çok zaman veriyor... hataları ve her şeyi. Ve seni bırakmanın en aptalca şey olduğu sonucuna çoktan varmıştım.

Bugüne kadar yaptığım en iyi şeydi. Bunu doğru yapabilmem için bana bir şans daha verirsiniz bunu büyük bir iyilik olarak kabul edeceğim."

Kadın ona bakıyordu ve adam nefesini tutuyordu. Kızın gözleri kısıldığında kalbi sıkışmaya başladı.

"Evet," dedi.

Ladd gözlerini kırptırdı.

"Evet mi? Evet mi dedin?"

Deborah iç çekti. "Evet, lütfen."

Sonra telefonunun bir mesaj sinyali verdiğini duydu ve telefonuna baktı. "Annem otoparkta. Eve gitmeye hazır."

"Ona yolda olduğunu söyle. Cenazede yanında olamayacağım için çok üzgünüm. Oh... ve sanırım telefon numarana ihtiyacım var, böylece eve gitmeme izin verecekleri zaman seni arayabilirim."

"Kişi listende var."

Sırıttı. "Öyle mi?"

"Evet. Sana zaten bir şans daha verecektim. Sadece bunu henüz bilmiyordun."

Gülmeye başladı ve sonra kaburgalarını tutup inledi. Ayağa kalktı. "Birlikte hiç ne yapmadık biliyor musun?" "Neyi?" diye sordu.

"Eski kamyonunun kasasında seviştik. Ahırın çatı katında seviştik. Evlerimizin arasındaki derenin kıyısında seviştik. Ama hiç yatakta sevişmedik. Tekrar o noktaya geldiğimizde... ve geleceğiz... Lütfen yatağı istiyorum." Sonra alınları birbirine değene kadar öne eğildi. "Sen ve o boğa ödümü kopardınız. Ölmediğin için teşekkür ederim," dedi ve sonra gitti.

Ladd'in gözleri, yorganın altına geri dönerken dökülmemiş yaşlarla doldu. *Ve beni yüzüstü bırakmadığın için teşekkür ederim.*

Deborah ve Maggie eve dönerken yol boyunca Josh için yapılacak törenler hakkında konuştular. Deborah üniversiteden mezun olduktan bir yıl sonra mezar taşlarını yaptırmışlar ve ne kadar kısa süre sonra bir cenazeye ihtiyaç duyulacağını hiç düşünmeden ön ödemeli cenaze poliçeleri almışlardı. Ama o zamanki öngörülerini şimdi onun görevlerini kolaylaştırıyordu.

Eve dönüp ürün toplamak için bahçeye çıkmaya hazırlandıkları sırada Maggie Ladd'i sordu.

"İyileşiyor mu?" diye sordu.

Deborah başıyla onayladı. "Sanırım önümüzdeki birkaç gün içinde eve dönmeyi umuyor."

"Ama evde yalnız kalabilir mi?" Maggie sordu. "Emin değilim," dedi Deborah.

Maggie durakladı ve sonra başını kaldırdı. "Bir dahaki sefere onunla konuştuğunda, iki boş yatak odamız olduğunu ve isterse bunlardan birinin onun olduğunu söyle. Biraz daha güçlenene kadar burada kalabilir."

Deborah onunla aynı çatı altında olmanın nasıl bir şey olacağını düşündü ve bu düşüncenin hoşuna gittiğine karar verdi.

"Bundan bahsedeceğim, ancak hırsızların zaten mülkünde olduğunu öğrendikten sonra, daha uzun bir süre için onu terk etmeye istekli olup olmayacağından şüpheliyim."

Maggie iç çekti. "Lanet olsun. Bunu düzeltmenin kolay bir yolu yok, değil mi?"

Deborah, "Hayır, bu konuda benim de endişelenmediğimi sanmayın," dedi.

Maggie, "Ladd'i tanıyorsam bir yolunu bulur," dedi.

Deborah başını salladı ama Ladd ne yapmaya karar verirse versin kendisinin de bir rolü olacağını biliyordu. Birbirlerine bir ilişki daha yaşamaları için izin vermişlerdi ve iki çiftlik, iki ev ve her çiftlikte ona ihtiyaç duyacak bir kişi vardı. Aynı anda iki yerde birden bulunamazdı ve kendisinin de yapması gereken bazı şeyler vardı.

Bölüm 12

Doktor Ladd'i Cumartesi sabahı taburcu etti ve Josh Ryman'ın cenazesi Cumartesi öğleden sonraydı. Deborah enkaz halindeydi. Maggie sessizdi ama başına gelecekleri kabullenmişti.

Deborah, Ladd'i almak üzere Blessings'e doğru yola çıktığında saat sabah 9'u biraz geçiyordu. Maggie evin içinde oyalanıyor, yapması gerekenlere odaklanmaya çalışıyordu ama hiçbirini bitirmeden bir işten diğerine geçip duruyordu. Sonunda arka verandaya çıktı, salıncağa oturdu ve canı öyle istediği için ağladı.

İşte bu kadar. Evlilikleri olan cümlelerin sonundaki nokta ve birlikte yaşadıkları hayat hikâyesinin sonu. Bugünden sonra olacakların hepsi Maggie'nin sorumluluğundaydı ve o da üzülmemeye çalışıyordu.

Yetkili olmak istemiyordu. Tüm zor kararları vermek istemiyordu. Deborah'la birlikte gerçekten neyi başarabileceklerinden de emin değildi. Sadece evini, bahçesini ve akşamları meraya bakıp gün batımını izleyebilmeyi istiyordu. Deborah ile tohumlanacak mera hakkında konuşması gerekiyordu. Ve sonra Ladd'in aylar önce onunla her şeyi kendi başına halletmeye çalışmanın bilgeliği hakkında konuştuğunu hatırladı.

O anda aklına bir fikir geldi ama bugün bunu düşünecek gün değildi. Belki bir hafta kadar sonra, cenaze geride kaldığında ve Ladd kendini daha iyi hissettiğinde. Şimdilik tam da olmak istediği yerdeydi, verandasında, tek başınaydı.

Deborah annesinin ne hayal ettiğinden habersiz, hastaneye kadar tek bir niyetle arabayı sürdü. Ladd'i gecikmeden eve götürmeli, yerleştirmeli, evde yiyecek ve her şey parmaklarının ucunda olmalıydı, çünkü öğleden sonrası ona ve annesine aitti.

Biraz midesi bulanmıştı ama bunun sinirlerinden kaynaklandığını biliyordu. Bu cenazeden hayatında korktuğu her şeyden daha çok korkuyordu. Bu onun babasıydı. Böylesine iyi bir adamın bu kadar uzun süre acı çekmesi ve hayatının bu şekilde sona ermesi hiç adil değildi.

Kasabaya gelirken iki kez ağlamıştı ve şimdi gözleri kızarmış ve hafifçe şişmişti. Ladd onları görecekti. Ve onu eve getirmek için annesiyle geçirdiği günü yarıda kestiği için kendini kötü hissedecekti. Ama gerçek şu ki, yaklaşmakta olan şeye verdiği bu ara onun akıl sağlığını koruyordu.

Deborah koşarak çıktı ve Ladd'in taburcu evraklarının hazır olduğundan emin olmak için doğruca onun katındaki hemşire odasına gitti. Ve hazırды.

"Onu bu kıyafetlere sokmam için bana on beş dakika verin, sonra da tekerlekli sandalyeyi getirin. Gitmeye hazır olacağız," dedi.

"Olur," dedi hemşiresi.

Deborah masadan uzaklaştı ve koridorda odasına doğru ilerledi. Kapı açıktı. İçeri girdi ve adamın oturduğu yatağa doğru giderken kapıyı arkasından kapattı.

"Hey, sen. Eve gitmen için sana kıyafet getirdim."

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi Ladd. "Elimdeki tek şey beni çırılçıplak bırakan bu hastane önlüğü."

Gülümsedi. Onun çıplak kıcının eskiden nasıl görüldüğünü biliyordu ve bu iyiydi.

-Ancak kamuya açık değil.

"Kusura bakma ama dolabını karıştırıp bir çift eşofman ve ev ayakkabısı buldum. Ayrıca düğmeli bir gömlek de buldum, böylece kollarını başının üzerine koymak zorunda kalmayacaksın."

"Hiçbir şey için özür dilemeyin," dedi. "Her şey mükemmel."

"Giyinmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum."

Giysileri yere serdi, sonra eşofmanları aldı ve her seferinde bir bacak olmak üzere ona giydirmeye başladı. Bel kısmı dizlerini geçince geri çekildi.

"Şimdi ayağa kalkman gerekecek ki ben de terliklerin geri kalanını yukarı çıkarabileyim."

Adam yataktan kalktı, sonra kadının omuzlarını tutarak onları yukarı çekti.

Arkasına uzandı, boynunun arkasındaki önlüğü çözdü ve yere düşmesine izin verdi, ardından her seferinde bir kolunu kullanarak gömleği giymesine yardım etti.

"Düğmelerini ilikleyebilirim," dedi ve yatağın üzerine oturup çalışmaya başladı. Bunu yaparken Deborah eğildi ve ev ayakkabılarını onun ayaklarına geçirdi.

"Dışarı çıkıp dans etmeye hazır değilsin, ama artık halkın karşısına çıkabilecek kadar giyiniksin," dedi.

"Senin sayende," dedi Ladd, sonra çenesini yukarı kaldırarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Bugün sen ve Maggie için zor bir gün. İkinize de sevgilerimi ve sempatimi sunuyorum. Keşke yanınızda olabilseydim."

Deborah iç çekti. "Teşekkürler. Sana sormak istediğim bir soru var." "Sor bakalım," dedi.

"Annem sana birinci katta misafir bekleyen iki boş yatak odamız olduğunu söylememi istedi. Ortak bir banyoları var, yani orası sana ait olacak. Yardım edebileceğimiz bir yerde olman senin için çok daha rahat olur ve hala iyileşme aşamasındayken iyi yemek yiyebilirsin. Ama eve gitmeyi tercih edersen kimsenin duyguları incinmez. Bizimle kalmak istemezsen önümüzdeki birkaç günün çoğunu seninle geçireceğimi bil yeter."

Kaşlarını çattı.

"Maggie'nin sana ihtiyacı var."

"Sen de öyle," dedi Deborah. "Yani içinde bulunduğum çıkmazı görüyorsun. Eğer bizimle kalırsan, her gün sığırları saymak ve Sam'i

beslemek için benimle birlikte ata binebilirsin.

ve postayı al. Kendi başınıza kalabilecek kadar güçlü olduğunuzda bunu anlayacaksınız. Yapmak isteyeceğin son şey kendini geriye götürmektir. Kafadaki zimbalar çıkana ve soğuk terler dökmeden giyinene kadar yalnız kalmaya hakkın yok."

Ladd iç çekti. Yardıma ihtiyacı olacaktı ve yardım edebilecek tek kişiler Deborah ve Maggie'ydi. Eve gitmekte ısrar ederse, bu Deborah için işleri daha da zorlaştıracaktı.

Ladd, "Eğer ikiniz de yas tutmuyor olsaydınız, bu kararı vermek daha kolay olurdu," dedi. "Eğer Maggie ve seninle kalırsam, yükünüzü daha da artıracakmışım gibi hissediyorum."

Deborah kaşlarını çattı. "Neyin yükü? Siz sadece yemeğimizi paylaşacaksınız, biz de ihtiyacınız olduğunda size yardımcı olacağız."

"Tamam o zaman, ama yolda olduğumu görürsem, kendimi eve götüreceğim, bunu yapmak için bir dereyi geçmem gerekse bile."

Deborah gözlerini devirdi.

"Tekrar koşabilecek kadar iyi olana kadar otlaklardan ve derelerden uzak durmanız sizin yararınıza olacaktır ve o zaman peşinizdeki bir sonraki yaratıktan kaçabileceğinizden emin olun. Beni duyuyor musun?"

Sırttı.

"Açık ve net," dedi ve sonra bir hemşire tekerlekli sandalyeyle içeri girerken kapıya doğru baktı.

Birkaç dakika içinde Deborah onu arabaya bindirdi, yolcu koltuğuna yatırdı ve şehir dışına doğru yola koyuldular. Yolculuğun Ladd için zor olacağını biliyordu ama bunu yapmanın kolay bir yolu yoktu.

Otoyolda ilerlerken suratı asık ve sessizdi ama evlerine giden asfalt yola saptığında yol daha engebeli ve inişli çıkışlıydı. Oldukça yavaşladı ama yine de arada bir soluk alıp verme ve inleme sesleri duyuyordu.

"Çok üzgünüm," dedi Deborah.

Yüzü kül rengiydi, dişleri gıcırdayordu.

"Hayır, hayır... İyi gidiyorsun aşkım ve neredeyse vardık."

Deborah direksiyonu biraz daha sıkı kavradı, sanki arabanın tekerleklerini çukurlardan uzak tutabilecekmiş gibi ve sürmeye devam etti. Birkaç dakika sonra iki katlı çiftlik evi görüldü ve Deborah rahat bir nefes aldı.

"Biz geldik," dedi ve arabayı evin etrafından dolaştırıp arka verandanın yanına çekti.

Maggie onları gözlüyordu ve Deborah onu kendileriyle kalmaya ikna ettiği için rahatlamıştı. Onun için neredeyse kendi kızı kadar değerliydi ve o kadar yalnızdı ki. Onlar merdivenlerden çıkarken arka kapıyı açtı.

"Hoş geldin, Laddy. Odanı hazırladım. Deborah, büyük olan... eskiden büyükbabanıdı."

Deborah başını salladı. "Bana yaslan, Ladd. Uzanman ve tüm o gergin kaslarının gevşemesine izin vermen gerekiyor."

"Zor bir yolculuk muydu?" Maggie sordu. "İyiymiş," dedi Ladd.

"Hayır, iyi değildi anne, ama buradayız. Cenaze evinden bizi almaya gelecek aile arabası için ne zaman hazır olmamız gerekiyor?"

"Saat on birde burada olacaklar. Kilisede akşam yemeği var ve sonra saat ikide ayin var. Biz eve varana kadar muhtemelen saat dörde yaklaşmış olacak. Ladd'i o kadar uzun süre yalnız bırakmaktan endişe ediyorum."

Ladd başını salladı. "Hayır, hayır, kendi başıma dolaşabilirim. Ağzıma çataldan başka bir şey götürmemem konusunda emir aldım. Uyuyacağım. Ve minnetle. Hemşireler beni kestirmekten başka bir şey yapacak kadar yalnız bırakmıyorlar."

"Buzdolabında sizin için yiyecek var. Jambonlu sandviçler, biraz patates salatası, taze dilimlenmiş domatesler ve tezgâhın üzerindeki kapalı tabakta şeftalili el turtaları var."

"Vay canına, Maggie. Kulağa harika geliyor. Şimdi benim için endişelenmeyi bırak."

Deborah kolunu nazikçe onun beline doladı. "Bana biraz daha yaslan, ben de seni koridordan odana götüreyim."

Ladd onun istediğini yaptı ve birkaç dakika sonra minnetle yatağın üstüne yığıldı. Deborah ayakkabılarını çıkardı, yatağın ayak ucundaki yorganı üzerine örttü ve televizyonun kumandasını ona uzattı. Sonra düşüncesizce eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu.

"Dinlen. Yemek yiyin. Herhangi bir nedenle evden çıkma. İşte telefonun. Bize ihtiyacın olursa ara, ciddiylim. Babamın bize ihtiyacı yok. Ölülerimizi gömmek için yaptığımız bu işlem tamamen aile ve adab-ı muaşeret için. Bir sorunun olursa beni ara. Şimdi üstümü değiştirmem lazım. Gitmeden önce seni kontrol edeceğim."

Parmağını yüzünün yan tarafında gezdirdi, sonra döndü ve odadan çıktı.

"Teşekkür ederim," dedi Ladd ama kadın çoktan gitmişti ve Ladd kendini hayatının en uzun yarışını koşmuş gibi hissetti.

Merkezi hava uğulduyordu. Üstündeki tavan vantilatörü dönüyordu ve üzerine çektiği yorgan ayaklarının üşümesini engellemeye yetiyordu. Birkaç saniye içinde uykuya daldı.

Söz verildiği gibi, aile arabası saat 11:00'de çiftliğe varmıştı. Deborah'nın üzerinde istediğinden çok daha kısa, küçük siyah bir elbise vardı ama kısa elbiseler söz konusu olduğunda uzun bacaklar bir lanetti.

Ladd'i kontrol etmek için koridora koştu ve onun mışıl mışıl uyuduğunu görünce aceleyle oturma odasına geri döndü, çantasını aldı ve kapıdan çıktılar.

O ve Maggie yan yana oturmuş, el ele tutuşmuşlardı -her ikisi de toprağa verdikleri adamın anılarında kaybolmuşlardı- ve kiliseye vardıklarında onları desteklemeye gelen arkadaşlarının sayısı karşısında şaşkına dönmüşlerdi.

Öğlen yemeği servis edildiğinde Maggie duygusal olarak tükenmişti ve Deborah bunun farkındaydı. Yemek boyunca annesinin yanında durdu, annesini rahatlatmak için onlarla konuşmaya gelen sayısız arkadaşıyla etkileşime girdi ve sonra her ikisi de

arkadaşlarının Josh hakkında anlattıkları hikayeler. Bazıları ondan Blessings'de büyümüş bir çocuk olarak bahsetti. Diğerleri onun ne kadar iyi bir komşu ve her zaman iyi bir arkadaş olduğunu anlatıyordu. Ama onu yıkan, düşünlerinde sağdıç olan adamdı. Ona sarılmak için geldiğinde ve hepsinin çok iyi bildiği hikayeyi, Josh'un alyanslarını kaybettiğini sandığını ve sonra onları smokininin içine, tam da annesinin onu koyduğunu söylediği yere ilıştırılmış olarak bulunduğunu anlattığında, hepsi çok güldü.

Maggie, "Josh'un dikkatini dağıtmak için fazla bir şey gerekmedi," dedi ve sonra onu geçmiş zamanda düşünerek tekrar gözyaşlarına boğuldu.

Sonunda mabede kadar onlara eşlik edildi ve ayin başladı. Bu noktada Deborah dikkatini kaybetmeye başladı. Sonra tam duanın ortasında biri hapşırdı. İki kere. Herkesin başı eğik ve gözleri kapalıyken.

Papaz sözlerini bitirdiğinde "Amin" dedi ve cemaate baktı. Sonra piyaniste dönmeden önce kapalı tabuta baktı.

"Geraldine, hapşıran sen miydin?"

Başını salladı, yanakları utançtan kızarmıştı.

Vaiz cebinden mendilini çıkarıp alnını silerken cemaate baktı.

"Tanrıya şükür. Bir an için hapşırığın tabuttan geldiğini sandım. Sadece emin olmak istedim."

Şok edici bir sessizlik anı yaşandı ve ardından Maggie güldü, Deborah sırtıttı ve cemaat kahkahalara boğuldu.

Josh Ryman'ı tanıyan herkes onun şakadan ne kadar hoşlandığını bilirdi. Yıllar boyunca Pazar sabahları papaza pek çok şaka yapmıştı. Ya ses sisteminin fişini çekiyordu ya da ayin başlamadan önce ruhani şarkılar yerine Van Halen çalıyordu. Bu, ayinin geri kalanı için doğru bir dokunuştı çünkü kimse Josh'un felç sonrası çaresizlik zincirlerini nihayet kırmış olmasına üzülüyordu. Onlar

Maggie ve Deborah'a duydukları saygıdan dolayı oradaydılar.

Deborah'nın korktuğu her şey bir saatten kısa bir süre içinde sona ermişti ve aile arabasına binip mezarlığa doğru yola çıktıklarında Maggie titriyordu.

Deborah aralarındaki konsoldan bir şişe su aldı ve annesine uzattı.

"Biraz iç anne. Hava sıcak ve susuz kalıyorsun. Bayılacak gibi görünüyorsun."

"İçimden geliyor," dedi Maggie ve şişeyi bardaklığa geri koymadan önce birkaç yudum aldı. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Deborah'nın gözleri doldu. "Anne, ben de kendimi kaybolmuş hissediyorum. Bunu atlatacağız ve bundan sonra nereye gideceğimizi bulacağız ve bunu birlikte yapacağız. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Maggie ve sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Ladd birden biraz sonra uyandı ve buzdolabındaki yiyecekleri düşünüp kalktı. Şekerleme gençleştirici olmuştu. Mutfığa doğru ilerlerken yavaş ama sağlam adımlarla yürüyordu.

Etrafı biraz karıştırdıktan sonra bir tabağa jambonlu sandviç, patates salatası ve dilimlenmiş domates koyup masaya taşıdı, sonra da içecek bir şeyler alıp oturdu.

Ev sessiz ama tanıdıktı ve mutfak penceresinden Maggie'nin bahçesini görebiliyordu. Bahçe yemyeşildi, otları özenle temizlenmişti ve belli ki gerektiğinde sulanıyordu. Elli dört yaşında, oldukça genç bir duldu. Bir gün yeniden evlenebilirdi.

Sonra Deborah'ı düşündü ve bu ilişki deneyinin nasıl sonuçlanacağını merak etti. Tek bildiği, elinden geleni yapacağı ve en iyisini umacağıydı.

Yiyebildiği kadar yedi, kirli tabakları lavaboya taşıdı ve şeftalili el turtasını düşündü, sonra onu sonraya bırakmaya karar verdi. Yatağa dönme düşüncesi onu çağırıyordu. Yatağına yerleşti, biraz televizyon izleyebilmek için arkasına yastıklarla destek yaptı ve bir yarışma programı izleyerek uykuya daldı ve rüyasında Deborah'yı ahırında kovalayan adamları gördü. Onun yardım çığlıklarını duyabiliyordu ama yürüyemiyordu.

Tekrar uyandı, ter içindeydi ve titriyordu, bunun sadece bir rüya olduğuna şükrediyordu. Bu kâbusun hatırasını unutmak için el turtası almaya gitti. Küçük bir tabağı bir tane koydu ve yatağına geri taşıdı, sonra yatağında oturdu ve bir film bulana kadar kanal sörfü yaptı. Turtanın şeftali dolgusu tatlıydı, kabuğu lapa lapa olmuştu ve izlemek için seçtiği casus gerilim filminin kısa espriler ve budalalıklar içereceğinden emindi; kırık kaburgalarını ağırlaştıracak hiçbir şey yoktu.

Cenaze sona ermiş, Deborah ve Maggie ellerinde kızarmış tavuk kutuları, paketlenmiş çok sayıda garnitür ve uygunsuz sayıda tatlıyla eve doğru yola çıkmışlardı.

Ellerinde Maggie'nin yeniden dikmek istediği birkaç saksı çiçek vardı ve diğer tüm çiçeklerin Josh'un son dört yılını geçirdiği huzurevine götürülerek diğer sakinlerin odalarına dağıtılmasını istemişlerdi.

Tören bittiğine göre Maggie huzurlu görünüyordu. Kocasını ve birlikte yaşadıkları hayatı onurlandırmıştı. Bu onun için yapacağı son şeydi ve yeterliydi.

Deborah'ya gelince, o çoktan dikkatini evde onları bekleyen adama vermişti ve görünüşe göre annesi de öyle yapmıştı.

"Umarım Ladd kendi başına idare edebilmiştir," dedi Maggie. "Yani... hastaneden yeni taburcu oldu ve biz de onu bir kenara atıp kendi başına bıraktık."

Deborah, "Eminim dinleniyor ve yemek yiyordur," dedi.

Maggie iç geçirdi. "Bizimle birlikte gönderdikleri bu yiyecekleri yememiz biraz zaman alacak."

Deborah, "Hatırladığım Ladd hiçbir zaman dolu değildi," dedi.

Maggie ona baktı. "Aranızda olanlardan geriye bir şey kaldı mı?"

Deborah omuz silkti. "Belki. Neler olacağını görmek konusunda anlaştık." Maggie onun eline uzandı ve sıktı.

"Neye karar verirseniz verin, ikiniz için de en iyisini dileyeceğim, ama beni hiçbir şeyin daha mutlu edemeyeceğini biliyorsunuz," dedi.

"Biliyorum anne. Ah...ve eve geldik," dedi.

Şoför park eder etmez yiyecekleri ve çiçekleri taşımalarına yardım etti, son bir kez başsağlığı diledi ve arabayı sürdü.

Deborah adam gözden kaybolana kadar ön verandadan onu izledi ve sonra içeri girdi.

Maggie üstünü değiştirmek için odasına gitmişti ama Deborah bir şey yapmadan önce Ladd'i kontrol etmek istedi. Kapısı aralıktı ve televizyonun sesini duyabiliyordu. Ama içeri baktığında onu elinde kumandayla uyurken buldu ve eğer iyiyse ve yalnızlarsa hemen yanına yatıp onu uyandıracağını düşündü.

Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra üstünü değiştirmek için aceleyle odasına gitti ve ardından mutfığa gitti. Lavaboda kirli tabak, çatal ve bardağı görünce onun da yemek yediğini anladı.

Güzel. Yemek yemek ve uyumak iyileşmesine yardımcı olacaktı. Sonra buzdolabına ve dondurucuya yiyecek koymaya başladı. Maggie geri döndüğünde tatlılarla ilgilendi, donmayacak olanları önce yenmek üzere ayırdı ve geri kalanları paketleyip sakladı.

Maggie özlemle hindistan cevizi kremalı turtaya bakıyordu ve sonra düşüncesizce çekmecedен iki çatal çıkardı ve onları ve turtayı masaya taşıdı.

"Hey, Deborah, yardımına ihtiyacım var," dedi.

Deborah kilerdeydi ve "Hemen geliyorum" diye seslendi. Ama dışarı çıktığında annesini masada bütün bir turtayla, tabaktan yerken görünce sırttı.

"Görünüşe göre kendi başına idare ediyorsun," dedi.

Maggie, "Parti bozanlık yapma," dedi ve ona bir çatal uzattı.

Deborah güldü ve onun yanına oturdu, yemeye hazırdı. "Hey!

Davetiyem nerede?" Ladd sordu.

İkisi de ayağa fırladı ve onu masaya götürdüler.

"Siz ailedensiniz. Ailenin davetiyeye ihtiyacı yoktur," dedi Maggie ve başka bir çatal almaya gitti.

Ladd yüzünü buruşturarak bir sandalyeye oturdu. "Buralarda biraz dikkat çekmek için bir boğa tarafından ezilmem gerekmesi çok yazık."

Deborah çatalı ona uzattı. "Daha hızlı koşamaman da çok yazık," dedi.

Maggie kaşlarını çatı. "Deborah. Ne biçim konuşuyorsun."

Ladd güldü ve sonra inleyerek kaburgalarını tuttu. "Hatırladığım Deborah bu, ama gülmek acı vermeyene kadar şakaları saklayıp turtayı biraz daha yaklaştırabilir miyiz? Erişim alanım ciddi şekilde kısıtlandı."

Deborah turtayı kaldırdı ve sonra ikisi de sandalyelerini yaklaştırdı. Ladd ilk ısırığını aldı, sonra gözlerini devirdi. "Mmm, bu çok güzel." "Bunun Granny's'den geldiğine eminim, yani Mercy Pittman yaptı. O iyi bir fırıncı," dedi Maggie.

"Hiç de beceriksiz değilsiniz, Bayan Maggie. Şeftalili el turtalarınızdan birini yedim. Çok lezzetliydi," dedi Ladd ve sonra Deborah'ya baktı. "Yemek yapmayı sever misiniz?"

"Kendimi besliyorum, ancak hayvanları iyileştirmede turta hamuru yapmaktan daha iyiyim, bu yüzden ön koşullarınızdan biri kaliteli yemek ise, beni listenizden çıkarmanız gerekir."

Ladd'in gözleri kısıldı. "Daha önce yemek yapıp yapamaman hiç umurumda değildi ve hiçbir şey değişmedi. Yediklerim konusunda seçici değilim, o yüzden omzundaki o çipi çıkar, çikolataya batır ve buraya getir."

Maggie iç çekti. Görünüşe göre aralarında kıvılcımdan çok daha fazlası vardı. Ama geçmişlerini kendi başlarına çözmeleri gerekecekti. Turtasından bir ısırık daha aldı ve sonra ayağa kalktı.

"Bahçeye gidiyorum. Domateslerin toplanması gerekiyor. Çok geçmeden tekrar konserve yapmaya başlayacağım."

"Onları senin için seçebilirim anne," dedi Deborah.

"Gidip Ladd'ın ineklerini kontrol etmeli ve Sam'i beslemelisin. Bahçede yalnız kalmayı seviyorum. Bana düşünmek için zaman veriyor."

Deborah annesini tanırdı. İstemediği bir şeyi asla söylemezdi.

"Evet, hanımefendi," dedi Deborah, sonra annesinin hizmet odasından bir kova alıp arka kapıdan çıkışını izledi.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Ladd.

Deborah kaşlarını çatı. "Bugün hastaneden yeni çıktın. Sabah benimle gelebilirsin, tamam mı?"

"Görünüşe göre başka seçeneğim yok," diye mırıldandı.

"Seçme şansın var. Senden akıllıca olanı yapmanı bekliyorum," diye tersledi. "Bütün postaları toplayıp yanımda getireceğim. İstedğin başka bir şey var mı?"

İç çekti. "Ödemem gereken faturalar var ama dizüstü bilgisayarım muhtemelen ölmüştür."

"Bulana kadar iş yerinizi karıştıırırım ya da sabah alırsınız. Karar sizin," dedi Deborah.

Sırıttı. "İşlerimi karıştıırmanı dört gözle bekliyorum ama bu bekleyebilir."

Deborah, "Döndükten sonra birlikte akşam yemeği yeriz," dedi. "Kilise yemekten eve bir sürü yiyecek gönderdi. Menüde kızarmış tavuk ve patates kızartması var."

Ladd elini uzattı. "Aramız iyi mi? Dargınlık yok mu?"

Deborah, "Gücenmek yok ve biz her zaman birlikte iyiydik," dedi ama onun elini tutmak yerine yüzünü kavradı ve onu öptü, sonra durdu

aniden. "Cep telefonun yanında. Numaram içinde. Uzun sürmez. Mektuplarını alacağım, sürüyü sayacağım ve Sam'i besleyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Ladd.

"Bir şey değil. Lütfen gidip biraz uzanın. Doktorunuzla başımın derde girmesini istemiyorum."

Ladd, "Şimdi gidiyorum," dedi ve odadan çıktı.

Deborah anahtarlarını ve telefonunu aldı, sonra annesine el sallayarak arka kapıdan çıktı.

"Yakında döneceğim," dedi.

"Dikkatli olun. Artık kötü adam yok," dedi Maggie.

Deborah başıyla onayladıktan sonra arabaya binip uzaklaşırken annesinin bahçeden, Ladd'in de evin penceresinden onu izlediğinden habersizdi. İkisi de onu seviyordu ve o da onlarla birlikte evde kalmak için kurduğu ve uğruna çalıştığı her şeyden vazgeçmişti.

Deborah'ın rutini çok iyiydi.

Postayı almak için durdu ve yol boyunca uzanan merada sürüyü arıyordu ama görünürde yoklardı.

"Oh harika. Tam da gecikecek zamanım yokken," diye mırıldandı ama tüm sürünün ana kapının yanındaki ahırda olduğunu fark ettiğinde ruh hali hemen değişti.

Hızlı bir sayım yaptı, sonra eve girip topladığı postaları aldı ve arabaya götürdü, sonra da ahıra doğru sürdü. Tekrar kaçması gerekirse, tekerlekler elinin altında olacaktı.

Ahıra girdiğinde Sam onu bekliyordu ve miyavlayarak ona doğru geldi.

"Merhaba tatlı çocuk," dedi ve onu kollarının arasına aldı. Çenesine kafa atarken usulca mırıldanıyordu.

Tahıl ambarına doğru ilerlerken kulağını kaşıyarak sırttı ve Sam'in de efendisi kadar düzgün olduğunu düşündü. Çatı katına çıkan merdivenleri geçerken ayaklarının altındaki çivileri düşündü ve iki hırsızın üzerine attığı çivileri bulmak için bir çatı mıknatısı alıp yeri süpürmeyi aklına not ettikten sonra tahıl ambarını açtı ve Sam'i içeri bıraktı. Sam miyavlayıp cıvıldarken, kadın onun mama kabını doldurdu, ardından su kabını doldurdu ve onu içeri kapattı.

Eve gitmek için sabırsızlanıyordu, tam ahırdan çıkmak üzereydi ki arkasından ani ve yüksek bir ses geldi. Kalbi küt küt atarak döndü, ancak rüzgârın çıktığını ve ambar kapılarından birinin sabitlenmediğini fark etti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı ve kapıyı kilitlemek için geri koştu. Bunu yaparken dışarı baktı. Gökyüzü kararıyor ve rüzgâr yükseliyordu.

Bir fırtına geliyordu!

Dönüp ahırın diğer ucuna koştu, arabasına atladı ve ilk yağmur damlaları ön cama çarptığında neredeyse otoyola çıkmıştı.

İleride bir yerde şimşek çaktı ve ardından gürültülü bir gök gürültüsü koptu. Yağmura ihtiyaçları vardı ve o iyi bir fırtınayı severdi. Evlerine giden sapağa vardığında, fırtına dinmeden eve varıp içeri girebilmeyi umarak dönüşe doğru hızlandı.

Ev az ilerideydi ve Maggie ön verandada duruyordu. Deborah arabasıyla yanından geçerken korna çaldı ve arabayı garajın altına çekti. Annesi de en az onun kadar fırtınaları severdi.

Saniyeler içinde yağmur tufana dönüşmüş, çiftliği çevreleyen ağaçları bulanıklaştırmıştı ama o evdeydi. Dışarı çıktı, Ladd'in mektuplarının olduğu çantayı aldı ve verandaya çıkıp annesine sarıldı.

Deborah, "Burada olacağını bilmeliydim," dedi ve sonra arkasını dönüp fırtınayla yüzleşti.

Rüzgâr, yağmuru verandadaki çıkıntının altından botlarına doğru üflüyor ve ahırdaki tozu temizliyordu.

Ön kapı arkasından açıldı. Ladd dışarı çıkarken o da döndü.

"İkinizin burada olacağından şüpheleniyordum," dedi ve aralarına girdi.

"İşte mektuplarınız," dedi Deborah.

"Teşekkür ederim. Ben de yağmur kokusunu çok severim," dedi. Uzun ve hüzünlü bir gün için mükemmel bir sondu.

"Yanılıyor muyum, yoksa akşam yemeği için kızarmış tavuktan mı bahsettiniz?" Ladd sordu.

Birdenbire Maggie'nin yapacak bir şeyi oldu. Onu bu durumdan kurtaracak olan şey amaçtı. "Buzdolabından tavuğu çıkarayım. Isıtmamı ister misin, yoksa-"

"Ben soğuk seviyorum," dedi Ladd.

"Biz de öyle," dedi Maggie.

"Yeniden ısıtılacak patatesler var," dedi Deborah. "Hadi içeri geçelim. Bugün ilk defa acıktım."

Kısa bir süre sonra Ladd mutfak masasında oturmuş Deborah'ın domates soymasını izliyor, onların seslerini dinliyor ve evde tek başına olmamanın ne kadar harika olduğunu düşünüyordu.

Yağmur pencerelere çarpıyor ve çatıyı dövüyordu ama ev ortamı ve ısınan yemeklerin kokusu rahatlatıcıydı. Ladd şimdi buradaydı ve geldiğine çok memnundu. Deborah'yı bu ortamda tekrar görmek eski günlerdeki gibiydi ve bu onu da h a da çok istemesine neden oluyordu.

Kızın arkasını döndüğünü ve onu bakarken yakaladığını fark ettiğinde, kızın kışının şekline ve uzun bacaklarına kilitlenmişti. Bakışları kilitlendi. Anılar akın etti, ardından tekrar sevişmenin nasıl bir şey olacağı merakı geldi.

Sonra arkasını döndü, masaya küçük bir tabak haşlanmış yumurta ve bir bardak buzlu çay getirip adamın önüne koydu.

"Önce ciddi bir iyileşme süreci geçirmen gerekiyor," diye fısıldadı.

"Yani artık zihinleri okuyabiliyor musun?" diye sordu. Deborah, "Sadece seninkileri," dedi.

Maggie düşüncelere dalmış ve tüm bu oyunu kaçırmıştı ki zamanlayıcı durdu. Patatesleri fırından çıkarıp masaya taşıdı, Ladd'in sırtını nazikçe sıvazladı, sonra da Deborah'ya geri kalan yiyecekleri masaya koymas1 için yardım etmeye gitti.

Rüzgâr evin köşesinden eserek leylak fidanının dallarını dış duvara çarptı. "Tanrım. Zavallı domateslerim," dedi Maggie. "Yaşayacaklar," dedi Deborah. "Her zaman kurtulurlar."

Gök gürültülü fırtına Blessings'i tam da insanlar akşam yemeğine otururken ve diğerleri işten çıkarken vurdu. Şimşek yaklaştığında ışıklar birkaç kez titredi, ancak elektrik açık kaldı.

Gök gürültüsünün ilk sesi duyulduğunda Carlie odasında oyun oynuyordu. Kalktı ve dışarı bakmak için pencereye gitti. Annesi bunun Tanrı'nın her şeyi yıkaması olduğunu söylerdi. Annesinin şu anda nerede olduğunu düşündü ve üzerine yağmur yağıp yağmadığını merak etti ve sonra onun için seçtiği küçük evin onu koruyacağına karar verdi, tıpkı bu evin onları güvende ve kuru tuttuğu gibi.

Zıpzıp'la birlikte pencere kenarındaki koltuğa sürünerek oturdu ve sağanak yağmuru izledi. Birinin köpeği, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış, sırılsıklam bir halde sokakta koşuyordu.

"Zavallı köpek yavrusu," diye mırıldandı Carlie.

Bir araba geçti ve köpeğin üzerine daha da fazla su sıçrattı, ama o daha dehşete kapılamadan bir evden bir çocuk çıktı ve köpeğe seslendi, köpek de çocuğa doğru koştu ve yağmurdan kurtulmak için verandaya çıktı.

Carlie iç çekti. Sorun çözüldü.

Sonra Bayan Ruby'nin seslendiğini duydu, "Carlie! Akşam yemeği hazır!"

Zıpzıp'a sarıldı, sonra onu pencere kenarındaki koltuğa bıraktı ve odadan dışarı fırladı. Bir şey güzel kokuyordu. Belki de spagetti. Spagettiye severdi.

"Buradayım," dedi mutfağa atlarken.

Ruby döndü ve gülümsedi. "Evet, öylesiniz ve biz de öyle olduğunuz için mutluyuz!" "Bu spagetti mi?" Carlie sordu.

Ruby başını salladı.

"Nefis," dedi Carlie.

"Nefis, gerçekten," dedi Peanut. "Bir sandalye kap ve rahatına bak. Akşam yemeği geliyor."

Oturdular, tabaklarını hazırladılar ve fırtınadan Carlie'yi Pazartesi günü okula kaydettirmeye kadar her şeyi konuşarak yemek yemeye başladılar.

"İkinci sınıfa gidiyorum," dedi Carlie.

"Biliyoruz tatlım," dedi Ruby. "Annen tüm okul bilgilerini gönderdi. Okul başladığında üçüncü sınıfa başlamak üzere buraya kaydolacaksın."

"Ah, evet. Unutmuşum," dedi, sonra bir lokma spagetti eriştesi aldı ve pipetle çorba emer gibi ağzına götürdü.

Peanut sırtıttı ve aynı şeyi yapmaya başladı, sonra Ruby'nin yüzündeki ifadeyi fark etti ve durdu.

"Sadece bir düşünceydi," dedi.

Kadın gözlerini devirdi.

Göz kırptı.

Ve akşam yemeği devam etti.

Bölüm 13

Ladd gece uyandı ve bir daha uyuyamadı. Kafasındaki zimbalar çivi gibi hissediyordu. Sırtı ağrıyordu. Ve acı çekmeden yan dönemiyordu. Kalkıp ışığı yaktı, ağrı kesicileri nereye koyduğunu hatırlamaya çalışıyordu ve Deborah içeri girdiğinde kapıları vurup çekmeceleri açıyordu.

"Özür dilerim. Seni uyandırdım mı?" Ladd sordu.

"Önemli değil. Sorun ne?" diye sordu. "Ağrı kesicilerimi arıyordum."

Kaşlarını çattı. "Sanırım mutfakta vardı. Belki büfenin üzerinde? Kontrol edeceğim," dedi ve aceleyle odadan çıktı.

Ladd yatağın kenarına oturdu ve gözlerini kapattı. Başı çatlayacak gibiydi ve Deborah'ın onları bulmasını umuyordu. Aksi takdirde bu geceki uykusu sona erecekti.

Şansa bakın ki, bir elinde ilaç şişesi, diğerinde bir bardak suyla geri geldi.

"Buldum onları," dedi ve suyu ona uzattı, sonra da iki hapi eline tutuşturdu.

Onları ve yarım bardak suyu içtikten sonra bir kenara koydu.

"Teşekkür ederim, Deb."

"Uzan. Haplar etkisini gösterene kadar seninle biraz oturacağım," dedi.

"Zorunda değilsin," dedi ama çoktan yorganın altına geri dönmüş ve onun elini tutmaya başlamıştı.

Deborah gülümsedi. "Bunu biliyorum, ama belki de istiyorum. Senden hoşlanıyorum, biliyorsun."

Ladd önce yüzüne ve ensesine dökülen uzun, siyah saçlarına, sonra da giydiği spor şortu ve büyük boy tişörtlere baktı.

"Güzel pijama," dedi.

"Pijamalarımı bakmıyorsun. Çıplak bacaklarıma bakıyorsun."

Sırıttı. "Görmezden gelinemeyecek kadar uzun ve biçimli bacaklara sahip olduğun için bu senin suçun." Ama hâlâ bakıyordu, bu kez onun yüzüne. "Görünüşün çok değişmiş. Ben gittikten sonra on santim uzamış olmanın yanı sıra, sevimli ve şirin bir kadıncık, kendine güvenen bir kadına dönüştün. Sen gerçek bir Wonder Woman'sın. Hatta biraz ona benziyorsun ama ondan daha fazla kıyafet giyiyorsun."

Deborah gülümsedi. "Sanırım ağrı kesicilerin etkisini göstermeye başladı. Gerçekten de Harika Kadın. Şimdi sus ve rahatlamaya çalış," dedi ve kalkıp ışıkları kapatmaya başladı, sonra da yatağın kenarına oturmak için geri geldi. Adam hâlâ onu izliyordu. "Ladd, uyumak için gözlerini kapatmalısın."

"Çok güzelsin," dedi.

Deborah iç çekti. "Buraya tekrar gelmemiz için neden sevdiğimiz insanların ölmesi gerekti?"

Ladd ağlayacak gibi hissetti. Bunun yerine parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

"Ben buna inanmıyorum. Yapmak için geldikleri her şeyi yaptıklarına ve buradaki işlerinin bittiğine inanıyorum. Hayatları nasıl sona ermiş olursa olsun, bu yüzden artık yoklar. Hayatta yollarımızın bir değil iki kez kesişmiş olması bana işimizin bitmediğini söylüyor. Sadece bunu tekrar berbat etmek istemiyorum."

Deborah onun inançlarının derinliği karşısında hayrete düşmüştü - onun sahip olduğunu bile bilmediği inançlar. Ayrı geçirdikleri yıllar, hatırladığı asabi çocuğu zeki ve düşünceli bir adama dönüştürmüştü. Ve onun gibi, bu ikinci şansın da yanlış gitmesini istemiyordu.

"Biz iyi olacağız. Sadece iyileşmen gerekiyor. Seni bırakmayacağıma söz veriyorum."

"Seni terk ettiğim gibi mi?" diye sordu.

"Biz çocuktuk. Şimdi değiliz." Ayağa kalktı ve onun önce alnını, sonra dudaklarını öptü. "Gözlerini kapat, aşkım."

Göz kapakları sarktı. Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamıştı. "Aşk," diye mırıldandı.

"Seviyorsun. Seviyorum. Seviyoruz," dedi usulca, sonra onun uykuya daldığını anlayana kadar kıpırdamadan oturdu.

Ancak o zaman yatağına geri döndü ama artık uyuyamıyordu. Annesinin büyük olasılıkla uyanık olduğunu ve yas tuttuğunu biliyordu. Bazen kederle en iyi yalnız başa çıkılabileceğini de biliyordu.

Geçtiğimiz dört yıl boyunca, babasının geçirdiği felçten kurtulamayacağı belli olduğunda, Deborah babasının sağlığının kötüye gittiği gerçeğiyle yüzleşmek için kendine izin verirken, her fırsatta babasının yanında olan annesi bunun daha az farkındaydı. Deborah için, babasının artık bu dünyada olmadığını bilmek onu üzgün ve boş bir hisle baş başa bıraktı.

Sonunda uykuya daldı ve rüyasında bir yol ayrımında durduğunu gördü. Her iki yolun da nereye çıkacağını gösteren hiçbir işaret yoktu ve ikilemi hala seçim yapmak zorunda olduğunu bilmesiydi.

Uyandığında sabah olmuştu.

Yağmur sabahın erken saatlerinde durmuştu ve Dumpling'in uzaklarda bir yerde öttüğünü duyabiliyordu. Sonra Ladd'in koridorun sonundaki yatak odasında olduğunu hatırladı ve yerinden fırlayıp giyinmek için acele etti.

Kahve kokusunu alabiliyordu, bu da Maggie'nin uyandığı anlamına geliyordu. Bugün hayatlarının geri kalanının ilk günüydü.

Giyindikten ve saçlarını at kuyruğu yaptıktan sonra Ladd'i kontrol etmeye gitti.

Onun hareket ettiğini duyabiliyordu ve kapıyı çaldı, sonra seslendi.
"Günaydın. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, ben hallederim," dedi Ladd.

"Tamam. Anneme bakmaya gidiyorum," dedi ve mutfağa yöneldi.

Deborah içeri girip ona sarıldığında ve yanağından öptüğünde Maggie tavadan domuz pastırması çıkarıyordu.

"Günaydın anne," dedi Deborah.

"Günaydın, tatlım. Gece Ladd'le birlikte kalktığınızı mı duydum?" "Bu sabah erkenden, evet. Geçen gün ağrı kesicilerini mutfakta bırakmıştı. ve onları arıyordu. Tekrar uyuyana kadar yanında oturdum. Yaraları bu haldeyken nasıl dinlenebildiğini bilmiyorum. Sen hiç uyuyabildin mi?" diye sordu.

Maggie omuz silkti. "Biraz. Sadece güneşin doğmasını istedim. Güneş doğduktan sonra hiçbir şey eskisi kadar kötü görünmüyor. Bisküviler fırında, ben de sos yapıyorum. Yumurta ister misin?"

"İstemiyorum. Bisküvi ve sosla yetineceğim."

Maggie başıyla onayladı. "Benim için de öyle, ama Ladd için bir çift kızartacağım. Yumurtalarını iyi pişmiş sevdiğini hatırlıyor gibiyim. Onun için cıvık yumurta sarısı yok."

Deborah gülümsedi. "Böyle şeyleri nasıl hatırlıyorsun?"

Maggie omuz silkti. "Eğer birine yemek pişirirsen, onun sevdiği ve sevmediği şeyleri hatırlarsın, o yüzden not almaya başlasan iyi olur."

Deborah güldü. "Ders not edildi."

Maggie göz kırptı ve sonra ocağa dönüp sos için meyane yapmaya başladı. Ladd mutfağa girdiğinde Maggie yumurtaları tavadan, bisküvileri de fırından çıkarıyordu.

"Günaydın tatlım. Zamanlaman mükemmel," dedi.

İçinden bir duygu dalgası geçti. Mutfaka girip Maggie'yi ocağın başında, Deborah'yı da masaya yemek taşıırken görmek tıpkı eski günlerdeki gibiydi. Tüm bunlar olana kadar, insanlarla birlikte olmayı ne kadar özlediğini bilmiyordu.

"Her şey çok güzel kokuyor," dedi.

Deborah onun yüzündeki gerginliği ve ayakta dururken sol tarafını nasıl desteklediğini görebiliyordu. Tek başına giyinmek muhtemelen uğraşması gerekenden çok daha fazlaydı.

"Otur. Kahveni getireyim. Bu sabah ağrı kesici aldın mı?" Deborah sordu.

"Sadece birkaç tane aldım. Yemeğimizi yiyene kadar etkisini gösterecek ve ben de seninle birlikte evime gidebileceğim."

Başını salladı ve ardından Maggie fırtına sırasında sebze bahçesinin nasıl bir darbe aldığını anlattı.

Yemeklerini yedikten sonra Maggie onları yollarına gönderdi; Ladd bir yastığa oturmuş, diğeri arkasına geçmiş ve dikkatlice kemerini bağlamıştı.

Deborah arabasını Daltry çiftliğine, onu Blessings'e kanlar içinde ve baygın bir halde götürdüğü günden çok daha yavaş sürdü.

"İyi misin?" diye sordu otoyola ulaşip derenin üzerindeki köprüden geçip güneye yöneldiklerinde.

"Evet, dışarıda olmak iyi hissettiriyor ama görünüşe göre dere dün gece yatağından çıkmış. Ağaç köklerine sıkışmış bir sürü moloz var."

Deborah, "Bir tepede yaşamak için söylenecek bir şey var," dedi.

Ladd sırtıttı. "Sel baskınlarıyla uğraşmak zorunda kalmayabiliriz ama hortumlar için tam bir hedefiz."

"Evinizin altındaki bodrum hâlâ iyi durumda mı?" Deborah sordu.

"Kuru ve sağlam ama artık pek kullanılmıyor. Babamın bazı eşyaları orada saklanıyor."

"Annenin konserveleriyle dolu o rafları hatırlıyorum. Tüm o güzel şeftali, taze fasulye ve domates konservelerini. Ve turşuları. En iyi turşuları o yapardı."

"Yıllardır bunu düşünmemiştim ama turşu yapmak konusunda çok becerikliydi." Sonra yastığa yaslandı ve yolcu penceresinden dışarı baktı. "Onları gerçekten özleyorum," dedi ve gözlerini kapadı.

Deborah onun eline uzandı ve hızlıca okşadı, sonra da otoyoldan evine giden asfalt yola saptı. Ladd dönüşü hissetti ve doğrulup oturdu. Burası artık Daltry'nin topraklarıydı ve tekrar bu topraklarda olmaktan memnundu.

Deborah aniden işaret ettiğinde hâlâ asfalt yoldaydılar. "Sürü orada... göletin diğer tarafında."

"Korna çalarsan ahıra kadar gelirler," dedi. Kadın bir kaşını kaldırdı. "Şimdi sen söyle."

Biraz ürkmüş görünüyordu. "Özür dilerim. Düşünemedim."

Güldü. "Sadece seninle dalga geçiyordum," dedi ve sonra fren yaptı, birkaç kez kornaya bastı ve tekrar kornaya basmadan önce biraz daha sürdü. Eve vardıklarında sürü ahırın arkasındaki ağıldaydı.

"Ağıla en yakın tahıl ambarında bazı sığır küpleri var," dedi.

Deborah başıyla onayladı, arabayı evin önünden geçirip ahıra kadar sürdü, sonra da izleyebilmesi için çitin yanına park etti.

"Dışarı çıkmaya izin yok," dedi. "Ama-"

"Bugün olmaz bayım. Buradan izleyebilirsiniz ama önce Sam'i besleyeceğim."

İç çekti ama itiraz etmedi. Kadın haklıydı. Bugün olmaz. Bu yüzden onun ahırda kayboluşunu izledi ve ahırın diğer ucundan, içinde üç torba sığır küpü olan bir el arabasını iterek çıktığını görene kadar bekledi.

İlk çuvalı açtı ve kapıdan içeri süzüldü, sonra küpleri bir sıra halinde dökmeye başladı, itilip kakılmamak için hızlı hareket ediyordu. Sonra koşarak ikinci torbayı aldı, onu da aynı şekilde döktü ve aynı şeyi sonuncusu için de yaptı. Artık tüm sürü otlakta bir sıra halinde dizilmiş ve başları eğik olduğu için onları saymak çocuk oyuncağıydı.

Kapıyı yeniden kapattı, el arabasını ahıra geri itti ve sonra havalandırma yoluna doğru geri döndü. Sam arabanın altından çıktı.

tahıl ambarı, miyavlayarak, ve onu kaptı.

"Babanı görmek ister misin? Sen çok tatlı bir çocuksun. Seni özlediğini biliyorum," diye mırıldandı ve onu arabaya taşıdı, kapıyı açtı ve kucağında onunla birlikte arabaya bindi.

Büyük sarı tom onun kollarından fırlayıp Ladd'in kucağına atladı, sonra Ladd'in çenesine kafa atmaya ve evcil hayvan için yalvarmaya başladı.

"Selam Sam. İyi bir çocuk oldun mu? Beni özledin mi? Seni özlediğimden eminim," dedi Ladd.

Kedi mırladı, mırladı ve sonra Ladd'ın kucağına yerleşip patilerini yalamaya başladı. Ladd onu nazıkçe okşuyor ve kedinin başını tırmalıyordu.

"Bunun için teşekkür ederim Deborah. Sam uzunca bir süredir benim sırdaşım."

Başını salladı. "Onu sıkı tut. Arabayla ahıra gidip onu dışarı çıkaracağım, sonra da eve gideceğiz."

Ladd başıyla onayladı ve arabayı çalıştırıp vitesle takarken kediye kucakladı.

"İstersen sonuna kadar sürebilirsin," dedi Ladd, havalandırma kapısının hemen dışına park ederken.

"Tüm o çatı çivilerini topraktan çıkarmak için bir mıknaş alana kadar olmaz. Yarın süpürmek için bir adam gelecek," dedi. "Burada olmamıza gerek yok. İş bitince beni arayacak."

Solgunlaştı. "Özür dilerim. Burada neler yaşadığını tamamen unutmuşum. Suçu uyuşturucu ve acıya at."

Eğildi ve onu dudaklarından öptü. "Özür dilemeyi bırak ve bana kedini ver."

Kapıyı açtı, Sam'i kucağından aldı ve dışarı çıktı, yol boyunca kediyle bebekçe konuştu, sonra onu tahıl ambarının kapısının altına bıraktı. Kedi miyavladı ve sonra uzaklaştı.

Geri koştu ve arabaya atladı.

"Kedini seviyorum," dedi ve sonra eve doğru yöneldi.

"Peki ya ben?" diye sordu kadın arabayı çekip park ederken.

"Bunun cevabını zaten biliyorsun, yoksa burada olmazdık," dedi. "İşte evinizin anahtarları. Gidip eşyalarını alalım."

Ladd yavaştı ama eve girmek iyi hissettiriyordu. Evindeydi. Burada hiç sürpriz yoktu. Evin iyi bir temizliğe ihtiyacı vardı ama bunun dışında her şey yolundaydı.

"Dizüstü bilgisayarınızı istediğinizi söylemiştiniz. Onu nerede bulabilirim?" Deborah sordu.

"Eve taşındığım yıl annemin dikiş odasını ofis haline getirdim. Eğer orada değilse, yatak odamda olabilir. Tıraş takımımı ve birkaç kıyafet daha alacağım. Oraya bakacağım."

Deborah kaşlarını çatı. "Tamam ama hepsini yatağının üzerine bırak. Ben senin için toplarım. Giydiğin kıyafetlerin dışında bir şey kaldırmak yok, unuttun mu?" Tam uzaklaşmaya başlamıştı ki adamın önce iç çektiğini sonra da sinirli bir tepki verdiğini duydu.

"Evet, hanımefendi."

Durdu, döndü ve sonra kollarını nazikçe adamın beline doladı ve yanağını göğsüne koydu.

"Özür dilerim. Her küçük şeyde ağlamamak için açık sözlü davranıyorum. Çoğunlukla erkeklerin olduğu bir alanda kadın olmanın bedeli bu. İncinmişsin. Seni seviyorum ve ikimize de hayatın ne kadar kırılgan ve geçici olabileceği hatırlatıldı. Sesimin tonuna aldırma ve unutma ki seni hayatımda istemeseydim, şu anda burada olmazdık."

Ladd çenesini yeterince eğdi ve onu öptü. İlk başta çekingen bir şekilde, test edercesine. Ama onun nefesinin altında inlediğini duyunca öpücüğü derinleştirdi ve bunu yaparken yıllar akıp gitti, kadın onu arzulamaktan titriyordu ve Ladd'in incinmekle ilgisi olmayan yerleri ağrıyordu.

Sonunda Deborah durdu.

"Bunu henüz yapamayız. Yapamayız işte. Kırık kaburgaları ve kafasında zimbalar olan bir adamla seks yapmayacağım. İkimiz de bundan daha akıllıyız."

"İkimiz de senin iyi olmanı istiyoruz."

İç çekti ve alnını onunkine yasladı.

"Sen daha mantıklısın. Denemek istiyordum."

Yüksek sesle güldü. "Gerçek bir erkek gibi konuştun. Seks sağduyunun önüne geçiyor."

"Her seferinde," dedi Ladd ve sonra sırtarak onun sırtını sıvazladı. "Şimdi, nerede kalmıştık?"

"Dizüstü bilgisayar. Tıraş takımı. Kıyafetler," dedi.

"Tamam. Yatak odama gidiyorum," dedi ve Deborah arkasını dönüp antrenin hemen dışında, oturma odasının karşısındaki küçük odaya yönelirken koridordan aşağı indi.

Dizüstü bilgisayarını bulması birkaç dakika sürmedi ve fişe takılıydı, bu da zaten şarj edilmiş olduğu anlamına geliyordu. Küçük bir evrak çantası buldu, dizüstü bilgisayarı ve şarj kablosunu içine bıraktı, sonra fermuarını çekti ve yatak odasına yöneldi.

Kadın içeri girdiğinde Ladd banyoda tıraş takımını topluyordu.

"Buldum. Kolay giyinmek için biraz daha eşofman altı ister misin?"

"Evet ve kısa kollu tişörtler. Eşofmanlar dolabın bir rafında, tişörtler ise şifonyerimin üst çekmecesinde katlanmış halde duruyor."

"Onları görüyorum," dedi, sonra dolabın dibinde büyük bir spor çantası gördü ve onu yatağa taşıdı.

Çok geçmeden eşyalarını toplamış ve tıraş takımını da giysilerin arasına sıkıştırmıştı.

"Tamam, sanırım hepsi bu kadar," dedi Deborah. "Kaçırdığımız bir şey varsa daha sonra hallederiz. Yine de gün batımından önce gelip her şeyi kontrol edeceğim."

Evrak çantasının uzun kayışını omuzladı ve spor çantasını aldı, sonra evden dışarı çıktı, her şeyi SUV'unun arkasına koydu ve ayrılmadan önce evin kilitli olduğundan emin olmak için geri döndü

Çiftliğe. Postayı almak için tepenin eteğinde durdu, ona verdi ve sonra eve doğru yola çıktılar.

Arabayla geldiklerinde Maggie dışarıda çiçek tarhlarını ayıklıyordu. Onlar arabadan inerken topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve el salladı.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu.

Ladd başını salladı. "Sam beni gördüğüne sevindi."

"Eminim öyledir," dedi. "Yolculuktan sonra nasıl hissediyorsun?" "İyiyim," dedi Ladd.

"Güzel. O zaman burada otur ve ben otlarken benimle konuş. Biraz temiz havaya ve güneş ışığına ihtiyacın var ve ben bu işten nefret ediyorum, bu yüzden zaman geçirmeme yardımcı olabilirsin."

"O işi kabul edeceğim," dedi. Deborah'a mektuplarını verdi ve merdivenlerden aşağı indi.

"Yardım edeceğim anne. Önce şunları içeri koymama izin ver."

Kısa bir süre sonra gülüşüyor, eski günlerden ve hatıralardan bahsediyorlardı. Arada bir Deborah başını kaldırıp Ladd'in kendisini izlediğini fark ediyor ve nabızı hızlanıyordu.

Onu istiyordu. Belki onun onu istediği kadar.

O akşam yemekten sonra kediye ve sığırları kontrol etmek için geri döndüler. Sürü çitin yanında otliyordu ve Deborah ile Ladd araba yolundan yukarı çıkarken Deborah kalçasının yan tarafında uzun bir yara olan bir inek gördü.

"Ladd! Baksana! Şu ineğin kalçasının yan tarafında kocaman bir kesik var." Ladd kaşlarını çatı. "Onu ağıla götürmeliyiz."

"Buzağısı var mı?" Deborah sordu.

"Evet. Bir gözünün üzerinde kırmızı bir kalp olan küçük kırmızı beyaz bir tane."

"Oh, bunu biliyorum," dedi. Ahıra gitti, içinde birkaç küp olan bir kova ve bir ip aldı ve otlağa doğru yola çıktı.

Sığırlar onu gördüler ve küp alacaklarını düşünerek ahıra doğru gitmeye başladılar.

Ladd, "Ben kapıyı açacağım," dedi.

Deborah kaşlarını çatı. "Lütfen dikkatli olun. Daha yeni yeni iyileşmeye başlıyorsun." "Yapacağım," dedi ve ağılın kapısını açtı, sığırların ağıla akın edeceğini ve yaralı ineği diğerlerinden ayırabileceklerini biliyordu. ve onu doktordan al.

Sürünün Deborah'a doğru harekete geçmesi için kovadaki küplerin tıkırtı sesi yetti ve Deborah onların harekete geçtiğini anlar anlamaz arkasını dönüp onları içeri aldı.

Yaralı inek ve buzağısı içeri girer girmez Ladd kapıyı kapattı ve sürünün geri kalanını merada bıraktı.

Deborah, "İneğe bir ip geçirip onu bağlayacağım, sonra diğerlerinin dışarı çıkmasına izin veririz," dedi ve yaralı ineğin başına bir ip geçirecek kadar yaklaşıp kadar ağılın içinde yavaşça dolaştı, sonra onu hızla panellerden birine kısa bir şekilde bağladı. "Tamam, kapıyı aç, ben de geri kalanları dışarı çıkarayım."

Birkaç dakika içinde yarayı kontrol ediyordu.

"Buradaki döküntüler ağaç kabuğuna benziyor. Ormanda bir yerde *bu* yükseklikte kırık bir ağaç dalı olmalı. Ona çarpmış olabilir ya da sürü ürktüyse ona çarpmış olabilir. Onu temizleyebilirim, ama yarın geri gelip onu bulup temizleyip temizleyemeyeceğime bakacağım."

Ladd kaşlarını çatı. "Böyle şeyler yapmam gerekiyor," diye mırıldandı.

"Şu anda sen yapamazsın ama ben yapabilirim. Burada herhangi bir yara merhemi var mı?"

"Evet, şu ilk ambarda. Menteşeli kapağı olan eski bir tahta kutu var. Tüm veteriner ilaçlarını orada saklıyorum."

Ahıra koştu, kutunun yerini buldu ve ihtiyacı olan şeyi, bir rulodan kopardığı bir avuç kağıt havluyla birlikte buldu. Bütün bunları düşündü

Louisville'deki klinikte elinin altında olması gereken ilaçları aldı ve sonra omuz silkip aceleyle geri döndü.

Ladd stok tankının yanındaki musluğa bir hortum bağlamıştı ve ince bir su akıtarak yarayı yıkıyordu.

Deborah, "İyi iş, tatlım," dedi ve yarayı tekrar kontrol etti. "Sanırım temizlemişsin."

Ladd suyu kapattıktan sonra hortumu bir direğin üzerine sarkıttı, Deborah ise ineğin kalçasındaki bölgeyi kağıt havlularla sildi.

İnek olanları onaylamadığını göstermek için bağırdı ve tekmeledi. Ladd elini çenesinin altından geçirdi ve onunla konuşmaya başlayarak onu sakinleştirdi.

Deborah, küçük baldır dizine çarptığında, sivri kesiğe iyi miktarda antibiyotik merhem sürüyordu.

"Sorun nedir, dostum? Yoluna mı çıkıyorum?" dedi ve onun başını kaşımaya çalıştı, ama o bunu kabul etmedi ve tekrar ona vurdu. "Annesiyle uğraşmamdan hoşlandığınızı sanmıyorum," dedi Deborah.

Ladd ineğin diğer tarafındaydı ve ipin başını savurmasını engelleyecek kadar gergin olduğundan emin oluyordu.

Ladd, "Hepimizin katlanabileceğimiz sınırlarımız var," dedi.

Deborah ona baktı ve sırtıttı. "Beni kastetmiyordun, değil mi?"

Güldü. "Tabii ki hayır. Beni besleyen eli ısırمام. Sen benim Wonder Woman'ımsın, unuttun mu?"

Deborah'nın gözleri kısıldı. "Uyuşturucunun konuştuğunu sanıyordum."

"Uyuşturucular konuşuyordu, tamam, ama tek yaptıkları çekingenliğimi ortadan kaldırmak oldu. Büyüdüğünde ne kadar harika bir kadın olduğun konusunda hâlâ şoktayım."

"Teşekkür ederim, nazik efendim. Yakında bir gün bana gravürlerinizi göstermeniz gerekecek. Masanızın üzerinde birkaç çizim gördüm. Üzerinde çalıştığınız bir şeyin mi yoksa daha önce inşa edilmiş bir şeyin mi?"

"Gravürler mi?" Sırıttı. "İkisinden de biraz var ama eminim sana karşı art niyetli olduğumu ima etmiyorsundur."

"Onlarla ilgili art niyetli bir şey yok," dedi Deborah. "İlk günden beri bana karşı dürüst oldun. Ve tüm alaylar bir yana, bu işte sonuna kadar seninleyim. Herkes ilk aşkıyla ikinci bir şans elde edemez ama biz ettik... ediyoruz. Şimdi, bu kızı ve küçük kış kafalıyı bu gece için ahırdaki ahırlardan birine götürelim. Ahırın kapısını açarsanız, onu içeri götüreceğim."

Ladd, "Ona biraz saman ve su bırakmamız gerekecek," dedi.

"Biliyorum. Onu içeri götürelim. Yakında hava kararacak." Ve haklıydı.

Ancak gece çöktüğünde çoktan eve dönüş yoluna koyulmuşlardı.

Arabayla geldiklerinde Maggie verandada onları bekliyordu, sonra arabadan indi.

Deborah iç çekti. "Kusura bakma anne. Aramalıydım ama yaralı bir inek bulduk ve onu ayağa kaldırıp tedavi etmemiz gerekti. Sonra onu gece için ahıra koyduk."

Maggie kaşlarını çattı, sonra başını salladı.

"Kızım, biz çiftçiyiz. Her zaman bir şeyler olur ya da bizi geciktirir ve kimsenin kimseye bir açıklama borcu yoktur. Endişelenseydim arardım. Günün bu saatini seviyorum, sona yaklaşırken. Her zaman sevmişimdir. Siz ikiniz içeri girin ve yıkanın. Buzluktan bir turta çıkardım. İsterseniz tezgahın üstünde. Keyfinize bakın. Ben biraz daha burada oturacağım."

Pasta yenildi ve Maggie sonunda içeri geldi. Onları kendi başlarına bırakarak odasında televizyon izlemeye gitti.

Sonunda mutfakta poker oynamaya başladılar. Sonunda bırakıp yattıklarında Deborah'ın Ladd'e yirmi bin dolar borcu vardı ve ona bir senet verdi.

Yatak odasının kapısında ona iyi geceler öpücüğü verdi ve sonra bütün gece onu hayal etti.

Ertesi sabah çiftliğe dönüp ineği kontrol ettiler. Sonra Ladd'i evde bıraktı, onun dört tekerlekli arabasını ödünç aldı ve bir el testeresi ve tüfeğiyle ormana doğru yola çıktı.

Anlaşıldığı üzere tüfeğe ihtiyacı yoktu ama sonunda bir kestane ağacında, ineği kalçasından yakalamak için doğru yükseklikte olan oldukça ölümcül görünümlü bir sap buldu. Kopan dal yerdeydi ve çeşitli şekillerde çürümüştü, sap ise yaşlanmış ve sertleşerek ölümcül bir silaha dönüşmüştü. Dört tekerlekli arabadan indi ve sapı gövdesine kadar kesti, sonra dört tekerlekli arabanın arkasına attı ve eve doğru yola koyuldu.

Ladd onun geldiğini duydu ve onu karşılamak için dışarı çıktı.

Kenara çekip durdu ve arkasındaki odun yığınına işaret etti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ladd kaşlarını çatı. "Sanırım onu buldun ve lanet olsun! Bu hepimizin derisini y ü z e r d i . İyi iş, tatlım."

"Dört tekerlekli arabayı park edeceğim. İneği bir gün daha asılı bırakmak ister misin?"

"Evet, ama onu bugünlük ağılda bırakalım da küçük boğasının biraz hareket alanı olsun."

Deborah, "Çatı katından aşağıya bir balya saman atacağım," dedi.

"Ben de su teknesini doldurayım. Onu bu gece tekrar yerine koyarız." "Anlaştık," dedi Deborah.

O n u n l a birlikte dört tekerlekli arabayla ahıra kadar gitti ve sonra inekle buzağıyı yerleştirmesine yardım etti.

Sam onları görmek için dışarı çıktı ve Ladd yumuşayıp onu kucağına alana kadar Ladd'in ayak bileklerine sarıldı.

"Burada bir canavar yarattım, değil mi?" dedi.

Deborah başını salladı. "Sam sana sahip olduğu için çok şanslı."

Ladd, "Bana da sahip olabilirsin ve bunu yapmak için ayak bileklerimi öpmene bile gerek yok," dedi.

Deborah başını arkaya attı ve kahkahalarla güldü, sonra kollarını adamın boynuna doladı ve kan hücumundan kulakları çınlayıncaya kadar onu öptü.

"Sen tam bir erkeksin," dedi.

Sırıttı. "Beni başka türlü ister miydin?"

Onu uyarmak için parmağıyla işaret etti ve sonra samanı almak için çatı katına tırmandı.

Yukarıdan onun kahkahalarını hâlâ duyabiliyordu ve bu, kalbinin şarkı söylemesine neden oluyordu. Kendini bu kadar canlı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Bir ailede ölümün bunu yapabilmesi garipti ama yapmıştı. Belki de bu, doğanın insanlara kendi hayatlarından geriye kalanları kaçırmamaları gerektiğini hatırlatma şekliydi.

Bölüm 14

Blessings'te Carlie'yle yaşamın yepyeni bir yönü başlamak üzereydi. Peanut ofise geri dönmüştü ve Ruby de yanında Carlie'yle birlikte Curl Up and Dye'daki işine geri dönüyordu.

Carlie Butterman'ların evine yeni yeni alışmaya başlamıştı ama Bayan Ruby ile işe gitmek yepyeni bir şeydi. Boyama kitabını ve boya kalemelerini hazırlamıştı. Dükkanda bırakacağı bir yastık ve mavi bir battaniye ve oyun oynamak için bir iPad.

Ve dün Bayan Ruby onu okula ön kayıt yaptırmaya götürdüğünde Carlie yeni öğretmeni Lena Schultz'la tanıştı. Bayan Schultz'u sevmişti. Hoş, sakın bir sesi ve nazik bir gülümsemesi vardı. Onlar ayrılırken Melvin Lee, büyükannesi Minna ile birlikte çıkageldi.

"Hey, kızım! Sen de Bayan Schultz'un sınıfında olacak mısın?" diye sordu. Carlie başıyla onayladı.

Melvin Lee sırtıttı. "Vay canına! Seni her gün göreceğim!" Minna sırtıtışını gizledi ve Carlie'ye göz kırptı.

"Heyecanlı mısın? Okulu her zaman sevmişimdir," dedi. Carlie başını salladı. "Ben de okulu seviyorum."

"Yoldan çekilsek iyi olur. Görünüşe göre bir kuyruk oluşuyor," dedi Ruby.

"Güle güle kızım!" Melvin Lee bağırdı.

Ruby ve Minna bir kahkaha attıktan sonra Ruby ve Carlie koridora çıkıp ön çıkışa doğru yürümeye başladılar. Ayak sesleri

Diğer odalardan geçerken, ebeveynlerin ve çocukların yeni öğretmenleriyle konuştuklarını duyduklarında binada yankılandı.

Carlie biraz endişeliydi ama aynı zamanda heyecanlıydı. Okul onun iyi olduğu bir şeydi. Yürürlerken Ruby'ye baktı ve Bayan Ruby'nin ne kadar güzel olduğunu ve onun elini tutmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşündü. Bu ona kendini güvende hissettiriyordu ve şu anda güvende olmak Charlie'nin listesinin en başında yer alıyordu.

"Tahmin et ne oldu?" Ruby söyledi.

"Ne?" Okuldan çıkıp o t o p a r k a doğru giderlerken Charlie sordu.

"Bay Ruby ile Granny's Country Kitchen'da buluşacağız ve birlikte öğle yemeği yiyeceğiz, sonra Bay Ruby bizimle birlikte dükkana gelecek. Yarın ben işe döneceğim ve o da dinlenme odasına senin için bir televizyon bağlayacak, böylece oynamaktan yorulursan programlarını izleyebilirsin. Senin için uygun mu?"

Carlie başını salladı.

"Güzel," dedi Ruby. "Sen ve ben harika vakit geçireceğiz. Daha önce hiç birlikte işe gideceğim bir arkadaşım olmamıştı. Yakında okula başlayacağını biliyorum ama başlayana kadar biz bir takımız, tamam mı?"

Charlie'nin yüzü güldü. "Evet... bir takım."

"Okula başladığında seni okula ben ya da Bay Ruby götürecek ve alacak. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Charlie ve rahatlayarak iç çekti. Hiç sormadığı ama merak ettiği bir soru daha cevaplanmıştı. "Annem eskiden Granny's'de yemek yemiş. Bana o söyledi."

"Ve şimdi buranın oldukça eğlenceli bir yer olduğunu ve yemeklerin çok iyi olduğunu kendi gözlerinizle göreceksiniz."

"Şu büyükanne hanım da orada olacak mı?" Charlie sordu.

"Lovey'i mi kastediyorsun? Genelde öyledir. Oraya vardığımızda öğreniriz," dedi Ruby. Charlie'yi yükseltici koltuğuna bağladı, sonra arabaya bindi ve uzaklaştı.

Araba sürerlerken Carlie camdaki yansımasına baktı. Aynı görünüyordu, bu garipti çünkü dünyasıyla ilgili her şey değişmişti.

Ruby otoparka girer girmez Peanut'ın arabasını gördü ve gülümsedi. Bu bir aile olarak dışarıda yedikleri ilk yemekti ve geç kalmamaya özen göstermişti.

"Görünüşe göre Bay Ruby buraya bizden önce gelmiş," dedi Ruby. "İşte arabası."

Carlie doğrulup gülümsedi. Daha önce hiç babası olmamıştı ve onun babasıymış gibi davranmak hoşuna gidiyordu. Sonra arabadan inip içeri girdiler.

Lovey ön kasadaydı. Tezgâhın arkasından çıkıp Ruby'ye sarıldı ve sonra eğilip Carlie'ye de sarıldı.

"Beni görmeye geldiğin için çok mutluyum," dedi Lovey. "Annem de buraya gelirdi," dedi Carlie.

Lovey başını salladı. "Biliyorum şekerim. O ve büyükannenle büyükbaban. Her pazar kiliseden sonra. Bay Ruby zaten burada. Sana nerede oturduğunu göstereyim."

Lovey'yi yemek odasına kadar takip ettiler ve Carlie insanların kendisine baktığını fark eder etmez Ruby'nin eline uzandı.

Ruby onu hızlıca sıktı ve Peanut'ın beklediği kabine doğru götürdü.

"İşte benim kızlarım!" dedi. Ayağa kalktı ve Ruby'nin yanağına hızlı bir öpücük kondurdu, ardından Carlie'nin kabine girmesine yardım etti ve başının üstüne hızlı bir öpücük kondurdu. "Okula kaydını yaptırdın mı, tatlım?"

Başını salladı. "Öğretmenimin adı Bayan Schultz. Mutlu gözleri var."

Peanut, Carlie'nin yüzünde değişen ifadeleri izledi ve onun ne kadar harika bir çocuk olduğunu düşündü. Hayatı birbiri ardına zorluklarla geçmişti ama o hâlâ dünyayı perilerin, sinek kuşlarının ve çiçeklerle dolu bahçelerin gözünden görüyordu.

"Lena Schultz'u tanıyorum. İyi bir kadındır," dedi Peanut.

Carlie Ruby'ye baktı. "O da Curl Up and Dye'a geliyor mu?"

Ruby başını salladı. "Yaklaşık ayda bir kez. Menüye bakalım ve bugünün spesiyalitesi neymiş görelim."

O sırada garson kız bisküvilerle geldi ve içecek siparişlerini alarak onlara ne yemek istediklerine karar vermeleri için zaman tanıdı. Peanut, Carlie için bisküvinin üzerine biraz bal sürdüğünde, kendisine bakan yabancıları unuttu. Dışarıda yemek yemenin ve arkadaşı Melvin Lee'yi görmenin heyecanı dışında her şeyi unutmuştu.

Ama Ruby hiçbir şeyi unutmamıştı. Bir hayatın ne kadar hızlı değişebileceğini düşünüyordu. Geçen hafta bu zamanlar Carlie annesinin ölümünü izlemişti ve şimdi Granny's'de bisküvisinin üzerine bal sürüyor ve Bay Ruby'ye arsız bir hayranlıkla bakıyordu. Ruby, Carlie'nin üzgün olduğu zamanları görüyordu ama bu zamanlar giderek kısalıyor ve daha az yoğun hale geliyordu. Tüm olanları göz önüne aldığı anda iyi durumda olduklarını hissediyordu.

Küçük, güzel sarışını merak eden pek çok müşteri vardı ama artık hepsi onun hikâyesini ve Ruby'nin yasal vasisi olduğunu biliyordu. Çocuğun evlatlık verilebileceğine dair söylentiler ve Peanut ile Ruby'nin onu büyüteceğine dair başka söylentiler duymuşlardı. Kendi evlerinin mahremiyetinde hâlâ bu konu hakkında konuşuyor olabilirlerdi ama toplum içinde değil. Artık konuşmuyorlardı. Ruby'nin Shirley Duroy'un cenazesinde yersiz konuştukları için Mary Faye ve Petula'nın dizlerini nasıl kırdığı duyulduktan sonra değil. Akıllı olan hiç kimse Ruby'ye düşman olmak istemiyordu. Kuaförü Savannah'nın bu tarafında saç yaptırılacak tek yerdi ve buna erkek berberliği de dahildi.

Aralarındaki mutluluk açıkça görülüyordu. Küçük kıza iyi bakıldığı belliydi ve annesinin başına gelenler için üzülmüyorlardı ve bugün Mercy Pittman'ın Granny's için cevizli turtta yapma günüydü. Bitmeden önce bir parça almak, başkasının işine karışmaktan daha önemliydi.

Peanut ve Ruby plan yapmaya başladıklarında Carlie hâlâ parmaklarındaki balı yalıyordu.

"Ben dükkâna gidip televizyonu bağlayacağım. Arabamın arkasında duruyor ve dükkân için istediğin atıştırma malı da bende var. Onları mini buzdolabına koyacağım," dedi Peanut.

"Teşekkür ederim hayatım," dedi Ruby. "Kütüphaneye gidiyoruz. Ben çalışırken Carlie'nin dükkânda bulundurması için yeni kitaplara ihtiyacımız var."

Carlie düşünmeden Ruby'nin omzuna yaslandı ama Ruby imayı kaçırmadı. Carlie onlara alışmaya başlamıştı. Onlarla rahattı. Onlarla kendini güvende hissediyordu. *Lütfen, Tanrım, bunu ondan alacak bir şey olmasına izin verme.*

Daha sonra, birkaç kitap bırakmak ve yeni televizyona bakmak için dükkâna uğradıklarında, Ruby randevu defterini kontrol etmek için çalışma masasına gitti. Kızlar bütün hafta boyunca onun için randevuları ayarlamış ve taşımışlardı ama artık arayı kapatma zamanı gelmişti. Sürprize gerek yoktu. Hazırlanabilmesi için haftanın gündeminde ne olduğunu bilmesi gerekiyordu.

İşe geri dönmek için sabırsızlanıyordu ama tüm bunların nasıl sonuçlanacağı konusunda biraz endişeliydi. Bunu sadece zaman gösterecekti.

Salı günü, sağduyulu herkesin kapalı alanlarda yapacak bir şeyler bulmasına yol açan bir sıcaklık duvarı ve rahatsız edici bir hava hareketliliği eksikliği ile başladı.

Curl Up and Dye'da yoğun bir gündü.

Ruby ve Carlie, Carlie'yi yerleştirmek ve Ruby'nin iş istasyonunu ilk randevusuna hazır hale getirmek için açılışa erken geldiler. Oturmaya hazır olmadan önce neredeyse bir saat çalıştı ve Vera ile Vesta geldiğinde Carlie ile dinlenme odasındaydı.

Ruby ve Carlie'yi gördükleri için duydukları sevinç gerçektir.

"Abla! Seni tekrar burada görmek çok güzel! Seni özlemiştik. Carlie'nin de burada bizimle olmasını dört gözle bekliyorduk."

Carlie boyama kitabından başını kaldırdı. "Sadece okula başlayana kadar," dedi.

Vera gülümsedi. "Okula kaydını yaptırdın mı?"

Carlie başını salladı ve boyamaya devam ederken bir gözü çizgi filmindeydi. Ruby eğildi ve Carlie'nin başındaki bukleleri öptü.

"şimdi işe gidiyorum, ama bana ihtiyacınız olursa, beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz, değil mi?"

Carlie başıyla onayladı. "Görev yerinizde." Ruby, "Aferin kızıma," dedi ve ayağa kalktı.

Vera ve Vesta öğle yemeklerini buzdolabına koyduktan sonra dinlenme odasından çıktılar, ikizlerin konuştuğu stenoyla konuşuyor, birbirlerinin cümlelerini tamamlıyor ve sadece kendilerinin anladığı esprilere gülüyorlardı.

Birkaç dakika sonra Mabel Jean geldi, içeri baktı ve Carlie'ye el salladı, ona bir başparmak işareti yaptı ve birkaç dakika içinde gelmesi gereken bir randevusu olduğu için aceleyle istasyonuna gitti.

Carlie'nin hissettiği endişe çabucak kayboldu ve kısa süre içinde gelip giden insanlara olan ilgisini kaybetti. Arka odada kendi küçük dünyasındaydı, resim boyuyor ve eski Looney Tunes çizgi filmlerini izliyordu.

Bart Carlson işine geri dönmüştü ve patronu Bart'ın evliliğinin yüzüne patladığından habersizdi. Bart'a gelince, Carlie Duroy'un velayetini almaya çalışmayı sürdürseydi neler olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Dün gece epik boyutlarda bir kâbustan uyanmıştı. Rüyasında eve girdiğinde Carlie'nin hıçkıra hıçkıra ağladığını ve tek başına olduğunu, Mila'nın ise görünürde olmadığını fark etmişti.

Rüya o kadar gerçektir ki yorganı arkaya atıp evin içinden geçerek verandaya çıktı, sonra derin bir nefes alıp yukarı baktı. Mahallesindeki güvenlik ışıkları ve gece lambalarının parıltısı dışında gece gökyüzünde görebileceği pek bir şey yoktu ama yine de üzerindeki uçsuz bucaksızlığı hissetti.

Bart gerçekten güzel bir evi olduğunu biliyordu ama içinde yaşamıyordu. Sadece burada uyuyordu. Bir aile kurma konusundaki ilk denemesi berbat bir başarısızlık olmuştu ve bu süreçte Carlie Duroy'un hayatından geriye kalanları mahvetmeye çok yaklaşmıştı.

"Umarım mutlusundur, küçük kız. Bunu kesinlikle hak ediyorsun," dedi Bart yumuşak bir sesle, sonra eve geri döndü, güvenlik alarmını sıfırladı ve saate baktı.

Saat sabahın dördüne çeyrek vardı. Yatağa dönmek için çok geç, ama işe hazırlanmak için çok erken. Mutfağı karıştırdı, sonra fıstık ezmeli tost yerken kahve yaptı. Bittiğinde koltuğuna oturdu, televizyonu açtı ve ulusal haber programlarından birini izlemek için arkasına yaslandı. Mila'nın nerede olduğunu ya da ne yaptığını bir kez bile merak etmedi, çünkü umurunda değildi.

Mila Paris'e geleli iki gün olmuştu.

Tüm uçuş boyunca suratını asmış, uçuş görevlileri arasında kargaşa yaratmış ve uçuş sırasında uykusunda ağlayarak kendini uyandırmıştı.

Şimdilik bir oteldeydi ama bir emlakçıyla görüşmeye başlamıştı bile. Avrupa'yı baştan başa dolaşacak ve Miloş'u bunu yaptığını pişman edecekti. En az bir yıllığına kiralamay ve Paris'i bir üs olarak kullanmayı düşünüyordu, böylece istediği ülkelere seyahat edebilecekti.

Sorun, yalnız seyahat etmenin sıkıcı olmasıydı. Ama yakında bunu da halledecekti. Dünyanın her yerinde güzel çocuklar vardı.

Para uygunsa herkesle takılırdı. Bunların hiçbirisi onun fikri değildi. Babasının öfkesini yatıştırmak için buna razı olmuştu ama kendini kimse için izole edecek değildi.

Ve tüm bunlar aptal bir kadının kalbi kötü olduğu için öldü ve kızını yetim bıraktı. Eğer Bart velayet için savaşmayı aklına koymasaydı, bunların hiçbirisi olmayacaktı. Annelik için biçilmiş kaftan değildi.

Güneş parlıyordu. Kaldırımlar insan kalabalığıyla doluydu, caddeler bir o yana bir bu yana giden arabalarla doluydu, şehrin gürültüsü ve renkleri her yerdeydi. Aynada kendine hızlı bir bakış attı.

"Bu iş sende," dedi. "Paris seni bekliyor."

Sonra el çantasının askısını omzuna attı ve otelden ayrıldı.

Carlie salona girip Ruby'nin yeni bitirdiği saç kesiminden kalan saçları süpürdüğü yere gittiğinde öğle yemeği vakti yaklaşıyordu.

"Acıkmaya mı başladın?" Ruby süpürgesini asarken sordu. "Aç olduğumu biliyorum."

"Evet. Artık yemeğimizi yiyebilir miyiz?" Charlie sordu.

Ruby başını salladı. "Bir sonraki randevuma kadar bir saatim var. Oturup yemek yemeye çok hazırım. Hanımlar, biz dinlenme odasında olacağız."

Charlie geri dönerken sıçradı. "Masayı temizledim," dedi.

Ruby durdu ve ona sarıldı. "Sen çok iyi bir yardımcısın. Teşekkür ederim. Ben elimi yüzümü yıkarken sen de buzdolabından öğle yemeklerimizi çıkar."

Sorumluluğun kendisinde olmasından mutlu olan Charlie aceleyle buzdolabına gidip kırmızı kapaklı iki plastik kabı aldı ve masaya taşıdı, ardından kendi limonatasını ve Bayan Ruby'nin Pepsi'sini alıp oturarak beklemeye başladı.

Ruby dışarı çıktı, Carlie'nin yanındaki kanepeye oturdu ve kaplarının kapaklarını açtı.

"Mmm, senin için jambon ve peynir. Bana da jambon ve peynir. Bunlar da cipslerimiz. Keyfine bak şekerim. Açlıktan ölüyorum."

Carlie gülümsedi. "Ben de açlıktan ölüyorum," dedi ve bunu kanıtlamak için Ruby limonatasının kapağını açarken ağzına bir patates cipsi attı.

Yemeklerini yerlerken Ruby boyama kitabında boyadığı sayfalara hayranlıkla baktı. "Kütüphanedeki kitaplarından herhangi birini okudun mu?" Ruby sordu.

"Henüz değil. Onları öğle yemeğinden sonraya saklıyorum," dedi Carlie ve sonra eğilip burnunu kırıştırarak "Bu tuhaf koku da ne?" diye fısıldadı.

Ruby sırtıttı. "Vera müşterisine perma yapıyor. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Carlie sandviçinden bir ısırık aldı ve başını salladı.

Ruby parmaklarını Carlie'nin yumuşak beyaz-sarı buklelerinde gezdirdi.

"Herkes saçında doğal bukleler olduğu için sizin kadar şanslı değil. Bu yüzden düz saçlı olup bukle isteyenlerin saçlarını farklı renklerdeki çubuklara sarıyoruz, sonra da bu kokulu solüsyonu sarılmış saçlara sürüyoruz. Çubukları çıkardığımızda saçları kıvrıcık oluyor. Perma ilk başta kötü kokar, ama sonra bu koku geçer ve bayanın tıpkı sizin gibi güzel kıvrıcık saçları olur."

Carlie dinledi, sonra bu bilgiyi sindirirken sandviçinden bir ısırık daha aldı. Bayan Ruby ile birlikte pek çok yeni şey öğreniyordu.

Arka kapı açıldığında ve Peanut elinde Crown pastanesinden aldığı bir çantayla kapıda belirdiğinde hâlâ dinlenme odasında yemek yiyorlardı. "İşte benim en iyi iki kızım!" dedi. "Size bir sürpriz getirdim. Snickerdoodles! Herkese yetecek kadar... ben de dahil!"

Carlie sandviçinden bir ısırık daha aldı. Çiğnediği yiyeceğin etrafında konuşarak, "Snickerdoodle severim," dedi.

Yerfıstığı güldü. "Ben de öyle, şekerim. Ben de öyle." Çuvaldan bir kurabiye aldı, Ruby'yi öptü ve Carlie'nin başının üstüne vurup göz kırptı, sonra kapıdan çıkarken kurabiyeden bir ısırık aldı.

Carlie, "Bay Ruby'den kesinlikle hoşlanıyorum," dedi.

Ruby sırtıttı. "Ben de öyle. Öğle yemeğini bitir ve eğer şimdi kurabiye yiyemeyecek kadar toksan, senin için hemen şimdi bir tane çıkarabilir, paketleyebilir ve daha sonrası için saklayabiliriz."

"Tamam," dedi Carlie ama Ruby kurabiyesini poşete koyar koymaz aldı ve boya kalemi kutusunun üstüne koydu. "Sonrası için," dedi ve limonatadan büyük bir yudum aldı.

O sırada ikizler dinlenme odasına girdiler, öğle yemeklerini alıp istasyonlarında yediler ve çuvalı gördüler.

"Keyfinize bakın," dedi Ruby. "Peanut hepimiz için birer tane getirdi."

Carlie sessizce oturarak salondaki kahkahaları ve mutlu sesleri içine çekti.

Ruby, "Tüh, sıradaki müşterim erken geldi," dedi. Yemeğinden kalanları paketledi ve buzdolabına geri koydu. "Acele etme tatlım. Televizyonu tekrar açmak ister misin?"

Carlie başını salladı, sonra yiyeceklerinden arta kalanları da toplayıp buzdolabına koydu ve kanepenin üzerine çıktı. Bir süre oturup salon malzemelerinin bulunduğu raflara, soluk pembe duvarlara ve üzerinde oturduğu eski gri kanepeye baktı. Hâlâ Little Rock'taki dairelerini ve anaokulundan beri sahip olduğu arkadaşlarını düşünüyordu. Bazen onları bir daha göremeyeceğini düşünmek onu üzüyordu ve bugün de annesini bir daha göremeyeceği için üzgündü.

Sonra iç çekti. Ama annesi küçük evindeydi ve Carlie de Curl Up and Dye'da Road Runner çizgi filmini izliyordu. Annesi Road Runner ve Coyote'ye kahkahalarla gülerdi. Carlie Tom ve Jerry'yi daha çok severdi ama bugün Road Runner'ı izlerken sanki hâlâ birbirlerine bağılmışlar gibi hissediyordu.

Salonda biri komik bir şey söyledi ve tüm kadınlar güldü. Carlie insanların mutlu olduğu yerlerde bulunmaktan hoşlanıyordu. Onları tanımasa bile, kahkahalar iyi hissettiriyordu, sarılmak gibi.

Çizgi filmin sesini biraz kıstı ve sonra Zıpzıp'ı çenesinin altına sıkıştırdı, evden getirdikleri battaniyeyi çekti ve şovunu izlemek için uzandı.

Klimanın havalandırması başının hemen üzerindeydi. Karnı toktu ve battaniye yumuşaktı. İç çekti ve gözlerini kapattı.

Sadece bir anlığına.

Ve derin bir uykuya

daldı.

Ruby'nin Curl Up and Dye'daki günü saat 15:00'i biraz geçte sona erdi. Normalde çamaşır yıkarken kalıp diğer müşterilerle sohbet ederdi ama bugün öyle olmadı. Carlie için uzun bir gün olmuştu ve yatmadan önce dışarıda temiz havada koşup oynamaya ihtiyacı vardı.

Ruby daha önce bir sürü havlu yıkamıştı ve şimdi neredeyse kurumak üzereydiler. İstasyonunun etrafını süpürüyor ve kurutma makinesinin çalışmasını bekliyordu, böylece onları katlayıp yarın için hazır hale getirebilecekti.

Vera ve Vesta geç saatlere kadar çalışıyorlardı ve Mabel Jean'in son müşterisinin gelmesine daha bir saat vardı. Ve sonra kurutucu patladı.

Ruby bir çamaşır sepeti aldı, kurutma makinesindeki havluları sepete boşalttı ve katlamak için dinlenme odasındaki masaya taşıdı.

Televizyon hâlâ açıktı, Carlie'nin daha sonra yemek için geri koyduğu kurabiye hâlâ boyama kitabının üzerindeydi ve Zıpzıp çenesinin altında, kanepeye kıvrılmış, derin bir uykuya dalmıştı.

"Zavallı bebeğim," diye fısıldadı Ruby. "Senin için çok uzun, çok uzun bir gün ve tek bir şikâyet fısıltısı bile yok."

Kurutucudan çıkmış, hâlâ sıcak olan bir havluyu aldı ve hızla katladı, sonra sepeti karıştırdı, diğerlerini de düşünmeden katladı ve salona taşıyıp dolaba istifledi.

"Tamam kızlar, benden bu kadar. Küçük Uyuyan Güzel'imi bugünlük eve götürmeliyim. Her şey için teşekkürler. En son kim çıkarsa, kapıyı kilitleyip

ışıkları söndürün."

"Endişelenmeyin," dedi Vera. "Biz hallederiz. Peanut'a kurabiyeler için teşekkür ettiğimi söyle."

Ruby, "Elbette yapacağım," dedi ve dinlenme odasına gidip dolabından çantasını çıkardı ve Charlie'nin yanındaki kanepeye oturdu. "Uyan, tatlım. İş bitti. Eve gitme vakti geldi."

Charlie gözlerini açarken gerindi ve sonra kanepenin kenarına oturdu. "Eve mi?"

"Evet. Birinin gidip perileri kontrol etmesi ve kuşların suyu var mı diye bakması gerekiyor. Birinin de akşam yemeği hazırlaması gerekiyor."

Charlie, "Perileri ve kuşları ben yaparım," dedi ve ZıpZıp'ı bir kolunun altına alarak koltuktan kaydı.

Ruby gülümsedi. "O zaman akşam yemeği hazırlayayım."

Charlie, "Belki Bay Ruby çoktan eve dönmüştür," dedi.

"Umarım öyle olur. Tüm ailemin bir arada olması hoşuma gidiyor, ya siz?" Ruby öyle dedi. Charlie başını kaldırıp Ruby'ye baktı. "Ben senin ailen miyim?"

"Emin olabilirsin," dedi Ruby ve kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı.

Charlie kıkırdadı ama onun sırtına sarılıyordu. "Dip dolar nedir?" diye sordu.

"Bu sonuncusu. Çantanın dibindeki ve son dolarım üzerine bahse giriyorum, şekerim. Sen sonsuza dek bizim kızımızsın... Tabii olmak istiyorsan."

Charlie iç çekti. Her şeye rağmen doğru şeyleri yapmış olmalıydı çünkü Bayan Ruby onu ele vermek istemiyordu.

"Senin ve Bay Ruby'nin kızı olmak istiyorum. Annem senin iyi bir gardiyan olacağını söylemişti ama bence sen gelmiş geçmiş en iyi gardiyansın."

Ruby gözlerini öfkeyle kırıştırıyor, ağlamamak için elinden geleni yapıyordu. "Teşekkür ederim, tatlım. Teşekkür ederim. Seni çok seviyoruz. Şimdi gidelim."

Eve, tamam mı? İsterseniz boyama kitabınızı ve boya kalemlerinizi burada bırakabilir ya da çantanıza koyup yanınızda götürebilirsiniz."

"Yarın buraya geri dönecek miyiz?" Carlie sordu.

"Evet. Yarın da iş günü."

"O zaman onları burada bırakacağım," dedi Carlie. Zıpzip'ı yakaladı ve kanepeden aşağı kayd.

Arka kapıdan çıkarken Ruby onu elinden tuttu.

Ruby ve Carlie arabalarını garajın altına çektiklerinde Peanut evdeydi. Onları görmeyi dört gözle bekliyordu ve Carlie'ye sürpriz yapmak için sabırsızlanıyordu. Günün erken saatlerinde Savannah'daki adliyeye gitmesi gerekmişti. İş bittiğinde yine Walmart'a uğramıştı ama bu kez oyuncak bölümünü atlamış ve bahçe bölümüne, özellikle de Burada çömlekten yapılmış küçük peri evleri sergileniyordu.

Mantara benzeyen bir tane, küçük bir İngiliz kulübesine benzeyen bir tane, rengarenk çiçeklerle kaplı bir tane ve küçük bir kapısı ve penceresi olan bir brokoli sapına benzeyen bir tane seçti. Sonra bunlara uygun aksesuarlar seçti; küçük bir bahçe cücesi, bir peri, el arabası iten küçük bir elf ve elbise, bone ve önlük giyen küçük bir fare. Carlie perileri boşuna arıyordu. Belki de sadece hoş karşılandıklarını bilmeye ihtiyaçları vardı.

Sonra arka kapıdan geldiklerini duydu ve koltuğundan kalkıp onları karşılamaya gitti.

Ruby, "Eve erken dönmene çok sevindim," dedi.

"Ben de," dedi Peanut. Onu kollarına aldı ve ayakları yerden kesilmiş bir şekilde mutfağın içinde dans etti.

Carlie güldü ve Peanut onun gözlerindeki sevinci görerek Ruby'yi yere bıraktı.

"Sıradaki!" dedi ve Carlie'yi kucaklayıp mutfak masasının etrafında dans ettirdi.

Kızın kıkırdamaları ve kahkahaları kulaklarına müzik gibi geliyordu. Yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra onu yere bıraktı ve masanın üzerindeki çuvalı işaret etti.

"Bugün Savannah'daki adliyeye gitmem gerekiyordu," dedi. "Sana bahçe için bir şey getirdim."

"Bayan Ruby için mi?" Carlie sordu. "Hayır, senin için. Bak ve gr."

Bir sandalyeye tırmanıp çuvalın içindeki eşyaları çıkarmaya başladığında hla kıkırdıyordu.

Periyi gördüğünde nefesi kesildi. Küçük fareyi kucakladı, ardından küçük bahçe ccesini çıkarmadan önce periyle tanışmak için elfi masanın üzerinde dans ettirdi.

"Bir uval daha var," dedi Peanut ve onu masanın altından aldı. "Onların kendi küçük evlerine ihtiyaçları var, değil mi? Yani, şimdi küçük insanların için dört evin var. Onları koyacak bir yer bulabilirsin diye düşünmüştüm, çalıların altına ya da bir iek tarhına... neyi seveceklerini düşünüyorsan."

"Teşekkür ederim, Bay Ruby! Onları çok seviyorum. Hem de çok!"

Ruby'nin yüzü gülüyordu. "Peanut Buttermen, sen en iyisisin."

"Ben de öyle duydum," diye mırıldandı. "Onları dışarı taşımana yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Carlie başını kaldırıp Ruby'ye baktı.

"Devam edin," dedi. "Akşam yemeği hazır olduğunda ikinize de haber veririm." "Ne yiyeceğiz?" Peanut sordu.

"Domuz pirzolası, patates püresi ve sos ve yeşil fasulye." "Nefis," dedi Peanut.

"Nefis," diye yankılandı Carlie ve küçük insanlarını tekrar çuvala koymadan önce ayakkabılarını tekmeledi.

"Sen bunu taşı. Ağır olanı ben taşırım," dedi ve ikisi de yalınayak kapıdan ıktılar. İkisi de aynı yaştaki en iyi arkadaşlar gibi gülüyor ve konuşuyorlardı.

Ruby iç çekti. Bu Peanut'ın yeteneğinin bir parçasıydı. İnsanlara kürsüde suçlarını itiraf ettirmesinin nedeni buydu. Bu yüzden herkes onu seviyordu. Neden dünyanın en aptal ismine sahipti ve hala çok seksişti.

Birkaç dakika onları izledikten sonra pencereden uzaklaştı ve kıyafetlerini değiştirmeye gitti. O domuz pırzoları kendi kendine pişmeyecekti.

Carlie evleri ve küçük insanları eşleştirmeye çalışırken Peanut sulandı, ardından evlerinin nerede olması gerektiğini bulmak için araştırmaya başlamadan önce onları çardağa yerleştirdi.

Karnının üzerine çökmüş, mantar evi ve bahçe cücesi için leylak çalısının altında bir yer açıyordu. Sonra bir açelya kümesinin arasına girdi ve küçük fare ile İngiliz kulübesini güvenlik ve barınak için en alt dalların altına koydu.

Kapısı ve penceresi olan bir brokoli sapına benzeyen küçük ev küçük elfin eviydi, çünkü elf yeşil giyiyordu ve küçük ev de yeşildi. Bayan Ruby'nin lale yatağında bunun için bir yer buldu ve bakmak için geri adım attığında, uzun yeşil yapraklarla o kadar iyi karıştı ki onu göremedi.

Sonuncusu ağaca benzeyen küçük bir evdi. Onun da minik bir kapısı ve penceresi vardı ve perinin orada yaşamaktan hoşlanacağından emindi. Onları mavi bekar düğmeleri, pembe floksa ve güneşli sarı kadife çiçekleriyle birlikte çiçek tarhına koydu, çünkü perilerin en çok minik çiçekleri sevdiğinden emindi.

Sonra peri evinin önünde bağdaş kurup oturdu ve periyi çiçeklerin üzerinden "uçurdu" ve yanındaki yeşilliklerin arasına soktu. Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildi ve fısıldayarak, "Sanırım burada bir kız kardeşin olabilir, ama onu bulamıyorum. Eğer onu görürsen selamımı söyle."

Görüş alanından bir kelebek geçti ve bir an için onun nihayet merhaba demeye gelen peri olduğunu hayal etti. Sonra içini çekti ve yukarı baktı. Bay Ruby sulamayı bitirmiş, çardağın basamaklarında oturmuş onu izliyordu. El salladı.

Perisine son bir kez baktı. "Yarın akşam görüşürüz. İyi geceler." Sonra ayağa kalktı ve koşarak Peanut'ın oturduğu yere gitti. "Hepsini tamir ettin mi?" diye sordu Fıstık, perinin önünde kayarak dururken.

Onu.

Carlie başını salladı.

"Ben açım. Ya sen?" "Evet.

Domuz pırzolası için."

Sırıttı, sonra ayağa kalktı ve onu elinden tuttu.

"Bayan Ruby'nin akşam yemeğini hazırlayıp hazırlamadığına bakmaya ne dersiniz? İkimiz de oldukça tozluyuz, bu yüzden masaya oturmadan önce iyice yıkanmamız gerekecek, değil mi?"

"Pekâlâ," dedi Carlie ve yola koyuldular, arkadaşça bir sessizlik içinde yürüyorlardı.

Arka kapıdan girdiklerinde Ruby ocağın başında tavadaki son domuz pırzolasını çıkarıyordu.

"Herkes yeni evlerine taşındı mı?" diye sordu.

"Evet!" dedi Carlie ve kirli küçük ellerini havaya kaldırdı. "Ben gidip yıkanacağım," diye ekledi ve koşarak odadan çıktı.

Peanut kocaman ellerini havaya kaldırdı. "Ben de yıkanacağım," dedi ve yanından geçerken ona göz kırptı.

Ruby iç çekti. *Demek çocuk sahibi olmak böyle bir şeymiş. Hoşuma gitti.*

Akşam yemeği çoktan bitmişti.

Ruby, Carlie'nin saçlarındaki yaprak ve çimenleri temizlemek için saçlarını yıkadı, ardından saçları kururken köpük banyosunda oynamasına izin verdi. Onu banyodan çıkardığında

küvetten çıkıp pijamalarını giyerken, Carlie neredeyse yatağa düşüyordu.

"İşte Zıpzip," dedi Ruby. "Bir hikaye dinlemek için çok mu yorgunsun?"

Carlie, "Hayır, ben bir hikâye istiyorum," diye mırıldandı ve Zıpzip'ı çenesinin altından yukarı çekti.

Ruby, Carlie'nin evden getirdiği kitaplardan biri olan *Kurbağa ve Kurbağa Arkadaştır*'ı çıkardı, onu yatırdı ve okumaya başladı.

Carlie'nin gözleri kapalıydı ama dinliyordu. Annesinin okuduğu aynı kitaptaki aynı kelimelerdi ama Bayan Ruby'nin sesi annesinin sesi değildi. Ve geçen her gün, aradaki farkı normal kabul etmek biraz daha kolaylaşıyordu.

Ruby sözlerini bitirdiğinde Carlie derin bir uykuya dalmıştı. Ruby eğildi ve alnından öptü, sonra kulağının dibine fısıldadı, "Seviliyorsun küçüğüm. İyi uykular."

Bölüm 15

Curl Up and Dye'da haftanın geri kalanı saat gibi geçti. Cumartesi günü Carlie saçlarını kestirmiş, tırnaklarını boyatmış ve ilk gün dinlenme odasında saklanan utangaç küçük kızın çok ötesine geçmişti.

Dikkatli ve yardımseverdi ve havluları bir profesyonel gibi katlıyordu. Dergileri bekleme alanının ön tarafına düzgün bir şekilde istifledi ve tüm çıplak yüzeylere tüy toz bezi aldı.

Kadınlar arasındaydı ve kendi elementindeydi. Ve bu iyiydi.

Carlie Duroy şımarıklığını geri kazanıyordu.

Buttermans'lar pazar günü kiliseye gittiler.

Eşikten geçmelerinden birkaç saniye sonra Melvin Lee onları gördü ve koşarak geldi.

"Hey, kızım! Hepinize merhaba," diye ekledi ve selamına Peanut ve Ruby'yi de dahil etmeyi ihmal etmedi.

Peanut sıırttı. "Günaydın, Melvin Lee. Okula dönmek için sabırsızlanıyor musun?"

"Evet," dedi Melvin Lee ve sonra hepsine kocaman bir gülümseme verdi.

"Bakın. Diş yok."

İki dişin olması gereken yerde bir boşluk vardı.

Carlie'nin nefesi kesildi. "Ne oldu?"

"Öylece düştüler. Ben geç olgunlaştım. Erkek dişlerimi çıkarmaya hazırlanıyorum.

Artık benim için süt dişi yok, sana söylüyorum."

Ruby sırttı. O kadar keyifliydi ki ona sarılmak istedi ama Melvin Lee sarılmayı sevmezdi. "Tebrikler," dedi. "Onları diş perisi için mi bıraktın?"

"Evet, hanımefendi. Diş başına bir dolar. Paramı biriktiriyorum. Hepsi döküldüğünde, kendime yeni bir bisiklet alacak kadar param olabilir."

Tam o sırada Minna yüzünde sinirli bir ifadeyle koridora çıktı.

"İşte buradasın. Hadi, Melvin Lee. Oturmanın vakti geldi. Kilise başlamak üzere."

"Tamam büyükanne," dedi ve sonra Carlie'yi işaret etti. "Pazar okulu sınıfımıza gitme zamanı geldiğinde gelip seni alacağım. Hangi odada olduğunu sen bilmiyorsun ama ben biliyorum." Sonra Peanut'a dişsiz bir sırıtış attı. "Kızın için endişelenme. Ben hallederim."

Aralarında Carlie olduğu halde yerlerine oturduklarında Peanut hâlâ başını sallıyordu.

"Hey, Carlie. Melvin Lee hakkında ne düşünüyorsun?"

"O benim Blessings'teki ilk arkadaşım. Akıllıdır ve saçma sapan şeylerle uğraşmaz." Ruby gözlerini kırptırdı. "Uh, bunu sana ne zaman söyledi?"

"Parkta kaydırdan inip çıkarken. O çok zeki Bay Ruby. Annem hep aptal çocukları rahat bırakın derdi ama Melvin Lee akıllı ve benim arkadaşım."

"Yeterince iyi," dedi Peanut ve kolunu sıranın arkasına koydu. Böylece Carlie'yi kolunun himayesine almış, elini de Ruby'nin omzuna koymuştu.

Ve sonra ayin başladı. Yaklaşık otuz dakika sonra herkes Pazar okulu için kendi sınıflarına geçmeye başladı.

Söz verdiği gibi Melvin Lee, hücum eden bir atın üzerindeki parlak zırhlı bir şövalyenin tüm coşkusuyla Carlie'nin peşinden geldi ve onu elinden yakaladı.

"Gidelim kızım. Odaya en son giren biz olmak istemeyiz, yoksa Keith Dillon'ın yanına oturmak zorunda kalırız."

"Keith'in yanına oturmanın nesi yanlış?" Peanut sordu.

"Osuruyor!" Melvin Lee söyledi.

"İyy," dedi Carlie.

"Zackly," diye ekledi Melvin Lee. "Her şey bittiğinde onu geri getireceğim Bayan Ruby. Merak etmeyin."

"Biliyorum," dedi Ruby. "Bunu sen halledersin."

Melvin Lee başıyla onayladı ve Carlie sanki hayatı buna bağlıymış gibi onun eline tutunarak yola koyuldular.

"Sence iyi olacak mı?" Ruby sordu.

Peanut bir kaşını kaldırdı. "Ben paramı Melvin Lee'ye yatırıyorum."

Ruby içini çekti ve koridorda geriye baktı, üç ayrı sınıfa giren çocukların ve kafaların karmaşasında onları bulmaya çalışıyordu.

Peanut ona çabucak sarıldı. "Ruby, tatlım, üçüncü sınıfa gitmek üzere. Tam iki yıldır annesine bakıyor ve Melvin Lee Wilson onun elinden tutuyor ve Tanrı'nın çatısı altında. Bence iyi olacak."

Ve Peanut haklıydı.

Pazar okulu dersleri sona erdiğinde ve herkes mabede doğru geri dönmeye başladığında, Carlie'yi aramaya başladılar.

Onun yerine, Melvin Lee'nin kadınlar tuvaletinin dışında kollarını kavuşturmuş, karısının çıkmasını bekleyen her evli adam gibi durduğunu gördüler. Tek ihtiyacı olan elinde bir çanta olmasıydı.

"Carlie nerede?" Ruby sordu.

"İçeride büyükannemle birlikte. Lucy'yi alması gerekti, o yüzden Carlie de gitti." Ruby, "Ben gidip onu kontrol edeyim," dedi.

Melvin Lee içini çekti. "Sıra var. Kadınlar tuvaletinde her zaman sıra olur. Annem mesanenin az olmasının bir kadının laneti olduğunu söyler."

Peanut kahkahayı patlattı.

Ruby kaşlarını çatarak içeri girdi ve birkaç dakika sonra elinde Carlie'yle dışarı çıktı.

"Teşekkür ederim, Melvin Lee. Sen iyi bir arkadaşsın," dedi

Ruby. "Evet, hanımefendi," dedi ve sonra Carlie'ye el

salladı. "Güle güle, kızım." "Güle güle, Melvin Lee.

Başkalarına iyilik yap."

"Tıpkı sana yaptıkları gibi," dedi ve Minna ile küçük kız kardeşi Lucy'yi koridorda takip etti.

"Bugün sana sınıfta öğrettikleri ayet bu mu?" Mabede geri dönerlerken Ruby sordu.

"Çoğunlukla," dedi Carlie ve sıralarına varmadan hemen önce bir kez sıçradı.

"Çoğunlukla," diye yineledi Peanut ve sonra sırtıttı.

Bir hafta sonra, Deborah ve Ladd sabah 8:00'den önce onun evindeydiler ve kiraladığı çatı ustasının büyük mıknaşısını kullanarak Ladd'ın ahırının girişine attığı çatı çivilerini toplamasını izliyorlardı. Bir önceki randevusu ertelenmişti ve sonunda gerçekleştiği için mutluydu. Sonra Ladd'i kafasındaki zımbaları çıkartmaya götürecek ve tekrar araba kullanmasına izin verilmesini umacaktı. Kaburgaları başlangıçta olduğu kadar ağrıyıyordu ve sadece kaldırmaya çalıştığında ağrıyordu. Çatı ustası yaklaşık on beş dakikalık çalışma karşılığında cebine yirmi dolar koyarak oradan ayrıldı ve Ladd çatı çivisi kovanını geri aldı.

Deborah, "Umarım hepsini almıştır," dedi.

Ladd, "Bir dahaki sefere biri arabasını havalandırma yoluna sürdüğünde öğreniriz," dedi. "Öyleyse annene geri dönelim. Kasabaya gitmeden önce üstümü değiştirmem gerek."

Deborah başını salladı ve sonra arabasına binip eve gitti. Onu kasabaya götürecekti ama doktorun iyileşmesi hakkında ne söyleyeceği konusunda kararsızdı. Eğer Ladd eve taşınacak kadar iyileştiyse, bu onu eskisi kadar sık göremeyeceği anlamına geliyordu ve onun yüzüne, sarılmalarına ve öpücüklerine alışmıştı.

Eve döndüklerinde Maggie'yi tavuk kümesi ile ahır arasında çitle çevrili daha büyük bir bahçe olan kamyon bahçesine gitmeye hazırlanırken buldular. Meyve ağaçları, patates ve bezelye sıraları da o arazideydi. Mor kabuk sıraları yüklenmiş ve ilk toplama için hazırды.

Deborah kazayağı ve b r lceyi çok severdi ama mor kabuklular onun favorisiydi. Eski bahçe ayakkabılarını giyerken ve güneşi yüzünden uzak tutmak için geniş kenarlı hasır şapkasını takarken annesine baktı.

"Gator'u kulübeden yukarı s rmeme ne dersin, bezelyeleri onunla eve ta ırsın. Daha sonra kabukları soymana yardım ederim."

"Bu çok yardımcı olur, hayatım," dedi Maggie.

Deborah kapının yanındaki anahtarlıktan Gator'un anahtarını aldı. "Ladd'e hemen döneceğimi söyle," dedi ve hızlı adımlarla kapıdan  ıktı.

Maggie kızının uzun bacaklarına imrenerek onun gidişini izlerken başını salladı, sonra arka kapının yanındaki raftan sivrisinek spreyi aldı. Ladd arkasından yaklaştığında gömleğinin kollarına ve kot pantolonunun bacaklarına sprey sıkıyordu.

"Sırtına da sıkmamı ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen," dedi Maggie ve kutuyu ona uzattı. "Sivrisinekler ve tatarcıklar beni çiğnemeye bayılıyor," dedi.

Ladd onu omuzlarından ayak bileklerine kadar spreyledikten sonra kutuyu ona uzattı. "Gitmeye hazırsın Maggie. Hey, Deborah nerede?"

Maggie kulübeden fırlayan yeşil John Deere marka dört tekerlekli aracı ve onu süren siyah saçlı kızı  aret etti.

"Benim için Gator'u getiriyor. Bezelye toplamak için kamyon bahçesine gidiyorum."

"Bu bezelyeleri seviyorum. Kabuklarını soymana yardım edeyim," dedi Ladd.

Maggie sırtıttı. "Hayır demeyeceğim. Kabuklarından çıkarmak zahmetli ama aynı zamanda lezzetli. Umarım bugün doktordan A-okay alırsın. Zımbasız uyumak rahatlatıcı olacak, değil mi?"

"Evet, hanımefendi," dedi Ladd ve sonra Deborah'nın arka verandanın dışında kayarak durmasını ve Gator'u park etmesini izledi. Bacağını direksiyonun üzerinden geçirip atladığında, Ladd'in midesi düğümlendi. Onunla sevişmeyi hayal ediyordu. Her gece. Tanrı'ya şükür, bu yakında gerçekleşecekti.

Deborah mutfığa girerken, "Anne, araban seni bekliyor," dedi. "Senin için arkaya birkaç çalı sepeti koydum. Fazla ısınmayın ve aklınıza kasabadan almamız gereken bir şey gelirse beni arayın. Eğer hala oradaysak, ayrılmadan önce alırım."

"Olur," dedi Maggie. "Dikkatli sürün. İkinizle de sonra görüşürüz." Kapıdan çıkmadan önce onlara bir öpücük gönderdi.

Deborah birkaç dakika durup Maggie'nin güvenli bir şekilde gemiye bindiğinden ve kamyonun bahçesine doğru yol aldığından emin olmak için etrafı izledikten sonra arkasını döndü.

"Ellerimi yıkayıp ayakkabılarımı değiştireyim, sonra hazırım. Sen hazır mısın?" "Hazırdan da öte," dedi, hâlâ onunla sevişmeyi düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra kapıdan çıkıp kasabaya doğru yol aldılar.

Ladd, "Düşünüyordum da, çatı ustanız kafamdaki mıknatısı kullanıp zımbaları çıkarabilirdi ve biz de kasabaya gitmezdik," dedi.

Deborah kaşlarını çattı. "Aklıma ne kadar korkunç bir görüntü geldi. Uh... hayır... ve cehennem hayır."

Ladd güldü ve sonra elini zımbaların üzerinde gezdirdi.

"Onları çıkardığıma çok memnun olacağım. Sanki kafamın arkasında bir fermuar varmış gibi hissediyorum."

"Sadece hayal edebiliyorum," dedi Deborah. "Ben de senin adına sevineceğim."

"Onlar dışarıdayken sempati seksi yapabiliyor muyum?" Ladd sordu. Deborah güldü.

Ladd içini çekti ve yolcu tarafındaki camda yansıyan görüntüsüyle konuştu. "Güldü. Korkarım bu hayır anlamına gelebilir."

Aşağıdaki otoyol nihayet görüldüğünde Deborah hâlâ sırtıyordu. At römorku çeken bir kamyon önlerinden geçip Blessings'e doğru ilerlediğinde, Deborah trafiği kontrol etmek için fren yaparak durdu.

Deborah, "Şoförün ayakları çok ağır," dedi. "O römorku çok hızlı çekiyor."

Kamyonun arkasına geçmeden önce iki tarafa da baktı ama kamyon ve treyler hızla gözden kayboluyordu.

Birdenbire kamyon hendeğe doğru savruldu, ardından aşırı düzeltme yaptı ve bu da römorkun bir yandan diğer yana sallanmasına neden oldu. Dehşet içinde, kamyon hala hareket halindeyken at römorku aniden yan yattı. Beton üzerinde sürtünen metalden çıkan kıvılcımlar, tıpkı 4 Temmuz'da havai fişeklerden çıkan kıvılcımlar gibi, altından dışarı fırlamaya başladı.

"Aman Tanrım!" Deborah ağladı ve hızlandı. "Haber ver, Ladd. Kamyon da takla atacak. Olmamasının imkanı yok."

Ve haklıydı.

Ladd telefonda 911'i arıyor, yol tarif ediyor ve tanık oldukları olayı anlatıyordu. Pencereleer açık ve klima çalışır haldeyken bile otoyoldaki metal gıcırtilarını duyabiliyor ve hem kamyon hem de römork otoyolda aşağı doğru kayarken kaldırımından yükselen kıvılcımları görebiliyorlardı.

Sonunda her şey durdu, römork otoyolun kenarındaydı ve kamyon ters dönmüş bir şekilde önünde duruyordu, hala birbirlerine bağlıydılar. Deborah frene basıp arabasını park ettiğinde kamyon dan dumanlar yükseliyordu.

"Burada kal," dedi.

Ladd kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır, ben-"

Deborah onun kolunu tuttu. "Ladd! Lütfen! Senin için endişelenirken onlara yardım edemem. Sadece polisle telefonda kal. Trafiğın bir şeridi kapalı, alev alabilecek bir kamyonun içinde sıkışmış bir sürücü ve römorkta bir at var. Otoyol devriyesine, ambulansa, itfaiye aracına, çekiciye ve veterinerlere acilen ihtiyacımız var."

"Kahretsin... ama anlaşıldı," diye mırıldandı Ladd ve ilk raporlarına eklemek için 911'i tekrar aramaya başladı.

Deborah cipinin arkasını açtı, bir bijon anahtarı ve uzun bir ip aldı ve koşmaya başladı.

Roy Andrews gün ağardığından beri kement atma atı Fancy Dancer'ı çalıştırıyordu ve yerdeki kanı fark ettiğinde onunla birlikte ahıra gitmeye hazırlanıyordu.

Attan inip bakmak için aşağı indi ve baktığında koluna kan damladığını gördü.

"Bu da ne?" diye mırıldandı ve sonra arkasını döndü.

İşte o zaman Dancer'ın burun deliklerinden kan aktığını gördü. Korkuyla ahıra doğru yürümeye başladı ve onu hızlıca bir ahıra koydu, ardından veterinerini aradı, ancak veterinerin acil bir durum için yirmi mil uzakta olduğunu öğrendi. Ahıra geri dönüp baktığında Dancer'ın başını eğmiş bir şekilde durduğunu ve ön toynaklarının yanında giderek büyüyen bir kan birikintisi olduğunu görünce dehşete kapıldı.

Roy hiç tereddüt etmedi. Kamyonuna doğru koştu, at rmorkunu bağıladı ve sonra Dancer'ı römorka götürdü, römork kapısını kapatıp kilitledi ve kamyona atladı.

İlçenin diğerk ucundaki veteriner Dr. David Angelos'a gitmek yarım saatten fazla sürüyordu ama Roy bekleyemeyecek kadar endişeliydi. Garaj yolundan çıktı ve giderken kliniğı arayarak geldiğini haber verdi.

Dr. Angelos, "Onu doğruca büyük ahıra götürün," dedi.

"Orada olacak mısın?" Roy sordu.

"Evet. Bekliyor olacağız," dedi Angelos.

Roy bağlantıyı kesti ve çiftliğinden otoyola doğru yola çıktı. Dancer onun en iyi kement atma atıydı ve bu bir anda ortaya çıkmıştı. Roy, Blessings'in kuzeyindeki kliniğe gitmesinin ne kadar süreceğini düşündükçe hasta oluyor ve oraya vardığında bile Dancer'ı iyileştiremeyeceklerinden ölesiye korkuyordu.

Yoldaki ilk on beş dakika bir saat gibi geldi ve Dancer'ın karavanda kan kaybından öldüğünü hayal etti. Sonra geçişin yasak olduğu bir bölgede üç arabanın arkasına geçti ve neredeyse aklını kaybediyordu.

Sonunda düz bir yolda yanlarından geçip hızlandı ve onları geçtikten sonra bile yoluna devam etti. İki eli direksiyonda, bakışları önündeki otoyola sabitlenmiş, onları geçerken kilometre işaretlerini sayıyor ve dua ediyordu.

Arka lastiği patladığında Blessings'in yaklaşık üç mil dışındaymış. Parçalanan lastik onu hendeğe doğru çekti ve yavaşlamaya çalışırken aşırı düzeltme yaptı. Dikiz aynasından römorkun sarsıldığını ve ardından sallanmaya başladığını gördü ve anında römorku askıya bağlayan dilin bir parçasının kırıldığını ya da yerinden çıktığını anladı.

Treylerin devrildiğini gördüğünde umutsuzca durmaya çalışıyordu ve sonra yan yattı, kamyonu durdurmaya çalışırken metalden betona kıvılcımlar saçıyordu. Ama frene bastığında kamyon ters dönmüş ve her şey kararmış.

Deborah koşarak geçerken iki duraklı at karavanına baktı. Arka kapı açılmıştı ve yan yatmış, tekmeleyen ve çığlık atan büyük siyah bir at görebiliyordu.

"Aman Tanrım... zavallı bebek," diye mırıldandı ama kamyonndan dumanlar çıkıyordu ve önce şoförü çıkarması gerekiyordu.

Araç ters döndüğü için, sürücüye iyice bakabilmek için dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı ve gördüğü şey kalbini durdurdu. Ön cam parçalanmıştı ama hâlâ yerinde duruyordu. Sürücü hâlâ kemerini bağlamıştı ama baş aşağı asılı duruyordu. Hareket etmiyordu ve ölü mü yoksa sadece baygın mı olduğunu bilmiyordu.

Sürünerek dışarı çıktı, sonra kapıları açmaya çalıştı, ancak ikisi de sıkışmıştı, bu yüzden bijon anahtarıyla ön cama geri döndü ve nihayet çerçeveden çıkmaya başlayana kadar ön cama saplamaya ve sallamaya başladı.

Etrafını duman kaplamıştı ve görmesi gerektiğinde onu kör ediyordu ama tereddüt etmedi ve nabız yoklamak için kamyonun kabinine girdi. Şoförün hayatta olduğunu görünce rahatladı ve emniyet kemerini açmaya başladı. Parmaklarının altına geldiğinde, bir kez patlattı.

Saniyeler içinde adam emniyet kemerinden aşağıya doğru kaymaya başladı ve aslında taksinin tavanı olan yerde baygın bir şekilde yatıyordu. Kadın adamın iki kolundan tutup çekmeye başladı ve adamı kabinden çıkarana kadar çekmeye devam etti, ardından da onu enkazdan uzaklaştırmaya çalıştı.

Birdenbire Ladd onun yanında belirdi. "Benim bir elim var, sen de diğerini tut. Bu şey patlarsa diye onu daha uzağa götürmeliyiz!" dedi.

Deborah panikledi. "Kahretsin! Sana söylemiştim-"

"Çek bebeğim, çek," dedi Ladd. "Bunun için daha sonra kavga edebiliriz." Ve böylece adam güvenli bir mesafeye gelene kadar çekmeye devam ettiler.

Deborah, "Onunla kal," dedi ve geri koşarak bijon anahtarını ve ipi aldı, sonra da at römorkuna yöneldi.

Her yer kan içindeydi ve at hâlâ çılgılık atıp tekmelemeye devam ediyordu. At, otoyola karşı düz bir ahırdaydı, yani at ile kaldırım arasındaki tek şey römorkun metaliydi. Sürüklenirken metalin sıyrılıp sıyrılmadığını anlaması mümkün değildi, çünkü eğer sıyrıldıysa at ciddi şekilde yaralanmış olmalıydı.

Onu çözmek için römorkun önündeki ipe ulaşabilse bile, at yan yatmıştı. Onu dışarı çıkaramadı ve atın acı çekmesini izlemek çıldırtıcıydı.

Ve sonra aniden, aynı anda birçok şey olmaya başladı.

Farklı yönlerle giden iki kamyonet kaza yerinde durdu. Sürücüler kaçmaya başladı. Biri Duke Talbot'tu. Diğeri Jake Lorde.

İkisi de Ladd'in hendekte bir adamın yanında diz çöktüğünü fark etti ve sonra Deborah'ı gördüler.

"Ne yapabiliriz ki?" Duke bağırdı.

Deborah onlara doğru koştu. "Bu römorku dik çekmem lazım yoksa bu atı asla canlı çıkaramayız. Her yer kan içinde."

Duke, "Kamyonun arkasında bir kütük zinciri var," dedi ve koşarak zinciri aldı. Duke ve Jake zinciri karavanın yan tarafındaki kırık camlardan geçirdikten sonra Duke'un kamyonuna bağladılar. Deborah'nın talimatıyla,

Duke

geri çekilmeye başladı.

İlk başta at römorkundaki metal çerçeveden ayrılacakmış gibi göründü, ancak daha sonra zincir uzunluğuna ulaştı ve sıkıca tutundu. Bundan sonra at römorku devrilmeye başladı. Bu sırada Blessings'ten bir çekici ve Savannah yönünden bir otoyol devriye aracı geldi.

Devriye polisi trafiği yönetmeyi devraldı.

Çekici kamyon şoförü römorkun diğer ucuna bağlandı ve hep birlikte çekmeye başladıklarında römork dikleşti, tekerlekleri üzerinde sallandı ve sonra durdu. At ayağa kalkar kalkmaz Deborah yaralarını tespit etmek için yanındaki boş ahıra koştu.

O içeride atla birlikteyken kasabadan ambulans geldi, birkaç dakika sonra da veteriner Dr. Angelos bir at römorku çekiyordu.

Angelos koşarak karavana doğru giderken, acil yardım ekipleri kurbana doğru yöneldi. İçeride bir kadın olduğunu bilmiyordu.

içeri girdi ve onu gördü.

"Merhaba," dedi adam, kadının üzerindeki kana bakarak. "Roy Andrews ile birlikte kamyonu kamyonda mıydınız?"

Deborah bu adamın şoförü tanıdığını fark etti.

"Hayır. Biz sadece kazaya tanık olduk. Ben veterinerim. Adım Deborah Ryman. Bir yara bulamadım ama her iki burun deliğinden de kan geliyor ve içeride her yerde kan var."

"Benim adım David Angelos ve bu olay olduğunda bu adam kliniğime geliyordu. Tek söylediği, atının her iki burun deliğinden de bolca kan aktığı ve bunun durmadığı."

Deborah başını salladı. "Kazaya tanık olduk. Ne olduğundan emin değilim, ama bir lastik parçalanmış, bu yüzden bir patlama olduğunu tahmin ediyorum. Her neyse, kamyon yoldan çıktı ve römorkun yan yatmasına neden oldu. Kamyon yuvarlanıp durmadan önce en az elli metre yan yattı ve bu at buraya geldiğimden beri römorku dik konuma getirene kadar tekmeleyip çılgınlık attı."

"Lanet olsun," diye mırıldandı veteriner, sonra da çantasını almak için kamyonetine koştu.

Deborah, başı öne eğik duran ve tüm kasları titreyen ata yaklaştı.

"Sakin ol oğlum, sakın ol," dedi Deborah ve karavanın önündeki küçük koridordan geçerek atın yanındaki ahıra girdi, elini atın yattığı tarafta gezdirirken konuşmaya devam ediyordu. Belirgin bir yara ya da kırık göremedi ama atın burnundan hâlâ kan damlıyordu. Atın yularını başını kaldırmamasını sağlayacak kadar çekiştirdi ve bunu yaparken burnuna kötü bir koku geldi.

Kaşlarını çatarak elini adamın çenesinin altından geçirdi ve sonra tekrar boynuna götürdü.

"Çok güzelsin," dedi, hâlâ okşuyor ve sakın, eşit bir tonda konuşuyordu.

Dave Angelos tekrar karavana adımıını attı ve o adımıını attığında Deborah boş bölmeye geri döndü ve sonra yoldan çekildi.

"Burnundan ya da ağzından oldukça kötü bir koku geliyor, hangisi olduğunu söyleyemem. Polip olabilir. Bu şekilde kanamaya neden olurlar ama size zaten bilmediğiniz bir şey söylemiyorum. Onu karavanınıza yüklemek için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Angelos başını salladı. "İhtiyacım olursa burada bana yardım edecek bir sürü insan var," dedi.

Deborah başıyla onayladı. "O zaman, bu senin müşterin olduğuna göre, ben arkadaşımı alayım ve yolumuza gidelim. Bugün kafasından birkaç zimba teli çıkarması gerekiyor."

"Aman Tanrım," dedi David. "Ona ne olmuş böyle?"

"Bir komşunun boğası tarafından fırlatıldı. Hâlâ iyileşiyor ama sabırla değil. Umarım bu koca adama yardım edebilirsiniz. Çok güzel olduğu kesin."

"Buralarda mı yaşıyorsunuz?" diye sordu veteriner.

"Buranın güneyinde bir çiftlikte büyüdüm. Birkaç yıldır Louisville'de büyük bir hayvan kliniğinde çalışıyordum ama annemle birlikte olmak için eve yeni taşındım. Babam yeni öldü."

"Kaybınız için üzgünüm," dedi. "Eğer bir iş arıyorsanız, beni görmeye gelin. Angelos Veterinerlik Hizmetleri. İnternetteyiz. Beni arayın."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi Deborah. "At ve sahibiyle iyi şanslar."

Karavandan çıktı ve etrafına bakınıp Ladd'i aradı ama görünürde yoktu. İnsan kalabalığının ve acil durum araçlarının arasından yürümeye başladı ve sonra onu arabasında, tam da beklemesini söylediği yerde otururken gördü.

Rahat bir nefes aldı ve adımlarını hızlandırdı. Arabaya bindiğinde, adam ona cipin zeminindeki kutudan bir avuç dolusu ıslak mendil uzattı.

"Berbat durumdasın," dedi.

Sırıttı. "Geçen sefer seni doktora götürdüğümde üzerimdeki kan senindi ve ben sutyenle gelmişim ama tişörtüm yoktu. Ve şimdi yine her yerim kan içinde. Zımbaları çıkartmak için tek başına gitmen gerekecek. Halkın içinde bu şekilde görünemem." Ellerindeki kan ve kiri elinden geldiğince temizlemeye başladı. "Şoför nasıl? Biliyor musun?"

"Sağlık görevlileri yanından ayrıldığında bilinci yerine gelmemiştir."

"Veteriner onu tanıyor. Sürücünün adı Roy Andrews ve kaza yaptığında Dr. Angelos'un kliniğine gidiyormuş. Şimdi gidip şu zımbaları çıkaralım," dedi.

Deborah kaostan içinden geçerken Ladd kemerini bağladı. Önlerindeki otoyol temizlendikten sonra hızlandı.

Ladd birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra konsolun üzerinden uzanıp hafifçe onun koluna dokundu.

"Bunu daha önce de söylediğime eminim ama tekrar etmekte fayda var. Sen inanılmaz bir kadınsın."

İç çekti. "Harika bir şey yapmadım."

"Evet. Evet, sen yaptın. Senin sayende hayattayım ve şimdi o sürücü ve atı da öyle."

Omuz silkti. "Zamanı geldiğinde ne gerekiyorsa yaparsın, değil mi? Ve işte şehir sınırı tabelası. Seni hemen hastaneye götüreceğim. Doktorların muayenehanelerinden birinde oturup beklemektense seni acil servise getirip zımbaları çıkarmamı söylediler. Seni girişte bırakacağım, sonra da otoparkta bekleyeceğim."

"Yanımda olmanı, elimi tutmanı bekliyordum," dedi.

"Ben de öyle. Ama planlar değişir. Kaburgalarınızla ilgili olarak sizi ne zaman tekrar görmek istediklerini öğrenin ve bir randevu alın."

Ladd sadece oturdu ve başını salladı, onun yönetmesine ve emir vermesine izin verdi çünkü sakinleşmek için yapması gerekenin bu olduğunu biliyordu.

Ve sonra Main'e doğru ilerliyorlardı. Biri onlara korna çaldı ve Peanut Buttermen tam yanlarından geçerken Ladd başını kaldırıp baktı.

El sallayarak karşılık verdiler ve Granny's ve Crown Grocers'ın önünden geçerek Main'den hastaneye doğru döndüler. Deborah onu dışarı çıkaracak kadar uzun süre kapalı girişin altında durdu.

"Hemen geliyorum," dedi.

Ladd durakladı, eli kapının kolundaydı. "Her şey yolunda bebeğim. Sadece derin bir nefes al ve ben içerideyken kendine toparlanmak için zaman tanı. Umarım uzun sürmez."

Sonra kapıyı kapattı ve içeri girdi.

Deborah onu bu işi tek başına yapmak zorunda bıraktığı için nefret ediyordu ama o da kan revan içindeydi. Bu yüzden arabayı girişten uzaklaştırdı ve ön tarafa yakın bir yer buldu, böylece onun dışarı çıkmasını izleyebilecekti.

Bölüm 16

Ladd'in muayene alanına geri götürülmesi uzun sürmedi. İşlemi basitti ve şu anda acil serviste sadece bir hasta daha vardı; Deborah'ın kazadan çıkardığı sürücü.

Ladd, yanlarından geçerken onu bir muayene odasında görmüş ve adam histerik bir haldeymiş.

"Lütfen! Biri bana Dancer'ın iyi olup olmadığını söylesin," diyordu. Ladd durakladı ve hemşiresine baktı.

"O kazanın olduğu yerdeydim. Veterinerin atı olduğunu biliyorum. Bunu duymak onu biraz sakinleştirebilir."

"Burada bekle," dedi ve muayene odasına dalıp Dr. Quick'in kulağına fısıldadı. Birkaç dakika sonra Ladd'i almak için dışarı çıktı. "Dr. Quick içeri gelmenizi söyledi."

Ladd odaya girdi ve yatağın ayak ucuna geldi.

"Hey, dostum... Benim adım Ladd. Kız arkadaşım bir veteriner. Kazaya şahit olduk. Seni kamyonetinden çıkardı ve at römorkunun tekerlekleri üzerinde durmasına yardım etti. O içeride atınızla birlikteyken veterineriniz geldi. Biz ayrıldığımızda at ayaktaydı ve veteriner onu römorkuna yüklüyordu, yani eğer yardımı olacaksa, emin ellerde olduğunu biliyorum."

"Aman Tanrım! Teşekkür ederim," dedi yaralı adam. "Benim adım Roy Andrews. Rodeo yaparım ve Fancy Dancer benim en iyi kementçimdir. Kız arkadaşına her şey için teşekkür ettiğimi söyle."

"Yapacağım," dedi Ladd. "İyi şanslar," dedi ve hemşireyi başka bir muayene odasına kadar takip etti.

Hemşire onu yatağa oturturken gözlerini ondan ayırmadı. "Dr. Frank bugün burada diğer doktorlardan birinin yerine bakıyor. Zımbalarınızı çıkarmak için birazdan burada olacak. Sizi yüzüstü yatırabiliriz."

"Hayır. Böyle bir şey olmayacak," dedi Ladd ve göğsünü sıvazladı. "Kırık kaburgalar hâlâ iyileşiyor. Henüz yan yatarak bile uyuyamıyorum."

"Oh. Vay canına. Özür dilerim. Bilmiyordum. Sorun değil. Dr. Frank'in daha iyi görebilmesi için sizi şu sandalyeye oturtacağım."

"Bunu yapabilirim," dedi Ladd ve yatağın yanındaki düz arkalı sandalyeye oturdu.

Hemşire, "Birazdan burada olacak," dedi ve bir tepsi hazırlamak için ayrıldı.

Birkaç dakika içinde, yüzü de saçları kadar kırmızı olan orta yaşlı bir adam beyaz bir laboratuvar önlüğü giyerek içeri girdi. Hemşire hemen arkasındaydı ve içinde çeşitli aletler ve dezenfektanlar bulunan bir arabayı itiyordu.

"Günaydın. Ladd Daltry, değil mi?"

"Evet, efendim," dedi Ladd.

"Ben Dr. Frank. Anladığım kadarıyla kafanızdaki zımbaları çıkarıyoruz. Bir göz atalım."

Ladd'in arkasından yürüdü, zımbaları ve başının iyileşme aşamasını kontrol etti ve sonra başını salladı.

"Evet, ortaya çıkmaya hazırlar, hadi başlayalım."

Ladd bakmadı. Ne yaptıklarını görmeye ihtiyacı yoktu. Sadece gitmelerini istiyordu.

Çıkardıkları ilk ikisini neredeyse hiç hissetmedi, ama birkaç tanesi oldukça acıttı ve sonuncusu da saç çizgisinin dibine yakındı. Doktor onları çıkarırken Ladd, Dr. Frank'in genç kızının dün gece Savannah'daki softball liginde oynadığını ve takımının yıldız atıcısı olduğunu duyuyordu. Maçlarını üç sayı farkla kazanmışlardı ve bu akşam bir maçları daha vardı.

Ladd gözlerini kapadı, bir yandan konuşmanın üzerinden akıp gitmesine izin verirken bir yandan da bu gece kafasında metalle uyumayacak olmanın ne kadar iyi hissettireceğini düşündü.

"Tamam, bu sonuncusuydu," dedi Doktor Frank zımbayı tencereye bırakırken. "Şimdi, bu kırık kaburgalar da neyin nesi? Benim için tekrar yatağa uzanıp gömleğini çıkarmaya ne dersin?"

Ladd sandalyeyi yatakla değiştirdi, ardından tişörtünü başının üzerine çekerek gövdesinin üst kısmını çıplak bıraktı.

Doktor Frank, Ladd'in vücudunun üst kısmını yoklarken solmakta olan morluklara baktı. "Ağrı seviyesi nasıl?" diye sordu.

"Oldukça iyi. Ağrı kesicileri bıraktım ve artık ihtiyacım olduğunda reçetesiz ilaç alıyorum."

Frank başıyla onayladı. "Size söylenildiği gibi devam edin. Kaburgaların iyileşmesi biraz zaman alır, bu yüzden kesinlikle ağır kaldırmayın. Ve birkaç hafta içinde normal doktorunuza tekrar görünmenizi öneririm. İlerlemeyi kontrol etmek için tekrar röntgeninizi çekmek isteyebilir. Şimdilik saçınızı yıkarken sakın olun. Hâlâ biraz daha iyileşmesi gereken birkaç yerin var, tamam mı?"

"Evet efendim," dedi Ladd, sonra ellerini hafifçe başının arkasında gezdirdi.

Metalin yokluğu harika hissettirdi. "Artık gidebilir miyim?"

Doktor Frank başını salladı. "Öyle diyebilirim. Ama herhangi bir sorun yaşamaya başlarsanız ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Ciğerlerinde tıkanıklık hissetmeye başlarsan ya da ateşin çıkarsa, oyalanma. Doktorunuza gidin."

Ladd başını salladı, sonra gömleğini geri giydi.

Doktor ziyaretini onayladı ve hemşire onu dışarı çıkardı. Roy Andrews'un odasının önünden tekrar geçtiklerinde, telefonla konuşuyordu. Ladd geçerken Roy'un konuşmasını duydu.

"Evet bebeğim, yakında beni serbest bırakacaklar. Gelip beni alman gerekecek. Kamyonu hurdaya çevirdim. Ağlama şekerim. Ben iyi olacağım. Sadece Dancer'ı kontrol etmek istiyorum."

O anda Ladd, otoparkta kendisini bekleyen kadını düşündü ve daha hızlı yürüdü.

Deborah annesiyle telefonda konuşuyor ve ona kazayla ilgili her şeyi anlatıyordu ki Ladd'in acil servisten çıktığını gördü. "Anne, gitmem gerek. Ladd'in geldiğini gördüm. Şimdi eve gidiyoruz."

"Acele etme, tatlım. İstersen kal ve Granny's'de öğle yemeği ye." Deborah güldü. "Asla olmaz. Kıyafetlerimde yine kan olduğunu söylediğimde, Ciddiydim."

"Ah canım," dedi Maggie. "Belki başka zaman. Yakında görüşürüz."

"Evet, hanımefendi," dedi Deborah. Arabayı çalıştırdı, sonra park yerinden geri geri çıktı ve Ladd'e doğru sürmeye başladı. Adam onu yarı yolda karşıladı ve arabaya bindi.

"Her şey yolunda mı? Sen iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim. Her şey yolunda," dedi.

Gülümsedi. "Baban gibi konuştun."

Ladd emniyet kemerine uzandı ve kemerini bağladı. "Öyle oldu, değil mi?" dedi ve sonra konsolun üzerinden eğilip onu öptü. "Roy Andrews onu ve atını kurtardığın için teşekkür ediyor."

"Oh, onunla konuştun mu?" Deborah söyledi.

"Veterinerin atını aldığını bilmesine yetecek kadar uzun bir süre. Bu konuda kıyameti koparıyor, ona ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Görünüşe göre Fancy Dancer onun en iyi kementçisi."

Sırıttı. "Güzel isim. Yani rodeo mu yapıyor?" "Öyle görünüyor. Ve bir iyilik isteyeceğim," dedi Ladd.

"Adını söyle," dedi Deborah.

"Broyles Dairy Freeze'deki arabaya servis bölümünden geç. Ben içecek alacağım."

"Ooh, bir kola çok iyi olurdu ve umarım kıyafetlerimdeki kanı fazla görmezler."

Göz kırptı. "Geçen sefer söylediğin gibi tişörtünü çıkarabilirsin ama seni teşhircilikten tutuklayabilirler."

"Yeterince terbiyeliydim," diye mırıldandı. "Sadece kaçırdığım için üzgünüm," dedi.

"Sabır, Ladd. Bir gün hepsini senin için çıkaracağım."

İnledi. "Hadi gidip şu kolaları alalım. Sürekli yaktığın ateşi dengelemek için karnımda soğuk bir şeylere ihtiyacım var."

Arabayla uzaklaşırlarken güldü.

Soğuk içeceklerini aldıktan sonra eve doğru yola koyuldular, giderken kazanın hikâyesini tekrar anlattılar ve hem insanın hem de atın bu kazadan sağ çıkmasına hâlâ hayret ediyorlardı. Ama Deborah arabayı sürerken Ladd düşünüyordu.

Zımbaların çıkarılması ve doktorun kaburgaları konusunda olumlu görüş bildirmesi, Deborah ve Maggie'yle kalmasının nedenlerini büyük ölçüde ortadan kaldırdı.

Sonunda aralarında sessizlik olduğunda, konuyu açtı. "Deb, tatlım... Sanırım eve gitme vaktim geldi. Misafirliğimi fazla uzatmak istemiyorum."

Deborah'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Onun gitmesini istemiyordu. "Böyle bir şey asla olmaz," dedi.

"Annen en iyisi ama annem öldükten sonra babamın nasıl olduğunu hatırlıyorum. Ben oradaydım ama sohbet etmeye çalışırken çok zorlanıyordu. Sonunda yalnız kalmak istediğini fark ettim. Annemin ölümü hakkında benim ne hissettiğim konusunda endişelenmeden kendi yolunu bulmaya ihtiyacı vardı."

Deborah kaşlarını çattı. "Sence annem yalnız kalmak ister mi?"

"Bilmiyorum. Ama sorabilirsin. Cevap vermeden önce tereddüt edip etmediğinden anlarsın."

"O zaman ben ne yapacağım? Louisville'deki kliniğe çoktan haber verdim ve her an eşyalarımı taşıyan küçük bir kamyonet gelebilir."

"Ona benim yanıma taşınacağını söyleyebilirsin çünkü bu ilişki olayını iki aptal genç olarak değil, yetişkinler olarak yeniden denemek istiyoruz."

"Sen aptaldın. Ben sadece gençtim," dedi Deborah.

Ladd sırtıttı. "Not edildi. Birlikteyken, evlerimizi kaybetmeden ikimizin de kariyerini nasıl yürüteceğimizi bulacağız."

"Bir süredir bunu düşünüyordun, değil mi?" dedi. "Neredeyse her gece senin çatının altındaydım ve ne olduğunu merak ediyordum. seni benim altıma almak için."

Deborah, "Tek yapman gereken beni davet etmektir," dedi.

"Ben de öyle yaptım. Şimdi sen ve Bayan Maggie konuşun ve eğer onunla bir süre daha kalmanız gerektiğini düşünüyorsanız, o zaman en iyisi ne olduğunu düşünüyorsanız kabul edeceğim ve bensiz bir an daha yaşayamayacağınızı fark edeceğiniz günü bekleyeceğim."

"Hemen gitme. Annemle konuşmam için bana bir iki gün ver. Tek başına yaşamayı gerçekten istemiyorum. Kaldırman gereken ev işleri var ve ben yardım etmek için yanında olmazsam bunları yine de yapacaksın."

"Anlaştık," dedi Ladd. "Bu arada, mor gövdelerin kabuklarını soymaya yardım edeceğime söz verdim."

"Ben de öyle," dedi Deborah. "Ayrıca anne ineğinizin sürüye geri dönecek kadar iyileştiğini düşünüyorum."

Ladd, "Bunu bu akşam posta almaya ve Sam'i beslemeye gittiğimizde yapacağız," dedi.

Deborah başını salladı ve son kolasını da bitirdi. Ryman çiftliğine giden yola vardıklarında güneş kavurucu bir sıcaklığa ulaşmış ve arabanın kaputundan parlıyordu.

"Umarım annem bu sıcakta hâlâ dışarıda değildir,"

dedi Deborah. "Yakında öğreneceğiz," dedi Ladd.

Çiftliğe döndüklerinde Deborah arabayı garajın altına park etti. "Oh, güzel. Timsah arka bahçeye park etmiş. En azından evde olduğunu biliyorum," dedi Deborah.

İçeri girdiklerinde Maggie'yi oturma odasında ayaklarını tabureye uzatmış, kucağında kocaman bir bezelye kâsesi, televizyon izlerken buldular.

"Oh! Evdesin!" Maggie bezelyeleri bir kenara bırakıp ayağa kalktı. "O güzel yüzünü çevir de başını göreyim Ladd Daltry."

Ladd sırtıttı. "Lanet olsun Deb. Annen beni senden daha çok takdir ediyor," dedi ama başındaki on bir zımbayı çıkarmak için memnuniyetle arkasını döndü.

Deborah onu görmezden geldi ve annesinin parmaklarını başının arkasındaki saçlarda nazikçe gezdirmesini izledi.

"Saçların o kadar gür ve hızlı uzuyor ki, nereyi tıraş ettiklerini bile anlayamıyorum. İyileştigine çok sevindim," dedi Maggie. "Sana sarılırdım ama henüz tamamen iyileşmedin," diye ekledi ve Ladd'in yanağını okşadı. Sonra Deborah'nın görünüşüne baktı. "Tanrım, çocuğum. Domuz kesmiş gibi görünüyorsun."

"Yani bu bana sarılmak istemediğin anlamına mı geliyor?"

Deborah sordu. "Sayılır. Siz ikiniz öğle yemeği yediniz mi?"

"Hayır, hanımefendi," dedi Ladd.

Maggie başıyla onayladı. "Buzdolabında bir şeyler var. Deborah temizlenip üstünü değiştirirken neden gelip bana yardım etmiyorsun?"

Ladd, "Deborah'nın da yardıma ihtiyacı olabileceğini düşünüyordum," dedi.

Deborah pembenin canlı bir tonuna döndü ve Maggie kahkahayı patlattı.

"Bunu söylediğine inanamıyorum!" Deborah mırıldandı ve oturma odasından çıktı.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" diye sordu.

Maggie hâlâ gülüyor ve başını sallıyordu. "Evet, iyileşiyorsun. Mutfağa, bayım."

Ladd, "Evet, hanımefendi," dedi ve onu takip etti.

Deborah odasındaydı, kanlı giysilerini çıkarıyor ve bunun bir veteriner çağrısından dönmek gibi olduğunu düşünüyordu. Üzerine tulum giydiğinde bile

kıyafetlerini ve normal ayakkabıları yerine lastik çizmelerini giydi ama yine de berbat bir halde geri döndü. Şu anda kot pantolonunda kan ve at gübresi, diğer her yerinde de kan vardı. Ladd'in onunla bu halde eve dönerken gözünü bile kırpmamış olması, gelecekteki ilişkileri için iyi bir işaretti.

Duşu açtı, daha su ısınmadan içeri girdi ve saçlarından başladı, eline bir tutam şampuan alıp yıkadı, sonra duruladı.

Saçlarıyla işi bittikten sonra cildini pembeleşip karıncalanana kadar ovaladı. Ancak o zaman suyu kapattı ve dışarı çıktı. Önce saçlarını, sonra da kendini havluyla kuruladı ve temiz kıyafetler almaya gitti.

Giyindikten sonra yalınayak evin içinde dolaştı, sesleri ve kahkahaları takip etti. Ladd'in derin, boğuk kahkahası enerji dalgaları gibi içinden geçiyordu. Onu istiyordu. Onu ve onun içinde yaktığı ateşi istiyordu. İç çekti. Bunca yıl geçmesine rağmen onu hâlâ tahrik ediyordu.

"İşte buradasın!" Maggie dedi ki. "Temiz, parlak ve çok güzel kokuyorsun!" "Memnuniyetle," dedi Deborah, yiyeceklerle dolu masaya bakarak. "Ben açlıktan."

"Seçecek çok şey var," dedi Maggie. "Hadi oturalım. Sana anlatacaklarım var."

Deborah kaşlarını çattı ve Ladd'a baktı. Omuz silkti ve başını salladı.

Maggie bardaklarındaki buzun üzerine soğuk tatlı çay döktü, sonra oturdu ve sandviç tabağından tavuklu salatalı sandviğin yarısını aldı. Yanlarına diledikleri gibi patates kızartması da ekledikten sonra yemeğe oturdular.

Deborah iki lokma aldı, çiğneyip yuttu ve sonra ellerini kucağına koyup annesine baktı. "Haberlerinizi bekliyorum," dedi.

Maggie de durakladı, buzlu çayından bir yudum aldı ve ardından sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Nina bu sabah siz ikiniz ayrıldıktan sonra beni aradı. Josh'un ölümünden sonra nasıl olduğumuzu öğrenmek için bizi kontrol ediyordu. Josh'ın ölümünden sonra

tek başıma olmaktan korkuyorum."

Deborah, Ladd'in iyiliği için kısa bir süre araya girdi: "Nina annemin kız kardeşi. Onu hatırlayıp hatırlamayacağını bilmiyordum."

Ladd başını salladı. "Belli belirsiz."

Maggie iç geçirdi. "Bölgeye geri taşınacağını ama büyük olasılıkla yakınlarda yaşayacağını açıkladım, yani teknik olarak son dört yıldır olduğu gibi yalnız olmayacaktım. İnsanların sırf Josh hayatta olduğu için hala bana eşlik ettiğini düşünmeleri çok garip. Felç geçirdiğinden beri aynı çatı altında değiliz."

Deborah ve Ladd birbirlerine baktılar. Yani Maggie planlarının onları nereye götürdüğünün farkındaydı.

"Öyle mi anne? Tek başına olmaktan korkuyor musun?" Deborah sordu.

Maggie gözlerini devirdi. "Aman Tanrım, hayır! Kayınbiraderim ilçe şerifi ve bölgedeki herkes bunu biliyor. Yıllardır Amerikan Lejyonu hindi avında Şükran Günü hindilerimizi kazanıyorum, bu yüzden ilçedeki neredeyse her erkek onlardan daha iyi olmasa da en az onlar kadar iyi bir nişancı olduğumu biliyor."

Ladd'in gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

Deborah güldü. "Bu hale tesadüfen gelmedim."

Maggie sırtıttı. "Her neyse... Nina'ya dönelim. Yakın zamanda boşandığı, çocukları ve torunları eyalet dışında olduğu için yalnızlık çekiyor. Bir süre bu konu etrafında dönüp durduktan sonra sonunda ortaya çıktı ve uzun bir ziyarete uygun olup olmadığımı sordu."

Deborah öne doğru eğildi. "Ona ne söyledin?"

Maggie omuz silkti. "O benim küçük kardeşim. Ona istediği kadar kalabileceğini söyledim."

"Peki ya New Mexico'ya dönmek istemediğine karar verirse?" Deborah sordu.

"Umurumda değil. Burada yaşaması bir yük olmayacak. Çiftlik benim. Ev benim. Sakıncası var mı?" Maggie sordu. "Yani, kariyerinden vazgeçtin."

ve şimdi-"

"Anne! Tabii ki umurumda değil!" Deborah dedi ki. "Ayrıca, sen haklıydın. Ladd ve ben konuştuk. Eve taşındığında ben de onunla gideceğim. Ya bu sefer yürütürüz ya da geçmişti unutturuz."

Maggie Ladd'e baktı. "Eğer onun kalbini bir daha kırarsan, iki kolunu da kırar ve cesedini pınarın yanındaki zehirli sarmaşıkların arasına atarım."

Ladd başını geriye atıp güldü, güldü ve Maggie'ye her bakışında yeniden gülmeye başladı.

"Oh Tanrım! Oh, Bayan Maggie! Tanrı'ya, sana ve Deborah'ya yemin ederim ki böyle bir şey asla olmayacak. Ayrıca o benim hayatımı kurtardı, hatırladın mı? Yani efsaneye göre... Artık ona borçluyum."

Maggie çatalını ona doğrulttu. "Bunun gerçek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Ladd'in gülümsemesi soldu. "Bu benim için gerçek, Maggie. Deborah'ı sevmek kolay. Bana tekrar güvenmesini sağlamak ise değil. Ama hayatımın geri kalanında bunun üzerinde çalışacağım. Bilmen gereken tek şey, onu güvende tutmak için ölebileceğim."

Deborah kaşlarını çatı. "Hayır. İlk seferinde sizi hayatta tutmak için çok uğraştım. Bu kadar vaat, tehdit, sahte Çin atasözleri ve ikinizin de ölmesi yeter." Masanın öbür ucuna uzandı ve annesinin elini tuttu. "Onunla birlikte yaşlanmak istiyorum. Söylenmesi gereken tek şey bu."

Ladd'in gözleri yaşlarla doldu.

Maggie boğazındaki yumruyu yutkunarak geçiştirdi.

Deborah iç çekti. "Peki, Nina Teyze ne zaman geliyor?" "Birkaç gün içinde," dedi Maggie.

"Güzel. Boş yatak odasını temizlemem ve çamaşırları yıkamam için yeterli bir süre. Ladd'in evde olması gerekiyor. Ladd'le birlikte olmalıyım ama sana da yakın olmalıyım. Nina Teyze'nin güvensizliği, kabul etsen de etmesen de sen de dahil olmak üzere hepimiz için hayat kurtarıcı," dedi Deborah.

Maggie, "Hayatı boyunca hiç taşrada yaşamamış," dedi.

Ladd, "O zaman Dumpling ona eski Ryman karşılamasını yapar ve bezelye toplamana yardım etmesi için onu kamyon bahçesine götürebilirsin," dedi.

Deborah, "Neyin önemli olduğunu anlayacak ve sen dışarıda yalnız kalmak istediğinde onu evi temizlemeye bırakabilirsin," dedi.

"O zaman anlaştık," dedi Maggie, sonra sandviçinden kalanları aldı ve kabuklu bezelyelere yerleşmeden önce yemeklerini bitirdiler.

O akşam yemekten sonra, Deborah ve Ladd postalarını almak ve sığırları kontrol etmek için gittiklerinde, aralarındaki ruh hali hafif ve neşeliydi. Tüm ihtimaller açıklığa kavuşmuştu ve Deborah, Ladd'in en çok duymak istediğı şeyi yüksek sesle söylemişti.

Onu istiyordu.

Deborah hayatının yeni ufuklara açıldığını hissetti. En derin arzusunu itiraf etmişti ve açık olmanın verdiği özgürlük onu sersemletmişti. Sanki yeniden ergenlik çağındaydı ama artık daha zeki ve kendinden emindi.

Posta için durduktan sonra Deborah anne ineğı ve buzağıyı kontrol etmek için doğruca ahıra gitti. Ladd onunla birlikte dışarı çıktı ve Sam koşarak geldiğinde gülümsedi.

"Hey, Sammy, nasılsın?" Ladd onu kucağına aldı ve ahıra, tahıl ambarına götürdü. Önce kediye beslediler, sonra ağıla yöneldiler.

Deborah kapıyı açtı ve içeri girdiğinde inek onu gördü ve küpleri umarak böğürdü. Küçük buzağı onu gördü ve koşmaya ve topuklarını tekmelemeye başladı.

"Buzağı daha yeşil otlaklar için hazır ama önemli olan annesi. Yaranın nasıl görüldüğüne bir bakayım," dedi Deborah ve kontrol etmek için ineğin diğer tarafına geçti.

Kesik kalın bir kabuk bağlamıştı ve yırtılan deri iyileşmeye başlamıştı.

"Ne düşünüyorsun?" Ladd söyledi.

Deborah, "Üzerine son bir doz merhem süreceğim ve sonra gitmelerine izin vereceğim," dedi.

Ladd başını salladı. "Anlaştık. Ben büyük kapıyı açacağım ve anneyle yavrusunu dışarı çıkardıktan sonra sürü gelecek. Onları o zaman sayacağım."

Büyük kapıya doğru yürüdü, sonra da sonuna kadar açtı.

Yaşlı inek gün ışığını gördü ve yanındaki buzağısıyla birlikte sabit bir hızla oraya doğru ilerlemeye başladı.

Deborah, "Onu duyuyorlar," dedi ve ağaçları işaret etti. "Bakın. İşte geliyorlar."

Ladd aceleyle ağıla geri döndü ve kapıyı kapattı, sonra durup sürünün kendi hayvanlarını karşılamasını izledi. Sonra daha iyi görebilmek için ağılın parmaklıklarına tırmandı ve sürüyü saydı.

"Hepsi burada," dedi. "Sam'in karnı doydu. İnek sürüye geri döndü. Şimdi eve gel. İçerideki her şey en az otuz yıllık, ocak hariç. O daha eski. Neyin kalıp neyin gideceğini konuşalım."

Deborah kolunu onun beline doladı ve yanağını onun göğsüne yasladı. "Ne olursa olsun kalıyorum. Eşyalarımı taşıyan bir kamyonet Georgia'ya doğru yola çıktı. Birkaç gün içinde gelmesi gerekiyor. Fazla bir şey yok. Sadece birkaç oturma odası mobilyası, yatağım ve kıyafetlerim. Teslimat yerini değiştirmek için şirketle temasa geçebilirim."

"Senin yatağın babamınkinden daha mı büyük?" "Büyük boy," dedi Deborah.

"Vay canına," dedi Ladd, sonra çenesini yeterince yukarı kaldırdı. Öpücük bir yemin ve bir sözdü ve ona karşı o kadar sevgi doluydu ki nefesini tutamadı.

Deborah'nın gözleri kapalıydı ama bu adamı o kadar uzun zamandır seviyordu ki, tekrar burada olmak doğru geliyordu. "Yarın mobilyalara bakabiliriz," dedi.

"Yorulдум. Kaplanlarla greşiyormuşum gibi hissediyorum."

Ladd ona sarıldı. "O zaman eve gidelim. Annen bekliyor ve sen onun çatısı altında yaşadığın sürece de beklemeye devam edecek. Biz dönene kadar rahat etmeyecek."

"Kadınlar hakkında nasıl bu kadar zeki olabiliyorsun?" Deborah sordu.

Ladd parmağını yanağında gezdirdi ve onun kadar sert birinin nasıl hâlâ bu kadar yumuşak hissedebildiğini merak etti. "Onları kaybetmeden önce sahip olduklarımı hatırlayarak."

O gece Ladd yatağā girdiğinde başı yastığā çarptığında acımadı ve uyuduğunda rüyasında gölgelerle dolu bir odada olduğunu ve Deborah'ın ona doğru geldiğini gördü. Rüyasında onun çıplak olduğunu biliyordu ama onu sadece gençken çıplak görmüştü, bu yüzden rüyası onun karanlıktan çıkan şeklinden öteye gitmesine izin vermiyordu.

Ve sonra onunla birlikteydi, etrafına sarılmıştı, içine batıyordu ve artık ışık olmadığında gölgelerin yaptığı gibi kayboluyordu. Kendini onun içinde, kollarını ona dolanmış hissediyordu ve sonra hareket etmeye başladığında bacakları beline sarıldı.

Sonra Dumpling tt ve Ladd hayal kırıklığı ve beklenti içinde uyandı. "Lanet horoz," diye mırıldandı. "Josh'un boynunu sıkmakla tehdit etmesine şaşmamalı."

Kalkıp duş aldı ve giyinene kadar kahve kokusunu aldı. Ryman kadınları kalkmıştı ve o eve gitmek istiyordu. Ama sevgilisi olmadan gitmeyecekti. Onu bir daha asla geride bırakmayacaktı.

Bugün Nina Teyze'ye hazırlanmak içindi.

Yarından sonraki gün Deborah'ın eşyaları gelecekti.

Elden çıkardıkları eski eşyalarla ne yapacaklarını düşündü ve aklına Dan Amos geldi. Kiralık mülkleri vardı, bazıları

mobilyalıydı. Dan'i arayacak ve eğer yatağı ve oturma odasındaki mobilyaları isterse alabilecekti.

Yeni bir şey başlamadan önce bitirilmesi gereken işler vardı.

Deborah ve Ladd, Dan Amos ve ekibinin Ladd'in onlara verdiği mobilyaları yüklemelerine yardım etmek için çiftlikteydi. Telefonu bir mesaj gönderdiğinde Deborah mobilyaların olduğu yeri temizliyordu. Mesajı okumak için paspası bıraktı ve sonra başını kaldırıp baktı.

"Nina Teyze geldi."

Ladd başıyla onayladı, sonra da Dan ve ekibi son mobilyayı taşıırken kapıyı açık tutmak için acele etti. Eşyalar yüklenir yüklenmez Dan verandaya geri döndü.

"Bunun için minnettarım," dedi Dan. "Ve ne dediğin umurumda değil, bunu bedavaya almayacağım." Ladd'e bir çek uzattı. "Bugünlerde mobilyalı kiralık evler nadiren bulunuyor ve ne zaman bir tane sunabilsem hem benim için hem de kiracı için iyi oluyor."

"Teşekkürler," dedi Ladd ve çeki cebine koydu.

"Deborah'ya hoşça kal dediğimi söyle. Bu eşyaları öğleden önce boşaltmak istiyorum," dedi Dan.

Ladd onlara el salladı ve içeri, Deborah'nın temizlik yaptığı yere gitti.

"Bunu şimdi yapmak zorunda değilsin. Teyzen daha yeni geldi. Daha sonra tekrar gelebiliriz," dedi.

Başını iki yana salladı. "Yarın mobilyalarım gelmeden önce bu işi bitirmek istiyorum. Neredeyse bitirdim. Evin geri kalanını ben taşındıktan sonra temizleriz."

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Um... süpürgeyi hizmet odasına geri koyabilirsin. Paspaslamayı neredeyse bitirdim."

Süpürgeyi aldı ve Deborah arkasını döndüğünde süpürgeyle kışına vurdu. Deborah döndü, paspas hâlâ elindeydi.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun... eve ıslak dönecek olanın sen olduğunu düşünürsek?"

"Üzgünüm. Görmezden gelmek çok cazip geldi," diye söylendi.

Deborah cevap veremeden cep telefonu çaldı. Ladd uzaklaşırken cevap vermek için paspası bir kenara bıraktı. Geri döndüğünde Deborah gülümsüyordu.

"Tahmin edin ne oldu? Arayan nakliye şirketi idi. Nakliye kamyonu planlanandan bir gün önce Savannah'ya vardı bile. Bir saat içinde burada olurlar."

Ladd sırtıttı. "Bu, bu gece evde bir yatak olacağı anlamına mı geliyor?"

"Sanırım öyle," dedi Deborah. "İyi ki temizliğe başlamaya karar vermişim. Zamanlama her şeydir."

"Bugün birlikte hayatımızın başlangıcı olacak. Bu gece burada uyuyacağız. Büyük boy bir yatakta. Ve sevişeceğiz ve kalbine koyduğum her çatlağı iyileştireceğiz."

Deborah'nın gözleri doldu.

"Beklediğime değdin," dedi ve sonra kollarını onun boynuna doladı ve kulakları kan hücumundan çınlayana kadar onu öptü. "Tanrım... Şu anda bunun için zaman yok. Onlar gelmeden şu köşeyi paspaslamam gerekiyor," diye mırıldandı ve paspasa uzandı. "Sen git dışarıdaki salıncakta otur ve onları izle. Sen bu kadar yakındayken düşünemiyorum."

Ladd onun yüzünü avuçladı. "O zaman seni yatağa attığımda aklını kaçıracaksın. Bana katılmaya geldiğinde bir kola al. Yeni başlangıçlara kadeh kaldıralım."

Deborah işini bitirene kadar su döktü ve paspasladı, sonra paspas suyunu gidere boşalttı ve ıslak paspası kuruması için arka verandaya bıraktı. Daha sonra bir kola alıp ön verandaya yöneldi.

Ladd verandadaki salıncakta oturmuş telefonla konuşuyordu. Kız dışarı çıktığında bağlantıyı kesmiş.

"Arayan Savannah'daki patronumdu. Nasıl olduğumu kontrol ediyor ve yeni bir projeyi üstlenmeye hazır olup olmadığımı soruyordu. Ben de evet dedim. Detayları e-posta ile gönderiyorlar. Bazı fikirler üzerinde çalışacağım ve gelecek hafta bir Zoom toplantısı yapacağız."

Deborah onun yanına oturdu, şimdi onun bu yönünü görmek merak uyandırıyordu.

Elindeki gazoz şişesinin kapağını açtı ve kadeh kaldırdı. "Eski aşklara ve yeni başlangıçlara," dedi.

"Buna içerim," dedi Ladd. "Maggie'yi arayıp neler olduğunu haber versen iyi olur."

Deborah, "Ben de tam bunu yapmak üzereydim," dedi ve ardından Maggie'yi arayarak plan değişikliği hakkında bilgi verdi.

Deborah aradığında Maggie Nina'nın eşyalarını yerleştirmesine yardım ediyordu. "Selam tatlım. Dan mobilyaları almaya geldi mi?"

"Evet. Çoktan gitti. Temizlik yaparken nakliyecilerimden bir telefon aldım. Planlanandan bir gün önce gelmişler ve Savannah'dan buraya doğru yola çıkmışlar bile. Sen ve Nina Teyze iyi misiniz?"

"Elbette iyiyiz. Nefes alacak kadar bile susmadık. Nakliyecilerinize gelince, adres değişikliğini aldılar mı?"

"Evet. Buraya geleceklerini biliyorlar. Şoförle konuştum. Ladd ve ben verandada bekliyoruz. Bir şey oldu diye endişelenmeni istemedim ama eve gelmemiz biraz zaman alacak."

Maggie güldü. "Bundan daha uzun sürecek, şekerim. Yeni evin şu anda oturduğun yer."

Deborah gözlerini kırıştırdı. Annesi söyleyene kadar bunun gerçekliği kafasına dank etmemişti. "Sanırım haklısın. Her neyse... Kıyafetlerimizi almak ve Nina Teyze'ye merhaba demek için daha sonra döneceğiz."

"Burada olacağız," dedi Maggie. "Yeni ilk günün kutlu olsun, hayatım. İkkinizi de seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz anne. Sonra görüşürüz."

Ladd kolunu onun omuzlarına doladı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. O ve Nina Teyze sanırım en iyi hayatlarını yaşamaya başlamak üzereler." "Aferin onlara," dedi Ladd.

Deborah başını salladı. "Ve bizim için iyi oldu," dedi ve başını onun omzuna koydu.

Ladd aniden ayağa kalktığında sallanıyolar, konuşuyolar, dokunuyolar ve alay ediyolar - temelde önümüzdeki gece için ön sevişme -.

"Bir kamyon sesi duyuyorum."

Deborah durakladı, sonra gülümsedi. "Ben de duyuyorum!" Birkaç saniye sonra ortaya çıktı.

"İşte yatağımız geliyor!" Ladd söyledi.

Deborah gözlerini devirdi. "O kamyonda seksten daha fazlası var."

Ladd yüksek sesle güldü ve ona sarıldı. "Çok haklısın. Hayatımızın geri kalanını getiriyorlar."

Deborah iç çekti. "Benimle nasıl tatlı dille konuşacağını hep biliyordun."

Ladd, "Bu, akıllıca kullanacağıma söz verdiğim bir beceri," dedi.

Sonra kamyon eve geldi ve nakliyecileri karşılamak için dışarı çıktılar.

Kutuları boşaltmaları, yatağı indirip kurmaları ve oturma odasındaki mobilyaları eve taşımaları yaklaşık bir saat sürdü. Deborah teslimatı onayladı ve nakliyeciler gittiler.

Sonra, Ladd peşindeyken, doğruca ÇARŞAF VE HAVLU etiketli kutulara gitti ve bir dizi çarşaf ve yastık kılıfı çıkardı,

Sonra yatak örtüsü olarak kullandığı yorganı bulana kadar kazdı ve yatağı hazırladılar.

Ladd yorgana baktı. "Bir bahçeye benziyor." "Bu bir bahçe. Sinek kuşlarını görüyor musun?"

"Çiçekleri severim. Kuşları severim. Bu benim için bir hit," dedi Ladd. "Şimdi. Ya iki şeyden birini yaparız. Az önce yaptığımız şeyi ateşli bir seks çılgınlığı içinde yırtıp atarız ya da annene gider, Nina Teyze'ye merhaba der ve eşyalarımızı alırız."

Deborah sırtıttı. "Seninle yaşlanmak çok eğlenceli olacak. Sanırım yetişkinlere yakışanı yapıp gidip merhaba desek ve eşyalarımızı alsak iyi olacak."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim," dedi Ladd. "Ama ben kamyonumu sürüyorum."

Deborah tartışmaya başladı ve sonra durdu. Eğer bu geceki sözünü yerine getirebilecek kadar iyiye, araba kullanabilecek kadar da iyiydi.

"Tamam. Anahtarların askıda. Hadi gidelim."

Bölüm 17

Okulun ilk günüydü ve Carlie önce giyinmekle, sonra da kahvaltı etmekle oyalanıyordu. Peanut çoktan ofise gitmişti ve Ruby'nin dükkana gidebilmesi için Carlie'yi okula götürmesi gerekiyordu. Bütün bunlar bir öğrenme deneyimiydi. Carlie yeni bir okula gidiyordu ve artık rol yapan bir ebeveyn olan Ruby, küçük kızını okula götürüyordu. gerçekten onun, yeni bir okul yılına başlamak için.

Ruby, Carlie'nin gecikmelerinin bir başka bilinmeyenle yüzleşmekten çekinmesiyle ilgili olduğunu sezdi ve saçlarını tararken yüzünü izlemeye devam etti.

"Gergin misin?" Ruby sordu.

Carlie omuz silkti.

"Eğer öyleysen sorun değil. Yeni çocuk olmak asla kolay değildir, ama birkaç arkadaş daha edindikten sonra artık yeni olmayacaksın," dedi Ruby ve bukleleri gözlerinden uzak tutmak için kızın saçına iki pembe kelebek toka taktı.

"Sen hiç yeni çocuk oldun mu?" Carlie sordu.

Ruby iç çekti. "Evet. Ben büyürken çok taşınırdık. O zamanlar pek sevmezdim ama şimdi yeni insanlarla tanışmayı seviyorum. Hâlâ yemekhanede yemek istiyorsun, değil mi?"

Carlie başıyla onayladı. "Melvin Lee yemekhanede yiyor, o yüzden ben de yiyeceğim."

Ruby başıyla onayladı. "Sadece ay sonuna kadar öğle yemeklerinin ödeneceğini bilin."

"Tamam," dedi Carlie.

"Sırt çantayı al. Yanında olması gereken tüm okul malzemelerini zaten paketledik, sanırım gitmeye hazırız." Sonra Carlie'ye kocaman sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Bay Ruby ve ben seninle çok gurur duyuyoruz. Sen en iyisisin, Carlie Jo. Bunu unutma."

Carlie'nin yüzü güldü. Annesinin son sözlerini hatırlamak - "*benim için en iyisi*"- ona kendini daha iyi hissettirdi. "Korkmuyorum, Bayan Ruby."

"Güzel. Hadi eşyalarımızı yükleyelim ve yola koyulalım ki okula ya da işe geç kalmayalım."

Carlie sırt çantasını aldı, Ruby de çantasını omzuna attı ve kapıdan çıktılar. Kemerlerini bağladılar ve arabadan indiler ama Ruby arabayı sürerken dikiz aynasına bakmaya devam etti.

Carlie korkmuyor olabilirdi ama Ruby sinirleri bozulmuştu. Shirley'nin kızını ilk kez başka birinin bakımına bırakıyordu.

Anne olmak zordur. Kesinlikle sertleşmem gerekecek.

Ruby'nin elinde ailelerin çocuklarını bırakmak için sıraya girecekleri ve akşam onları almak için park edecekleri yerlerle ilgili talimatlar vardı, bu yüzden Blessings İlkokulu'na vardıklarında Ruby arabayı park etti. Ama o daha inemedi Carlie kapıyı açmış ve sırt çantasını sürükleyerek dışarı çıkıyordu.

Aman Tanrım. Tamam, tamam. Olay çıkarma, dedi Ruby kendi kendine.

"Hoşça kal şekerim! Okul bitince seni alırım. Arabama dikkat et ve öğretmene göz kulak ol."

"Evet, hanımefendi. Hoşça kalın, Bayan Ruby. İyi günler dilerim!" dedi Carlie. Sırt çantasını omuzlayıp okula doğru uzun yürüyüşüne başlarken gülümsüyordu.

Sonra Ruby ön merdivenlerde Melvin Lee'yi gördü. Carlie'yi görünce sanki fırlatılmış gibi uçarak yanlarına geldi ve onu yarı yolda karşılayıp sırt çantasını aldı. Ruby onun konuştuğunu biliyordu çünkü dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordu ve sonra ona arkalarını dönüp okula doğru yürüyen diğer çocuklara katıldılar.

"İşte böyle oluyor," diye mırıldandı Ruby. Arabayı vitesine taktı ve hareket etmesine izin verilir verilmez uzaklaştı.

İşe koyuldu ve ilk müşterisi geldi. Ancak her geçen saat endişesi artıyordu ve Carlie'nin ilk gününün iyi mi yoksa bir felaket mi olduğunu öğrenene kadar rahatlayamayacağını biliyordu.

Melvin Lee sayesinde Carlie önce odasını, sonra da kayıt sırasında tanıştığı öğretmeni Bayan Schultz'u buldu. Sırt çantasının içindekileri masasına koydu ve çantasını diğerlerinin yanındaki boş bir kancaya astı.

"Kızım, benim şuraya oturmam lazım. Ama bunu sen halledersin," dedi Melvin Lee.

Carlie başını salladı. Biri ona patronluk taslamaya kalkarsa Melvin Lee gibi davranmaya karar vermişti. Hiçbir saçmalığı kabul etmeyecekti.

"Teşekkür ederim, Melvin Lee."

Eksik dişlerini göstererek gülümsedi. "Hoş geldin kızım." Ve böylece gün başladı.

Bağlılık Yemini. Yoklama.

Çocukları gruplara ve merkezlere ayırma.

Carlie çok geçmeden Blessings'teki okulun Little Rock'taki okuldan çok da farklı olmadığını anladı. Sadece farklı isimler ve yüzler vardı ama o zaten rutini biliyordu.

Sessiz

olun.

Dinle.

Ve kibar ol.

Annem her zaman iyi küçük kızların sadece bekleyen kadınlar olduğunu söylerdi. Carlie bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordu ama kurallara uymakta iyiydi.

Okuma salonunda Carlie'nin yanında oturan kız ona bakıyor, saçlarını, kıyafetlerini ve tırnaklarındaki ojeyi inceliyordu. Carlie bunu biliyordu ama öğretmeninin dediğini yapıyordu, yani durması söylenene kadar kendi kendine okuyordu.

Öğretmen başka bir öğrenciye yardım etmek için odanın uzak tarafına geçtiğinde, kız Carlie'nin tırnaklarını işaret etti. "Benim adım Johnetta. Adımı babamdan aldım. Annem tırnaklarımı boyamama izin vermiyor."

"Çok kötü. Bir dahaki sefere ısıltılı olanlardan alırım," dedi Carlie ve sayfayı çevirdi.

Johnetta'nın beklediği tepki bu değildi ve yeni kızın sarı buklelerini, mavi gözlerini ve güzel tırnaklarını kıskanıyordu.

"Annem senin bir ailen olmadığını söylüyor. Annem senin bir yetim olduğunu söylüyor."

Carlie gözlerini devirdi. "Or-phan. Yetim değil." Johnetta gözlerini kırıştırdı. "Her neyse."

Öğretmen arkasını döndü. "Johnetta, lütfen konuşmayı kes ve verdiğim sayfaları oku."

"Ben konuşmuyordum Bayan Schultz. Bu yeni kızdı."

Carlie'nin gözleri büyüdü. Konuşuyordu ama Johnetta'nın sorularına yanıt olarak. Birdenbire korkudan donakaldı. Okulun ilk günüydü ve biri onun hakkında yalan söylemişti bile.

Ama Lena Schultz kanmamıştı. Başından beri odanın diğer ucundan izliyordu ve Johnetta'nın gerçeği nakış gibi işleme eğilimini biliyordu.

"Üzgünüm Johnetta, ama yanılıyor olmalısın çünkü ilk senin konuştuğunu gördüm. Carlie'nin yanıt verdiğini biliyorum ama bunu inkar etmedi ve sen bana yalan söyledin. Bence hepimizin şu anda durup kelimelerimizi nasıl kullandığımızı düşünmemiz gerekiyor. Bugün okulun ilk günü olduğu için hepinizin bilmesini isterim ki sınıfımda yalan kabul edilmeyecek ve bana yalan söyleyen bir sonraki kişi teneffüste içeride kalacak. İlk gün olması umurumda değil. Nasıl başladığının nasıl devam edeceğinize yol gösterdiğine inanıyorum. Şimdi, Johnetta, madem

Konuşmaya hazırsanız, lütfen ayağa kalkın ve okuduğunuz bölümün ilk üç sayfasını sınıfa anlatın."

Johnetta başını eğdi. "Henüz okumadım," diye mırıldandı.

Lena Schultz Carlie'ye baktı. "Carlie, lütfen ayağa kalkıp sınıfa ilk üç sayfayı anlatır mısınız?"

Carlie, "Evet, hanımefendi," dedi ve olay örgüsünü, karakterlerin isimlerini, o ana kadar neler olduğunu ve bundan sonra neler olacağını anlattı.

Lena gülümsedi. "Tanrım, bu hikâyeyi zaten biliyor olmalısın. Daha önce okudunuz mu?"

"Hayır, hanımefendi. Okumayı severim. Biraz ilerisini okuyorum. Dördüncü bölümdeyim. Tamam mı?"

Lena içini çekti. "Evet. Çok iyiydi."

Carlie oturdu, başı belada olmadığı için rahatlamıştı. Tam o sırada zil çaldı.

"Kitaplarınızı kaldırın, sıraya girin ve teneffüse çıkalım. Unutmayın, sırada konuşmak yok," dedi Bayan Schultz.

Carlie kitabını kaldırdı ve sıraya girdi.

Johnetta Carlie'nin arkasındaki çocuğu iterek onun arkasına geçmesini sağladı. Odadan çıkıp koridorda ilerlemeye başladılar, Johnetta bilerek Carlie'nin topuklarına basıyordu, ta ki Carlie ona çelme takana kadar.

Carlie düz düştü.

Johnetta güldü.

Melvin Lee, Carlie'nin ağzından kan geldiğini görmenin verdiği panikle gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde kuyruktan fırladı.

Bayan Schultz koşarak geldi. "Carlie, iyi misin?" diye sordu. "Hayır, dudağın kanıyor. Benimle gel, senin için yıkayayım."

"Ben iyiyim Bayan Schultz. Sizin için de uygunsa arkadaşım Johnetta ile dışarı çıkacağım."

Lena Schultz başını salladı. "Sen öyle diyorsan."

"Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim," dedi Carlie ve Johnetta'ya gülümsediğinde dudağıyla dişleri arasında kan birikmişti.

Johnetta yeni kızın, sevmediği diğer kızlar kadar kolay zorbalık yapamayacağını anlamaya başlamıştı. Ama yatağını yapmıştı ve Carlie Jo Duroy'un onu yatağa atmak üzere olduğuna dair korkunç bir his vardı içinde.

Sınıfın hepsi dışarı çıktı ve binadan çıkar çıkmaz Carlie ağzındaki kanı Johnetta'nın ayakkabılarının üzerine tükürdü, sonra kolunu ağzına götürdü ve onda da kanlı bir iz bıraktı.

"Az önce senin hakkında bir yalan söyledim, yani ödeştik," dedi Carlie. "Sen benim arkadaşım değilsin. Asla da arkadaşım olmayacaksın. Ve eğer bunu bana bir daha yaparsan, burnunu öyle bir kırarım ki ikiye ayrılır."

Johnetta dehşete düşmüştü. Bu yeni kızdan yarım kafa daha uzundu. Onun düşmesine ve dudağının patlamasına neden olmuştu. Hâlâ kanıyordu ve gözlerinde tek damla yaş yoktu. Ve az önce onu tehdit etmişti. Daha önce kimse ona meydan okumamıştı.

Ve sonra, bu yeterince kötü değilmiş gibi, Melvin Lee yumruklarını iki katına çıkararak ona doğru geldi, kırbaçlanan bir horoz gibi ona odaklandı.

"Hey, seni aptal yaşlı kız. Arkadaşım Carlie'yi rahat bırak, yoksa pişman olursun."

Johnetta döndü ve koşmaya başladı.

Melvin Lee kolunu Carlie'nin omzuna doladı, sonra da ona neredeyse temiz bir mendil uzattı. "Gömleğin kanıyor, kızım."

Melvin Lee'nin sempatisi Carlie'nin ağlamak istemesine neden oldu ama ağlamadı. "Biliyorum. Ama dalga geçmedim," dedi.

"Artık seni rahatsız etmeyecek," dedi Melvin Lee. "Johnetta bir kabadayı. Şimdi de senden korkuyor. Babam hep der ki, 'Bir zorbaya karşı çıkarsan seni sonsuza dek rahat bırakırlar. Göreceksin. Babam erkek işlerini iyi bilir.'"

"Ama ben erkek değilim," dedi Carlie.

"Hayır, ama bir tane kadar iyisin ve yalan söylemiyorum."

Carlie gülümsemeye başladı ve sonra gülümsemesi çekilince yüzünü buruşturdu. "Ağzımı çalkalamam gerekiyor."

"Git Bayan Schultz'a söyle. Kaybolmamanız için yanınıza birini gönderecektir."

Carlie başıyla onayladı. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim, Melvin Lee."

"Hoş geldin kızım. Sınıfta güzel kızlar var. Bir yolunu bulursun."

Carlie, "Evet, bir yolunu b u l a c a ğ ı m ," dedi ve öğretmenlerini görene kadar oyun alanında etrafına bakınmaya başladı ve ona doğru yürümeye başladı.

Lena onun geldiğini gördü ve onu karşılamaya gitti. "İyi misin tatlım?" Carlie, "Şimdi gidip ağzımı çalkalamak istiyorum," dedi.

"Kesinlikle," dedi Lena ve oyun alanı nöbetçisi diğer öğretmenlerden birine Carlie'yi içeri götüreceğini işaret etti.

Kızlar tuvaletine girip gömleğindeki, ağzındaki ve kolundaki kanı yıkadıktan sonra Lena yalnız olduklarından emin olmak için etrafına bakındı ve sonra "Johnetta seninle ne hakkında konuşuyordu?" diye sordu.

Carlie omuz silkti. "Önemli değil. Bence onda bir sorun var." Lena başka bir soru sordu. "Sana çelme taktı mı?"

Carlie, "Bunu bir daha yapmayacak," dedi. "Ben saçmalığı kabul etmem."

Lena gözlerini kırıştırdı ve gülmek için dudağını ısırды. Melvin Lee gibi konuşmuştu. Eğer Carlie'nin şampiyonu olmaya karar verdiyse, o zaman Carlie'ye bir şey olmayacaktı, çünkü herkes Melvin Lee'nin de saçmalıkları kabul etmediğini biliyordu.

Ruby'nin gözü bütün öğleden sonra saatteydi ve ön kapıdan çıkmakta olan müşteriyle işi henüz bitmişti. Carlie'yi alma vakti gelmişti ve bir sonraki müşterinin gelmesine bir saat vardı.

"Hanımlar, ben kız arkadaşımı almaya gidiyorum. Yakında döneriz." Vera, "İlk günüyle ilgili her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Ben de," dedi Ruby ve kapıdan çıkarken çantasını aldı.

Nereye gideceğini ve nereye park edeceğini biliyordu. Okulda bir süre önce küçük bir çocuğa araba çarpmıştı ve o zamandan beri rutinleri sıkılaştırılmıştı ve hiçbir istisna yoktu.

Arabayı doğruca okula sürdü, sonra arabayı alma sırasına park etti ve beklemek için arkasına yaslandı. Hava sıcaktı ve klima Ruby'nin ensesindeki saçları uçuruyordu, bu da onu saçlarını kısaltmayı ya da yeniden toplamayı düşünmeye itti.

Okulun dağılması için zilin çalmaya başladığını duydu ve çocukların dışarı çıkıp evlerine doğru yürümeye başladıklarını gördü. Sonra öğretmenler otobüs yolcularını uygun otobüslere götürüyor ve okula ilk kez gelen miniklerin doğru otobüslere bindiklerinden emin oluyorlardı. Sonra araba sürücüleri dışarı çıktı ve Ruby yüzleri aramaya başladı.

Carlie'yi fark etmesi birkaç dakikasını aldı ama yalnız değildi. Sadece Melvin Lee değil, Willie, Arnie ve Lucy de onunla birlikte yürüyordu ve hepsinin yüzünde ciddi ifadeler vardı. Sanki onu savaştan eve getiriyorlardı.

Sonra Ruby, Charlie'nin yüzünü gördü ve inledi.

"Olamaz," diye inledi ve arabadan inip arka kapıyı açtı. "Carlie! Tatlım! Ne oldu?"

Melvin Lee elini salladı. "Onun yerine ben konuşuyorum Bayan Ruby, çünkü ağzı acıyor." Büyükannesinin arabadan indiğini gördü ve el salladı. "Gel şu çocukları al, büyükanne! Hemen geliyorum."

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Charlie. "Dalga geçmedim." Arka koltuğa tırmandı, sırt çantasını yere attı ve Melvin Lee Charlie'nin nasıl yaralandığını anlatmaya başlarken kemerini bağladı.

"Öğretmen Johnetta Kilby'ye Charlie'nin üzerine yattığı için kızdı. Biz teneffüse çıkarken Johnetta Charlie'ye çelme taktı. O yaşlı Netta tam bir zorba. Ama Charlie ağlamadı. Sadece Netta'ya bir daha ona dokunursa burnuna öyle bir yumruk atacağını söyledi ki burnu ikiye bölünecekti. Ve Netta kaçtı çünkü zorbalar böyle yapar. Charlie iyi iş çıkardı. Netta artık onu rahatsız etmeyecek.

Zorbalar kendilerini savunan insanlardan korkarlar. Gitmem lazım. Büyükanmem öyle bakıyor. Yarın okulda görüşürüz, kızım."

Ruby gülse mi ağlasa mı bilemedi ama sıranın dışına çıkması gerekiyordu, bu yüzden kapıyı kapattı, arabaya geri atladı ve arkadaki arabaların yanaşabilmesi için uzaklaştı.

Arabayı sürerken, Carlie'nin yüzünde bir yıkım görmeyi umarak dikiz aynasına bakmaya devam etti. Bunun yerine, daha çok tatmin olmuş gibi görünüyordu.

"Çok üzgünüm, sevgilim. Çok üzgünüm. Üzerine biraz buz koyalım, şişliği indirmeye yardımcı olur."

"Tamam," dedi Carlie. "Okul iyiydi. Bayan Schultz çok iyi biri. Öğle yemeğini yemek zordu. Çoğunlukla süt içtim ve sadece peynirli makarna yiyebildim."

"Johnetta denen kız sana ne dedi?" Ruby sordu.

"Annesinin tırnaklarını boyamasına izin vermediğini ve benim yetim olduğumu söyledi. Ama çok zeki değil. "Yetim" dedi. Sanki 'fil' falan demeye çalışıyormuş gibiydi. Sonra öğretmen okuma saatinde konuştuğu için ona çıkıştı, o da ayağa kalkıp yalan söyledi ve kendisinin konuşmadığını, benim konuştuğumu söyledi. Bayan Schultz yalan söylediğini biliyordu çünkü her şeyi görmüştü ve benim başım belada değil, Johnetta'nın başı belada. Ben iyiyim Bayan Ruby. Kendimi savundum. Melvin Lee artık beni rahatsız etmeyeceğini söyledi."

"Artık," diye mırıldandı

Ruby. "Evet, artık," dedi

Carlie.

"Bay Ruby birinin seni incitmesinden mutlu olmayacak, ben de öyle," dedi Ruby. "Sana yetim denmesi hakkında ne düşünüyorsun?"

Carlie arkasına yaslandı ve birkaç dakika sessiz kaldı. "Bana isim takılmasından hoşlanmıyorum. Ama bu yalan değil, değil mi? Yetimlerin ailesi olmaz. Yani bu benim, değil mi?"

Ruby kaşlarını çatı. "Bunu bu gece daha fazla konuşacağız. Bir süre daha dükkânda kalabilir misin? Bir müşterim daha var ve sonra eve gidebiliriz."

"Evet, çizgi film izleyebilirim ve pipetiniz varsa çikolatalı süt içebilirim."

"Pipetlerim var," dedi Ruby. Dükkanın arkasına yanaşıp arabadan indiğinde gözyaşlarını tutamıyordu. "Her şeyi arabada bırak. Uzun süre burada kalmayacağız."

Carlie başını salladı, sonra da Ruby'nin elini sakince sıkarak arka kapıdan içeri girdiler ve sonra da merhaba demek için salona geçtiler.

Herkesin Charlie'nin korkunç bir şekilde şişmiş dudağını ve sıyrılmış dirseklerini görmesi saniyeler sürmedi ve ardından herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"Oh hayır! Oh, tatlım! Ne oldu? İyi misin?" Ruby, "O saçmalığı kabul etmez," dedi. "Müşterim henüz gelmedi mi?" "Hayır," dedi Vera.

"O zaman ben Charlie'yi yerleştireyim. Hemen geliyorum."

Carlie kanepeye zıpladı, sonra battaniyeyi bacaklarının üzerine çekti ve Ruby bir pipet bulmak için etrafı karıştırırken arkasına yaslandı, sonra küçük bir kutu çikolatalı süt açtı, pipeti içine soktu ve Charlie'ye uzattı.

Carlie ilk yudumu yudumlarken "Nefis," dedi. "Her zamanki çizgi filmlerin mi?" Ruby sordu.

Carlie başını salladı.

Ruby Looney Tunes çizgi filmlerinin olduğu kanalı buldu, kumandayı ona uzattı ve sonra eğilip Charlie'yi iki yanağından nazikçe öptü.

"Seni seviyorum Charlie Jo ve seninle gurur duyuyorum. Uzun sürmeyecek."

Carlie çikolatalı sütünden bir yudum daha aldı ama göğsünde tuhaf bir his vardı ve birden yutkunmakta zorlandı.

Tom ve Jerry çizgi filmi başladı ve o hala çikolatalı sütünü yudumluyor ve gözyaşları perdesinin arkasından izliyordu.

Bayan Ruby onu severdi.

Annesinin onu sevdiği gibi sevip sevmediğini bilmiyordu ama bu sözleri duymak ona aynı anda hem üzgün hem de iyi hissettirmişti.

Ruby gibi Peanut da Carlie'nin okuldaki ilk gününün nasıl geçtiğini merak ediyordu. Günü sona erdiğinde evrak çantasını aldı, sonra sekreterinin masasında durakladı.

"Hadi eve gidelim, Betty. Geriye ne kaldıysa yarın yine burada olacak."

Betty Purejoy başını salladı.

"Bunu iki kez söylemene gerek yok," dedi. "Sen devam et. Bu dosyayı kaydetmek istiyorum, sonra da kapatacağım."

"İyi geceler," dedi Peanut ve ofisten ayrıldı.

Binadan çıkarken adımlarında bir sıçrama vardı ve arabasına binerken adliyenin bekçisine el salladı.

Yüzünde bir gülümsemeyle doğruca eve gitti ve kendisini bekleyen akşamı düşündü. Ruby'yi yanakları pembeleşene kadar kucaklamak ve ardından Carlie ile bahçede biraz zaman geçirmek istiyordu. O bahçeyi sularken Carlie peri evlerini kontrol etmeye bayılıyordu ve Carlie de okulla ilgili her şeyi duymak için sabırsızlanıyordu.

Eve varıp arabayı park ettiğinde kimse onu karşılamaya gelmedi. Bunu pek düşünmedi ama eve girdiğinde ortalık sessizdi ve kaşlarını çattı. Pişmekte olan yemeğin kokusunu alabiliyordu, bu yüzden çantasını ve ceketini oturma odasında bıraktı ve mutfığa yöneldi.

Ruby ocakta Carlie için şehriye çorbası yapıyordu ve Peanut'ın içeri girdiğini görünce tencerenin altındaki ateşi söndürdü ve gözyaşlarına boğuldu.

Peanut'ın kalbi hızla çarpmaya başladı ve onu hızla kollarına alıp kendine çekti. "Hey, hey, bebeğim... Sorun ne? Sen iyi misin? Carlie nerede?"

"Hayır, iyi değilim. O kadar kızgınım ki tırnaklarımı tükürebilirim. Carlie odasında bebek eviyle oynuyor. Ağzı şişmiş ve dudağının iç kısmında büyük bir kesik var ama iyi olduğuna yemin ediyor. Bu haftaki sloganı "saçma sapan şeylerle uğraşmaz" ve bunun için Melvin Lee'ye teşekkür etmeliyiz."

"Neden dudağı şişmiş?" diye sordu.

"John Kilby'nin kızı Johnetta, yeni kız olduğu için ondan hoşlanmadı. Carlie hakkında öğretmene yalan söyledi ve bunu yaparken yakalandı, bu yüzden başı belaya girdi ve Carlie girmede. Teneffüs için dışarı çıktıklarında, Carlie'ye kasıtlı olarak çelme taktı ve düşmesine neden oldu. Düştüğünde Carlie çenesini ve dirseklerini vurmuş ve her yeri kan içinde kalmış. Öğretmen gömleğindeki kanın çoğunu çıkardı ve iyileşecek. Ben o kadar iyi değilim. Johnetta Kilby'nin evine gidip bebeğime zarar verdiği için kel kafasını koparmak istiyorum. Tırnak cilasıyla dalga geçti, ona yetim dedi ve kanamasına neden oldu. Carlie omuz silkti çünkü söylediği gibi gerçek buydu. Ailesi olmayan çocuklar yetimdir."

"Tanrım. Kızlar çok acımasız, değil mi?" Peanut mırıldandı. Ruby içini çekti. "Evet, olabiliyorlar."

"Peki bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" Peanut dedi ki. "Kilby'den pek hoşlanmıyorum. Belediye Meclisi'ndeki en büyük ukala o ama bu işe karışmamamız gerektiğini düşünüyorum. Carlie kendi işini kendi halletmiş gibi görünüyor."

"Katılıyorum ama bence Johnetta'nın Carlie'yle olan zorbalık günleri sona erdi. Carlie onun içine İsa korkusunu yerleştirdi."

Peanut sırtıttı. "Öyle mi yaptı?"

Ruby gözlerini devirdi. "Bununla bu kadar gurur duymana gerek yok." "Ben bütün kızlarımı biraz küstah severim," dedi.

Ruby başını salladı ve sonra kollarını ona doladı. "Carlie'yle ilgili evrak işlerinde ne durumdayız?" diye sordu.

"Ölüm belgesini aldıktan sonra Shirley'nin hayat sigortası için gönderdim. Hepsini Carlie için bir fona yatıracağız ve sen de onun resmi yasal vasisi olacaksın. Bu her şeyi kapsıyor. Neden?"

"Onu evlat edinmek için ne gerekiyor?"

Sırtıttı. "Ona ne düşündüğünü sormak ilk adım olacaktır. Buna ne sebep oldu?"

"Hiç ailesi olmadığını söylediğinde sesindeki hüznü duymak. Biz zaten onun ailesiyiz. Sadece yasaların gözünde değil."

Peanut ona tekrar sarıldı. "Carlie'yle şişman dudağı hakkında konuşacağım. Geri kalanında yolumuzu buluruz." Ruby gözlerini sildi ve başını salladı.

"Bu şehriye çorbasını bitirmeliyim. Carlie'nin dudağı çiğneyemeyecek kadar şişmiş." Peanut kaşlarını çatı. "Vay canına. O kadar kötü olduğunu düşünmemiştim."

"Git kendin bak," dedi Ruby. "Akşam yemeği on dakika içinde hazır olacak."

"Anladım," dedi Peanut ve Carlie'nin odasına yöneldi.

Ruby haklıydı. Şişliğin boyutuna hazırlıklı değildi. Ona bakmak bile canını acıtiyordu.

"Selam şekerim," dedi ve yatağın yan tarafına, kızın oynadığı yere oturdu.

"Bay Ruby!" Carlie ağladı. "Evdesiniz! Dudağım şişti!"

Peanut kaşlarını çatı. "Anlıyorum. Çok üzıldüm. Yaralandığını bilmek beni üzüyor. Sarılabilir miyim?"

Carlie kollarını onun boynuna doladı ve bunu yaptığında, Peanut onu kucağına çekti ve sadece ona sarıldı.

"Biri sana kötü davrandığı için üzgünüm," dedi.

Carlie başını salladı ve başını onun çenesinin altına soktu. "Ben de öyle. Ama Melvin Lee bunun bir daha olmayacağını söylüyor. Johnetta denen kızı tanıyor. Onun bir zorba olduğunu söylüyor."

"Söyledikleri seni incitti mi?" Peanut sordu.

Carlie omuz silkti. "Belki birazcık. Ama aptal olduğu için onu affediyorum." Peanut kıkırdadı. "Bu gerçekten büyük bir davranış."

Ruby yemeğin hazır olduğunu söylemek için odaya geldi, sonra bir tartışmanın ortasında olduklarını fark etti ve yanlarına oturup onları dinledi.

"Yarın gidip müdürle bu konuyu konuşmam gerekiyor mu?" Peanut sordu.

Carlie başını salladı. "Hayır. Johnetta'nın ayakkabılarına kan tükürdüm ve bir daha benimle uğraşırsa ona burnunu ikiye ayıracak kadar sert vuracağımı söyledim."

"Vay canına! Bu oldukça korkutucu bir konuşma," dedi Peanut. "Onu nereye kaçırttığını görebiliyorum."

Carlie başını salladı.

Peanut Ruby'ye baktı ve sonra Charlie'nin sırtını sıvazladı. "Bayan Ruby o kızın sana yetim dediğini söyledi."

"Evet," dedi Charlie ve sonra omuz silkti. "Ama buna kızamam çünkü ben kızgınım."

Peanut, "Bir aile tarafından evlat edinilmiş olsaydın yetim olmazdın," dedi.

Charlie kaşlarını çatı. "Beni ele mi vereceksin?"

Peanut ona tekrar sarıldı. "Hayır! Asla! Bir gün bizi evlat edinmek isteyeceğinizi umuyorduk, çünkü sizi çok seviyoruz."

Charlie'nin gözleri büyüdü. "Bunu yapabilir miyim?" Başıyla onayladı.

Charlie Ruby'ye baktı. "Sen de evlat edinilmek istiyor musun?" Ruby, "Her şeyden çok," dedi.

"O zaman neden söylemedin?" Charlie sordu.

Peanut iç çekti. "Çünkü annenin anısına saygısızlık etmek istemedik. Yapmak istemediğin bir şey için kendini aceleye getirilmiş hissetmeni istemedik."

"O zaman evet diyorum!" Charlie ağladı. "Eğer ben seni evlat edinirsem ve sen de beni evlat edinişen, o zaman sana ne isim vereceğim?"

"Bize ne demek istersiniz?" Ruby sordu.

"Benim hiç babam olmadı. Bir babam olsun istiyorum," dedi. "Onur duyacağım," dedi Peanut.

"Bana ne demek istersin?" Ruby sordu. Charlie'nin çenesi titrerken gözleri aniden doldu.

"Bir anne istiyorum. Benimkini özledim. Sana anne diyebilir miyim?"

"Bana anne demeni çok isterim," dedi Ruby. "Ama henüz bu konuda endişelenme. Bay Ruby'nin mahkemede evlat edinme evraklarını doldurması gerekecek ve bu zaman alır."

"Ne kadar zaman?" Carlie sordu.

"Bunu söylemek zor," dedi Peanut. "Ama eğer bunu istiyorsan, yarın evrak işlerine başlayacağım. Tamam mı?"

Carlie başını sallarken gözyaşları süzüldü. "Evet. Artık yetim kalmak istemiyorum."

"O zaman anlaştık," dedi Ruby. "Ve akşam yemeği hazır. Erişte çorbası yaptım. Çorbayı pipetle içebilir ve ardından yumuşak erişteyi yiyebilirsiniz."

Carlie'nin gözyaşları akmaya devam etti. "Benim için iyi şeyler yapıyorsunuz Bayan Ruby."

Ruby ona sarıldı. "Sen de benim için iyi şeyler yapıyorsun bebeğim. Kalbimi mutlu ediyorsun ve her günümü dört gözle beklediğim bir gün haline getiriyorsun."

"Ben de sizi mutlu ediyor muyum Bay Ruby?" Carlie sordu.

Peanut başını salladı. "Çok mutluyum. Eve döndüğümde bir kız yerine iki kızım var. Ve birinin bana baba demesi için sabırsızlanıyorum."

Carlie sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkmış gibi ürperdi. "Yeniden bir ailem olacak."

Ruby bir avuç mendil kaptı ve Carlie'nin yüzünü sildi. "İşte oldu.

Şimdi daha iyisin," dedi. "Hadi gidip çorba içelim."

Bölüm 18

Ladd ve Deborah fırında pişen kızarmış tavuk ve bisküvi kokusu eşliğinde eve girdiler.

"Aman Tanrım, bu ev çok güzel kokuyor," dedi Deborah. "Annem Nina Teyze için her şeyi yapmış."

"O da bizim için her şeyi yaptı, tatlım. Sanırım bu bizim vedamız," dedi ve haklıydı.

"İşte buradasınız!" Maggie onları karşılamaya gelirken şöyle dedi. "O kadar taşınma ve temizlikten sonra acıkmışsınızdır diye düşündüm. Gidip Nina teyzenize merhaba deyin. Ben bahçeye gidip dilimlemek için birkaç domates alacağım."

"Evet, hanımefendi," dedi Deborah ve mutfığa girerlerken Ladd'in elini tuttu. Nina tezgâhta patates eziyordu ve onları görünce daldırma blenderini kapatıp koşarak geldi.

"Deborah! Tatlım! Uzun zaman oldu!" dedi Nina ve ona çabucak sarıldı. "Peki bu muhteşem adam kim?"

Ladd, "Ondan şimdiden hoşlanıyorum," dedi.

"Nina Teyze, bu Ladd Daltry. Ladd, bu benim teyzem, Nina Stone." "Memnun oldum, Bayan Nina," dedi Ladd.

Nina iç çekti. "Güneyli erkekleri seviyorum... ve onların tatlı Güneyli tavırlarını." Sonra kaşlarını çatı. "Adı bana neden tanıdık geliyor?"

Deborah sırtıttı. "Muhtemelen birlikte büyüdüğümüz içindir. Onun aile çiftliği bizimkiyle bitişik. Belki de büyürken hep ondan bahsettiğim içindir.

yukarı."

"O benim en iyi kızımdı," dedi Ladd. "Hayat bizi biraz ayırdı... ve sonra ölüm bizi tekrar bir araya getirdi. Zamanın kimseyi beklemediği mesajını kesinlikle aldık."

"Ladd'in babası geçen yıl öldü ve o çiftlikte kaldı. Eğer kalmasaydı, birbirimizi bir daha asla göremeyebilirdik," diyor Deborah.

"Ah, sanırım kader ne olursa olsun bize yolu gösterecekti," dedi Ladd. Sonra Maggie geri geldi, iki kız kardeş ve Deborah yemeği hazırlarken Ladd masada oturup bir bardak buzlu çayla üç kadını saygı ve zevk karışımı bir duyguyla izledi.

Nina, ablası Maggie'nin soluk bir versiyonuydu. Benzer boyutlarda ve görünüşteydi ama daha az iddialıydı. Belki de bunun otuz yıllık kocası tarafından saygısızlığa uğramakla ve ardından daha genç bir kadın için terk edilmek gibi büyük bir ihanete uğramakla ilgisi vardı. Ve Ladd onların konuşmalarını dinlerken, Nina'nın düzgün bir boşanma anlaşması için aldatılmasına izin vermemesinin tamamen Maggie'nin tavsiyesi sayesinde olduğunu öğrendi.

Bu haliyle Nina maddi açıdan güvendeydi. Parçalanan sadece kalbiydi, ama onun kişisel görüşü Nina'nın burada kendini kanıtlayacağı yönündeydi. Maggie ve Deborah, işlerine sahip çıkan güçlü kadınların mükemmel örnekleriydi.

Yemek boyunca sohbet devam etti ve sonra koridorda çalan bir saat onlara zamanı hatırlattı.

Deborah, "Anne, bu en iyisiydi ama eşyalarımızı toplamamız ve ev işlerini yapmak için zamanında geri dönmemiz gerekiyor," dedi.

Maggie, "Ne yapmanız gerekiyorsa yapın," dedi ve böylece Ladd ve Deborah eski evdeki kendi yatak odalarına çekilerek eşyalarını toplamaya başladılar.

Deborah'nın eşyalarının çoğu minibüse gelmişti. Sadece ziyareti için getirdikleri vardı. Ladd de Deborah'ın iyileşirken kalması için getirdiklerinden başka bir şey almamıştı.

Her şeyi toplayıp kamyonuna yükledikten sonra vedalaşmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Maggie onları kapıda dikilirken izlerken gülümsedi, tıpkı daha önce Deborah'ı randevuya götürmeye geldiğinde sayısız kez yaptıkları gibi.

"Sanırım bu sefer sokağa çıkma yasağınızı hatırlatmama gerek yok," dedi Maggie. "Hayatın sizi bu noktaya getireceğini hep düşünmüştüm ama bu kadar uzun süreceğini hiç tahmin etmemiştim." Sonra derin bir nefes aldı ve gözyaşlarını geri kırıptı. "Tek söyleyeceğim, birbirinize kızarak bir dakikanızı bile boşa harcamayın. Hayat bunun için çok kısa. Ve... ikinizi Pazar akşam yemeklerinde görmeyi umuyorum... zamanım elverdiğince. İsteseniz de istemeseniz de hala benim çocuklarımsınız."

"Hoşumuza gitti," dedi Ladd ve ona çabucak sarıldı.

Deborah kollarını Maggie'ye doladı ve ona şiddetle sarıldı. "Ve... sen hâlâ benim annemsin, yani herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olduğunda ilk arayacağın kişi biziz. Anladın mı? Biz sadece lanet derenin karşısındayız... başka bir eyalette değil. Artık değiliz."

"Anlaşıldı," dedi Maggie. "Şimdi git. Eğer sığırlarınız için fazladan otlağa ihtiyacınız olursa, otların benim tarafımda büyümekten başka bir işe yaramadığını bilin. Tohumlanmasına ve otlanmasına izin vermeye gerek yok."

Ladd iç çekti. Sığırlarını elinde tutmakla Maggie'nin yaptığı gibi satmak arasındaki fark bu olabilirdi. Sürünün büyümesi için yeri olsaydı ve saman almak zorunda kalmasaydı, bu büyük bir fark yaratırdı.

"Teşekkür ederim Maggie. Biliyorsun, muhtemelen seni bu konuda ikna edeceğim," dedi Ladd.

"Ailede bir veteriner ve fazladan arazi ve otla, sığır yetiştirme günlerinizin çok daha kolaylaşmak üzere olduğunu söyleyebilirim. Hatta bir sonraki Tac Mahal'i tasarlama şansınız bile olabilir," diyor Maggie.

Ladd sırıttı. "Bir yerlerde kumarhane olması gerekmiyorsa, bu şüpheli."

Nina ellerini ırdı. "Kumarhanelere gitmeyi *seviyorum*."

Maggie gözlerini devirdi. "Tanrım, Tanrım, kendimi neyin içine soktum ben?"

"Şimdi gidiyoruz anne. Seni çok seviyorum. Seni seviyorum, Nina Teyze. Siz ikiniz birbirinize iyi bakın." Ve sonra gittiler.

Arabayla uzaklaşırlarken Deborah arkasına baktı. Annesi ve teyzesi verandada durmuş el sallıyorlardı. O da el salladı, sonra i çekti.

"İyi olacaklar," dedi Ladd. "Yaşlılıklarında kötü şöhretli olacaklarını tahmin ediyorum."

"Haklısın. Sadece içgüdüsel olarak bir şeyle ya da biriyle ilgileniyorum."

"Bu iş için çoktan gönüllü oldum ve söz verebilirim ki cehennem kadar muhtaç olacağım" dedi.

Deborah o zaman ona baktı. Kıvrılmaya meyilli siyah saçlarına, güçlü çenesine ve birden fazla kez kıldığını hayal meyal hatırladığı burnuna. Sonra adam onun bakışlarını yakaladı ve göz kırptı. Ve bunu yaptığında, yeniden on altı yaşındaydı, ilk aşkıyla kamyonu biniyordu ve tam olarak ait olduğu yerin orası olduğunu biliyordu.

O gece, üzerinde gülümsemeden başıka bir şeyle olmadan gölgelerin arasından ona doğru geldi. Davranışlarında asil, vücudunda m kemm l bir ton vardı. Yatağa sürünerek girdi ve sonra kendini içindeki ateşe bıraktı.

Sevişmek onlar için her zaman nefes almak kadar doğal olmuştu. Bir an bile gariplik olmamıştı ve bu gece de bir istisna değildi. Ayrı geçirdikleri onca yıl birbirlerine duydukları arzuyu daha da keskinleştirmişti.

Kan Ladd'in vücudunda son hızla dolaşıyordu ve Deborah  z l yormuş gibi hissediyordu. Ve sonra adam onun içindeydi, sert ve ağrıyordu ve Deborah yeniden bir bütündü.

Dakikalar içinde hızın kontrolünü kaybettiiler ve doruğa doğru vücut çarpan bir serbest d ş şt n başıka bir şeyle olmadı.

"Çok hızlıydı. Duramadım," diye mırıldandı Ladd, yan yatmış, elini kalp atışlarının gürleyen hızına dayamıştı.

"Durmak istemedim," dedi Deborah. "Hâlâ da istemiyorum."

"O zaman buraya, yanıma gel," dedi Ladd. "Arayı kapatmamız gereken çok şey var." Terden sıırıslık olana kadar seviştiler, sonra sabahın üçünde kalkıp birlikte duş aldılar, yatağa geri döndüler ve sızdılar birbirlerinin kollarında.

Ertesi sabah Deborah, Ladd çoktan içindeyken uyandı ve böylece günleri başladı.

Kahvaltıya vardıklarında kedi Sam arka verandada miyavlıyordu. Ladd güldü.

"Evde olduğumu biliyor," dedi Ladd. "Onu beslemek için ahıra kadar yürüyeceğim."

"Burada kahvaltılık olarak ne var bir bakayım, ama Crown'a bir alışveriş gezisinin gündemde olduğunu biliyorum. O kadar uzun süre yoktun ki birçok şey bozuldu."

"O zaman Sam'i besleyeyim, seni de kahvaltı için büyükannene götüreyim. Eve gelmeden önce yiyecek ve başka şeyler de alabiliriz."

"Yeme ihtiyacınız olup olmadığını kontrol edin. Truesdale'den temin edebiliriz," dedi Deborah.

Ladd durakladı. "Bu gerçekten çok güzel. Birlikte plan yapabileceğimiz birinin olması." Deborah ona sarıldı. "Birlikte muhteşem olacağız," dedi. "Ben liste yapacağım. Sen git işini yap. Ama oyalanma. Dün gece epik bir seks maratonuydu ve ben açlıktan ölüyorum."

Ladd kapıdan gülümseyerek çıktı. İyi yapılmış bir iş en tatmin edici şeydi ve o da memnun etmeyi amaçlıyordu.

Kısa bir süre sonra Blessings'e doğru yola çıkmışlardı ve direksiyonda yine Ladd vardı. Yem taşımak için onun kamyonunu almışlardı.

Deborah'ın elinde hem yiyecek hem de temizlik malzemelerini içeren bir alışveriş listesi vardı.

Yapılacak çok şey vardı ve bunu yapmak için hayatlarının geri kalanı vardı ama şu anda tek istedikleri Mercy Pittman'ın cennet gibi bisküvilerinden biraz yemek ve biraz pastırmalı yumurta yemektir.

Doğruca kasabaya, Main'den Granny's'e gittiler, park edecek bir yer buldular ve içeri girdiler.

Sully ön tarafta çalışıyordu ve onları gülümseyerek karşıladı. "Günaydın. Deborah, anneni ve kız kardeşini az önce kaçırdın ve duyduğuma göre ikinizi de tebrik etmek gerekiyormuş."

Deborah gözlerini devirdi. "Bir gün bile olmasına izin veremezdi."

Ladd bunun komik olduğunu düşünüyordu ama bunu inkâr edecek değildi. "Bunun gerçekleşmesi yeterince uzun sürdü. Alabileceğimiz tüm iyi dilekleri alacağız. Değil mi tatlım?"

"Kesinlikle," dedi Deborah. "Ve açlıktan ölüyoruz. Bisküvileriniz henüz bitmemiş olsa iyi olur."

Sully, "Burada bisküvimiz hiç bitmez," dedi. "Beni takip edin."

Kısa sürede masaya oturdular ve kahve ile sıcak bisküvileri masaya koydular. "Siparişiniz hemen geliyor," dedi garson kız ve sonra aceleyle Deborah ve Ladd hızla sohbet konusu olurken başka bir masaya geçtiler.

Jake Lorde gitmek için kalkıyordu ve masalarının önünde durdu. "İkinizi de tebrik ederim."

"Teşekkürler," dedi Ladd.

"Hey, Deb, enkazdan çıkardığın adam hakkında bir şey duydun mu?"

Deborah, "Ladd onu daha sonra hastanede görmüş," dedi.

"Evet, gördüm," dedi Ladd. "Onu gördüğümde konuşuyordu, daha çok atı için endişeleniyordu. Ama elimdeki bilgileri aktardım ve bir veterinerin onu almaya geldiğini öğrenince rahatladı. Sanırım yaraları çok azdı."

"Tam bir karmaşaydı," dedi Jake. "İkinizin orada olması kesinlikle iyi bir şey. Gitsem iyi olacak. Birkaç gün içinde büyük bir reklam kampanyam var. İşe dönmem gerekiyor."

"Nerede çalışıyorsun?" Ladd sordu.

"Evden çalışıyorum. Başka bir eyaletteki bir iç çamaşırı şirketi için reklam yapıyorum. Teknolojinin ve Zoom toplantılarının nimetleri," dedi Jake. "Görüştürüz."

"Sanırım o yapabiliyorsa ben de yapabilirim," dedi Ladd. Deborah kaşlarını çattı. "Neyi yapabilirim?"

"Evden çalışıyorum. Her yerden tasarım yapabilir ve planlar çizebilirim. Her zaman sahada olmak zorunda değilim."

Deborah, "İstediğimiz ve yapmamız gereken her şeyi yapabiliriz," dedi. "Gelip atı alan veteriner, iş istersem gelip onunla konuşmamı söyledi."

"Yani? Yapacak mısın?" Ladd sordu.

"Sonunda, belki... ama benim zaman çizelgemde. Haftanın yedi günü ve her gece nöbet tutmakla ilgilenmiyorum. Bunu yaptım ve neredeyse kendimi yakıyordum. Şu anda sadece yerleşmek ve sığırlarla ilgilenmek ve iki çiftlikle ne yapacağımıza karar vermek istiyorum. Büyük bir çiftlik haline getirip iş yükünü mü artıracacağız, yoksa senin küçük çiftliğini kurup işletecek ve ikimiz de kendi kariyerlerimizde mi çalışacağız? Bunların hepsine birlikte karar vermemiz gerekiyor ama bugün değil."

"*Biz*. Bu güzel bir kelime ve seksi konuşmana bayılıyorum," dedi Ladd, sonra başını kaldırdı. "Ooh, işte kahvaltı geliyor."

Deborah kıkırdadı. "Dikkatin çok kolay dağılıyor."

"Hayır. Lazer gibi odaklanıyorum ve hep sana odaklanıyorum. Açlıktan öldüğünü söylemiştin. İşte yemeğimiz geliyor."

Butterman'ların evinde alarm çaldığında Ruby yataktan fırladı ve Charlie'yi uyandırmaya gitti. "Günaydın meleğim. Kalkma zamanı," dedi.

usulca ve yanağından öptü.

Carlie gözlerini açtı, yuvarlandı ve konuşmaya başladı ama sonra yüzünü buruşturdu. "Ah," dedi ve ağzını yokladı. "Hâlâ şiş," dedi.

"İyileşmesi biraz zaman alacak," dedi Ruby. "Bu arada, bize biraz yulaf ezmesi yapacağım ve üzerine esmer şeker ve krema koyabiliriz. Bu kolay yenebilecek iyi bir şey olacak. Git yüzünü yıka ve sonra kahvaltıya gel. Kıyafet ve saç işlerini sonra hallederiz."

"Tamam," dedi Charlie ve Ruby mutfğa yönelirken yataktan sürünerek çıktı.

Yemeklerini yedikten sonra Ruby, Charlie'nin saçlarını bukleler halinde düzelitti, pembe bir fiyonk taktı ve sonra okul için aldıkları yeni kıyafetlerden birini giymesine yardım etti - pembe bir şort ve pembe beyaz puantiyeli bir üst.

"Yeni ışıklı denizkızı spor ayakkabılarını giymek ister misin?" Ruby sordu.

Charlie başıyla onayladı, sonra Ruby onları kutudan çıkarırken beklentiyle ürperdi.

"Yeni ayakkabılara bayılırım," dedi Charlie.

Ruby sırttı. "Ben de öyle, şekerim. Al bakalım. Bunları giy, sonra da sırt çantasını al. Vakit geldi."

Charlie cırt cırtl şeritleri ayarlayarak ayağındaki ayakkabıları sıkılaştırdı, sonra ayağa kalktı ve gülerek odanın içinde tepindi.

"Bana bak. Tıpkı bir peri gibi. *Peter Pan*'daki Tinkerbelle gibi."

Ruby kaşlarını çatı. "Unutma... bir peri gibi uçamazsın. Ama hızlı koşabilirsin."

"Tamam," dedi Charlie ve sırt çantasını aldı, sonra aynada kendine baktı. "Ağzım hâlâ acıyor."

Ruby yumuşatmak için üzerine biraz dudak kremi sürdü, sonra dudak kremi Charlie'nin cebine bıraktı. "İhtiyacın olursa daha sonra kullanırsın," dedi. "Bugün öğle yemeğini de ben hazırladım tatlım. Sırt çantanın içinde. Yiyebileceğin her türlü yumuşak şey var."

"Teşekkür ederim Bayan Ruby. Siz benim gelmiş geçmiş en iyi muhafızımsınız," dedi Carlie ve ona sarıldı.

"Ve sen de benim en iyi kızımsın," dedi Ruby. "Şimdi yola koyulalım." Carlie, "Hadi gidelim," diye yineledi ve kapıdan çıktılar.

Melvin Lee okulun ön merdivenlerinde durmuş, arabalardan inen çocukları izliyordu.

Okul yılı boyunca her sabah, müdür Arlene Winston merdivenlerde durarak öğrencileri binaya buyur ederdi ve şimdi, üst üste ikinci gün, Melvin Lee Wilson sınıfına gitmek yerine onun yanında oyalanıyordu.

"Melvin Lee, içeri girmen gerekiyor," dedi Bayan Winston.

"Yapamam, Bayan Winston! Carlie'yi bekliyorum. O daha yeni. Henüz benden başka arkadaşı yok ve Johnetta dün ona zorbalık etti, bu yüzden geri gelmekten korkmasını istemiyorum."

Arlene iç çekti. Parlak zırlı şövalyelere bayılırdı, üçüncü sınıfta olsalar ve dişleri eksik olsa bile. Ama herhangi bir zorbalık olayı duymamıştı ve birkaç yıl önce Pine kardeşlerin zorbalığa uğradığı bir olaydan sonra bunu tekrar yaşamak istemiyordu. Kesinlikle Bayan Schultz ile konuşması gerekiyordu.

Birdenbire Melvin Lee bir çığlık attı. "İşte orada! Hey, kızım!" diye bağırdı ve son sürat merdivenlerden aşağı indi.

"Dikkatli ol!" Arlene bağırdı, ama o çoktan basamakları aşmış ve içeri giren diğer öğrencilerin arasından sıyrılarak yürüyüş yolunda hızla ilerliyordu. Adamın kayarak durmasını, pembe giysili küçük bir sarışının sırt çantasını almasını ve yukarı çıkmalarını izledi. Arlene, "Yeni kız ve bir böcek kadar sevimli," diye mırıldandı. "Ona sataşılmasına şaşmamalı."

Merdivenleri çıkmaya başladıklarında Arlene kızın şişmiş ağzını gördü ve nefesini tuttu. *Bu çocuğa ne olmuştu böyle?*

"Hey, Bayan Winston. Bu Carlie."

Arlene yere, hayatında gördüğü en mavi gözlere baktı ve gülümsedi çünkü bu çocuğun gözlerindeki mutluluk ona başka seçenek bırakmıyordu.

"Merhaba Carlie. Sanırım kaydını yaptırdığında tanışmıştık. Bugün çok güzel görünüyorsun."

"Yağlı bir dudağım var," dedi.

"Anlıyorum. Çok özür dilerim," dedi Arlene. "Siz ikiniz zil çalmadan önce acele edip odanıza gerseniz iyi olur."

"Evet, hanımefendi," diye yankılandılar ve aceleyle içeri girdiler.

Son öğrenci de binaya girer girmez Arlene içeri girdi ve koridorda aceleyle Lena Schultz'un sınıfına gitti.

Lena açık kapı aralığında durmuş öğrencilerini selamlıyordu. "Günaydın Bayan Winston," dedi.

"Günaydın, Lena. Ders başlamadan önce biraz vaktin var mı?"

"Elbette," dedi Lena.

"Carlie Duroy'a ne oldu?" Bayan Winston sordu.

Lena kaşlarını çattı. "Olanlar Johnetta Kilby yüzünden oldu. Dün Carlie'den hemen hoşlanmadı ve sessizlik zamanında onu sorguya çekti, sonra da yalan söyleyerek kendisinin değil Carlie'nin konuştuğunu söyledi." Sonra Lena hikayenin geri kalanını anlatmaya devam etti, Carlie'nin "Ben dalga geçmem" yorumuna kadar.

Arlene Winston kaşlarını çattı. "Johnetta'ya göz kulak ol. Bunun günlük bir zorbalık ritüeli haline gelmesini istemiyorum. Buna müsamaha göstermeyeceğim."

"Evet hanımefendi, ben de öyle," dedi Lena.

Arlene odaya girip Johnetta'yı aradı ve onu Carlie'ye iğrenç bir şeymiş gibi ters ters bakarken yakaladı.

Neyse ki Carlie, Johnetta'nın tavrından rahatsız olmuşa benzemiyordu ve yanındaki küçük kız için ayakkabılarını ışıklandırıyor.

Johnetta başını kaldırdı, müdürün onu izlediğini gördü ve hızla başka tarafa baktı, ama kalbi sıkıştı. Artık o da müdürün radarındaydı.

Belki de o aptal yeni kız umurunda bile değildi. Yaşlı ağzı kızgın bir kurbağa gibi şişmişti ve hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. O yeni kız büyük bir şehirden gelmişti. Ve annesi ölmüştü. Belki de görüldüğünden daha sertti. Belki de o yaşlı kızı rahat bıraksa iyi olacaktı.

Sonra, Melvin Lee sırasına doğru giderken yanından geçerken ona sertçe baktı. Sınıftaki tüm çocuklar arasında Melvin Lee'yle karşılaşmak istemiyordu. Ve o yeni kızın arkadaşıydı. Evet. O kız hiç yokmuş gibi davranacaktı. Annem buna "soğuk omuz" derdi. Yani bir daha ona bakmayacak ya da adını söylemeyecekti. Ve eğer o kız öğle yemeğinde onunla oturmak isterse, konuşmayacaktı.

Johnetta'nın planı kafasında gayet iyi işliyordu ama öğle yemeği vakti geldiğinde Carlie, biri Melvin Lee olmak üzere üç kız ve iki erkek çocukla aynı masada oturuyordu ve Johnetta, aralarında öğle yemeği boyunca osuran Keith Dillon'ın da bulunduğu üç farklı sınıftan bir grup çocukla aynı masada oturmak zorunda kaldı.

Bazı çocuklar yemek yerken onunla dalga geçtiler.

Birkaç kız tepsilerini alıp başka bir masaya geçti ve Johnetta masada kalan tek kız oldu. Kokusundan yemeğinin tadını bile alamıyordu ve çoktan havaya girmişti. Sonra Keith yavaş ve sessiz bir osuruk daha çıkardı ve Johnetta'nın canına tak etti.

"Keith Wayne, yemeğimi yemeye çalışıyorum ve tek tattığım senin pis kokun. Eğer bir daha benim önümde osurursan, herkese altına yaptığını söylerim."

Keith onun öfkesinden irkilerek gözlerini kırptırdı. Diğer çocuklar Johnetta'ya sanki boynuzları çıkmış gibi bakıyorlardı. Bu yaygaranın neden koptuğunu anlamamışlardı. Osurma ve osurma yarışmaları hayatlarının bir parçasıydı. Ama Johnetta Kilby'den uzak durmaları gerektiğini de biliyorlardı, bu yüzden yemeklerinin geri kalanını ağızlarına tıktırdılar ve kalkıp oynamak için dışarı çıktılar, tercihen Johnetta Kilby'nin olmadığı bir yere.

Johnetta kafasını kaldırmadan yemeğini bitirdi, sonra tepsisini tezgâha taşıdı ve başı dik bir şekilde yemekhaneden çıktı. Bu bir

Üçüncü sınıf deneyimi için hayırlı bir başlangıçtı ve o yeni kızın Blessings'e hiç gelmemiş olmasını diliyordu.

Alt dudağı sarkık ve kaşları çatık bir şekilde yemekhaneden çıkıp oyun alanına doğru yürüdü. Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu ve o yaşlı kız gelmeden önce başına kötü bir şey gelmediğini düşünüp duruyordu.

Normalde, uzun boylu olduğu için büyük çocuklarla voleybol oynaması gerekirdi, ama görünüşe göre zaten bir takım oluşturmuşlardı ve onsuz oynuyorlardı ve Charlie kız atlıkarıncadaydı, bu yüzden o da dışarıdaydı.

Büyük bir gölge ağacının altındaki banklara doğru yürüdü ve omuzları çökmüş, tüm tavrı kederli bir şekilde yere yığıldı.

Charlie aptal değildi. Öğle yemeği boyunca ve ayrıca oyun alanına çıktıktan sonra Johnetta'nın nerede olduğunu gözlüyordu. Başının belaya girmesini istemiyordu ama o kızın, kendisi bakmıyorken arkasından yaklaşıp onu tekrar incitmesini de istemiyordu. Ağzı daha fazla hakarete dayanamadı.

Bay ve Bayan Ruby ona karşı çok iyiydiler ve tekrar bir ailesi olması için onları evlat edinmeyi düşünmeden edemiyordu. Bugün güzel bir gündü. Hâlâ dudağı şiş olsa ve huysuz kız Charlie'nin bakmadığını sandığında ona ters ters baksa bile.

Charlie, Johnetta'nın oyun alanında bir gruptan diğerine geçmesini ve sonunda tek başına banka oturmasını izledi. Oyun oynamadığı için onun adına biraz üzüldü. Üzgün ve yalnız görünüyordu. Charlie üzgün ve yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Sonra aniden Johnetta'nın çığlık attığını, sonra ayağa fırlayıp kolunu tokatladığını gördü. Charlie atlıkarıncadan indi, kalbi çarpıyordu, bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Johnetta'nın cebini karıştırmaya başladığını görünce,

ve sonra sendeleyip yere düştüğünde Carlie'nin nefesi kesildi. Tek düşündüğü

Tıpkı annem gibi.

Johnetta'ya doğru ışıklđ denizkızı spor ayakkabılarının onu götürebildiğı kadar hızlı koştu ve oraya vardığında Johnetta'nın yüzü şişmeye başlamıştı bile. Dudakları şişmişti ve nefes nefese kalmıştı.

Carlie dizlerinin üzerine çöktü ve Johnetta'nın kolunu yakaladı. "Seni soktu mu? Alerjin var mı?"

Johnetta başını salladı ve tekrar cebine uzanmaya çalıştı, işte o zaman Carlie onu yakaladı. "EpiPen mi? Sende var mı?"

Başını salladığında Johnetta'nın ağzından çıkan nefes hırıltıdan öteye geçmiyordu.

Carlie elini her iki cebe de soktu ve sonra birinin içinde bir fermuar olduğunu fark etti. Fermuarı açtı, bir EpiPen çıkardı ve turuncu ucu Johnetta'nın üst uyluğunun dışına doğru itti, sonra da sertçe bastırdı. İğne kasın içine doğru fırladı ve Johnetta'nın vücuduna hayat kurtaran epinefrini enjekte etti.

Birden etraflarında bir çocuk kalabalığı belirdi ve öğretmenler kavga olduğunu düşünerek kalabalığa doğru koşmaya başladılar. Ancak buldukları şey Carlie'nin yerde yattığı, Johnetta'nın elini tuttuğı ve Melvin Lee'nin yüzünde "geri çekil" ifadesiyle onun arkasında durduğıuydu.

Lena gelen ilk öğretmendi. "Burada ne oldu?" diye bağırdı. "Eşek arısı," diye soludu Johnetta.

"Sokuldu," dedi Carlie. "Çığlık attığını ve kolunu tokatladığını gördüm. Sonra sendeledi ve yere düştü. Hızla koştum."

Lena öğretmenlerden birine baktı. "Ofisi arayın. Ambulansa ihtiyacımız olduğunu söyle. Yaban arısı sokmasına karşı alerjik reaksiyon," dedi ve sonra tekrar Carlie'ye baktı. "Tatlım. Bunu yapacağını nereden biliyordun?"

"Annemin de böyle alerjisi vardı. Ölmesin diye bana EpiPen'ini nasıl kullanacağımı öğretti." Gözleri doldu. "Sonra kalbi hastalandı ve öldü.

Her neyse, onu kurtaramadım."

Gözyaşları yuvarlandı ve ağlayan tek kişi Carlie değildi.

Ambulans gelip Johnetta'yı götürdü ve Carlie hariç tüm çocuklar oyunlarına geri döndü. Bu, annesinin hayatındaki yokluğunu hatırlatan acı bir olaydı. Zil çaldıktan ve sınıflarına döndükten sonra bile Carlie'nin odağı başka bir yerdeydi ve Lena buna izin verdi. Bütün sınıfın dikkati dağılmıştı. Johnetta'nın ölümüne yakın deneyimi hepsini sarsmıştı.

Sonunda Lena günün son dersini durdurdu.

"Pekâlâ, çocuklar. Hepimizin Johnetta için üzüldüğünü biliyorum, o yüzden ona geçmiş olsun kartları hazırlayalım."

Sanat malzemelerini, makasları ve yapıştırıcıları çıkarmaya başladı ve sohbet başladığında konuşmalarına izin verdi. Gördüklerini kendilerince rasyonalize etmeleri gerekiyordu.

Carlie beyaz inşaat kâğıdı seçti, kartını yapmak için kâğıdı ikiye katladı, ardından her renkten çiçek şekillerini kesmeye ve kartın önüne yapıştırmaya başladı. İçine büyük bir çiçek kesiti yapıştırdı ve altına kurbağa taburesi üzerinde oturan bir peri çizdi.

Sonra da şöyle yazdı: "Geçmiş olsun. Sevgiler, Carlie."

"İşiniz biter bitmez onları masama getirin. Okuldan sonra onları Johnetta'ya götüreceğim."

Carlie kartını yukarı taşıyıp yere bıraktı, sonra da oyalandı. "Bayan Schultz?

Johnetta iyi olacak mı?"

"Evet. Evde olduğuna ve hızlı hareketlerin sayesinde iyi olacağına dair bir mesaj aldık. Onun hayatını kurtardın, Carlie. Sen çok cesur bir kızsın."

Carlie başıyla onayladı ve masasına geri döndü.

Lena'nın Carlie'ye söylemediği şey, Ruby'yi arayıp olanları ve Carlie'nin ne kadar harika ve akıllı bir kız olduğunu anlattığıydı. Okulda mı kalsın yoksa eve mi dönsün diye tartışmışlardı. Ama kararı Ruby vermişti.

"Eğer incinmediyse, kalmasına izin verin. Shirley'nin yokluğundan duyduğu üzüntü uzun süre hayatının bir parçası olacak. Diğer çocuklar tarafından dikkatinin dağıtılması daha iyi olacaktır."

Lena, "Evet, hanımefendi," dedi ve olayın bildirimi tamamlandı.

Son zil de çalınca Carlie sırt çantasını topladı, Melvin Lee de onu diğer kardeşleriyle birlikte aldı ve birlikte kapıdan çıktılar.

"İyi olacaksın kızım," dedi Melvin Lee. "Bazen üzülürüz ve sonra bunu atlatırız. Bazen de yine üzülürüz, ama sonra geçer."

Carlie başını salladı ama Melvin Lee elini uzattığında geri çekmedi. Annesine tutunduğu kadar sıkı tuttu. Johnetta'ya tutunduğu kadar sıkı. Ve sonra Bayan Ruby arabadan inip dizlerinin üzerine çökerek herkesin önünde ona sarıldığında, Carlie de ona aynı sıklıkla sarıldı.

"Teşekkür ederim Melvin Lee. Sen gerçekten de tanıdığım en iyi arkadaşlardan birisin," dedi Ruby.

Melvin Lee başını salladı, sonra Carlie'ye el salladı. "Yarın görüşürüz, kızım." "Tamam," dedi Carlie ve koltuğa oturup kemerini bağladı. Ruby sırt çantasını yanına koydu, sonra yanağını avuçladı.

"Broyles Dairy Freeze'e uğrayalım ve eve dönerken bir malt alalım," dedi. Carlie başıyla onayladı. "Benimki vanilyalı olabilir mi?"

Ruby, "Evet, hanımefendi, kesinlikle olabilir," dedi ve arabaya bindi.

Yaya geçidi görevlisi onlara el sallamaz uzaklaştılar.

Maltlarını aldıktan sonra Ruby arabayı parka sürdü. Arabadan indiler ve bardaklarını taşıyarak doğruca çardağa gittiler. Oturup birkaç yudum içtikten sonra Ruby, Carlie'nin eline uzandı.

Ruby, "Bugün yaptıkların için seninle gurur duyuyorum," dedi.

Carlie başını salladı ve bir yudum daha aldı.

"Geçmiş olsun kartları yaptık. Ben benimkinin üzerine çiçekler koydum ve bir peri çizdim," dedi.

Ruby gülümsedi. "Kulağa mükemmel bir kart gibi geliyor. Hoşuna gideceğini biliyorum." Charlie biraz daha içti ve sonra başını kaldırıp baktı.

"Neden benden hoşlanmadı?"

Ruby iç çekti. "Tatlım, bazen insanlar kendilerini sevmezler. Bence belki de kendisi yerine senin gibi olmayı dilemiştir. Kıskançlık hepimizin başa çıkması gereken bir şeydir. Bazı insanlar bunu aşırıya götürür."

"Benim gibi birini neden kıskansın ki? Benim sorunlarım var."

"Tek gördüğü mutlu olmak için gerçekten çok çabalayan küçük ve güzel bir kız ve bence kendini güzel hissetmiyor ya da nasıl mutlu olunacağını bilmiyor."

"Oh," dedi Charlie ve bir yudum daha içtikten sonra başını Ruby'nin omzuna yasladı. "Bugün annem için ağladım."

Ruby gözyaşlarını yuttu. "Biliyorum şekerim ve sorun değil. Hissettiklerini hissetmen her zaman normaldir. Ama benim için bir şey düşünmeni istiyorum. Annenin de böcek sokmalarına karşı alerjisi vardı, değil mi?"

Charlie başını salladı.

"Yani, eğer sana ihtiyacı olduğunda ona nasıl iğne yapacağını göstermeseydi, Johnetta bugün ölebilirdi. Annenin sana öğrettiği şey bir başkasının hayatını kurtardı. Bilgi özeldir. Bu, annenin sana verdiği ve her zaman seninle olacak bir şey. Bizi evlat edindikten sonra bile, annen ve seninle ilgili hiçbir şey değişmeyecek. O her zaman senin olacak. Tıpkı bizim senin olacağımız gibi. İnsanlar istemiyorlarsa yalnız kalmak zorunda olmamalılar."

"Yalnız kalmak istemiyorum. Ben de senin kızın olmak istiyorum."

Ruby gözyaşlarını yuttu. "Biz de bunu istiyoruz. Yani bu konuda iyiyiz, değil mi?"

"Evet. Güzel," dedi Charlie ve bir yudum daha aldı. "Şimdi doydum."

"Ben de öyle. Hadi eve gidelim. Akşam yemeğinden ve yatmadan önce oynamak için çok vaktin var. Bay Ruby'ye gününüzle ilgili her şeyi daha sonra anlatabilirsiniz."

Carlie içini çekti. "Belki... benim için ona söyleyebilir misin? Artık bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Evet. Senin için ona söylerim. Şimdi çöplerimizi toplayalım. Arabaya dönerken atabiliriz."

Carlie, "Ben yaparım," dedi ve iki bardağı da alıp çöpe götürdü, sonra da her adımda ayakkabıları parlayarak arabaya doğru koşmaya başladı.

Eve vardıklarında ve Carlie dışarı çıkıp oynamak için kıyafetlerini değiştirdiğinde, Ruby oturdu ve Peanut'ı aradı. Onun sesini duyar duymaz olanları ona anlatmaya başladı. Bitirdiğinde yine ağlamaya başlamıştı.

"Oh, Peanut. Bu çocuk çok özel. Bu küçücük bedende yaşlı bir ruh var ve hayatı neden bu kadar kötü ve zor başlamak zorunda kaldı bilmiyorum ama hayatımın geri kalanını bunu telafi etmeye çalışarak geçireceğim."

"Ben de öyle," dedi Peanut. "Onun talihsizliği hiç tahmin etmediğimiz bir nimet oldu. Unutma, bu da geçecek. Yakında evde olacağım ve birlikte bir şeyler sulayabiliriz, o da bana ne istediğini söyler ve gerisini boş veririz."

"Seni seviyorum," dedi Ruby.

"Ben de seni seviyorum güzel bayan. Ve bunu yapmaya devam edeceğiz, her seferinde bir gün."

O akşam Lena Schultz, Johnetta'yı kontrol etmek için Kilby'lerin evine uğradı. Lena oturma odasına götürüldüğünde Johnetta kanepede babasının yanında oturmuş çizgi film izliyordu.

"Bayan Schultz! Beni görmeye geleceğinizi bilmiyordum," dedi Johnetta. "İsterseniz yanıma oturabilirsiniz..."

"Bunu çok isterim," dedi Lena ve otururken John Kilby'ye gülümsedi. "Durumu nasıl? Herhangi bir kalıcı etki var mı?"

"Hayır, Johnetta'ya iğnesini yapan çocuğa teşekkürler. İyileşecek. Yarın onu evde tutacağız, ama sadece önlem olarak. Bayan Winston yarın oyun alanına haşere kontrol ekibi göndereceğini ve yaban arısı yuvalarını bulup onlardan kurtulacağını söyledi."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Lena ve Johnetta'ya küçük bir hediye çantası uzattı. "Çocuklar Johnetta için geçmiş olsun kartları hazırladılar. Ona ne olduğunu görünce gerçekten çok korktular. Ondan sonra alerjiler hakkında büyük bir ders aldık."

Johnetta çuvaldan kartları çıkardı ve karıştırmaya başladı, desenlere ve imzalara baktı ve sonra üzerinde çiçekler olan beyaz kartı buldu. Açtı, ismi okudu ve sonra ağlamaya başladı.

"Bana bir tane göndereceğini düşünmemiştim," dedi Johnetta, ailesi gözyaşlarının ardında ne olduğundan habersiz etrafında toplanırken.

"Kim? Kimden bahsediyor?" John sordu.

Lena Johnetta'ya baktı. "Bence Johnetta sana söylemeli."

John kızına baktı. "Neler oluyor, tatlım? Biri sana kötü mü davrandı?"

Johnetta'nın gözyaşları daha da hızlandı. "Hayır. Ona kötü davrandım." "Kime?" diye sordu annesi.

"Yeni kız. Annesi ölen. Benim sınıfımda. Ona iyi davranmadım. Ona çelme taktım, o da düştü ve yüzünü yaraladı. Sonra o benim hayatımı kurtardı anne. Bana nasıl iğne yapılacağını bilen kız oydu. Annesinin ona nasıl yapılacağını öğrettiğini söyledi çünkü onun da alerjisi vardı. Bana yardım ettikten sonra ağladı. Çok ağladı çünkü beni kurtarabildi ama annesini kurtaramadı. Çok kabaydım. Zorbanın tekiydim. Yine de bana bu güzel kartı yaptı."

"Tanrım," dedi John ve önce karısına, sonra da Lena'ya baktı. "Geldiğiniz için teşekkürler. Bu bilmemiz gereken bir şeydi. Sizi temin ederim ki artık zorbalık olmayacak ve Johnetta, Bayan Winston'dan izin alır almaz okulda olacak."

Lena, Johnetta'nın kolunu okşadı.

"İyi olacaksın. Gerçeği söyledin. Bu çok güçlü bir şey. Unutma, bir insanın nasıl görüldüğünün hayatının ne olduğuyula çok az ilgisi vardır. Carlie'nin çok zor bir hayatı oldu. Arkadaşa ihtiyacı var. Belki siz ikiniz arkadaş olabilirsiniz, eğer denerseniz."

Johnetta, "Daha iyisini yapacağım," dedi.

John Kilby, "Hayır, sen elinden geleni yapacaksın," dedi. Kızı başını salladı. "Evet. Elimden geleni yapacağım."

Bölüm 19

Carlie ertesi sabah okula giderken sessizdi ve Ruby endişeliydi.

"Kendini iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Carlie başını salladı. "Sadece heceleme sözcüklerimi hatırlıyorum." Ruby iç çekti. Onun küçük mükemmeliyetçisi.

"İyi iş," dedi Ruby. "Bugün sınavın var mı?"

"Hayır. Kelimelerle cümleler kurmamız gerekiyor. Tüm kelimeleri ve nasıl heceleneceklerini biliyorum ama çayırın ne olduğundan emin değilim. Sanırım çimen gibi bir şey ama nasıl kullanılacağını bilmiyorum."

"Yardım edebilirim," dedi Ruby. "Çayır otlak gibidir... Sığırlar, koyunlar ya da atlar orada ot yer ve kır çiçekleri büyür."

Carlie'nin gözleri parladı. "Oh! 'Mera' kelimesini biliyorum. Anladım! Teşekkür ederim, Bayan Ruby. Artık hata yapmayacağım. Yanılmayı sevmem."

Ruby güldü. "Siz ve Bay Ruby kesinlikle bir çiftsiniz. O da yanılmayı sevmez, bu yüzden çözümü her zaman doğru cevaplarla hazır olmaktadır. Tıpkı sizin gibi. Sen vaktinden önce hazır olmayı seviyorsun."

Carlie'nin tüm tavırları değişti. Bay Ruby gibi olmak hoşuna gidiyordu.

Okula vardıklarında Ruby kendi kendine gülümsedi. Charlie çoktan kalkış moduna geçmişti. Ruby arabayı park ettiğinde Charlie kemerini çözmüş ve sırt çantasını eline almıştı.

"Her şeyi aldın mı?" Ruby sordu.

"Tamamdır!" Carlie kapıyı açtı, dışarı atladı ve kapıyı çarparak kapattı.

Ruby bekledi, Melvin Lee'nin onu gördüğünden emin olmak için izledi ve ancak sırt çantasını omuzlayıp elini tuttuktan sonra arabayı sürece kadar kendinden emin hissetti.

Carlie'ye gelince, sınıfa girerken bile bir gün öncesine göre çok daha fazla ilgi görüyordu. Büyük çocuklar onun başını ya da sırtını okşuyor, dün yaptıklarından dolayı ona "aferin" diyor ve koridorda yanından geçerken beşlik çakıyorlardı.

Carlie, Melvin Lee ile birlikte nihayet sınıflarına ulaştıklarında rahatlamıştı. Sırt çantasındaki kitapları boşalttı ve yerine oturdu. Bayan Schultz yoklama aldı ve ardından Johnetta'nın iyi olduğunu, geçmiş olsun kartlarını çok sevdiğini ve haşere kontrol şirketi oyun alanındaki eşek arısı yuvalarını bulup temizler temizlemez okula döneceğini açıkladı.

Sonra, ilk ders başlamadan önce, Bayan Winston tüm sınıfların dahili telefonlarını çalarak tüm okulu anons etti ve her odadaki herkes kıpırdamadan durdu.

"Günaydın, öğrenciler. Hepinizin bildiği üzere, böcek zehirine alerjisi olan üçüncü sınıf öğrencilerimizden Johnetta Kilby dün oyun alanında bir yaban arısı tarafından sokuldu. Yine üçüncü sınıf öğrencilerimizden Carlie

Duroy'u, Johnetta Kilby'nin zor durumda olduğunu fark ederek hızlıca harekete geçtiği ve Johnetta'nın hayatını kurtaran EpiPen'i nasıl enjekte edeceğini bildiği için takdir etmek istiyorum. "Kahramanlığı için Carlie ile gurur duyuyoruz ve bugünü Carlie Duroy Günü olarak ilan ediyorum.

Bugün ilk sırada yer alacak ve aylık toplantıda bir sertifika alacak, ayrıca kıvrak zekası için sonsuz minnettarlığımızı sunacağız.

ve hızlı hareket. Hepsi bu kadar. İyi günler dilerim."

Carlie ilgi odağı olmaktan utanıyordu ama yine de bunu anlayışla karşıladı. Ve gün ilerledikçe, bunun bir dönüm noktası olduğu da ortaya çıktı.

Carlie için önemli bir nokta. O artık yeni kız değildi. Birinin hayatını kurtaran kızdı.

Öğlen vanilyalı ve çikolatalı puding ve peynirli makarna yedi ve pipetle içmek için çikolatalı süt içti. Oyun parkında ışıklı ayakkabılarıyla hızla koşuyordu ve kaydıraktan aşağı uçarak inerken attığı kahkahaların çıkardığı hafif tıngırtı mucizevi bir şeydi. Kimse Charlie Duroy'un bir ay önceki harap çocuk halinden ne kadar uzaklaştığını tam olarak anlayamıyordu.

Oyun alanındaki tüm dış etkinlikler öğlen teneffüsünden sonra sona erdi, çünkü haşere kontrolü yuvaların yerini tespit etmek ve okul alanını eşek arılarından temizlemek için gelmişti.

Çatı saçaklarının altında orta büyüklükte bir kırmızı eşek arısı yuvası ve Johnetta'nın sokulduğu yerin yakınındaki ağaçlarda daha büyük bir sarı ceket yuvası buldular, sonra onları çıkardılar ve günü sonlandırmadan önce her iki alanı da iyice ilaçladılar. Bayan Winston memnun kaldı ve yarın düzenli olarak teneffüslere çıkılacağını duyurdu.

Carlie, Peanut ve Ruby'ye verilmek üzere onurlandırıldığına ve aylık toplantıda alacağı sertifikaya ilişkin bir notla eve gitti. Ebeveynler katılmaları için teşvik edildi.

Akşam yemeğine oturduklarında onlara uzattı ve sonra onu övmeye başladıklarında utangaç bir şekilde sırtıttı. Tüm övgüleri, bu gece dışarıda yağan sağanak yağmurdan su emen çiçekler gibi kabul etti.

"Şekerim, bu akşam hiçbir şeyi sulamamıza gerek yok," dedi Peanut. "Çiçeklerimiz Tanrı'dan büyük bir içki alıyor."

Carlie bunu sevdi.

"Onun yerine bebek evi oynayacağım," dedi ve bulut gibi yumuşak haşlanmış tavuk ve köfteden küçük bir ısırık daha aldı.

"Oh... Heceleme sözcüklerini kullanma sınavı nasıl geçti?" Ruby sordu. Charlie'nin gözleri parladı. "A aldım."

"Harika," dedi Ruby ve göz kırptı.

"Hey, ne kaçıyorum?" Peanut sordu.

"Çayırılar hakkında bir ders," dedi Ruby.

"Ah, kulağa ilgi çekici geliyor," dedi Peanut. "Bunu kendim için araştırmam gerekecek."

"Gördün mü Charlie? Bay Ruby'nin her zaman bir şeyleri araştırdığını söylemişim, böylece bilgiye ihtiyaç duyduğunda, zaten kafasında hazır oluyor."

"Kullanılmayı bekleyen her türlü bilgiye sahibim," dedi Peanut ve sonra Ruby'ye kaşlarını salladı.

Charlie kıkırdadı. Birbirlerine neden güldüklerini bilmiyordu ama Bay Ruby'nin şaka yapması hoşuna gidiyordu.

Rüzgâr esmeye başladı ve yağmur daha da şiddetlendi; Peanut televizyonu açıp hava durumunu kontrol etmek için ayağa kalktı.

Döndüğünde "Sadece bir fırtına," dedi ve ardından tavuk ve köfteden son lokmasını bitirdi. "Tatlı var mı?"

Ruby başını salladı. "Sormak zorunda mıydın? Bu evde her zaman tatlı vardır. Bu gece dondurmali sundae var."

"Nefis," dedi Peanut.

"Nefis," diye yankılandı Charlie.

Ruby dondurma ve sosları çıkarırken, Peanut ayağa kalktı ve bulaşıkları lavaboya taşımaya başladı.

"Kim sadece dondurma ister, kim her şeyi ister?"

"Her şeyi ben alacağım," dedi Peanut. Charlie'nin iyiliği için, "Bu benim her şeyim demek," dedi.

Charlie, "İşleri ben hallederim," dedi.

"Geliyor," dedi Ruby ve çok geçmeden Peanut'ın porsiyonunda çilek reçeli ve çikolata soslu üç kepçe sundae, Charlie'ninkinde de aynı soslu tek kepçe sundae vardı. "Üzerine biraz krem şanti ister miyiz?" diye sordu elinde krem şanti kutusuyla.

Peanut elini kaldırdı.

Charlie kendininkini kaldırdı ve sonra kıkırdadı. "Tıpkı okuldaki gibi," dedi.

Ruby kahkahaları duymaya bayıldı ve Carlie'ye iki küçük, Peanut'inkine de bir büyük fişkirtme yaptı.

"Sen yemiyor musun?" Peanut sordu.

Ruby, "Ben sadece krem şanti yiyorum," dedi ve başını arkaya eğerek krem şantiyi doğrudan ağzına fişkirtti.

Carlie'nin yüzündeki şaşkın ifade hemen yerini saf bir sevince ve ardından bir kıkırdamaya bıraktı.

Ruby, "Ağzın iyice dolduğunda ve ağzını iyice açabildiğinde fişkırırsın," dedi.

Bu Carlie'nin aklının alabileceği bir sözdü ve mutlu bir şekilde dondurmasına yumuldu.

Ertesi sabah Johnetta okula dönmüştü ama annesi de yanındaydı. Bayan Winston'la çoktan konuşmuşlar, sınıftan ve Carlie'den şahsen özür dilemek için izin istemişler, o da kendisinin de hazır bulunması şartıyla bunu hemen kabul etmişti.

Nihayet içeri girdiklerinde herkes yerlerine oturmuş, Bayan Schultz da masasında onların gelmesini bekliyordu.

Arlene Winston hemen kontrolü ele aldı. "Öğrenciler, Johnetta'nın sağlıklı ve öğrenmeye hazır bir şekilde okula dönmesinden dolayı çok mutluyuz, ancak başlamadan önce hepinize ve özellikle de Carlie Duroy'a söylemek istediği bir şey var. Johnetta, devam edebilirsin."

Johnetta kıpkırmızı kesilmiş, ter içinde kalmış ve moral desteği için annesine bakıyordu. Aldığı tek şey kaşlarını çatmak ve başını sallamaktı, bu yüzden sınıfa döndü ve sonra doğrudan Carlie'ye baktı.

"Her zaman otoriter olduğum için hepinizden özür dilemek istiyorum. Ve Carlie'ye yaptığım her şey için ondan özür dilemek istiyorum. Ona sebepsiz yere kötü davrandım. O bana hiçbir şey yapmadı ama ben yine de nefret doluydum. Bayan Schultz'a yalan söyledim ve Carlie'nin konuştuğunu söyledim. Carlie'ye

Yetim. Koridorda ona çelme takıp düşmesine neden oldum ve bu onu incitti. Çok kötü. Ve dünden önceki gün, yaptığım onca kötülükten sonra hayatımı kurtardı."

Johnetta korkudan donakalmıştı. Bütün sınıf sessizdi. Bakıyorlardı. Ondan sonsuza dek nefret edeceklerine dair korkunç bir his vardı içinde. "Carlie, çok üzgünüm. Anneme ve babama söz verdim, Tanrı'ya söz verdim ve şimdi de sana söz veriyorum... Yaşadığım sürece sana ya da bir başkasına asla kötü davranmayacağım."

Sonra bekledi.

Sessizlik her saniye onu yutuyordu ve sonra Charlie ayağa kalktı. "Ölmediğine sevindim," dedi.

Johnetta başını salladı. "Ben de öyle. Özür dilerim. Eğer beni affedebilirsen, arkadaşın olmak isterim."

"Seni affediyorum. Senin arkadaşın olacağım," dedi Charlie. Johnetta rahatlamış bir şekilde iç çekti.

"Teşekkür ederim, Johnetta. Şimdi yerinize oturun," dedi Bayan Schultz. "Teşekkür ederim, Bayan Kilby. Teşekkür ederim Bayan Winston. İkiniz de sınıfıma huzurun geri gelmesine yardımcı oldunuz."

Johnetta'nın annesi ona bir bakış attıktan sonra odadan çıktı ve Mrs. Winston da onunla gitti.

Okul günü olumlu bir şekilde başladı ve öğle yemeği vakti geldiğinde, Johnetta bir kez daha arkadaşlarıyla birlikte masalara ve dışarıda oynanan oyunlara dahil oldu. Uçan şeylerden biraz çekiniyordu ama kısa süre sonra bir voleybol oyununa kendini kaptırdı ve unuttu.

İçeri girmek için zil çaldığında Charlie'ye yetişmek için koştu ve yol boyunca gevezelik etti, sonra Charlie'nin önce bir içki almasına izin verdi. Bugünkü tüm iyi işleri o yapıyordu ve Charlie de ona minnettardı.

Ama aynı zamanda şüpheliydi de. Arkadaşça davranmaya istekli olsa da, Charlie'nin Johnetta'ya güvenebileceğini hissetmesi için bir özürden fazlası gerekecekti. Ve bu sorun değildi. Her geçen gün arkadaş kazanıyordu ama

Melvin Lee'den daha iyi kimse olamazdı. O onun en iyi arkadaşıydı.

Ladd ve Deborah evin içinde iki gün boyunca temizlik ve yeniden düzenleme yaptılar. Ladd'in arka yatak odasında kurduğu yarım yamalak stüdyo terk edildi ve bir zamanlar aile odası olan yere taşındı. Deborah çizim masası için yer açtı, sonra da onu almak için tavan arasına çıktı. Sökülmüştü, bu yüzden parçaları aşağıya taşıdı ve hepsini bir araya getirdi, ardından deri bir sandalye ve Zoom toplantıları için dizüstü bilgisayarına bir Wi-Fi güçlendirici ekledi.

Ladd yeni ofisi için o kadar heyecanlıydı ki, yeni projesi için ilk tasarımlara başlamıştı bile; bu da Deborah'yı ahırdaki seçeneklerini keşfetmekte özgür bırakıyordu.

Sonunda ahırın bir ucunda eskiden atların bağlandığı bir odada karar kıldı ve bir marangoz tutarak pencereleri ve döşemeleri onarttı, duvarları alçıpanla kaplattı. Daha sonra odayı boyadı, pencere üniteli bir klima taktı, raflar yerleştirdi, mini bir buzdolabı ve yaralı hayvanlar için iyi bir temel ilaç stoğu ekledi ve kedi Sam yaptığı her şeyi denetledi. Artık bir dahaki sefere yaralı bir hayvanla karşılaştıklarında, onunla ilgilenmek için daha hazırlıklı olacaktı.

O ve Ladd canları istediğinde seviştiler ve her geçen gün birbirlerine daha da aşık oldular.

Bir sabah kahvaltı masasında oyalanıp günlerini planlarken, Ladd annesinin arazisini otlatmak için kullanma teklifini gündeme getirdi.

"Bir sorum var," dedi.

"Dinliyorum," dedi Deborah.

"Bu arazi ve sığırlarla ilgili. Rakamları hesapladım ve en iyi önerim ya annenin teklifini değerlendirip onun otlaklarını kullanmamız ve böylece sürüyü artırmamız ya da sadece

para kazanmadıkları için sığırları burada tutuyoruz ya da onları satıyoruz."

"Peki o zaman araziyi ne yapacağız?" Deborah sordu. "Annemin arazisine baksana. Aşırı büyümüş ve yabani otlarla kaplanmış durumda ve eskiden saman için biçtiğimiz arazinin her yerinde küçük ağaçlar filizleniyor. Arazide hiç hayvanımız olmasa bile, komşularımızın bitişikteki otlaklarda sığırları olduğu için yine de otlakları çalı çırpıyla temizleyecek ve çitleri yüksekte tutacağız."

Ladd başını salladı. "Aynen öyle. Ve bu da hiçbir gelir getirmeyen bir meşguliye dönüşecek. Araziyi sığırlarını otlatması için bir başkasına kiralayabilirim ama o zaman da sığırların bizim arazimizde olması ya da insanların sığırlarına ulaşmak için sürekli bizim arazimizden geçmesi riskiyle karşı karşıya kalırız ve ben bunun olmasını istemiyorum."

"Ben de öyle," dedi Deborah.

"Peki, ilk tercihiniz nedir?" Ladd sordu.

Hiç tereddüt etmedi. "Annemin arazisini kullanmak ve sürüyü büyütmek."

Ladd başını salladı. "Benimki de öyle. Sanırım yapmamız gereken ilk şey Maggie'ye teklifini kabul edeceğimizi bildirmek ve ardından çitleri kontrol etmek, tamir edilmesi gerekenleri tamir etmek ve iki mülkümüz arasında bazı kapılar inşa etmek, böylece sığırları otlatmak için farklı meralara ileri geri hareket ettirebiliriz."

Deborah iç çekti. "Az önce ilk ortak kararımızı verdik, değil mi?"

Ladd sırtıttı. "Evet, sanırım öyle. Kendini yetişkin gibi hissediyor musun?"

Deborah sandalyesini terk etti ve onun kucağına süründü, bacaklarına sarıldı ve sonra kollarını boynuna doladı.

"Ben zaten yetişkin bir kadını Ladd Daltry ve bunu sen de biliyorsun." Kadın kasıklarına doğru yaklaşırken adam inledi.

"Seninle başka bir şey hakkında konuşmam gerekiyor," diye mırıldandı.

"O da ne?" Deborah öne doğru eğildi ve kulağının memesini hafifçe ısırdı.

Ladd'in nefesi boğazında düğümlendi.

"Annenle konuşmaya gitmeden önce hızlı bir sevişme hakkında ne hissettiğini bilmem gerekiyor."

Altında büyüyen şişkinliğe karşı sallandı.

"Nasıl hissettiğini biliyorum ve spontane seks hakkında ne hissettiğimi biliyorsun, bu yüzden gününü güzelleştirmek istiyorum."

Ladd inledi. "O zaman bunu yerde yapmadan önce yatağa gidin hanımefendi."

Deborah ayağa kalktı, sonra eğildi ve arkasını dönüp mutfaktan çıkmadan önce dilini adamın dudaklarının arasında gezdirdi.

"Tanrı yardımcım olsun," dedi Ladd ve ayağa kalkıp onu takip etti.

Adam yatak odasına girdiğinde kadın çıplaktı ve yatağa sırt üstü uzanmıştı.

Ladd kıyafetlerini çıkardı, yatağa süründü ve bacaklarının arasına kaydı. Kadın bacaklarını adamın beline, kollarını da boynuna doladığında, adam onu sert ve hızlı bir şekilde içine aldı ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

Deborah'nın gözleri kapalıydı, tüm dikkati onun içinde hissettiklerine ve yaklaştığını hissettiği şeye odaklanmıştı. Ona, onun kendisine yapabileceklerine ve bunun ona hissettirdiklerine bağımlıydı. Tüm bunlara ek olarak, ona ne yaptığını bilmek de ayrı bir zevkti.

Ve sonra doruk noktası vurdu - patlayan, onu şimdiye kadarki en iyi hissin artçı şoklarıyla bırakan kanlı bir his dalgası.

Ladd içine boşaldığında hâlâ şok dalgalarının etkisindeydi. Doruk noktalarının son dalgaları da geçtikten sonra bile, birbirlerinin kolları arasında sessiz bir şekilde yatıyorlardı, hâlâ birleşmişlerdi ve aralarındaki bağı koparmak istemiyorlardı.

Deborah inledi, sonra parmaklarını adamın kalın, siyah saçlarının arasından geçirdi. "Sen benim her şeyimsin," dedi usulca.

Ladd yüzünü kadının göğüs yastıklarının arasına gömdü.

"Aynen öyle," diye mırıldandı ve sonra ayağa kalkıp onu anlamsızca öptü.

Sonunda kendilerini yataktan dışarı attılar, tekrar giyindiler ve yatak odasının sessizliğinde oturup birbirlerine baktılar.

Ladd aniden ayağa kalktı ve şifonyerine gitti, küçük bir kutu bulana kadar çoraplarını karıştırdı ve yatağa geri getirdi.

"Bu kısmı biraz atladık ve sen bunu hak etmiyorsun," dedi ve kutuyu açtı. "Seni seviyorum Deborah. Hem de çok. İçinde sen olmayan bir hayat istemiyorum. Bu senin resmi teklifin. Benimle evlenir misin?"

"Evet, binlerce kez evet," dedi ve adam yüzüğü parmağına geçirirken elini uzattı.

"Bu annemin yüzüğüydü. Uzun zaman önce bana vermişti ve birazcık aklım olsaydı sana vereceğimi söylemişti ama sen gitmiştin. Geri geldiğin için teşekkür ederim. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim. Beni tekrar sevdiğin için teşekkür ederim."

Deborah gözyaşları içindeydi. Annesinin bu yüzüğü taktığını hatırlıyordu ve o kadar duygulanmıştı ki, o kadar uzun zaman önce bile bu yüzüğün kendisinde olmasını istemişti.

Deborah, "Bu bir hazine ve uyduğuna inanamıyorum," dedi. Omuz silkti. "Bazı şeyler olması gerektiği gibidir."

Deborah onun eline uzandı. "Adliyede bir yargıç tarafından evlendirilelim. Daha sonra Büyükanne'nin evinde bir resepsiyon verir, arkadaşlarımıza pasta ikram eder, sonra da eve gelir, Sam'i besler ve yatarız."

Ladd gülümsedi. "Kulağa mükemmel geliyor ama düğününden vazgeçmek istediğine emin misin?"

"Bu bizim düğünümüz ve ben gösteriş ve şatafattan hoşlanmıyorum," dedi. "O zaman anlaştık," dedi adam. "Annen biraz kıyamet koparabilir."

Deborah, "Bunu atlatacaktır," dedi. "Pasta ve resepsiyon işini ona, Nina Teyze'ye ve Lovey Cooper'a bırakacağım."

"Hadi gidip annenle konuşalım ve ona neler olduğunu anlatalım. Sonra çitleri kontrol etmek ve kapıların nereye yapılması gerektiğini anlamak için meraya gidebiliriz."

Deborah, "Orada olduğundan emin olayım," dedi ve aradı.

Maggie cevap verdi. "Merhaba."

"Anne, evde misin?" Deborah sordu.

"Evet, buradayız."

"Tamam, geliyoruz. Yakında görüşürüz," dedi Deborah ve telefonu kapattı. Birkaç dakika sonra kamyonete binmişler ve yola koyulmuşlardı.

Birkaç dakika içinde geldiler ve arka kapıdan girdiler. Maggie ve Nina domates konservesi yapıyorlardı ve dirseklerine kadar domates suyu ve kabuklarıyla doluydular.

"Vay canına!" Deborah dedi ki. "Bu yıl gerçekten de bereketli bir ürün elde ediyorsun, değil mi anne?"

"Evet, dün gece yağın yağmur da bereketi artırıyor. Domateslerin nasıl olduğunu bilirsiniz. Bol güneş ve bol su ile çılgına dönerler. Biz çalışırken konuşabilir misin?" Maggie sordu.

"Elbette yapabiliriz," dedi Ladd. "Bunu tartıştık. Meranızı otlatmak için kullanma teklifinizi kabul etmek istiyoruz."

Maggie durakladı ve onlara kocaman bir gülümseme gösterdi. "Bunu duyduğuma çok sevindim!" diye bağırdı. "Tepeye bakıp sığırları yeniden görmek harika olacak."

"Tabii ki tüm çitlerle ilgileneceğiz... yol boyunca her türlü tamirata yapacağız ve sürüyü ileri geri hareket ettirmenin kolay olması için mülkler arasında birkaç kapı inşa edeceğiz. Sürüyü genişletmeyi de planlıyoruz," diye ekledi Ladd.

"Dahası da var," dedi Deborah ve yüzüğünü gösterdi. "Ladd evlenme teklif etti. Tabii ki evet dedim."

Maggie ciyakladı ve Nina'yla birbirlerine beşlik çakarak ikisinin de üzerine domates suyu sıçrattılar.

"Oops," dediler ve sonra güldüler.

"Şimdi, siz büyük düğünler hayal etmeye başlamadan önce, biz öyle bir şey istemiyoruz. Adliyede bir yargıç tarafından evlendirileceğiz. İki şahide ihtiyacımız olacak. Sanırım sen ve Nina Teyze bunu bizim için yapacaksınız?"

"Evet, tabii ki," dedi Maggie. "Ama hiç kutlama yok mu?"

"Granny's'in ziyafet salonlarından birinde doğaçlama bir resepsiyon vermek istiyoruz. Düğün pastası ve punç. Pastadan seni ve Nina Teyze'yi sorumlu tutuyorum. Tadını, nasıl görünmesi gerektiğini, damadın pastasını da siz seçin. Her şeyi. Parasını Ladd ve ben ödeyeceğiz ama biz sadece gelip arkadaşlarımızla eğlenmek istiyoruz."

"Harika," dedi Maggie. "Sen bize bir tarih ver, gerisini biz hallederiz."

"Lovey'nin Eylül ayında bir Cumartesi akşamı için hangi tarihlerde boş olduğunu kontrol edin ve ilkinin seçelim. Muhtemelen, resepsiyon gerçekleşmeden önce evlenmiş olacağız, ancak hepsini bir günde yapmak çok stresli görünüyor," dedi Deborah.

"Bunu yapabiliriz," dedi Maggie. "İkiniz için de çok mutluyum, kendim için de mutluyum ve baban arazinin tekrar kullanıldığını bilse çok mutlu olurdu."

Ladd, "Babam da mirasının devam edeceğini bilse aynı şekilde hissedirdi," dedi.

Deborah, "Öyleyse meraya doğru yola çıkıyoruz," dedi. "Mutlu konserveler."

"Dün gece iyi bir yağmur yağdığını unutmayın. Sıkışıp kalabileceğiniz birkaç alçak nokta var."

"Onları hatırlıyorum anne. İyi olacağız."

Maggie arka kapıda durmuş, pencereden meraya doğru giden kamyoneti izliyordu. Kamyonette Josh'un olmadığını bildiği için bir an yüreği burkuldu ama sonra bıraktı. Onun için kayıp değildi. Sadece bir sonraki nesil meşaleyi alıp devam ettirecekti.

Bir hafta sonra, iki çiftliği ayıran çit hattında iki yeni kapı vardı. Biri kuzeybatıdaki meraya açılıyordu. İkincisi ise tepeden aşağıya, evin hemen üstündeki doğudaki meraya açılıyordu.

Her iki kapıyı da tepeden çıkan ve Maggie'nin evinin doğusundan geçen derenin üzerine inşa etmişlerdi. Sığırları ilk olarak doğudaki otlağa taşıdıklarında, sığırlar açıklıktan geçmeye başlayıp yemyeşil çimenleri keşfedene kadar tereddüt etmişlerdi. O noktada, yeni meraya girmek için kalabalıklaşmaya başladılar.

Sonuncusu da geçtiğinde Ladd kapıyı kapattı ve Deborah'nın yanında durarak sürünün kendi evinde yaşamaya başlamasını izledi.

"Bakın, boğa göleti buldu," dedi Deborah. "Su içmek için çoktan içine girmiş bile."

"Bu harika," dedi Ladd. "Şimdi gidip kendimize bir evlilik cüzdanı alalım. Ondan sonra bir yargıçla randevu ayarlayıp Maggie ve Nina'yı da işin içine katabiliriz."

Dönüp tepeden aşağıya, uzaktaki çiftlik evine baktılar. "Bak, Ladd! Annem arka verandada. El sallıyor. Gidiyor. inekleri tekrar burada görmek hoşuma gidecek."

El sallayarak karşılık verdiler, kamyonete geri döndüler ve evlerine doğru yola koyuldular. Blessings'teki adliyeye gitmeden önce kıyafetlerini değiştirmeleri uzun sürmedi.

Evlilik cüzdanını almak kolaydı. Mahkemede olmayan bir yargıç bulmak ise o kadar kolay değildi. Sonunda Yargıç Garfield'ın adliyedeki ofisine gittiler, kapıyı çaldılar ve içeri girdiler.

Sekreteri başını kaldırdı. "Günaydın. Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Ladd, "Önümüzdeki birkaç gün içinde Yargıç Garfield'ın bizi evlendirmesi için bir zaman ayarlamak istiyoruz," dedi. "Ruhsatımız zaten var."

Sekreteri gülümsedi. "Ne kadar eğlenceli. Programını kontrol edeyim," dedi ve bilgisayarından programı çıkardı. Taradıktan sonra başını kaldırıp baktı. "Yarın sabah saat onda ya da ertesi gün öğleden sonra dörtte yapabilir."

Deborah, "Yarın sabah yapalım," dedi.

Ladd başını salladı. "Anlaştık. Yarın sabah 10'da."

Sekreteri programına not düştükten sonra ekledi: "Buraya geri geleceksiniz. Töreni odasında gerçekleştirecek."

"Evet, hanımefendi. Teşekkür ederim," dedi Ladd ve sonra adliyeden çıkıp kamyonetine bindi. "Hey, tatlım. Eve gitmeden önce Granny's'de öğle yemeği yemek ister misin?"

"Evet," dedi Deborah. "Sen sür, ben de anneme mesaj atayım da Nina Teyze'yle o zamanı sosyal takvimlerine eklesinler."

Deborah mesajı, Ladd onları Büyükanne'ye götürürken gönderdi.

"Tamam, haber verdiler," dedi Deborah ve telefonunu çantasına geri koydu. "Bugün bekâr bir kadın olarak son günüm olduğu için turta yiyeceğim."

Ladd kaşlarını çattı. "Gün doğarken vurulmayacaksın. Bu senin son akşam yemeğin değil."

Deborah omuz silkti. "Hâlâ turta yiyorum."

Sadece başını salladı ve kamyondan indi, sonra kabinin etrafına geldi ve onun için kapıyı açtı.

"Hadi, sevgilim. Gidip turta yiyelim."

O gece duştan sonra Deborah gecelik giyerek banyodan çıktı.

Ladd kaşlarını çattı. "Buraya taşındığından beri geceleri üzerinde gördüğüm en fazla kıyafet bu. Ne oldu?"

"Evlenene kadar seks konusunda bir moratoryum ilan ederiz diye düşünmüştüm." "Ama o yarın," dedi Ladd.

"Biliyorum ve bakire olmaktan çok uzağım çünkü on beş yaşımdayken bunu halletmiştin ama geleneği onurlandırmak için güzel bir sembolik yol olacağını düşündüm."

Ladd beş saniye kadar ona baktıktan sonra geceliğini başından çekip yatağın üzerine attı ve onu yatağa yatırdı.

"İfademı geri alıyorum," dedi.

Ladd eğildi, dilini meme ucunun etrafında döndürdü ve yaladı, sonra elini karnından aşağı kaydırmadan önce diğerine de aynısını yaptı.

"Buna ön sevişme deniyor," diye fısıldadı ve onu ateşe vermeye devam etti ve sonra durakladı. "Hâlâ iptal etmek istiyor musun?" diye sordu.

İnledi. "Sakın cüret etme. Bitir şunu."

"Benim için bir zevk olacak," dedi ve kendisine söyleneni yaptı.

Ertesi sabah gün ışımadan kalktılar, ev işlerini yapmak için koşuşturdular ve sonra hazırlanmak için eve geri döndüler.

Deborah Maggie'den bir mesaj aldı. "Annem ve Nina Teyzem çoktan kasabaya doğru yola çıkmışlar. Geç kalmak istemiyorlar," dedi Ladd'a ve sonra güldü. "Bu kesinlikle geleneksel bir düğün değil, ama bu şekilde yaptığımız için memnunum."

"Ben de," dedi Ladd ofisten çıkarken, siyah takım elbisesinin üzerindeki bir parça tüyü fırçaladı ve ardından Justin botlarının parmak uçlarının tozunu aldı.

Deborah iç çekti. "Tanrım, ama sen çok güzel bir adamsın."

Ladd onun giydiği elbiseye takdirle baktı. Krem rengi kılıfın altında yatan şeyin ne kadar mükemmel olduğunu biliyordu.

"Ve sen, aşkım, çok güzelsin. Hadi gidelim. Kendi düğünümüze geç kalmak istemeyiz."

Deborah'nın cipine bindiler, Ladd direksiyona geçti ve uzaklaştılar.

Deborah ellerini göğüslerine bastırdı, kalp atışlarının düzenli atışını hissetti ve sonra dönüp ona baktı.

"Bunun olacağını hayatım boyunca binlerce kez hayal ettim ve şimdi o gün geldi, gerçek değilmiş gibi geliyor."

"Mutlu musun?" Ladd sordu.

Gülümsedi. "Çok mutluyum."
Onun eline uzandı. "Ben de öyle."

Anlaşıldığı üzere, tören oldukça kısa ve özdü.

Maggie, Deborah için bir buket çiçek hazırlamıştı. Yargıcın huzuruna çıkmadan hemen önce eline tutuşturdu.

Birkaç kelime söyledi ve sonra doğrudan işine döndü.

"Deborah, Ladd'i hastalıkta ve sağlıkta sevmek ve değer vermek, ölüm sizi ayırana kadar birbirinize sadık kalmak üzere yasal olarak kocan olarak kabul ediyor musun?"

Deborah çenesini kaldırdı ve doğrudan Ladd'ın gözlerinin içine baktı. "İstiyorum."

Yargıç başıyla onayladı ve Ladd'e döndü.

"Sen, Ladd, Deborah'ı hastalıkta ve sağlıkta sevmek ve değer vermek, ölüm sizi ayırana kadar birbirinize sadık kalmak üzere yasal olarak eşin olarak kabul ediyor musun?"

"Biliyorum," dedi Ladd.

Yargıç, "Yüzük kimde?" diye sordu.

Ladd cebinden evlilik yüzüğünü çıkardı ve Deborah'nın parmağına taktı.

Yargıç gülümsedi. "Georgia Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz."

Ladd öne doğru eğildi ve Deborah onunla yarı yolda buluştu. Öpüşme kısa sürdü ve sonra Ladd onu geri çekti, yanaklarını avuçladı ve onu tekrar, daha uzun ve şefkatle öptü.

"Tebrikler, Bay ve Bayan Daltry. Size uzun ve mutlu bir yaşam diliyorum," dedi yargıç.

Herkes evlilik cüzdanını imzaladı ve işlem tamamlandı.

"Tebrikler!" Maggie ağıladı ve ikisine de sarıldı. "Bir damadım oldu! İkiniz için de daha mutlu olamazdım. Yarın resepsiyonla ilgili ayrıntılar için sizi arayacağım. Gidin kutlayın," dedi. Sonra Nina'yla birlikte adliyeden ayrıldılar ve öğle yemeği yemek ve haberi yaymak için doğruca Granny's'e gittiler.

Deborah ve Ladd evliydi.

Eve gittiler ve kapıya yaklaştıklarında Ladd durakladı.

"Bu eve ilk kez karı koca olarak gireceğiz, bu yüzden bu eşikten birlikte geçiyoruz," dedi ve onun elini tuttu. "İkiye kadar sayacağım," dedi. "Bir. İki."

Birlikte adım attılar, her iki ayak da aynı anda eşiği geçti ve sonra içerideydiler.

"Evinize hoş geldiniz Bayan Daltry," dedi Ladd.

Deborah, "Evine hoş geldin sevgili kocacığım," dedi ve sonra kocasının kollarındaydı.

Ertesi Cumartesi gecesi Granny's Country Kitchen'ın ziyafet salonunda Ladd ve Deborah için bir geliş-gidiş resepsiyonu düzenlendi.

Kıyafet kuralları rahattı. Düğün pastası, Maggie'nin sorumluluğunu üstlendiği dört katlı beyaz bir pandispanya ve tereyağı kreması gösterisiydi ve ahududu dolgulu çikolatalı bir damat pastası, koyu çikolata ganaj ile kaplanmıştı.

Küçük kağıt tabaklarda pasta ve kağıt bardaklarda içecek servisi yapıldı ve ses sisteminden sürekli müzik yayını yapıldı.

Eski bir Garth Brooks şarkısı başladığında, Ladd Deborah'yı işaret etti. "Şekerim, bizim şarkımızı çalıyorlar," dedi ve Deborah'ı kollarına alıp yere yatırarak "Alçak yerlerde arkadaşlarım var," şarkısını söyledi.

Tüm gece saf country havası vardı ve Blessings'teki düğünler için çıtayı eski püskü şıklık ile ahır dansı arasında bir yere koydu.

Amcası Joe Ryman, Deborah'yı ağlatan geleneksel baba-kız dansı için dublör olarak ortaya çıktı ve pistte iki adım atarlarken kulağına fısıldadı.

"Yakaladığınız o iki adamın dört eyalette sabıkaları ve üçünde de tutuklama emirleri vardı. Saçlarınız ağarana kadar hapisten çıkamayacaklar. Ve bu iyi haber benim ikinize de hediyem."

"Haber verdiğin için teşekkürler Joe Amca. Ve bunun için teşekkür ederim... dans için."

"Benim için zevk, sevgilim," dedi.

Dans sona erdi ama parti devam etti ve bu unutulmayacak bir partiydi. Deborah ve Ladd'in düğününün gerçekleştiğine dair Blessings'e yapılan tek resmi bildirim buydu, ancak artık herkes Blessings'in çağrısının küçük kasabalarından iki serseriye tekrar yuvaya çektiğini biliyordu ve bu yeterliydi.

Bölüm 20

Evlat edinme süreci Ruby'nin sandığı kadar basit değildi ama Peanut bu süreci atlatmalarını sağladı.

Yaşayan hiçbir akraba olmadığı için, dünyada bu talebe karşı çıkabilecek kimse kalmadığı için, Ruby zaten ölen ebeveyn tarafından yasal vasi olarak atandığı için ve Peanut bunu gerçekleştirecek tüm doğru kişileri tanıdığı için, evrakları doldurduktan iki aydan kısa bir süre sonra mahkemeye çıkma tarihi için bir bildirim aldılar.

Ekim ayıydı; Cadılar Bayramı'na ve yıllık okul karnavalına birkaç hafta kalmıştı. Carlie bu etkinlik için dolabına bir peri kostümü asmıştı ama çok daha harika bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğundan habersizdi.

Mektup postayla Peanut'ın ofisine ulaştığında Cuma günüydü ve işten eve döndüğünde cebindeydi. Bu haberin geceye damgasını vuracağını biliyordu ve kendini Ruby'ye yakışır bir kutlamaya hazırlıyordu. Doğaçlama partilerde en iyisiydi.

Arabasını garajın altına park etti ve sonra ön merdivenlerden çıkıp içeri girdi.

Ruby oturma odasındaki kanepede ayaklarını uzatmış, Carlie de onun yanına kıvrılmış, başını Ruby'nin kucağına koymuştu. Carlie çizgi filmin ortasında, battaniyesi omuzlarında, Zıpzip'i çenesinin altına sıkıştırmış halde uyuyakalmıştı ve Ruby de uzun bir iş gününün yorgunluğuyla uyukluyordu.

İkisini kanepede uyurken gördüğünde, kendi kendine bu manzaranın ne kadar güzel olduğunu düşündü. Kapıyı kapatırken sessiz olmaya çalıştı ama Ruby klik sesini duydu ve gözlerini açtı.

Peanut bir parmağını dudaklarına götürdü ve cebinden bir zarf çıkarıp ona uzattı.

Kaşlarını çattı, açtı ve içindeki mektubu okumaya başladı. Birden nefesi kesildi. Gözleri büyüdü ve sonra mektubu göğsüne bastırdı.

"Oh, Peanut. Nihayet."

Başıyla onayladı ve yanlarındaki sandalyeye oturdu.

"Önümüzdeki Pazartesi. Carlie okulu kaçırmak zorunda kalacak." "Oh, umursamayacak. Çok sevinecek."

Carlie adını duyunca uyandı. Gözlerini açtı, gerindi ve sonra Peanut'ı gördü ve kutudan fırlamış gibi Ruby'nin kucağından fırladı.

"Hey, şekerim," dedi Peanut. "Sana iyi haberlerimiz var."

"Neymiş o?" Carlie sordu.

"Önümüzdeki Pazartesi, yani bundan sadece üç gün sonra, evlat edinme gününüz için mahkemeye gideceğiz."

Carlie koltuktan kalkıp Peanut'ın kollarına atladı ve ona sarıldı. "Teşekkür ederim, Bay Ruby, teşekkür ederim."

Ruby gözlerini kırptırıyor. "Evet, teşekkür ederim Bay Ruby. Bizim için yasal sistemde pazarlık yaptığınız için teşekkür ederiz."

"Bir avukat olarak yapabileceğim en iyi şey bu," dedi. "Ben de en az sizin kadar heyecanlıyım."

Sonra Carlie Ruby'ye döndü, gözleri parlıyordu. "Ben ne giyeceğim?"

Peanut güldü. "Çok önemli bir gün için mükemmel bir soru."

"Bir yolunu buluruz," dedi Ruby.

Ertesi Pazartesi günü hava kapalıydı ve yağmur vaat ediyordu ama Buttermen'ların evindeki neşeyi bozmadı. Herkes erkenden kalkmıştı çünkü saat 11:00'de Savannah'daki adliyede olmaları gerekiyordu.

Ruby'nin izin günüydü ama Carlie'nin gelmeyeceğini bildirmek için okulu aradı. Kahvaltı için krep yaptı ve Carlie için kalp şeklinde bir tane yaptı.

"Krepim bir kalp!" Carlie ağladı.

"Çünkü seni seviyoruz," dedi Ruby.

"O zaman hepiniz krepimden bir ısırık almalısınız, çünkü ben de sizi seviyorum" dedi.

Öyle de yaptılar, Peanut en büyük ısırığı alacakmış gibi yaptığında Carlie kıkırdadı. Yemeklerini yedikten sonra giyinmek için odalarına gittiler.

Peanut iş için giyinmiş. Takım elbise ve kravat.

Ruby'nin saçları şu anda kumral röfleli muhteşem bir kahverengi tonundaydı, bu yüzden kahverengi bir pantolon ve beyaz bir bluz çıkarmıştı.

Carlie en sevdiği mor örgü pantolonunu, önünde ışıltılı bir peri olan lavanta rengi uzun kollu tişörtünü ve hızlı koşması gerekirse diye ışıklı spor ayakkabılarını seçti.

Arabayı yüklemeye hazırlandıklarında Carlie Zıpzıp'ı taşıyordu. "Demek Zıpzıp da gezintiye çıkıyor, öyle mi?"

Peanut söyledi.

Carlie başıyla onayladı. "Seninle yaşamaya başladığımda Zıpzıp da benimleydi. Sanırım adım değiştiğinde de yanımda olmak isteyecek, böylece hâlâ ben olduğumu bilecek."

Ruby, "Bence bu iyi bir fikir," dedi ama gözyaşlarına boğulmasından korktuğu için Peanut'a bakmadı.

Herkes bindi, kemerlerini bağladı ve yola çıktılar.

Carlie alışılmadık derecede sessizdi ama Ruby arka koltuğa bakıp onun az önce uyukladığını fark edince rahatladı.

"Ruby... sevgilim. O iyi. Biz de iyiyiz. Bu üçümüz için de destansı bir gün olacak."

"Seni seviyorum," dedi Ruby.

"Seni seviyorum ve ne kadar çok sevdiğimi söylemeye gerek yok," diye cevap verdi Peanut.

İlk yağmur damlaları ön cama çarptığında yolu yarılamışlardı. "Hay aksi. Bu olay olmadan önce adliyeye girip çıkabileceğimizi umuyordum," dedi Ruby.

"Arabayla oradan çıkacağız," dedi Peanut.

Ruby sırtıttı. "Oh, öyleyiz, değil mi? Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü yola çıkmadan önce hava durumu haritasına baktım. Fırtınanın kenarına yetişiyoruz. Şu anda Savannah'dan uzaklaşıyor."

"Umarım haklısındır," dedi Ruby.

Yaklaşık yarım saat sonra Savannah'ya doğru yol alıyorlardı. Güneş dağınık bulutların arasından görünmeye başlamıştı bile. Sokaklar ıslaktı ama yağmur gitmişti.

"Güneşe bakın," dedi Peanut.

Ruby başını salladı. "Şüphe duyduğum için kendimi düzeltiyorum." Arka koltukta Carlie uyanmaya başlamıştı.

"Henüz varmadık mı?" diye sordu.

"Savannah'dayız ve şu anda adliyeye gidiyoruz," dedi Peanut.

Kısa bir süre sonra arabadan çıktılar ve otoparkın karşısındaki adliye binasına doğru gittiler. Carlie hâlâ Zıpzıp'ı taşıyordu.

Binaya girdiklerinde, Peanut onları mahkeme salonuna götürdü. Kapıda bir güvenlik görevlisi vardı ve Peanut'ı gülümseyerek karşıladı. "Günaydın Bay Buttermann," dedi.

"Günaydın, George. Bu sabah Yargıç Bailey'i görmek için buradayız." "Birazdan gelir. Buyurun oturun."

Peanut onlara içeri kadar eşlik etti, sonra ön tarafa doğru yürüdü ve ön sıradaki koltuklara oturdular.

Carlie yüksek tavana, tüm banklara ve odanın ön tarafında, sahneye benzeyen bir şeyin üzerinde duran büyük masaya bakıyordu. Uzun bir pencere duvarı vardı ve her şey ahşaptan yapılmıştı.

"Önümüzde bir çit mi var?" diye sordu.

"Sayılır," dedi Peanut. "İnsanlar kürsünün arkasında oturuyor ve kürsüye yaklaşmasına izin verilen tek kişi -büyük masaya böyle deniyor- önce yargıçtan izin almak zorunda."

"Patron o olduğu için mi?" diye sordu.

Peanut gülümsedi. "Evet, kesinlikle patron o."

Ruby de merak ediyordu ama mobilyaları değil.

"Mahkeme salonunda başkalarının da olmasını bekliyordum," diye fısıldadı.

"Bu bir evlat edinme duruşması olduğunda, bazen hakim sadece ailenin hazır bulunmasını ister, izleyici istemez."

Ruby başını salladı ve beklemek için arkasına yaslandı ama fazla zamanları yoktu. Birkaç dakika içinde bir mübaşir görüldü. "Saygıdeğer Yargıç H. için herkes ayağa kalsın.

Bailey," dedi.

Durup bir kapının açılmasını izlediler ve ardından uzun siyah bir cübbe giymiş iri yarı bir adam mahkeme salonuna girip kürsünün arkasına oturdu.

"Oturabilirsiniz," dedi mübaşir.

Tekrar yerlerine oturdular.

Sonra yargıç üçünü de öne gelmeleri için çağırdı. Carlie'nin Zıpzıp'ı taşınmasıyla birlikte sırayla yürüdüler.

Yargıç, evlat edinme dilekçesini okuduktan ve önündeki dosyadaki belgeleri doğruladıktan sonra Carlie ile konuşmak istedi ve onu kürsünün yanındaki sandalyeye oturmaya davet etti.

"Günaydın, genç bayan. Lütfen bana adınızı söyler misiniz?"

"Carlie Jo Duroy, ve sekiz yaşımdayım."

"Teşekkür ederim," dedi Yargıç Bailey. "Anladığım kadarıyla sizi Bayan Buttermann'ın yanına yerleştiren kişi annenizmiş."

Carlie, "Annem öldü," dedi ve Zıpzıp'ı çenesinin altından yukarı çekti.

Yargıç onun gözlerindeki yaş pırıltısını gördü ve sorduğuna pişman oldu.

"Evet, biliyorum. Soruyu başka bir şekilde sorayım. Anneniz vefat etmeden önce Bayan Buttermann'ı yasal vasiğiniz olarak tayin etti ve siz de

vefatından beri onunla ve Bay Buttermann'la yaşıyormuş. Bu doğru mu?"

"Evet, efendim. Artık Bay Ruby ve Bayan Ruby ile yaşıyorum. Sonsuza dek onlarla yaşamak istiyorum. Onları evlat edinmek istiyorum."

Yargıç Bailey doldurulmuş tavşana baktı, sonra da onu işaret etti. "Arkadaşın kim?"

"Bu Hoppy. Onu bana annem verdi."

"Anladığım kadarıyla onu moral desteği için yanında getirmişsin."

Carlie kaşlarını çatı. "Onu soyadımın değışeceğini bilsin diye getirdim. Kaybolduğumu düşünmesini istemem."

Yargıç Bailey arkasına yaslandı, sonra başını kaldırıp Peanut ve Ruby'ye baktı. "Burada çok dikkat çekici bir çocuğunuz var," dedi.

"Hiçbir fikriniz yok," dedi Ruby. "Ama biz onu çok seviyoruz."

Bailey başını salladı, sonra tekrar Charlie'ye baktı.

"Söyle bana Charlie. Neden Bay ve Bayan Buttermann'ın seni evlat edinmesini istiyorsun?"

"Çünkü ben bir yetimim. Artık kimseye ait değılim. Ailem yok." Çenesi biraz titredi. "Onların ailesi olmamı istiyorlar ve ben de olmak istiyorum. Lütfen hayır demeyin. Lütfen onların küçük kızı olmama izin verin."

"Oh... bu bir test değıl," dedi Yargıç Bailey. "Evrakları çoktan imzaladım. Sen, sevgili kızım, resmen evlat edinildin. Adın Charlie Jo Buttermann ve onlar da yasal olarak senin ebeveynlerin. Sonsuza dek."

Charlie nefesini verdi ve sonra titremeye başladı.

Peanut onu kollarının arasına aldı ve Ruby ona sarılıp öpmeye başladı.

Charlie o kadar bunalmıştı ki yüzünü Peanut'ın omzuna sakladı ve ZıpZıp'ın sarkık kulaklarına ağladı.

"Aman Tanrım," dedi Yargıç Bailey. "Onu üzme istememiştim."

"Sorun siz değılsiniz, efendim. Onun dosyasını okudunuz. Dünyada artık yalnız olmadığını yeni yeni anlıyor," dedi Peanut.

Ruby kâğıtları topladı ve Peanut Charlie'yi adliye binasının dışına kadar taşıdı ve arabaya gidene kadar da bırakmadı.

"İyi misin, tatlım?" Ruby sordu.

"Gerçekten evlatlık mıyım?" Carlie sordu.

"Evet, hanımefendi. Sen gerçekten evlatlıksın," dedi Ruby. "Artık bizim küçük kızımızsın. Her zaman için. Bana ne istersen diyebilirsin ve Bayan Ruby hâlâ kendini daha iyi hissediyorsa, benim için sorun değil."

Carlie başını salladı. "Bayan Ruby benim korumamdı. Artık annem sizsiniz ve Bay Ruby de babam, değil mi?"

"Bu doğru," dedi Peanut.

Gülümsedi, sonra kıkırdadı ve sonra kollarını bacaklarına doladı ve durdukları yerde onlara sarıldı.

Ruby gözyaşlarını tutamayarak, "Bence hepimiz burada oldukça mutluyuz," dedi. "Ve sanırım bir kutlama yapmamız gerekiyor. Peanut... o güzel sosisli sandviçleri ve dondurmayı aldığımız gazozcunun adı neydi?"

"Bull Caddesi'ndeki Soda Pop Shop mu?"

"Evet! Carlie'yi oraya yemeğe götürelim. Yemek için eğlenceli bir yer ve bugün tamamen eğlenceyle ilgili. Carlie, bu sana nasıl geliyor?"

"Sosisli sandviç ve dondurmayı severim... hem de çok," dedi. "Biliyorum, ben de öyle," dedi Ruby.

Ve böylece yola koyuldular, Carlie şehrin manzaralarını seyrediyor, işaret ediyor ve sorular soruyordu ve sonra vardıklarında dükkânın içindeki tüm tekliflerden etkilenmeye başladı.

Orada bulundukları süre boyunca Carlie konuşmayı hiç bırakmadı. Çiğnerken bile onlara sorular soruyordu.

Annem şöyle... Babam böyle... ve onlar bunun nedeninin bu isimleri söylemeyi çok istemesi olduğunu biliyorlardı. Onları dilinde hissetmek ve ağzından nasıl çıktıklarını duymak için.

Carlie Duroy bugün sadece evlat edinilmedi. O yeniden doğdu.

Dondurmalarını bitirmek üzereydiler ki Carlie aniden nefesi kesildi ve yemeyi bıraktı. "Anne, anneme yeni bir ismim olduğunu söylemem gerekiyor mu?"

"Hayır, bebeğim. Annen artık bir melek ve melekler her şeyi bilir, bazen daha olmadan önce bile. Annen biliyor ve senin için o kadar mutlu ki hayal bile edemezsin."

Carlie başıyla onayladı. "Sadece emin olmak istedim. Benim onu kaybettiğim gibi onun da beni kaybetmesini istemem."

"Bu asla olmayacak," dedi Peanut.

O gece, yatmadan önce masal okunduktan ve Zıpzıp da Carlie kadar uykusu geldikten sonra, Peanut ve Ruby onu yatağına yatırdılar.

Ruby eğildi ve onu alnından öptü, sonra kulağına fısıldadı, "İyi geceler kızım."

Peanut yorganı omuzlarına kadar çekti, sonra alnındaki bukleleri fırçaladı. "İyi geceler, benim küçük perim," dedi.

Carlie'nin gözleri kapalıydı ve Zıpzıp çenesinin altında, tam da olmasını istediği yerdeydi. Yatağı yumuşak ve sıcaktı ve kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti.

"İyi geceler baba. İyi geceler anneciğim," diye mırıldandı ve sonra burnunu Zıpzıp'ın kürküne gömüp uykuya daldı.

Ruby ve Peanut onun odasından çıkarken gözyaşlarına boğulmuşlardı.

Peanut Ruby'yi kucağına çekerken, "Biz anne babayız," dedi.

"Geç olması hiç olmamasından iyidir," dedi Ruby.

Ertesi sabah, Ruby Carlie'yi okula götürürken Peanut da onunla birlikte gitti, çünkü rutini öğrenmesi gerektiğini söyledi. Ama aslında Melvin Lee'nin Carlie'nin ilk gününde başlattığı rutine olan bağlılığını kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Çocukları dışarı çıkarmak için sıraya girdiklerinde Carlie kemerini çözdü, sırt çantasını aldı ve kapıyı açtı.

"Güle güle anne. Güle güle baba. Bu akşam görüşürüz!" Ve dışarı çıktı.

Kapı çarparak kapandı ama o çoktan okula doğru koşmaya başlamıştı.

"İşte geliyor," dedi Ruby, Carlie'ye ulaşmak için binaya giren çocukların akıntısına karşı koşan çocuğu göstererek.

Ona ulaşır ulaşmaz koluna bir şaplak attı, sırt çantasını omuzladı ve sonra elinden tutarak yürüyüşe çıkıp binaya girdiler.

"Vay canına!" Peanut dedi ki. "Yani bu her gün mü oluyor?" "Her sabah ve her gün okuldan sonra."

Peanut iç çekti. "Eğer bu şimdi oluyorsa, bir daha olmayacak. Müstakbel damadımıza bakıyoruz. Bunun üzerine bahse girerim."

Ruby omuz silkti. "Sonunda tüm dişleri çıktığı sürece sorun yok." Peanut güldü ve sonra arabayla uzaklaştılar.

Bayan Schultz dün Carlie'nin neden okula gelmediği konusunda bilgilendirilmişti ve Carlie'nin yeni isim değişikliğini kendisinin duyurmak istediğini de biliyordu, bu yüzden son zil çalar çalmaz ve herkes yerine oturur oturmaz Bayan Schultz sınıfa hitap etti.

"Çocuklar, hepiniz Carlie'nin dün okula gelmediğini biliyorsunuz ve size söylemek istediği bir şey var. Carlie, neden odanın önüne gelmiyorsun ve haberlerini paylaşıyorsun?"

Carlie odanın önüne doğru yürüdü ve sonra dönüp sınıfa baktı.

"Dün Savannah'ya adliyeye gittim ve yeni bir isim aldım. Adım artık Carlie Jo Duroy değil. Adım Carlie Jo Buttermann. Bayan Ruby ve Bay Ruby artık benim gardiyanlarım değil. Onlar benim ailem. Beni evlat edindiler. Bir annem ve babam var. Yeniden bir ailem var."

Melvin Lee bir çığlık attı. "Aferin kızım!" dedi.

Sınıfın geri kalanı alkışlıyor ve tezahürat yapıyordu ve sonra Johnetta slogan atmaya başladı: "Haydi Carlie! Bastır Carlie!" diye bağırmaya başladı ve sınıf bunu duydu.

Bayan Schultz'un odasından gelen uğultu bir isyandan sadece biraz daha az gürültülüydü. Birkaç dakika devam etmesine izin verdi ve sonra ellerini kaldırdı

ve sessizlik çağrısında bulundu.

"Bu kadar yeter çocuklar. Fazla gürültü yapıp diğer sınıfları rahatsız edemeyiz. Ama hepimiz arkadaşımız için çok mutluyuz ve Carlie, senin için değiştirmemiz gereken bir şey var."

Carlie arkasını döndü ve Bayan Schultz'un masasından bir şey çıkarmasını izledi.

Lena, "Bölmene asmak için yeni bir isme ihtiyacımız var," dedi ve ona küçük bir afiş uzattı. "Eskisini indirelim ve üzerinde yeni adının yazılı olduğu bir tane asalım."

Carlie beyaz poster panosunun üzerine büyük siyah harflerle yazılmış CARLIE BUTTERMAN ismini gördü ve gülümsedi. Bayan Schultz'un eski ismi indirip yenisini yerine yerleştirmesini izledi.

"Tamam, Carlie Butterman. Üçüncü sınıfa tekrar hoş geldiniz. Şimdi yerinize oturun ki yoklama alıp günümüzü başlatabileyim."

Carlie, "Evet, hanımefendi," dedi ve aceleyle masasına dönüp koltuğuna oturdu. Bayan Schultz isimleri sayıyordu ve "Carlie Butterman" diye seslendiğinde Carlie'nin kalbi küt küt atmaya başladı.

"İşte!" dedi ve sonra odanın içinde sessizce oturup güneş ışığının beyaz tahtanın üzerinde nasıl süzüldüğünü ve toz zerreciklerinin bu ışıktaki nasıl aniden görünür hale geldiğini, havada süzülüp çiçekten çiçeğe konan sinek kuşları gibi hava akımıyla birlikte nasıl hareket ettiklerini izledi.

Otururken aniden kollarında ve ensesinde tüyleri diken diken oldu. Kalbi çarpmaya ve akmayan gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşmaya başladı, çünkü annesinin sesini duyuyordu ve bu, yaşadığı her şeyin bir anda yoluna girmesini sağlıyordu.

Aferin kızıma, Carlie. Aferin kızıma! Yerini buldun. Zaten içinde olan şeyi asla kaybedemezsin. Ben senim ve sen benim en iyi parçamsın.

Yazardan Mektup

Sevgili okurlar,

Bu, Lütuflar serimin son kitabı ama hikâyelerin bitmiş olması Lütuflar'ın da bittiği anlamına gelmiyor.

Tüm bu hikayelerde sevmeye başladığınız insanlar kalplerinizde yaşamaya devam edecek. Onlara ve yaşamlarına dair sahip olduğunuz anılar, Blessings'i canlı tutan şey olacak.

Ve başka bir boyutta, burada yaratılanlar yaşamaya devam ediyor.

İnsanlar geliyor ve gidiyor, yaşıyor ve ölüyor.

Kahraman ve korkak olmak ve sonunda sebat etmek ve üstesinden gelmek, çünkü başkalarını sevmek ve önemsemek insanlığın özüdür.

Bana verdiğiniz tüm yıllar için kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim. Umarım size anlattığım hikayeleri bir nebze de olsa hatırlarsınız, çünkü onlar benim en iyi yanlarımdı.

Sevgi ve kutsamalarla,

Sharon Sala

Sevilen ve çok satan yazar Sharon Sala size ikinci şanslar, yeni başlangıçlar ve ayrılmak istemeyeceğiniz başka bir küçük kasaba ile dolu yepyeni, dokunaklı ve canlandırıcı bir çağdaş romantizm sunuyor.

*the
Next Best
Day*

Bölüm 1

Albuquerque'de bir Cumartesi günüydü. Şubat ayının ilk cumartesi günüydü ve hava soğuktu. Ancak yirmi dokuz yaşındaki Katie McGrath için hava durumu sorun değildi. Mutlak bir mutluluk içinde uyandı, sakın ve bu günün getireceği her şeye güveniyordu, çünkü evleniyordu.

Ve sadece bir koca kazanmıyordu. Daha önce hiç sahip olmadığı bir aileye sahip oluyordu. Nereden geldiğini, ailesinin kim olduğunu ya da geniş bir ailesi olup olmadığını bilmiyordu. Tek bildiği koruyucu aileydi.

Birden fazla kez evlat edinilmeye çok yaklaşmıştı ama her seferinde bir şeyler oluyordu. Ya çift evlat edinme konusundaki fikirlerini değiştiriyor ya da onun aileleri için uygun olmadığına karar veriyorlardı.

On iki yaşına geldiğinde, omzunda bir çip vardı ve birileri onu önemsiyormuş gibi davranmaktan bıkmıştı. O noktada, koruyucu bakım sistemindeki bir başka yarı yetişkin çocuktı, bununla barıştı ve sonunda yaşlandı.

Chicago'da liseden mezun olduktan ve koruyucu aile sisteminden ayrıldıktan sonra ne yapacağını çok iyi biliyordu. Öğretmen olmak istiyordu ve birkaç hibenin yardımıyla ve dört yıl boyunca iki işte çalışarak kendini üniversiteye hazırladı.

Albuquerque'ye öğretmenlik yapmak için geldiğinde, yani şu anda bulunduğu yerde, Mark Roman ile de tanıştı. Katie Saguro İlkokulu'nda öğretmenlik yaparken o da bir CPA şirketinde kıdemsiz bir pozisyonda çalışan Kansaslı bir çiftçi çocuğuydu.

Şimdi, üç yıl sonra, işte buradaydılar, ilişkilerinde bir sonraki adımı atmaya hazırdılar ve o daha mutlu olamazdı.

Duştan yeni çıkmıştı ki, en yakın arkadaşı ve bugün de baş nedimesi olan öğretmen arkadaşı Lila Perry'den bir mesaj aldı.

'Günaydın, iyi şanslar, şapelde görüşürüz' türünden bir mesajdı ama güne gerçeklik kattı. Hareket etme zamanı gelmişti.

Kahvaltıdan sonra eşyalarını topladı, kuaförüne hızlı bir ziyaret yaptı ve ardından Lila'yla buluşmak için aceleyle kiliseye gitti.

Lila kısa boylu, sarışın ve kıvrımlıydı; uzun boylu, koyu renk, omuz hizasında saçları olan ve Lila'nın özlemini çektiği metabolizmaya sahip Katie'nin tam tersiydi.

Katie park yerine geldiğinde, Lila elbiseyi ve onunla birlikte gelen her şeyi taşımasına yardım etti.

"Saçlarına bayıldım!" Lila, onlar içeri girerken pürüzsüz ipeksi saç tellerine bakarak, "Saçlarına bayıldım," dedi.

Katie gülümsedi. "Teşekkürler. Bu stil duvakla çok iyi uyum sağlıyor," dedi.

Sonraki birkaç saati soyunma odalarından birinde hazırlanarak, gülerek ve konuşarak geçirdiler.

Mark'ın sağdıçı Gordy Thurman da erkenden geldi ve onu alkışlamak için içeri girdi.

"Hey, Katie, çok güzel görünüyorsun. Sen de öyle Lila," dedi. "Teşekkürler," dedi Katie. "Mark daha gelmedi mi?"

"Henüz değil, ama ikimiz de Mark Roman'ın asla erkenci olmayacağını biliyoruz. Yakında burada olur," dedi Gordy, sonra el salladı ve erkeklerin soyunma odasını bulmaya gitti.

Düğün şapeli, düğün çok büyük olmayacak olsa da popüler bir mekandı. Sadece Katie ve Mark.

Bir nedime ve bir sağdıç... ve elli konuk.

Çiçekçi, çiçekleri bırakmak için gelinin soyunma odasına uğradı ve sonra koşarak uzaklaştı.

Katie, Lila'nın Mark'la birlikte Vegas'taki Bellagio Otel'de bir hafta boyunca ne kadar eğlenceli bir balayı geçireceklerine dair anlattıklarını yorum yapmadan dinliyordu.

"Balayı süitinde olacaksın, hayatını yaşayacaksın. Bu, oradayken biraz kumar oynamak için yeterince iyi şanssı garanti etmeli," dedi Lila.

Katie güldü. "Bunun için de kenara biraz para koyduk."

Katie nihayet Lila'nın duvağı Katie'nin saçına tutturabilmesi için bir banka oturduğunda son rötuşları yapıyorlardı.

Lila sözlerini bitirdiğinde karşısındaki güzel kadına baktı ve iç çekti.

"Nefes kesici görünüyorsun, dostum. Gelinliğin de en az senin kadar zarif. Mark çok şanslı bir adam."

Katie ürperdi. "Şanslı olan benim," dedi ve ayağa kalkıp odanın köşesindeki boy aynasına doğru ilerledi ve tam bir dönüş yaparak kendini önden arkaya süzdü. Kendini güzel ve sevilmiş hissediyordu.

Cep telefonu çaldığında hâlâ Mark'ı düşünüyordu. Arayanın o olduğunu görünce sesine neşe doldu.

"Merhaba sevgilim. Sen de benim kadar hazır mısın?"

"Um... Katie... Sana söylemem gereken bir şey var," dedi Mark.

Katie güldü. "Üzgünüm ama son dakika heyecanına izin yok."

"Heyecan değil, Katie. Çok üzgünüm ama seninle evlenemem."

Katie'nin dizlerinin bağı çözüldü. Korku dolu birkaç dakika boyunca çocukluğunu yeniden yaşadı. Orada olmayan bir sandalyeye doğru uzandı ve yere oturdu.

"Ne demek benimle evlenemezsin?"

Lila onun düştüğünü gördü, sonra Katie'nin ağzından çıkan sözleri duydu ve nefesi kesildi, ama ona doğru yöneldiğinde Katie elini kaldırdı.

Lila adımlarının ortasında dondu kaldı, dehşete kapılmıştı.

"Seninle evlenemem, çünkü ben zaten evliyim... Megan'la. Dün gece Vegas'a kaçtık. Üzgünüm ama-"

Katie uyuştı. "Megan kim?" Sonra nefesi kesildi. "Megan, patronunun kızı Megan mı? Walt Lanier'in kızıyla mı evlendin? Öylece mi?"

Mark Roman içini çekti. "Hayır, öyle böyle değil. Bir süredir görüşüyoruz ve-"

Katie'nin sesi iki oktav yükseldi. "Beni aldatıyordun ve hala bu evlilik yalanını mı oynuyordun? Hem de olmayacağını bildiğin halde? Ne tür bir aşağılık bunu yapar?"

"Biliyorum."

Katie tekrar sözünü kesti. "Şimdi beklenmedik terfiniz mantıklı geliyor. Patronun, kızının finans departmanında çalışan önemsiz bir mali müşavirle evlenmesine izin veremez."

"Bak, Katie. Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim. Sadece-"

Katie'nin yüzünden yaşlar süzülüyordu ve kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki çılgılık attığının farkında değildi.

"Yalan söylüyorsun! Bana yaptığın şey umurunda bile değil. Konuşmayı kes. Bu kadar kör olduğuma inanamıyorum, ama şimdi senin hakkında bunları öğrendiğim için ne kadar şanslı olduğumu fark etmeye başlıyorum. Sen bir dolandırıcı ve yalancısın ve az önce para için onurunu ve sözünü sattın. Birbirinizi hak ediyorsunuz."

"Özür dilerim... Ben gerçekten-" Katie tekrar sözünü kesti.

Katie, "Bugünle ilgili her şeyin kredi kartınla ödendiğini hatırladığında üzüleceğin kadar değil," dedi ve telefonu kapattı.

Lila'nın gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu ve açıklama bekleyerek Katie'ye bakmaya devam etti.

Katie başını kaldırdı. "Mark dün gece patronunun kızıyla evlendi. Vegas'a kaçtılar. Bizim Vegas'ımıza. Kalkmama yardım eder misin? Misafirlere söylemem gerek."

Lila iki koluyla Katie'ye uzanıp onu yukarı çekti ve sonra ona sıkıca sarıldı.

"Çok üzgünüm Katie. Şaşkına döndüm. İnanamıyorum-"

Katie Lila'yı itti ve derin bir nefes aldı.

"Bilmem gerekirdi. Bilmem gerekirdi. Hiçbir zaman yeterli olamadım," diye mırıldandı. "Tanrı bana güç versin."

Sonra duvağını yırttı, bir kenara fırlattı, ayağı takılmasın diye iki eliyle eteğinin önünü yukarı çekti ve soyunma odasından dışarı çıktı.

Gordy de Mark'tan aynı telefonu almıştı ve Katie'yi aramaya geliyordu ki onun koridordan sığınağa doğru hışımla koştuğunu ve Lila'nın da arkasından koşarak yetişmeye çalıştığını gördü.

"Katie, ne yapacağımı bilmiyorum-"

Başını salladı ve yürümeye devam etti, Gordy ve Lila'nın arkasında olduğundan habersizdi. İbadethanenin kapısında durdular ama Katie koridorda yürümeye devam etti ve kürsüde durup misafirlerle yüzleşmek için arkasını döndü.

Gözleri kızarmış ve yaşlarla dolmuştu ve yanaklarındaki lekeler ağladığının açık işaretleriydi. Tamamen aşağılanması an meselesiydi ama çenesini kaldırdı ve onların bakışlarına karşılık verdi.

"Az önce bugün düğün olmayacağı bilgisini aldım. Ben evlenmiyorum. Mark dün gece patronunun kızıyla kaçtı. Vegas'ta evlendiler. Geldiğiniz için teşekkürler, lütfen giderken hediyelerinizi de yanınızda götürün. Düğün yemeği evsizler barınağına gidecek."

Ortak nefes alış veriş o kadar yüksekti ki Katie sanki odanın havasını emmiş gibi hissetti ve ardından şok olmuş fısıltıların uğultusu başladı.

Çenesi yukarıda ve başı geride koridora geri döndü.

"Hayatımın en kötü günü," diye mırıldandı ve giyinme odasına geri döndü, geldiği kıyafetleri giydi, gelinliği ve ayakkabıları yerde bir yığın halinde bıraktı ve Lila'yı yiyecekleri paketleyip bir barınağa götürmeleri için yemek şirketiyle iletişime geçmeye bıraktı.

Lila ona endişelenmemesini, her şeyi halledeceğini ve onu bu gece arayacağını söyleyip duruyordu ama Katie'nin tek yapabildiği ona teşekkür etmek ve sarılmaktı.

Acıma duygusuyla
yüzleşemedi. Kendisiyle
yüzleşemedi. O yeterli
değildi.
Eve sersemlemiş bir halde gitti.

Bu arada, Mark Roman mutlu bir damat olmakla, kendini bir pislik gibi hissetmek arasında gidip geliyordu, ki bu adil bir durumdu, çünkü her iki kategoriye de giriyordu. Megan'a Katie'yi araması gerektiğini ve biraz yalnız kalmak istediğini söylediğinde, Megan anlayışla karşılamıştı.

"Seni çok iyi anlıyorum hayatım. Zaten ilgilenmem gereken bazı şeyler var.

Daha sonra döneceğim," dedi.

Şimdi o korkunç aramayı yapmıştı ve Megan hâlâ ortalıkta yoktu ve onu aramaya çıkamayacak kadar sarsılmıştı, ki bu da en iyisiydi, çünkü Megan sadece iki kat aşağıda, kumarhanelerin balina dediği büyük harcamacılar için ayrılmış süitlerden birindeydi.

Craig Buttoni adıyla tanınan bu balina sadece parayla kumar oynamıyordu. Gırtlığına kadar uyuşturucu işinin içindeydi ve Megan ile babası Walt bir anlamda onun çalışanlarıydı.

Walt Lanier CPA işini paravan olarak kullanırken, New Mexico'ya giren ve çıkan kokain akışını kontrol ediyordu. Zaman zaman Megan'ın da bu işte küçük bir rolü oluyordu ve dışarıdan biriyle evlenerek her şeyi berbat etmişti.

Craig Buttoni çok sinirlenmiş ve kadının Vegas'ta balayında olduğunu öğrenince ona reddedemeyeceği bir mesaj göndererek süitine gelmesini talep etmiştir.

Kız kapıyı çalar çalmaz adam kapıyı açtı, kızın elindeki yüzüğün büyüklüğüne bakacak kadar uzun süre kızın elini tuttu, gözlerini devirdi ve

sonra onu süitine çekti ve kapıyı kilitledi. "O şeyin ödemelerini yapıyor mu?"

Megan ters ters baktı. Buttoni kırklı yaşlarının sonlarındaydı, ısırtıklarının altında bir bulldog vardı ve kulaklarında elmaslar vardı. Gözleri her zaman yarı kısıktı ve Megan ondan birazcık korkuyordu. Buttoni'nin yorumu ya da ses tonu hoşuna gitmedi ve elini geri çekti.

"Daha iyi bir şey teklif ettiğini görmedim," diye tersledi. "Ben mutluyum. Benim için mutlu ol."

Craig onun sinirlenmesinden hoşlanıyordu ama iş iştir. "O bu işin içinde değil. Başımıza bela açabilir," dedi Craig.

Megan ters ters baktı. "Ellerini ondan uzak tut. Eğer bizim için tehlikeli olduğunu düşünürsem, onu terk ederim. Ben Vegas'ta evlendim. İhtiyaç olursa burada da evlenebilirim."

Craig ellerini kaldırdı ve geriye doğru bir adım attı.

"Seks için kaşınmanıza bağlı olan çok şey var. Birbirimizi anladığımızdan emin olmalıyız" dedi.

"Kendi kaşıntımı kendim kaşıyabilirim," dedi Megan. "Onunla evlendim çünkü onu seviyorum."

Craig başını geriye attı ve güldü. "Tamam ama kaybedecek en çok şeyi olan sensin. Hiçbir şeyden şüphelenemez. Eğer çuvallarsan, benim çuvallama kuralımı biliyorsun."

"Evet. Sen onları ortadan kaldır," diye mırıldandı Megan. "Şimdi gidiyorum. Mutlu zar atışları," dedi ve kendini dışarı bıraktı.

Megan balayı süitine geri döndüğünde Mark'ın yüzündeki ifadeyi görünce ne yapması gerektiğini biliyordu ve her şey soyunmak etrafında dönüyordu.

Katie balayını geçireceği bir hafta boyunca dairesine kapandı ve şoku atlatmak için uyudu, sonra öfkesini yedi ve

Lila hariç herkesten gelen telefonları görmezden geldi. Onları da sadece en iyi arkadaşına hâlâ hayatta olduğuna dair güvence vermek için kabul etti. Saguaro İlkokulu'na geri dönmeye hazır olduğunda, oyun yüzünü takınmıştı.

O bir haftalık yalnızlık, kendisine her şeyin büyük planında kalbinin kırıldığını ama kimsenin ölmediğini hatırlattı. Bir adamın yalanlarından daha güçlüydü. Onunla ilgilenecek bir erkeğe ihtiyacı yoktu. Kimseye ihtiyacı yoktu. Bir daha asla.

İşe dönme vakti gelmişti. Bazıları onun arkasından konuşurdu. Bazıları da konuşmayacaktı. Ama birinci sınıf öğrencileri onun kalp kırıklığının derinliğini bilmeyeceklerdi. O daha önce de Bayan Katie'ydi ve hala Bayan Katie'ydi ve onların küçük dünyasını güvende tutacaktı ve sevildiklerini bileceklerdi.

Katie için bu yeterliydi.

Altı hafta sonra

Katie öğle yemeği için sınıfını kafeteryaya götürmeye hazırlanıyordu.

"Çocuklar, öğle yemeğinizi getirdiyseniz sırt çantanızdan çıkarıp sıraya girin," dedi ve ardından altı yaşındaki iki çocuğu birden aklını yitirip birbirlerine saldırıp yerde güreşmeye başlayınca derin bir nefes aldı. "Olamaz! Alejandro! Kieran! Çok özür dilerim ama kuralları unuttunuz. Kalkın ve sıranın arkasına geçin."

Alejandro ayağa fırladı, kara gözleri o anki sıkıntıyla irileşmişti. "Ama Bayan Katie, liderlik sırası bende!" dedi.

"Biliyorum!" Katie sesinin tonunu pişmanlıkla benim elimde olmayan bir şey arasında tutarak konuştu. "Sen ve Kieran kötü seçimler yaptınız. Şimdi sıranın en arkasına geçin ve birbirinize bakmayın. Birbirinize dokunmayın. Ve emin olmak için, bir daha unutmamana yardım etmek için sizi izliyor olacağım. Allison, bugün lider sen olacaksın."

"Evet, hanımefendi," dedi küçük kız ve sanki bir pistte yürüyormuş gibi sıranın önüne doğru ilerledi.

Katie yine iç çekti. Üç saat sonra Saguaro İlkokulu bahar tatiline girecekti. Çok erken değildi.

Geçtiğimiz haftalar kelimelerle ifade edilemeyecek kadar stresliydi. İşe döndüğünde herkes ne olduğunu biliyordu. Çalışanların yarısı bu konuda konuşmak istiyordu. Diğer yarısı ise ona sadece üzgün ve asık suratlı bakışlar atıyordu. Akıl sağlığını kurtaranlar öğrencileriydi. Ne olduğunu bilmiyorlardı ve ona isminin değişip değişmediğini soran birkaç kişi, "Hayır" cevabını alınca sorun etmedi.

Ancak bugün çocuklar da gitmek için sabırsızlanıyordu ve Alejandro ile Kieran bina içindeki odaklanma eksikliğinin örnekleriydi.

Katie tekrar saate baktı, sonra Allison'a başıyla onay verdi.

"Vakit geldi. Önden buyurun," dedi Katie ve Allison'ın, arkasındaki diğer öğrencilerle birlikte kapıdan çıkıp gözden kaybolmasını izledi. Katie, küçük asilerinin hâlâ orada olduğundan emin olmak için sıranın en arkasında kaldı ve koridora çıktılar.

Kafeteryaya giden yolu yarılamışlardı ki, binanın başka bir yerinden patlama sesleri ve çığlığa benzer bir ses duymaya başladılar.

Ofise haber vermek için telsizini eline alamadan okul müdürü dahili telefona bağlandı ve sesindeki titreme Katie'nin kanını dondurmaya yetti.

"Binada aktif bir silahlı saldırgan var. Derhal kilitleme prosedürlerini uygulayın."

Katie inledi. Odasıyla yemekhane arasındaki yolu yarılamıştı ve hemen en yakındaki sınıfa, Lila'nın odasına koştu ve kapıyı çekip açtı.

Katie ortaya çıktığında Lila zaten kilitleme modundaydı ve kapıyı kilitlemek için koşuyordu.

"Lila! Seninle birlikte sığınağa gitmeliyiz. Kafeteryaya gidiyorduk. Geri dönmek için sınıfımızdan çok uzakta!"

"Onları buraya getirin," dedi Lila, öğrencilerini kapıdan uzakta, uzak duvarın karşısında yere yatırırken bile.

"Buraya! Buraya!" Katie bağırdı ve öğrencilerini aceleyle odaya sokmaya başladı.

Sanki tetikçi hedef seçiyormuş gibi bir dizi tek el silah sesi duyuldu, ancak duyduğu çığlıklar aniden kesildi ve sessizlik çığlıklardan daha korkunçtu.

Katie odaya girdiklerinde çocukları sayıyordu ve sonra iki tanesinin eksik olduğunu fark etti. Panik içinde döndü ve Alejandro'nun koridorun sonunda, burnundan kanlar akarak yerde yattığını ve Kieran'ın onun yanında diz çöktüğünü gördü.

"Olamaz," diye inledi. "Lila. Kilitlemeye devam edin. İki kayıp var," diye bağırdı ve arkasını dönüp koşmaya başladı.

Lila koridorun sonundaki küçük çocukları gördü ve Katie çığlıklar ve silah sesleri daha da yükselirken onlara ulaşmak için son sürat koşmaya başladı.

"Acele et Katie! Acele et!" diye bağırdı ve kapıyı çarparak kapatıp kilitledikten sonra panik halindeki öğrencilerin yanına koştu. Bazıları ağlıyordu, bazıları ise hareket edemeyecek kadar korkmuştu. Onları odanın en güvenli yerine götürmesi ve yüzüstü yatırması gerekiyordu. Hedef ne kadar küçükse, vurmak o kadar zordu.

Katie için kapının çarpma sesini duymak rahatlatıcıydı. Öğrencileri güvendeydi. Şimdi tek yapması gereken son ikisini almak ve çok geç olmadan onları sınıfın geri kalanıyla birlikte içeri sokmaktı.

Alejandro o kadar yüksek sesle ağlıyordu ki öğretmenin onlara seslendiğini duymadı ama Kieran duydu. Katie'nin onlara bağırdığını duyunca başını kaldırdı, diğer çocukların gittiğini ve salonun boş olduğunu fark etti.

"Kalk, Alejandro! Bayan Katie koşmamız gerektiğini söyledi!" Kieran ağladı.

O anda Alejandro başını kaldırdı ve geride kaldıklarını fark etti.

Katie önlerinde kayarak dururken, "Bayan Katie... Düştüm!" diye bağırdı.

"Anlıyorum bebeğim, anlıyorum," dedi Katie. "Ama şimdi koşmamız gerek," dedi ve ikisini de ellerinden tutarak koridora geri dönmeye başladı, bacaklarının onları götürebileceği kadar hızlı hareket ediyorlardı.

Birden arkasında koşan ayak sesleri duydu ve paniğe kapıldı.

Oh Tanrım, oh Tanrım... Arkamızda. Başka bir odaya girecek zaman yok. Vakit yok. Zaman yok. Zaman yok.

Ve sonra bazı büyük öğrenciler onun yanından başıboş uçararak geçtiler.

"Odamıza girdi. Öğretmenimizi vurdu," diye bağırdı bir kız yanlarından geçerken.

Katie çocukları daha sıkı kavradı ve koşarken onları çekmeye başladı, ancak silah sesleri artık daha yüksekti. Tetikçi giderek yaklaşıyordu.

Sonra birdenbire koçlardan biri Katie'nin yanında belirdi. Ona yardım etmek için uzandığında bakışları karşılaştı. Bir kurşun Kieran'ın kafasının arkasına isabet ettiğinde eli Kieran'ın üzerindeydi ve yere düşerken her yere kan sıçradı.

İki çocuk da çığlık attı.

"Bayan Katie!" Alejandro ağladı.

Kieran gördüklerinin şokuyla küçük bacakları altından kayıp gitti.

Katie, Kieran'ı kollarının arasına aldı ve Alejandro'yu onun önüne itti.

"Koç, bebeğim, koç!" diye bağırdı. "Bayan Lila'nın odasına git. İlerideki kapıyı gör! Sadece koç!"

Bunu söyler söylemez bir kurşun ayaklarının arasından yere çarptı ve ardından ikinci bir kurşun omzunu delip geçti. Sanki ateşle bıçaklanmış gibiydi. Çığlık attı, neredeyse Kieran'ı düşürüyordu ve son bir hamleyle

Çocukları kurtarmak için Alejandro'yu yakaladı ve kendini onların üzerine attı.

Kieran ığlık atıyordu ve Alejandro şoktaydı.

Katie'nin omzu yanıyordu ve etrafındaki her şey soluyordu.

Tanrım, lütfen ölmelerine izin verme. Kollarını ikisine de doladı ve fısıldayarak onları kendine yakın tuttu.

"Alejandro... Kieran. Konuşma. Hareket etme. Seni seviyorum."

Daha fazla silah sesi duydu. Yanında bir cesedin düştüğünü duydu ama bakmadı. Bakamadı. Sonra daha fazla çığlık duydu, Katie sırtından ikinci kurşunu yerken daha fazla silah sesi duydu ve her şey karardı.

Saniyeler sonra polis koridorda önlerinde belirdi ve tetikçiyi indirdi ama olan olmuştu. Katie baygındı ve altındaki çocukların her yerinde kan vardı.

Vurulma olayı hem yerel hem de ulusal basında geniş yer buldu.

Otuz altı saat sonra, vurulan beş yetişkin arasında Katie McGrath hâlâ hayatta olan tek kişiydi.

Beşinci sınıfa giden bir kız öğrenci olay yerinde ölmüş, diğer on iki öğrenci de vurularak hastanelere kaldırılmıştı. Hayatta kalan yaralılarından ikisi hariç hepsi birkaç gün içinde taburcu edildi ve son ikisi de yarın evlerine dönecekti.

Sadece Katie'nin durumu bilinmiyordu. Hayata olan zayıf tutunuşu hâlâ sallantıdaydı ve henüz uyanmamıştı.

Dört gün sonra

Haberler hastanede hızla yayılıyor.

Katie McGrath bilincini yeniden kazanma belirtileri gösteriyordu.

Lila Reece, Katie'nin sahip olduğu tek 'yakın akrabasıydı' ve telefon geldiğinde günlük ziyareti için hastaneye gidiyordu.

Yolun geri kalanında rahatlamak için ağladı.

Lila yoğun bakıma girdiğinde ziyaret saati devam ediyordu. Gelişmeleri öğrenmek için doğruca hemşire masasına gitti.

"Kalp atışları daha güçlü. Nabızı sabit ve tüm yaşamsal belirtileri uyanma belirtileri gösteriyor," dedi hemşire.

Lila yorum yapamayacak kadar duygulanmış bir halde başını salladı ve hemen Katie'nin yatağının yanına gitti. Katie'nin elini tuttu ve konuşacak kadar kendini toparlayana kadar okşamaya ve ovmaya başladı.

"Hey, Katie tatlım... Benim, Lila. Beni duyabiliyor musun? Kaç kişinin senin için dua ettiğini tahmin bile edemezsin. Öğrencilerin her gün beni arayıp son durumu soruyorlar. Onları kurtardın. Seni çok seviyorlar. Hepimiz seviyoruz. Ben buradayım. Tam buradayım. Artık korkacak bir şey yok."

Katie uyanmaya çalışıyordu ama ne yapacağını ya da nasıl hareket edeceğini bilemiyordu. Tanıdık bir ses duydu ve kelimelere odaklanmaya çalışıyordu ama kelimeler karmakarışık.

Sonra adını duydu. Katie! Biri onu çağırıyordu. Cevap vermek istedi ama bu çok zordu ve bu yüzden sessizliğe geri döndü. Ama ses gitmesine izin vermedi.

Seslerle birlikte anılar da geri geliyordu. Koşuyordu. Kan vardı. *Öğrencilerim! Nerede kaldılar?*

İnledi, sonra biri elini tuttu. Parmakları kavramaya çalıştı ama hareket etmek her şeyi acıtıyordu.

Ses tanıdıktı ama ne olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Kaçıyorduk. Saklan. Saklan. Saklan.

"Göz kapakları titriyor," dedi Lila.

Hemşire başıyla onayladı.

Lila Katie'nin kulağına doğru eğildi ve sessizce konuştu.

"Benim, Katie. Lila. Küçükler için çok güçlüydün. Onlar güvende Katie. Hepsi güvende... ve sen de öyle."

Katie'nin şakağının kenarından bir damla gözyaşı süzüldü.

Lila'nın gözleri doldu. "Beni duyuyorsun. Beni duyduğunu biliyorum."

Lila'nın Katie'nin parmaklarını sıktığını fark etmesi birkaç saniye sürdü. Mest olmuş bir şekilde, geri sıktı.

"Evet, Katie, evet, buradayım. Şimdi gitmem gerekiyor ama geri geleceğim. Yalnız değilsin, bebeğim. Yalnız değilsin."

Ziyaret saati sona ermişti ve kat hâlâ hastalarla ilgilenen hemşireler ve gelip giden doktorlarla doluydu.

Katie'nin uyanmak üzere olması, cerrahının istatistiklerini kontrol etmek üzere yoğun bakıma gelmesine neden olmuş ve birileri medyaya haber vermişti. Hastanenin otoparkına geri dönmüşler, doktorunun dışarı çıkmasını ve durumuyla ilgili bir açıklama yapmasını bekliyorlardı çünkü Katie McGrath'ın sağlığı tüm şehri ilgilendirir hale gelmişti.

Saguaro İlköğretim Okulu'nun koridorlarından gelen videolar o gün yaşanan panik ve dehşeti gösteriyordu. Öğretmenlerin ve çocukların kaçarken vurulduğu ve tetikçinin ateş ettiği sınıflardan çıktığı görüntüler vardı.

Çocuklarının can havliyle kaçışını izleyen ebeveynler travma geçirdi. Ve sonra polisin gelişi ve tetikçinin yakalanışıyla gelen kutsanmış rahatlama.

İlk cenaze geldi ve gitti ve kurbanlar için üç cenaze töreni daha yaklaşıyordu. Şehirdeki keder ve dehşet gerçektir.

Katie'nin kendini iki küçük çocuğun üzerine attığı ve ardından sırtından vurulduğu bir klip vardı ve birileri bunu medyaya sızdırmıştı. Yönetim bunu fark edip yayından kaldırına kadar on binlerce kez izlendi.

Tetikçi toplum tarafından tanınmayan biriydi; Albuquerque'de sadece üç aydır yalnız yaşıyordu ve yetkililer hala soruşturmayı sürdürürken, yaptığı şeyin nedeni de kendisiyle birlikte öldü.

Ölen insanların yasını tutan pek çok insan, vücutlarında kalıcı travma yaşayacak yaralı çocuklarla başa çıkmaya çalışan başkaları ve olaydan dolayı travma geçiren ve okula dönmek istemeyen hem öğretmenler hem de çocuklar vardı. Hepsinin iyi haberlere ihtiyacı vardı ve Katie McGrath'ın uyanıyor olabileceğini öğrenmek de bu haberlerden biriydi.

Katie gözlerini yatağının başında duran bir hemşire ve bir doktorla açtı.

Hastanede olduğunu hatırlıyordu ama neden olduğu konusunda kafası karıştı. Yaralanmıştı. Bir kaza mı geçirmişti? Ne olmuştu-?

Ve sonra onu vurdu! Vuruldu!

"Çocuklar... Çocuklar..." Sesi uzaklaştı ama doktor ne demek istediğini anladı.

"Öğrencileriniz güvende. Koruduğunuz iki küçük çocuk... onlar yaralanmadı. Onların hayatlarını kurtardınız. Tüm öğrencileriniz güvende."

Gözyaşları yüzünün kenarından aşağı yuvarlandı. "Öldü... gördüm..." diye mırıldandı ve gözlerini kapattı.

"Evet, ama sen onlardan biri değilsin. Yaraların ciddiydi ama iyileşeceksin ve önemli olan da bu. Bir sürü insan senin için dua ediyordu. Sonunda uyandığın için çok mutlu olacaklar," dedi ve kızın kolunu okşadı.

Bir süredir baygın olduğunu fark etmesini sağlayan şey, 'nihayet uyandım' sözleriydi.

Elini ağzına götürdü. Dudakları kurumuştı. Kelimeler boğazında düğümlenmiş gibiydi.

"Ne kadar... burada?" diye sordu.

"Ameliyattan çıkalı dört gün oldu," dedi doktor. "Tekrar hoş geldin Katie. Sadece dinlen. şu anda tek yapman gereken dinlenmek ve iyileşmek, ben de medyaya uyandığını söylemek için dışarı çıkma zevkine erişeceğim."

Ertesi gün Katie'yi yoğun bakımdan özel bir odaya taşıdılar ve Lila tüm yol boyunca onun yanındaydı, en iyi arkadaşının hâlâ bu dünyada olduğu bilgisini sessizce kutluyordu. Katie ise Lila'yı sorgulamaya başlamadan önce hemşirelerin gitmesini bekledi.

"ocuklarımın hepsi iyi mi? Peki ya Alejandro? Kieran?"

"Hepsi iyi. Hayatlarını kurtardın Katie," dedi Lila. Katie i çekti. "Tetikçi kimdi? Bunu neden yaptı?"

"Bir yabancı. Albuquerque'ye geleli sadece üç ay olmuştu. Kimse onu tanı mıyordu ve bildiğim kadarıyla sebepleri de onunla birlikte öldü."

Katie'nin sesi titriyordu. "Koç Lincoln'n öldüğünü biliyorum. Olay olduğunda hemen yanımdaydı. Başka kim vardı?"

Lila'nın gözleri doldu. "Darrin Welsh, güvenlik görevlisi. Müdürümüz Bayan Garza. Fen bilgisi öğretmenlerinden Ellie Warren ve beşinci sınıf ğrencisi Barbie Thomas adında küçük bir kız."

"Aman Tanrım," dedi Katie ve gözyaşlarına boğuldu.

Lila onun elini tuttu ve onunla birlikte ağladı. Hayatta kalan biri olmak kendi cehennemini de beraberinde getiriyordu. Hayatta olmanın suçluluğu.

Bölüm 2

Hastanede on gün kaldıktan sonra Katie taburcu edildi.

Lila onu hastaneden alıp eve götürdü, Katie'nin rahat ettiğinden emin oldu ve ona taze yiyecekler almak için ayrıldı.

Katie yatağında uzanmış, yan masada soğuk bir içecek ve yanında kocaman bir posta yığını duruyordu. Lila'ya göre bunlar, öğrencilerden ve ailelerinden gelen iyi dileklerin yanı sıra, silahlı saldırıyı ve Katie'nin cesaretini duyan ve Katie'ye okulu adına kart gönderen yabancılardan gelen geçmiş olsun dileklerini de içeriyordu.

Bir süre orada yattı, posta yığına baktı ve sonra gözlerini kapatarak hissettiklerini anlamlandırmaya çalıştı. Terk edildikten sonra, eski evlatlık çocuk zihniyetine geri dönmüş, neden hiçbir zaman yeterli olmadığını, neden onu isteyen kimsenin olmadığını merak etmiş ve kaybının yasını tutarken, hayallerinden geriye kalanları kırık kalbine gömmüştü. Ancak işe geri döndükten sonra, geçen günler kendini yeniden güvende hissettirmeye başlayan bir tekrar labirentine dönüştü.

Sonra silahlı saldırı oldu ve ilk kurşunu yediğinde, çocukları güvenli bir yere götürmeden önce öleceğinden o kadar korkmuştu ki, önemli olan tek şey onlardı. Şimdi, yirmi öğrencisinin de vurulmadan o dehşetten kurtulduğunu bilmek isteyebileceği tek şeydi. Onları güvende tutmak için seve seve ölebilirdi ama sonuçta bu fedakârlığa gerek kalmamıştı.

Bunda onun için bir mesaj olmalıydı.

Belki de düşündüğünden daha önemliydi.

Hala nefes alacak kadar önemliydi.

Cep telefonu çaldı. Telefona baktı, sesli mesaja yönlendirdi ve sonra ayağa kalkıp dairesinin odalarında yavaşça yürüdü. Her şey tanıdıktı. Burada hiçbir şey tehdit edici bir sınırı aşmamıştı. Hayatı boyunca yalnız kalmıştı. Bunu başarabilirdi. Burada iyileşebilirdi ama yatağa geri dönmek ilk adımıydı. Yatağa sürünerek girdiğinde bacakları titriyordu ve tanıdığı isimleri bulup onlarla başlayana kadar posta yığınına karıştırmaya başladı.

Bazıları önceki yıllardaki öğrencilerinden, bazıları velilerden, Saguaro İlköğretim Okulu personeli ve öğretmenlerinden ve birçoğu da ülkenin dört bir yanındaki insanlardan geliyordu. Bazılarının içinde para bile vardı ve hepsi de sevgi ve dualarla doluydu.

İçinde öğrencilerinin ona gönderdiği mesajlar ve elle çizilmiş resimlerle dolu büyük bir zarf vardı. Onları satır aralarını okuyacak kadar iyi tanıyordu. Başlarına gelenlerden dolayı travma geçirmişlerdi ve onun öleceğinden korkuyorlardı.

Hepsini zarfa geri koyarken Katie gözyaşları içindeydi. Ne zaman döneceğini soruyorlardı ve dönüp dönemeyeceğini bilmiyordu. O koridorlara geri dönme düşüncesi bile midesini bulandırıyor. Geri dönmekten ve dönmezse başına geleceklerden korkuyordu. Ya bir daha toplum içinde çalışamayacak kadar berbat bir haldeyse?

Avuç içlerinin topuklarını gözlerine sürterek yastıklara yaslandı ve kendine moral verirken dengesini yeniden kazanmaya çalıştı.

Bu onun hastaneden eve döndüğü ilk gündü.

İyileşmesine daha çok vardı.

Kimse ona bir şey yapması için baskı yapmıyordu ve birikmiş çok fazla hastalık izni vardı, bu yüzden hala maaş alıyordu.

Diğer her şeyi yaptığı gibi bunu da ilerledikçe çözecekti, sadece bugün değil. Kucağında bir yığın mektupla uyuyakaldı ve Lila yiyeceklerle döndüğünde uyandı.

"Hey tatlım!" Lila dedi ki. "Ağrı kesici reçeteni doldurdum. İhtiyacın var mı?"

"Evet," dedi Katie ve ayağa kalkmaya başladı. "Hayır, ben sana getiririm," dedi Lila.

Lila mutfaka koşup eczaneden poşeti aldıktan sonra tekrar koridora çıkarken Katie yastıklarına yaslandı.

"Al bakalım. Her dört saatte bir ve yirmi dört saat içinde altıdan fazla olmayacak diyor. Ben gidip yiyeceklerinizi koyayım."

"Teşekkürler, Lila," dedi Katie ve Lila gittiğinde kabı açıyordu. Katie, Lila'nın mutfaktaki gürültü patırtıyı duyabiliyordu ve rahatladı. Orada ne yapılması gerekiyorsa, Lila onu halletmişti.

Katie birkaç ağrı kesici hap aldıktan sonra yatağa uzandı ve gözlerini kapattı. Uykuya dalarken Lila'nın mutfakta çalışırken çıkardığı ses onu rahatlatıyordu.

Lila buzdolabını temizlemeye başladı, bozuk ya da tarihi geçmiş olanları attı ve çöpü dışarı taşıdı, ardından yeni yiyecekleri yerleştirmeye başladı. İşini bitirdiğinde Katie'ye gideceğini söylemek için geri döndüğünde onu uyurken buldu.

Hızlıca bir not yazdı, ışıkları söndürdü ve kendini daireden dışarı attı.

Katie bir süre sonra uyandığında notu ve yiyecekleri buzdolabında yemeye hazır buldu ve bir kez daha böyle iyi bir arkadaşı olduğu için minnettar oldu.

O akşamın geri kalanını posta yığınının inceleyerek geçirdi. Biri dışında hepsi beklenmedik ve iç açıcıydı. Mektubu açmadan önce bile yazıyı tanıdı.

Mark.

Birkaç dakika boyunca mektuba baktı, açıp açmayacağını kendi kendine tartıştı, sonra kaşlarını çattı ve mektubu yırttı, dini notlar ve onunla ne kadar gurur duyduğuna dair kısa bir yorum içeren standart bir geçmiş olsun kartı çıkardı. Bir an için imzaya baktı, ondan bir daha haber almak istediğini düşünmesine neyin sebep olduğunu merak etti ve sonra kartı çöpe attı.

O gece rüyasında vurulduğunu gördü ve titreyerek uyandı, tökezleyerek banyoya gitti ve kustu. Daha sonra mutfığa gitti ve midesini yatıştırmak için içecek bir şeyler aldı. Elinde bir bardak Sprite ile gölgede dururken uzaktan siren sesleri duydu ve titremeye başladı. Kendisini doğuran kadının onu bir ara sokakta terk etmeyi seçmiş olması ve biri sevdiği, diğeri geldiğini hiç görmediği iki adamın onu yok etmeye yaklaşmış olması onu öfkelen-dirmişti.

Tüm bu saçmalıklardan ne öğrenmem gerekiyor?

Elindeki içkiden bir yudum aldıktan sonra pencereye doğru yürüdü ve aşağıdaki şehre baktı. Duyduğu polis arabasının ışıkları görüş alanının dışındaydı ama gecenin bu saatinde bile sokaklar hâlâ arabalar ve insanlarla doluydu. Çok fazla insan. Çok fazla serseri mayın. Burada kendini güvende hissetmiyordu. Artık hissetmiyordu.

İçkisini yatak odasına taşıdı, birkaç yudum daha aldı ve sonra yatağına geri dönüp televizyonu açtı. Sonunda arka planda bir Disney filmi çalarken tekrar uykuya daldı ve sabah dokuzdan sonra uyandığında Lila'dan Katie'ye bir şeye ihtiyacı olursa mesaj atmasını ve akşam yemeği için kızarmış tavuk ve garnitür getireceğini hatırlatan bir mesaj buldu.

Ve böylece Katie'nin kendi kendine uyguladığı izolasyon ve iyileşme süreci başladı.

Ona sakın olmasını ve dinlenmesini söylediler ve o da elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu, her ne kadar telefon hiç susmayacakmış gibi görünse de. İnsanların numarasını nereden bulduklarını merak ediyordu ve okul sisteminden birinin vermiş olması gerektiğine karar verdi. Ama karşısına çıkan ismi tanımıyorsa, sesli mesaja yönlendiriyordu. Bu onun tek savunmasıydı.

Bir dereceye kadar hareket edebiliyordu ama yine de araba kullanmasına izin verilmiyordu, bu yüzden yiyecekleri ve bazen de yiyecekleri teslim ediliyordu ve onu görmeye gelen tek kişi Lila'ydı.

Zaman geçtikçe, yalnızlığı ona gerçek arkadaş çevresinin ne kadar küçük olduğunu gösterdi ve bunun çoğunun kendi hatası olduğunu kabul etti. Dışarıda olmak istemiyordu.

Ancak, gün boyunca hissettiği sahte güvenlik ve rahatlık, güneş battığında ve ışıklar söndüğünde sona erdi.

Sonra, paniği, acıyı ve dehşeti yeniden yaşadığı rüyalar geldi. Bazı geceler çılgılık atarak uyanıyordu.

Bazı geceler hıçkırarak uyanırdı.

Ve her gece yatağa girdiğinde, bilinçaltında hiç uyanamayacağına dair bir korku vardı.

Bunun fiziksel ve zihinsel olarak ona verdiği zarar belirginleşmeye başlamıştı. Kıyafetleri artık vücudunda bol duruyordu. Yüzü daha inceydi. En ufak bir seste sırıyordu. Bir akıl sağlığı uzmanıyla yakınlaştırma yapıyordu.

Hayatta kalmıştı ama ne pahasına?

Mark ve Megan güzel bir hayat yaşıyorlardı. Yeni işi tatmin ediciydi ve Megan tam olarak bir eşten beklediği gibi bir ev kuşu olmasa da, birlikte geçirdikleri zaman hayal ettiği her şeydi.

Mark işe gittiğinde karısını yatakta bıraktı. Ve işten eve döndüğünde, karısı her zaman güzel bir sofraya kurmuş ve güzel yemekler hazırlamış olurdu.

sipariş etti. Hiç yemek yapmaması ve temizlik yapmaması bile önemli değildi. Güzeldi, zengindi, yatakta iyiydi ve onu sevdiğini biliyordu.

Sonra Katie'nin okulunda silahlı saldırı oldu ve içinde yaşadığı fantezi sönmeye başladı. Olayı duyar duymaz sinir krizleri geçirdi. Megan'la ilk kavgalarını onun için yapmışlardı. Adam onu görmek için hastaneye gitmek istedi, Megan ise giderse eve gelmemesini söyledi.

Mark yalvarıyordu. Ona inanmıyordu. "Ama Megan, bu onun tek başına acı çekmesini istememekten başka bir anlama gelmiyor."

Sonra Megan çığlık atarak bir tabağı odanın öbür ucuna fırlattı ve duvara çarparak parçaladı.

"Hayır, Mark! Benimle evlendiğinde onu yalnız bıraktın. O artık senin işin değil, hayatı da öyle. Seninle bir şey yapmak istediğini sanıyorsan aptalsın. Muhtemelen senden nefret ettiğini anlamıyor musun? Sen orada olsan da olmasan da yaşayacak ya da ölecek."

Mark şoktaydı. Ona bağırان kadın bir yabancıydı. Kadının bu soğuk ve duygusuz yanını daha önce hiç görmemişti ve o anda aralarındaki bir şey paramparça oldu.

Arkasını dönüp odadan çıktı ve bir daha geri dönmedi. Megan hemen ne yaptığını anladı ve onun peşinden gitti.

Ama artık çok geçti. Adamın yüzündeki şoku gördü. Hasar oluşmuştu.

"Bak. Acımasızca hissettirdiğim için özür dilerim," dedi. "Ama bunu görmüyorsun

bir kadının bakış açısından. Ona ihanet ettin. Senden sonsuza dek nefret edecek. Ve sen de onun yanına koşmak isteyerek bana ihanet ediyorsun. Sence bu beni nasıl hissettiriyor?" diye ağladı.

"Güvensiz bir kaltak gibi mi?" diye sordu ve yatak odalarının kapısını yüzüne kapattı.

Nefesi kesildi.

"Benimle bu şekilde konuşulmasına izin vermeyeceğim," diye bağırdı Megan. "Geceyi geçirmek için babama gidiyorum."

Cevap vermedi ve dışarı çıkmadı. Megan öfkeliydi ama ne yapacağını bilemiyordu. Tehdidini yerine getirmek yerine, boş yatak odalarından birinde uyudu ve ertesi sabah onunla duşa girip ona hayatının oral seksini yaptı.

Kavga bitmişti.

Ama ikisi de söylenenleri unutmamıştı.

Balayı sona ermişti ama evlilik hâlâ sağlamdı.

Katie görmezden gelemeyeceği bir davet aldığında Mayıs ayının sonlarında bir Salı günüydü. Davet Saguaro İlkokulu'nun yeni müdürü Boyd French'ten geliyordu ve ölenler ile hayatta kalan kurbanları onurlandırmak için Cuma günü düzenlenecek özel bir toplantıya katılmasını istiyordu.

Bunu düşünmek bile onu hasta ediyordu. Ama o okula geri dönüp tekrar öğretmenlik yapıp yapamayacağını bilmesi gerekiyordu, bu yüzden ona evet dedi ve Lila'ya söylemedi. Oraya kendi başına gidebilirdi. O binaya kendi başına girebilirdi. Ondan sonra hiçbir söz vermedi, kendine bile.

Cuma günü, soluk kot renginde bulutsuz bir gökyüzünde güneş ışığı patlamasıyla geldi ve Sandia sıradağları cennet ile yeryüzü arasındaki boşluğu belirledi.

Katie özenle giyinmiş, siyah zeminli, uzun, pembe ve yeşil çiçekli bir elbise giyerek zayıf görünümünü en aza indirmeye çalışmıştı. Elbisenin etekleri dizleri ile ayak bilekleri arasında duruyordu ve ince vücuduna bol geliyordu. Taç yaprağı tarzındaki kolları rahattı ve tatlı yakası görünümü tamamlıyordu. Düz siyah bir babet seçti ve günün sıcaklığına karşı rahat olması için saçlarını arkaya topladı, ancak küçük pembe omuz çantasını alırken elleri titriyordu, sonra çantadan arabasının anahtarlarını çıkardı, bir çift güneş gözlüğü taktı ve kapıya yöneldi.

Okulun otoparkına yanaştığında saat öğleden sonra bire geliyordu ve indiğinde binaya giren küçük bir kalabalığın arasına karıştı. Başını eğdi ve durdurulmadan ofise kadar gitti.

Katie tam güneş gözlüklerini çıkarırken okul sekreteri Michelle Aubry başını kaldırdı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Katie! Oh. Seni gördüğüme çok sevindim."

Katie iç çekti. *İşte bu yüzden hiçbir yere gitmiyorum. Gördüğüm herkes hayalet görmüş gibi tepki veriyor.*

"Ben de seni gördüğüme sevindim Michelle. Bir toplantıya katılmam için çağırıldım. Spor salonunda olduğunu varsayıyorum?"

"Evet. Bir sahne kurmuşlar ve medya da burada, yani kendinizi hazırlayın."

"Aman Tanrım," dedi Katie ve o sırada ofisten bir adam çıktı, Katie'yi gördü ve elini uzatarak ona doğru geldi.

"Bayan McGrath, ben Boyd French. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Katie onun elini sıktı ve gülümsedi. "Katie, lütfen, sizinle tanıştığıma memnun oldum, efendim."

Boyd French başını salladı. "İnanın bana, bu onur bana ait. Seni ne kadar özlediklerini öğrenmem uzun sürmedi. Bugün senin için kolay olacakmış gibi davranmayacağım ama burada ne kadar sevildiğini tahmin bile edemezsin. Öğrencilerin her gün bana geri dönüp dönmeyeceğini soruyor. Sanırım iyi olduğunuzu anlamaları için yüzünüzü görmeleri gerekiyor."

Katie'nin midesi düğümlendi. Suçluluk duygusu zor bir yardımcı pilottu ve çocuklarının onu geri istediğini bilmek hem onlar hem de kendisi için üzülmesine neden oluyordu.

"Ben de onları görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Boyd, "O halde, hazırsanız size toplantıya kadar eşlik edeceğim," dedi ve Michelle'e baktı. "Bana ihtiyacın olursa ara."

Sekreter, "Evet efendim," dedi ve ikili ofisten ayrılıp spor salonuna gitmek üzere labirent gibi koridorlardan geçerken Katie'ye el salladı.

bina kompleksinin uzak ucunda.

Koridorlarda düzinelerce insan vardı, hepsi spor salonuna doğru yürüyor, birbirleriyle sohbet ediyor ve geçerken arkadaşlarına sesleniyorlardı.

Ani bir kahkaha çılgılığı Katie'nin sıçramasına neden oldu.

Geride kalan öğrenciler yerlerini almak için spor salonuna koşarken sınıf kapıları vuruluyordu. Katie'ye silah sesi gibi geldi.

İlk kez olduğunda nefesi kesildi ve bir an için o güne geri döndü, saklanacak bir yer aradı.

Boyd onun solgunlaştığını gördü ve elini dirseğinin altından geçirdi. "Özür dilerim. Düşünemedim," diye fısıldadı.

Katie başını salladı. "Sorun yok. Sadece sinirlerim bozuk," dedi ve çenesini kaldırarak klimanın ensesinden aşağı süzülen serin havaya odaklandı.

Boyd kanmamıştı. Afganistan ve Irak'ta iki kez görev yapmıştı ve TSSB'yi gördüğünde tanırdı. Katie McGrath mücadele ediyordu. Belki de koridordan çıktıklarında daha iyi olacaktı.

"Neredeyse vardık," dedi sessizce.

Katie başını salladı, gözyaşlarını geri kırıptı. Bu duygu korkunçtu. Korkunç bir şekilde başarısız oluyordu. Bir okul koridorundan bile geçemiyorsa, burada bir daha nasıl öğretmenlik yapabilecekti?

Ve sonra spor salonuna ulaştılar. Tribünler öğrenciler ve ailelerle doluydu. Spor salonunun zeminine konser tarzında yerleştirilmiş sandalyeler ise kurbanlar ve aileleri içindi.

Katie, müdür onu sahneye çıkarana kadar orada oturacağını sanıyordu. Merdivenleri çıkmaya başladığı anda, yerel haber kanallarından kameramanların kendisine nişan aldığını fark etti. İlgi odağı olmayı kabullenmeye çalışıyordu ki küçük seslerin "Bayan Katie!" diye bağırmaya başladığını duydu. Bayan Katie!" diye bağırıklarını duydu ve kendini kaybetti.

Dönüp el sallarken kendini gülümsemeye zorladı ama gözyaşları yüzünden yüzleri göremedi.

Boyd, Katie'yi yanına oturttu, ona bir program verdi, hızlıca başını salladı ve ardından kürsüye geçti.

"Bayanlar ve baylar, öğrenciler, öğretmenler ve medya mensupları, geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Altı hafta önce bugün Saguaro İlköğretim Okulu'nda bir trajedi yaşandı. Bir yabancı mülkümüze geldi ve binaya ateş ederek büyük bir trajediye yol açtı. Bu toplantı yaralıları ve kaybettiklerimizi onurlandırmak ve anmak içindir ve geldiğiniz için teşekkür ederiz."

Sahnenin üstündeki büyük ekran bir anda Saguaro İlköğretim Okulu'nun logosuyla renklendi ve Boyd konuşmaya devam ederken, adını vermeye başladığı kişilerin görüntüleri arkasındaki ekranda yanıp sönmeye başladı.

"Hepinizin bildiği üzere, personelimizin değerli bir üyesi olan güvenlik görevlimiz Darrin Welsh'i kaybettik. Neredeyse sekiz yıldır bizimle birlikte çalışıyordu ve tetikçiyi durdurmak için gösterdiği cesur çaba sırasında hayatını kaybetti. On üç yıldır müdürünüz olan Elena Garza polisi aradı, ardından ofisinden dışarı koşarak silah seslerinin arasına daldı ve öldü. Futbol koçunuz ve tarih öğretmeniniz olan Koç Aaron Lincoln, koridorda yakalanan çocukları kurtarmaya çalışırken öldü. Fen bilgisi öğretmenlerimizden Ellie Warren, bu öğretim yılının sonunda emekli olmak için evraklarını teslim etmişti ve sınıfında vurularak hayatını kaybetti. Ve ortaokula geçmeyi dört gözle bekleyen değerli beşinci sınıf öğrencilerimizden Barbie Thomas'ı kaybettik."

Duvarların içindeki sessizliği sadece ağlama sesleri bozuyordu. Boyd French boğazını temizledi ve devam etti, slayt gösterisi de öyle, Yaralanan on iki öğrenciyi tek tek tanıdıktan sonra son olarak Katie'nin resmini gösterdi.

"Hepiniz... yaralanmayanlar ve yaralananlar... kaybettiklerimiz ve kurtarılanlar, hepiniz kahramansınız, çünkü her şeyi doğru yaptınız. Her şeyi yanlış yapan yabancıydı. Ama, bu

Tüm bu trajedinin ortasında, birinci sınıf öğretmeni Katie McGrath iki öğrencisini bedeniyle korumuş, onlara sıkılan kurşunları göğüslemiş ve hayatlarını kurtarmıştır; bu nedenle bugün Bayan McGrath'ı onurlandırmaya geldik. Katie, lütfen öne çıkar mısın?"

Katie ayağa kalktı, dizleri titriyordu. Podyuma doğru yürümeye başladığında salondaki herkes onun adını haykırmaya başladı.

"Katie! Katie! Katie! Katie! Katie! Katie! Katie!"

Boyd elini kaldırdı ve ses sisteminin altındaki raftan bir plaket çıkardı.

"Katie, Albuquerque devlet okulları sistemi ve Saguaro İlköğretim Okulu adına bu ödülü takdim etmekten onur duyuyorum. Şöyle yazıyor: Katie McGrath'a, ateş hattındaki cesareti, yiğitliği ve fedakarlığı için."

Mektubu Katie'ye uzattı ve Katie mektubu tutarken gözle görülür bir şekilde şaşırdı.

"Birkaç kelime söyleyebilir misin?" diye fısıldadı.

Başını salladı, sonra mikrofona doğru ilerledi ve derin, titrek bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Bu beklenmedik bir şey ve büyük bir onur. Ancak o gün buradaki diğer tüm öğretmenlerin yaptığı şeyin aynısını yaptığım için ödül kabul etmek garip hissettiriyor. Hepimiz kendimizi çocuklarınız ve içinde bulundukları tehlike arasına koyuyorduk. Her yıl, bize emanet ettiğiniz çocuklarınız, her gün bir süreliğine bizim oluyor. Önemli olan şeyleri öğrendiklerinden emin olmak için çok çalışıyoruz. Bazı günler boyunlarını sıkmak istiyoruz. Bazı günler ne kadar çok çabaladıkları için onlarla gurur duyuyoruz. Ve her gün onları seviyoruz. Onlar için ölecek kadar, ki burada da öyle oldu. Neden hala burada olduğumu bilmiyorum, ama tek varsayabildiğim burada olmam gerektiği. Tekrar, bu takdir için teşekkür ederim ve yüzlerce mektup için teşekkür ederim.

Bana gönderilen iyi dilekler."

Sandalyesine doğru yürürken seyirciler onu ayakta alkışladı ve gözyaşlarını sildi.

Müdür programı son bir duyuru ile bitirdi.

"Bu sabah erken saatlerde oyun alanındaki beş ahşap bankın açılışını yaptık, her bir bankın üzerine burada kaybedilen değerli bir hayatın anısına bir isim kazındı. Evet, isimler yaşadığımız trajediyi hatırlatacak, ancak zaman geçtikçe bu banklar aynı zamanda oyun oynamanın masumiyetiyle dinlenebileceğiniz ve öğretmenlerin oyun alanlarında çocuklarınızı izlerken oturabilecekleri bir yeri temsil edecek. Unutmayacağız.

"Şimdi, programımız sona eriyor. Öğrenciler, velileriniz burada değilse sınıflarınıza döneceksiniz. Veliler, çocuklarını bu saatte eve götürmek isterlerse, izinli sayılacaklardır. Onlarla birlikte ayrılmadan önce öğretmenlerine haber verin. Ve... Katie, sanırım senin sınıfın, ayrılmadan önce onları ziyaret etmek için uğrayacağınızı umarak aileleri ve öğretmenleriyle birlikte odalarına geri dönüyor."

Katie başını salladı ama midesi bulanıyordu. Bunu parçalanmadan nasıl atlatacaktı?

Daha fazla Sharon Sala ister
misiniz? *Sonraki En İyi Gün*
için sipariş verin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.